

Scroogen joululaulu: Viimeisen ketjun vapauttaminen

Kirjoittaja ja kuvittanut C. Pippin Lowe

**** Stave One ****

Marley palaa

SCROOGE kompastui Eteenpäin. Huolimatta kiihkeästä räpyttelystään hän ei silti nähnyt pimeyden ohi. Hän etsi vaistomaisesti tukea ja työnsi kätensä ulospäin, mutta epätasainen polku tarttui hänen kenkiinsä ja pudotti hänet litteäksi. Lattian polttava lämpö poltti hänet. Itkien hän ryntäsi pystyssä.

Koska näkö oli estetty ja kosketus oli vaarallista, vain haju auttoi hänen havaintojaan. Kun hän astui eteenpäin, rikin ummehtunut haju iski hänen sieraimiinsa. Jokaisella sisäänhengityksellä haju pakotti kyöneleet ulos. Kyöneleidensä hämärässä hän havaitsi heikosti oranssin hehkun, joka alkoi välkkyä yläpuolella. Jokaisella askeleella eteenpäin kirkkaus vahvistui.

Onkalossa, vaikka se olikin ulkonäöltään valtava, näytti puuttuvan seiniä. Scrooge katseli ylöspäin ja katseli tuhansia tippukivikiviä, joista jokaisella oli hehkuvan oranssi kärki. Näky loi upean näytelmän. Kun hän näki katon ihmetyksen, Scroogen liike eteenpäin pysähtyi, mikä lopetti valaistuksen. Seisoessaan paikallaan pimeydessä, jokainen hänen liikkeensä toi huoneen takaisin himmeään hehkuun. Jokainen askel sen jälkeen kirkasti tippukiviliekkiä. Väri, ensin kylmä oranssi, muuttui nopeasti punaiseksi. Jokaisella askeleella kaikki lisäkkeet kasvoivat kuumuudessa, kunnes katto leimahti siniseksi. Säteily sai hien Scroogen otsalle. Ja sitten koko katto puhkesi sokaisevan valkoiseksi helvetiksi.

Muutamassa sekunnissa valtava piikkileima sytytti luolan niin kirkkaasti, että Scroogen visio huuhtoutui pois. Scrooge lakkasi liikkumasta, mutta oli liian myöhäistä pysäyttää tulipalo. Kun hänen silmänsä yrittivät sopeutua, hän alkoi tunnistaa muotoja ilman yksityiskohtia. Siellä missä likalattian olisi pitänyt olla, maan pinnan peitti sulaneiden kolikoiden meri.

Scrooge katsoi ylös, kun luolasta kaikui äkillinen räjähdys. Jokainen tippukivi näytti olevan oman tulinsa hyökkäyksen kohteena. Sykkivät lisäkkeet liikkuvat sisään ja ulos sellaisella voimalla, että ne näyttivät hengittävän. Ennen kuin hän ehti pohtia tätä, valkoisia sulaneita kolikoita alkoi sataa Scroogen päälle. Yhteyden saatuaan he muuttuivat kolikoista ketjuiksi. Rajoittimet liikkuvat kuin supistaja, joka kietoutui saaliinsa ympärille. Scrooge kamppaili, kun orjuuden puristus otti vallan.

Scroogen huudot ulvoen pelosta ja kuuluivat hänen unelmansa ulkopuolella. Hän hyppäsi suoraan ylös ennen kuin kaatui takaisin patjalle. Ahdistuneesta vapisevana hän voihki hengityksensä alla: "Transmogrify". Hetken unelma viipyi ja jätti Scroogen ennakkoaavisen kauhun vallassa, kunnes ajan myötä hänen ajatuksensa muuttuivat muistoiksi.

Vilkaisi kelloa mantelin yläpuolella ja Scrooge tajusi, että oli vielä jouluaatto. Hän ajatteli painajaistaan ja sen yhteyttä ketjuihin, jotka näytettiin hänelle vuosia sitten, eräänä toisena jouluaattona.

Kun hän makasi sängyssä, hän muisti kohtaamisensa kolmen hengen kanssa. Hän tiesi muuttuneensa. Joka vuosi antelias ja usein nimettömät lahjat löysivät tiensä hänen holvistaan Lontoon tarvitsevien taskuihin. Henget eivät koskaan enää käyneet hänen luonaan, heidän ei koskaan tarvinnut käydä. Mutta aave, Marley-se oli toinen tapaus. Tämä olisi vuosi, jolloin Marley tarvitsi Scroogen.

Siitä oli kulunut vuosia-tarkalleen yksitoista-siitä keskeisestä jouluaatosta vuonna 1843, jolloin kolme henkeä ja hänen vanha ystävänsä Jacob Marley olivat vienyt Scroogen hänen pelastusmatkalleen. Ja nyt, toista joulua edeltävänä iltana, hän makasi valppaana sängyssään ja ajatteli menneisyyttä.

Scrooge tajusi olevansa vanha mies, kun henget vainosivat häntä. Marley saattoi käynnistää sielunsa pelastamisen, mutta Scrooge itse ymmärsi, että hänen henkensä menetetään pian. Kun hän ajatteli lähestyvää kuolemaansa, hän oli rauhassa ja kiitollinen elämästä, jonka hänelle annettiin. Hän ei katunut mitään, ei hänen vuosia kestänyttä hylkäämistä tunteettoman isän toimesta tai omaa hylkäämistä elämänsä ainoasta rakkaudesta, Bellestä.

Suurimman osan elämästään Scrooge oli asunut ahneuden intohimossa-hän oli kolikon ahmatti ja työläisen tilan roisto. Silti haamujen hyväntahtoisuuden ansiosta Scrooge nostettiin vähäpätöisyyden yläpuolelle ja salli hengen ylösnousemuksen. Viimeisten

yhden vuoden ajan joulun muutos Lontoossa oli seurannut tiiviisti Scroogen omaa metamorfoosia. Itse asiassa Scrooge itse oli suuri osa loman muutoksesta.

Samana vuonna, kun hänen sieppauksensa näkymättömään maailmaan, joulukortti toi esiin uuden perinteen. Englanti innostui näistä värittömistä tervehdyksistä. Kortilla syntyi uusi toimiala pääpostille ja painotaloille ja suurelta osin Scroogen ansiosta maalareille. Ensimmäisten vuosien aikana, lokakuun aikana, Scrooge palkkasi kymmeniä köyhiä lapsia värittämään iloisia lomakohtauksia. Marraskuun aikana kaikille laskentataloon tulleille jaettiin kuuden kortin nippuja. Itse työ antoi lapsille mahdollisuuden auttaa perheitään liittymään joulun "Pudding Clubiin", joten koko heidän klaaninsa voisi nauttia perinteen ruoista. Siitä huolimatta tulostimet löysivät muutaman vuoden sisällä tavan värjätä kortit ja lapset olivat työttömiä.

Scrooge ei kuitenkaan luopunut lomavuokrauksesta. Vaikka hän itse ei ollut musikaalinen, kauniit äänet hyvin orkestroidussa kuorossa saivat usein karvat nousemaan hänen niskassaan. Hän saattoi tuntea musiikin elementtinä, joka ylitti kaikki kielet, uskonnot ja perinteet. Scrooge maksoi tusinalle tai useammalle vanhemmalle lapselle matkasta Lontoon kaduille laulaen lomasuosikkeja marraskuun lopun Stir-up Sunday-päivästä alkaen. Laulunsoittajat ruokkivat aina hyvin arvostavan yleisön. Monet pystyivät jopa viemään makeisia kotiin pienemmille sisaruksille.

Scrooge oli aloittanut monia henkilökohtaisia lomaperinteitä itselleen ja yritykselleen. Kukaan ei ollut yhtä tervetullut kuin hänen henkilökohtaiset joulukortinsa. Rakas vastaanottaja vastasi koputukseen heidän ovelleen löytääkseen hyvin räätälöidyn nuoren miehen kädessään kirjekuorta ja kysyvän: "Oletko herra...?" tai "Oletko rouva...?" Myöntävä vastaus johti kirjekuoren luovuttamiseen. "Herra Ebenezer Scrooge lähettää kunnioituksensa tänä lomahengen aikana." Sen myötä nuori kumarsi, kääntyi ja käveli pois. Kirjekuoressa oli aina kortti, jossa oli kuva yhdestä sytytetystä kynttilästä. Painettu teksti kortissa sanoi aina täsmälleen kantajan sanat: "Herra Ebenezer Scrooge lähettää kunnioituksensa tänä lomahengen aikana."

Ainutlaatuinen asia jokaisessa kortissa oli Scroogen käsinkirjoitettu muistiinpano. Yhdessä kortissa voi lukea: "Olen tullut tietoiseksi perheesi sairaudesta. Huomaa, että velkasi Scroogelle ja Cratchitille on annettu anteeksi." Toinen voisi todeta: "Tyttäresi on osoittanut poikkeuksellisia taitoja parantajana. Ole hyvä ja käytä hänelle varatut varat tämän opiskelualan koulutukseen." Usein ihmiset kantoivat Scroogen korttia mukanaan onnentalismanina. Monet ihmiset taittivat ne, jotta ne mahtuisivat taskuun.

Scroogen arvostetuin perinne on prinssi Albertin lainaama perinne kotimaastaan Saksasta. Vuonna 1848 prinssi toi Englannin asukkaille joulukuusen ja sen mukana omenoita, popcorn-säikeitä ja nauhoja. Scroogella on ilmestymisensä jälkeen aina ollut puu kotona ja toinen töissä.

Toimiston puun oksissa heiluivat kolikoilla täytettyjä kirjekuoria, joista jokainen piilotti taitteessa eri määrän. Kun työntekijöiden lapset vierailivat isiensä luona lomien aikana, jokainen innostui ihmeissään noista kirjekuorista. Sillä he tiesivät tapaninpäivänä, että vaikka heidän isänsä saivat perinteisen rahalla täytetyn pussin, he saivat myös valita kirjekuoren säilytettäväksi.

Viidestä rahallisten koristeiden vuodenajasta Scrooge muisteli vuotta 1851 suurimmalla mielenkiinnolla. Sinä jouluna puun jättipotin voitti Boz, Cratchit-perheen nuorin poika. Boz, pysäyttämättömän aktiivinen poika, voitti viisi puntaa, neljä shillinkiä ja kuusi penniä. Viisivuotias vei rahat suosikkiveljelleen Timille ja sanoi: "Tässä Tim, nyt voit tehdä sen jalkakeksinnön, josta kerrot minulle aina." Tällä hän heitti rahat vanhemmalle veljelleen, kääntyi ja heitti kohti muuta lomaseikkailua. Kun Scrooge kuuli Bozin neuvovan Timiä ostamaan jalkalaitteensa, hän päätti viedä Timin sivuun ja kysyä häneltä keksinnöstä. Kun Scrooge oli tietoinen ideasta, hän pohti konseptin uskottavuutta, piti sitä mahdollisena ja rahoitti edelleen jalkojen suoristuslaitteen luomista.

Suoristuslaite toimi hitaasti, mutta muutaman vuoden tasaisessa käytössä Tim pääsi fyysisesti eroon kainalosauvasta. Timin liikkumisvapaus toi Scroogen vapauden menneisyydestään. Joulun vielä tulevan haamun varjo ei enää heittänyt aavistellen pimeyttä hänen päälleen. Se oli korvattu tulevalla valaistulla valolla.

Kulunut vuosikymmen oli ollut Scroogen paras. Hänen ja Marleyn perustama yritys oli laajentunut puolen tusinan työntekijän laskentataloksi. Tuhannet käyttivät yritystä vuosittain. Scroogen henkilökohtainen anteliaisuus oli keskittynyt yritykseen. Ihmiset halusivat olla yhteydessä "kauppapiirin antajaan". Joka vuosi yritys rikastui. Ja joka vuosi Scrooge ja Cratchit löysivät uusia tapoja auttaa ihmisiä pysymään poissa työhuoneista.

Lopulta Scrooge tajusi, että pian oli tulossa päivä, jolloin hän ei pystyisi työskentelemään. Vuonna 1847 Scrooge antoi Bob Cratchitille puolet yrityksestä varhaisena perinnönä. Kesti vielä vuoden ennen kuin kyltti "Scrooge and Cratchit" asennettiin.

Kun Scrooge makasi sängyssään toipumassa sulautuneen kolikon loukkuun jääneestä painajaisesta, hän katseli yulupuuta, joka välkkyi kulman lomapuussa. Tulen liekin lumoutuneena hän alkoi muistaa Fredin ja kaksosten iltapäivän vierailua. Hänen veljenpoikansa oli paras isä, jonka hän oli koskaan nähnyt. Hän ei ollut liian konservatiivinen eikä liian liberaali tyttöjen kanssa. Silti hänellä oli aina loistava aikayingheidän pelinsä High Tea, Pet the Wild Creature ja Nap-Time Dodge. Kumpikaan tyttö ei ollut sitä mitä sanoisi herkulliselle, mutta he olivat suloisia.

Fanilla oli enkelin pilke silmissään, kun taas Ebby... no, hänen tuikinsa ei ollut aivan määritetty. Hän piti sisarensa mukana jatkuvissa seikkailuissa. Ebbyllä oli tapa muuttaa kävely puistossa Loch Lomondin luolan aarteen metsästämiseksi. Kauppatemat muuttuivat usein Mr. Gainen Figgy Puddingin etsimiseksi. Ebby hallitsi yleensä ihmisten huomiota uteliaisuudellaan. Scrooge rakasti molempia lapsia, mutta ihaili Fanin hiljaista henkeä, sillä se muistutti häntä hänen rakkaasta siskostaan, lapsen kaimasta.

Scrooge hymyili, kun hän ajatteli kaksosten aikaisempia temppuja. Kun Scrooge ja Fred istuivat tulen ääressä ja keskustelivat kuuman hunajaviinin ääressä, nelivuotiaat juoksivat ympäri huonetta keräten höyryä. Yhdessä vaiheessa tyttöjen hiljentämiseksi Scrooge pyysi Fania tulemaan istumaan hänen syliinsä. Hän suostui mielellään pyyntöön. Varovasti hyväillen hänen ryppyisiä kasvojaan, Fan painoi päänsä Scroogen rintaa vasten. Kun hän poisti kätensä hänen haalistuneilta piirteiltä, Scrooge alkoi silittää hänen höyhenenvärisiä vaaleita hiuksiaan. Fan sulki silmänsä ja kätki hänen lämmintä vartaloaan vasten. Mutta hiljaisuus oli lyhytaikainen. Ebby ärsyyntyi leikkikaverinsa menetyksestä.

"Tuuletin!"

"Ebby, tule istumaan kanssani", Fred pyysi.

"Ei! Haluan leikkiä Fanin kanssa", hän sanoi ja veti Fanin käsivarresta.

Fan katsoi siskoaan ja kysyi: "Voimmeko pelata Bah Humbugia?"

Fred vilkutti Scroogelle, kun Ebby vastasi: "Kyllä, Bah Humbug."

Kun Fan hyppäsi alas Scroogen sylistä, hän sanoi hänelle: "Sinun täytyy pelata, setä."

"Ja sinä, isä", Ebby lisäsi Fredille.

Molemmat miehet vastustivat, mutta kumpikaan lapsi ei voinut kuulla sitä omasta jännityksestään. Tajuttuaan, että rauha voitiin palauttaa vasta, kun lapset saivat pelata peliä, Scrooge kysyi, kuinka Bah Humbugia pelattiin. Kun yksi lapsi puhui toisen päälle ja jokainen suoritti sisaruksensa lauseita, säännöt tulivat hitaasti selväksi. Scroogen ja Fredin oli tarkoitus esittää tukirooleja, vähän kuin fasilitaattoreita. Yleisesti ottaen se oli helppo peli, kuten vauvoilta voi odottaa. Fredin piti esittää julistavia lausuntoja, kuten "Taivas on sininen" tai "Lumi on vihreää". Scrooge sanoisi "Bah Humbug", kun väite ei ollut totta. Ensimmäinen tyttö, joka otti askeleen eteenpäin, kun Scrooge sanoi "Bah Humbug", joutui pitämään sijainnin. Toinen pysyisi alkuperäisessä asemassaan. Voittaja on lapsi, joka saavuttaa Scroogen ensimmäisenä. Jos jompikumpi tyttö astuisi eteenpäin ennen kuin Scrooge suoritti "Bah Humbugin", hänen täytyisi astua taaksepäin, ja hänen sisarensa saisi astua eteenpäin. Lopulta säännöt olivat vain tarpeeksi hämmentäviä ollakseen haastavia.

Kaikkien ymmärtäessä pelin tytöt juoksivat seinää vasten Scroogen tuolia. Painottaen selkänsä viileää päällystettä vasten he heiluttelivat ympäriinsä odottaen isänsä lähettävän joko faktoja tai valheita.

"Setä Scrooge, minä sanon sinulle sammakot lentävät."

Yhtään lyöntiä väliin jättämättä Scrooge julisti: "Bah Humbug!" Molemmat tytöt hyppäsivät eteenpäin.

"Fani, olin nopeampi."

"Et ollut."

"Oli!"

"Olin!"

"Molemmat voittivat... te tasot", julisti Fred. "Valmistaudu nyt. Tässä on seuraava. Setä Scrooge, nämä tytöt ovat molemmat hyviä lapsia."

Sisarukset kikattivat Scroogen katsoessa heitä, sitten "Ba-a-a-ah..."

Fan astui eteenpäin, kun Ebby vaati: "Olemme liian hyviä!"

Sitten Scrooge lopetti: "Humbug! Uh, ah, huh..." Hänen naurunsa lakkasi ja päättyi hymyyn.

Ebby veti Fania taaksepäin astuessaan eteenpäin sanoen: "Voitin, Fan."

"Scrooge-setä huijasi minut", hän nyökkäsi.

"Nyt, tytöt", Fred sanoi. Kaksikko vaiken, kun Fan astui taaksepäin. "Tästä tulee seuraava. Uskon, Scrooge-setä, että nämä kaksi ovat molemmat pahoja tyttöjä."

Jälleen Scrooge piti kiinni ensimmäisestä sanasta: "Ba-a-a-ah!" Lapset pomppivat odotuksesta kiihottuneena jalalta toiselle. "Humbug!" Hän lopetti nopeasti.

Fan astui jopa sisarensa kanssa ennen kuin Ebby tajusi, että Scrooge oli lopettanut.

Pelin edetessä jokainen lapsi otti johtoaseman vähintään kahdesti. Viimeksi kun he tasavertaisivat keskenään, Scrooge oli vain käsivarren päässä. Fani seiso, siellä odottamassa kärsimättömänä, että heidän isänsä julistaa seuraavan väitteen, ja hän alkoi liukua tuuma tuumalta Ebbyn edessä. Kun Ebby huomasi sisarensa liikkeit, hän tuns, olevansa velvollinen kilpailemaan samalla tavalla. Liu'uta, pysähdy, liu'uta, liu'uta, pysähdy-erittäin ovelaa, mutta kaikki näkivät sen tapahtuvan. Fred istui hiljaa. Scrooge

naurahti itsekseen. Fan liukastui hieman Ebbyn edellä, ja sitten tapahtui päinvastoin. Pelistä oli tullut hieman väsyttävää, koska Scroogen huone oli melko suuri, joten Fred antoi heidän viedä kilpailun loppuun vieksalla jalkojen sekoitusrutiinilla. Ebby löi Fania käsivarteen, kun tämä astui eteenpäin. Kun Fan pääsi vauhtiin, hän vuorostaan löi Ebbyä lantiolla. Minuutin sisällä nämä kaksi lähestyivät Scroogen polvia.

"Voitin", Ebby julisti.

"Ei, et tehnyt"vaati Fan. "Sinä huijasit."

"Hyvä on, tytöt", Fred varoitti.

"Mutta, isä", kumpikin sanoi hieman ristiriitaisesti.

"Te molemmat voititte", Scrooge nauroi kietoessaan kätensä molempien tyttöjen ympärille.

Kaksoset kikattivat irti Scroogesta. "Voimmeko pelata taas?" kysyi Ebby.

"Ei tänään", Fred ja Scrooge sanoivat yhteen ääneen. Fred jatkoi: "Mene leikkimään leluilla. Scrooge-setä ja minä aiomme puhua vielä hetken."

Tytöt olivat yhtä hyviä kuin kultaa. He viihdyttivät hiljaa toisiaan kadulle päin olevan suuren ikkunan alla.

Nämä kaksi miestä olivat keskustelleet unohtumattomista asioista, kun Scrooge otti esille tulevaisuuden kannalta tärkeän aiheen. "Fred, olet ainoa perilliseni. Ja koska olen sellainen, minun on pakko kysyä työntekijöideni hyvinvoinnin vuoksi, kuinka aiot käsitellä perintöäsi Scroogesta ja Cratchitista?"

Asian vakavuuden yllättynyt Fred huudahti: "En ole ajatellut tätä, setä."

"Mutta minä... Minun täytyy. Hoitatko yritystä?"

"Totisesti, setä, olen tyytyväinen asianajajaksi. Laskuritalo-se ei oikein sovi minulle."

"Kyllä, ymmärrän sen. Joten jos myyt, yritä löytää ostaja yrityksen sisällä, vaikka ostajan on maksettava erissä. Ja jos päätät johtaa yritystä, pyydä Cratchitilta ohjeita."

"Hyvä neuvo. Noudatan sitä, Scrooge-setä."

"Sitten olen tyytyväinen. Sillä tiedän, että teet sen, mikä on oikein minun ja liiketoiminnan puolesta."

Scrooge ei ollut naiivi. Hän tajusi, että liiketoiminta muuttuu, kun hän on poissa. Hän tiesi, että hänen kirjallinen testamenttinsa ei voinut vaatia tulevaisuutta polvistumaan sanojen edessä. Parhaimmillaan ne olisivat opasteita. Tulevaisuuteen katsottuna Scrooge arveli, että hänen kuolemansa jälkeen hänen nimensä katoaisi kaupungin muistista. Hänellä oli varaa ostaa itselleen muistomerkki, joka kestäisi koko kaupungin elämän, mutta vastusti konseptin turhuutta. Enemmistölle tarjottu yksinkertainen hautakivi riitti. Hän toivoi, että muutamat ajattelisivat häntä aika ajoin suotuisalla tavalla. Mikään ei kuitenkaan ollut varmaa, joten Scrooge selvisi tästä oivalluksesta.

Iltapäivän vaihtuessa alkuiltaan Scrooge kyllästyi seuraan, kuten myös vierailun nuoret. Fred toivotti sedälleen miellyttävää hyvää yötä ja ilmoitti hänelle valmentajan saapuvan kello 13.00. seuraavana päivänä viedä hänet perinteiseen joulujuhlaan.

Scrooge ei ollut missannut joulua Fredin luona sen kohtalokkaan päivän jälkeen, jolloin Joulun vielä tuleva haamu oli jättänyt hänet anomaan armoa omalle haudalleen. Vaikka aikaa oli kulunut, tuon epätoivoisen ajanjakson intohimo ei koskaan haihtunut hänen muististaan. Ja rakkaudesta tätä hänelle myönnettyä armon hetkeä kohtaan Scrooge odotti Fredin joulua enemmän kuin kaikkia muita päiviä. Sillä ne olivat täynnä loman tapoja-laululauluja, kuumaa maustettua olutta, sukat täynnä joulupukin lahjoja lapsille ja melkein kaikkien suosikkiparvekepelejä, Snapdragon. Peli vaarallisine haasteineen nappaa rusinoita liekehtivästä konjakkikulhosta innosti sekä yleisöä että kilpailijoita. Katsojat taputtivat, kun sinisistä liekeistä tippuvat sormet heittivät palavia hedelmiä avoimeen suuhun. Olipa kyse sitten kuultua liekin sammuttamisesta suunesteeseen

kohinaa tai satunnaista kivun huutoa, molemmat toivat katsojista riemua. Pelin voittaminen oli toissijaista pelaamisen jännityksen kannalta. Itse asiassa pelin voittajalle ei annettu muuta kuin rohkeuden kerskausoikeutta.

Usein päivän ilo kesti viikon, alkaen Tuomaan päivästä 21. päivänä ja jatkuen tapaninpäivään 26. päivänä. Ja silloinkin monet ihmiset viipyivät joulun hengessä vielä pitkälle uuden vuoden jälkeen, kun joulupukin hiiltyneet jäännökset kerättiin ja säilytettiin, jotta ne voisivat seuraavana vuonna sytyttää juhlapuun.

Scrooge toivoi, että hän voisi ravistaa painajaistaan, jotta uni palaisi. Ja vaikka hän oli fyysisesti valmis lepoon, hänen mielensä vaelsi edelleen. Hän oli huolissaan seuraavan päivän toiminnasta. Hän toivoi, että päivä tuottaisi kaikkien aikojen parhaan joulunsa, sillä hän odotti tämän olevan hänen viimeinen.

Scrooge makasi silmät kiinni, kun muistelmät pitivät hänet hereillä. Yhtäkkiä, ilman varoitusta, laulu alla kadulta täytti hänen makuuhuoneensa. Torvi ja huilu soittivat "Greensleeves" täydellisesti. Suloinen englantilainen melodia toi kyyneleen hänen silmäkulmaansa, kun hänen ajatuksensa keskittyivät muistoon lapsesta, joka puristi musiikkilaatikkoa. Laulu kadulta ja saman sävelmän kristallinkirkas kyniminen musiikkirasiassa törmäsivät edellisen kesän muistojen tulvaan.

Kesä oli ollut kuuma-kuumempi kuin muut vuodet. Scrooge ei muistanut yhtään vuotta kuumempaa kuin viime kesänä 1854. Hän melkein särki hikeä muistaessaan tuon helteen. Lämpötila oli lisännyt noiden tapahtumien tuskaa, sillä se oli vielä yksi asia, josta oli taisteltava Sohon kamppailun aikana.

Nopeassa tulipalossa syyskuun tapahtumat valtasivat hänen mielensä. Hän kuuli mipieni-ikäinen nainen kysyy: "Ole kiltti, guvnor, voisitko auttaa minua saamaan lääketieteellistä apua?" Sitten kuului Oxfordin ja Puolan kulmassa seisovan miehen ankara ääni, joka huusi häntä ärsyttävänä pitäville: "Sohon rikolliset toivat Jumalan koston." Sitten Scroogen ajatukset vaelsivat Piccadillyn mellakkaan, jossa kymmenet loukkaantuivat pakenessaan jalkojensa juureen sortuneen miehen luota, kaikki toivoen voivansa välttää hänen kohtalonsa.

Kun huilun ja käyrätorven melodia kadulta siirtyi hänen makuuhuoneensa ulkopuolelle, Scroogen ajatukset asettuivat äskettäiseen syyskuun päivään hänen toimistossaan, jolloin miehet eivät voineet lakata puhumasta sadoista, ehkä jopa tuhansista kadulla makaavista kuolleina vain korttelin päässä laskutustalostaan. Heidän jutellessaan nuori

Fingal Wills luki ääneen kirjeen päivittäisistä uutisista. "Ne, jotka kuolevat, ovat itse syyllisiä siitä, että he elävät koleraa synnyttävän lian keskellä. Ei tule osoittaa sääliä epidemiasta putoaville..."

"Herra Wills."

"Niin, herra Cratchit?"

"Lopeta lukeminen. Myötätunnon puutetta ei saa enää lausua, ettei se myrkyttäisi henkeämme. Jatkakaa työtänne viipymättä."

"Kyllä, sir."

Keskustelu jatkui kuitenkin hiljaisten keskuudessa. "Ihmettelen, mikä aiheuttaa tällaisen epidemian?"

"Miksi, kaikki tietävät, että likaiset höyryt ovat juurissa."

"Kuulin, että se oli irlantilainen juoni palata Englantiin osallistumisesta heidän nälänhätään." Fingal kohotti päätään, mutta rypisti kulmiaan kommentin jälkeen.

"Ei, se on kuninkaallinen juoni, joka on suunniteltu pitämään työläiset alhaalla."

"Se on naurettavaa. Kuninkaallisten ei tarvitse tehdä salaliittoa tavallista vastaan. He voivat saada melkein mitä tahansa vain ilmaisemalla halunsa."

"Tänä aamuna kappelissa kirkkoherra sanoi, että pelko itsessään ylläpitää taudin."

"Aivan kuin papisto luokseen sellaisen pahansuovan olosuhteiden kierteen, johon paeta olisi mahdotonta."

"Kirkko on totuuden vartija."

"Todellakin, ja aina etsimässä uutta helvettiä mainostettavaksi."

"Pitäisikö minun hiljentää teidät kaikki", sanoi Scrooge.

"Anteeksi, sir."

Muutaman minuutin ajan huone hiljeni, mutta ajatukset heidän mielessään jatkuivat. Lopulta Fingal Wills esitti hieman erilaisen aiheen. "Mietin, mikä estää taudin?"

"Älä juo maitoa."

"Älä juo maitoa? Millainen neuvo se on?"

"Se on juuri se, mitä kuulin. En keksinyt sitä."

"Oletko varma?"

"Kuulin, että oopiumi pysäyttää taudin etenemisen."

"Kokemukseni mukaan oopiumi voisi estää kaiken etenemisen."

"Pelkään oluen juominen pitää taudin loitolla."

"Ja sinä tiedät tämän miten?"

"Vuoden 49 epidemiassa setäni oli ainoa perheensä jäsen, joka ei saanut koleraa. Ainoa asia, joka hänessä erosi, oli se, että hän joi vain olutta."

"Olut, voisin tehdä sen."

"Minä myös."

"Olen varma..." Ennen kuin lause ehti valmistua, ovi lensi auki ja keskeytti kaikkien ajatukset. Ennen kuin kukaan kysyi nuorelta naiselta, kuinka häntä voitaisiin auttaa, hän kysyi ovea lähinnä olevalta mieheltä: "Oletko Peter Nida?"

"Ei, Peter on tuolla", Fingal sanoi ja osoitti nurkassa olevaa miestä.

Huolestunut nainen piti kirjettä kädessään ja juoksi Peterin pöydän luo. "Sinun täytyy tulla ennen kuin on liian myöhäistä." Hän työnsi kirjeen hänen käteensä samalla kun hän veti paitaa.

"Odota. Pysähdy." Peter otti hänen kätensä paidasta ja painoi sitten kahden pennin käteensä.

"Pidä kiirettä, ei ole aikaa hukattavaksi."

Kun Peter avasi kirjeen, kaikki toimistossa olleet miehet kokoontuivat hänen pöytänsä ympärille. "Mikä se on, Peter?"

"Se on Nancy."

"Siskosi?" kysyi Cratchit.

"Hän ja Elizabeth ovat sairaita. Minun täytyy mennä hänen luokseen."

"Eikö Humphrykin ole siellä?"

"Hän on, mutta hänellä on liian paljon sairautta selviytyäkseen", tyttö sanoi.

"Peter, saatat tarvita apua. Salli minun mennä kanssasi."

"Ystävällisyys on todella teidän, herra Scrooge, mutta en voi olla vastuussa mistään vahingosta, joka sinulle saattaa tulla."

"Sitten ne täällä ovat nyt minun todistajiani. Olkoon tiedossa, vapauttan Peter Nidan kaikista seikoista, jotka voivat vahingoittaa minua. Nyt, kuten tämä nuori nainen on sanonut, "ei ole aikaa hukattavaksi".

Edelleen peloissaan Peterillä ei näyttänyt olevan muuta vaihtoehtoa kuin seurata työnantajaansa kadulle. Kun he kaksi varmistivat vaunun, Peter sanoi: "Little Windmill Street."

"En aja kuoleman kaistalla. Sinun on parasta saada erilainen kyyti."

"Ei, odota. Kuinka pitkälle aiot viedä meidät?"

"Oxford ja Puola ovat niin kaukana kuin uskallan."

"Se käy."

Scrooge ja Peter astuivat ohjaamoon ja ohittivat pian Royal Exchangen, sitten Englannin keskuspankin. Muina työpäivinä nämä olisivat Scroogen pysähdyspaikkoja, mutta tänään he lähtivät kauppa-alueelta surullisen kuuluisalle Sohon alueelle. Katujen ruuhkasta katsomalla ei koskaan tietäisi, että mikään Lontoon osa kärsi lukemattomista kuolemista juuri sillä hetkellä. Liikkeestä Oxfordia pitkin tuli niin hidasta, että kävelejä

ohittivat valmentajan, mutta ohitettiin vain minuuttia myöhemmin. Koko matkan ajan kun vaunut vaihdettiin jatkuvasti välilläliikettä ja pysähtymistä, samat kasvot kulkivat ohjaamon ikkunan ohi. Miehet katselivat kahden naisen muuttumatonta katuteatteria, jotka kävelivät käsi kädessä ja puhuivat ikään kuin muita ei olisi olemassa. Sitten lapsi juoksi vain pysähtyäkseen hengittämään, mutta pian sen jälkeen hänet nähtiin taas kilpailevan. Viihdyttävintä oli kuitenkin mies, joka katseli jatkuvasti, joko yllättyneenä tai hämmästyneenä. Mistä hän oli niin innostunut, sitä ei voitu koskaan määrittää, mutta hänen ilmeensä sai hymyn sekä Scroogelle että Nidalle. Kaikki yksilöt olivat omissa maailmoissaan. Yhdessä he lisäsivät päivän ainoan ilon.

Kun vaunut pysähtyivät Oxfordin ja Puolan kulmaan, Scrooge kysyi: "Missä on Gilbert, Nancyn aviomies?"

"Luutnantti Albright taistelee Krimillä."

"Joten, hän ja lapset ovat yksin?"

"Kyllä, mutta autan heitä niin paljon kuin voin."

He astuivat linja-autosta, maksoivat kuljettajalle ja lähtivät sitten kävelemään etelään Puolaa pitkin kohti Broad Streetiä. Ne olisivat pisimmät kuusi korttelia, jotka Scrooge koskaan kävelee kaupungissa. Jokainen askel toi lontoolaiselle elämäntyylille vieraita nähtävyyksiä, ääniä ja tuoksuja. Kuolleita kuljettaneet kärryt ohittivat heidät molempiin suuntiin. Alueelle saapuvassa kärryssä oli vain yksi ruumis, kun taas poistuva oli täynnä terveiden, mutta tunteja aikaisemmin olevien sielujen laihtuneet jäännökset.

Koko seurakunnassa kuului hiljaista, hidasta surun huokausta, jossa korostui ajoittainen itku tai huuto. Kyyneleet olivat monilla kasvoilla, samoin kuin huoli tulevista epävarmoista ajoista. Epidemia oli alkanut vain 48 tuntia sitten-ihmishenkien ja surun uhri on jo suurempi kuin myytti voisi kuvitella.

Mitä lähemmäksi Scrooge ja Peter tulivat Broad Streetille, sitä valkoisemmaksi katu muuttui. Jokainen askel nosti hienojakoista jauhetta nenään, josta voi selvästi havaita kloridin hajun.

Kuolleiden kärryjen ohella kadut miehittivät myös elävät. Puolan ja Broad Streetin kulmassa tyyni, sellaiselle traumalle epätyypillinen, kyllästytty tunneilmapiirin. Ihmiset, kymmeniä, jatkoivat elämänsä tarpeiden tavoittelua. Ja vaikka päivän lämpö painoi eniten näkyvällä hikoilulla, monet peittivät nenänsä ja suunsa kankaalla haluten vaihtamaan kuumeen toiveeseen torjua epidemiaa. Pumpun luokse kokoontui joukko ihmisiä täyttämään ämpäriä vedellä. Toiset kävelivät eri suuntiin, kukin matkalaukkunsa kantaen, ja katosivat muutamassa minuutissa alueelta. Miehet laittoivat ikkunaluukut ikkunoihin ilmoittaakseen yhteisölle taudista, joka on iskenyt talossa oleviin. Ja koko alueen ympärillä melankolian intohimo valtasi.

Lähellä pumppua Broad Streetillä Peter kääntyi vasemmalle Cambridgesta ja jatkoi etelään. Scrooge seurasi. Kumpikaan mies ei ollut puhunut sanaa alueelle saapumisen jälkeen. Sanat vaikuttivat sopimattomilta, melkein pyhäinhäväistyksiltä. Kun he kävelivät yhdessä, katsoja saattoi ihmetellä, oliko jompikumpi ajatellut vai oliko kenties velvollisuus ottanut heidän tekonsa hallintaan.

Cambridge on yksi niistä oudoista pikkukaduista, joka kulkee vain korttelin. Korttelin päässä katu kuitenkin jatkuu, mutta nimi ei. Kuten muukalaiselle selittäisi: "Katu muuttuu pieneksi tuulimyllyksi." Mitään muutosta ei kuitenkaan tapahdu, vain uusi nimi.

Muutaman rakennuksen päässä kulmasta Peter kääntyi oikealle ja koputti oveen. Kaikki oli hiljaista. Hän koputti uudelleen, mutta vallitsi vain hiljaisuus. Turhautuneena hän löi ovea kolmannen kerran huutaen: "Nancy, Humphry, tule ovelle!"

"Se ei ole hyvä", Scrooge sanoi ja laittoi kätensä Peterin kyynärvarrelle. Peter kokeili kahvaa ja löysi sen lukitsemattomana. Hän sisälle, mutta ennen kuin hän ehti hengittää edes yhden hengityksen, hän haukkoi ilmaa ollenkaan. Huoneen likainen ilma haisi sihisevältä oksentelulta ja ripulilta. Yhdistelmä melkein käänsi miesten vatsat. Pitkän aikaa Scrooge ja Peter seisoivat ovella tottuen rakennuksen saastumiseen. He halusivat tutkia hiljaisuutta, mutta pelkäsivät kuitenkin shokin odotusta, ja he kutsuivat jatkuvasti asukkaita. "Nancy, oletko siellä? Humphry. Elizabeth. Vastaa jos kuulet minua." Mutta mitään ääntä, ei edes kaikua heidän omasta äänestään, ei palautettu.

Vaikka kumpikaan ei voinut täysin tottua hajuun, tuli aika, jolloin vastenmielisyys ei enää kiusannut heitä. Yhdessä miehet lähtivät etsimään perhettä. Ensimmäisen makuuhuoneen ovesta Peter näki, että tyhjä sänky oli likainen ihmisen erilaisista koleravoimista. Peter lähestyi sänkyä ja huomasi ovesta kauimpana olevan puolen kätkevän maton lattialle. Matolla makasi Nancy, silmät auki murto-osan. Peter ei ollut

varma elämästä hänen sisällään, vaan polvistui Nancyn viereen ja huomasi hänet poissa.

Lattialla istuessaan Peter veti vanhemman sisarensa ylävartalon syliinsä. Silittäessä hänen hiuksiaan, hiljaiset kyyneleet alkoivat valua hänen leuastaan hänen poskelleen.

Scrooge kulki huoneesta toiseen etsimään muita. Kävittyään läpi suurimman osan talosta hän avasi oven rakennuksen takaosassa. Huoneessa oli kaksi pientä sänkyä, joista toinen sisälsi samaa likaa kuin Nancyn sänky. Toisessa kaksi lasta makasi toistensa sylissä.

Hellästi koskettamalla Scrooge tiedosti heidän olosuhteet. Liikuttuaan Humphry avasi silmänsä. Elizabeth ei kuitenkaan huomannut Scroogen kättä otsallaan.

Humphry sanoi: "Olemme niin sairaita, sir. Voitteko auttaa meitä?"

"Kyllä, olen setäsi Peterin kanssa."

"Setä? Kuulin hänet unessani. Hän huusi minulle, mutta olin loukussa uunissa. Sitten hän lähti." Katsoessaan Scroogea Humphry lisäsi: "Et ole minun setäni."

"Hän on äitisi kanssa."

"Voitko auttaa minua? Olen niin janoinen. Onko sinulla juotavaa?"

"Ei, mutta haen vettä."

"Ei vettä." Humphry nuoli huuliaan, kun hänen silmänsä sulkivat.

Scrooge, turtunut ajatuksesta, mitä pitäisi tehdä ensin, seiso paikallaan kuin patsas, epävarma seuraavasta toiminnastaan. Pitäisikö hänen huolehtia lapsista, hakea vettä

tai varoittaa viranomaisia Nancyn poismenosta-kaikki näytti kiireelliseltä. Hän lopulta luopui päätöksenteosta ja jätti lapset hakemaan Peteriä. Peter keinui lattialla siskonsa sylissään, eikä hän kiinnittänyt huomiota Scroogeen, kun tämä siirtyi suoraan hänen taakseen.

"Peter, Elizabeth ja Humphry tarvitsevat apuamme."

Peter vapautti ahdistuneen huudon. Purkauksesta hämmästyneenä Scrooge pani kätensä Peterin olkapäälle lohduttaakseen surevaa ystäväänsä. Scrooge sanoi hiljaisella, rauhoittavalla äänellä: "Tule, nuoret tarvitsevat sinua. Ajattele mitä siskosi haluaisi."

Scroogen sanat, kuin isku kasvoihin, saivat Peterin laskemaan Nancyn varovasti lattialle. Kun hän suuteli hänen otsaansa, hän nousi jaloilleen ja sanoi: "Meidän on poistettava lapset tästä saastumisesta."

"Ne näyttävät liian sairailta liikkumaan."

"Kyllä, kyllä, luulen, että he ovat." Yhdessä he astuivat lastenhuoneeseen. Kumpikaan lapsi ei sekoittunut.

Scrooge kysyi: "Onko Nancylla puhtaat vuodevaatteet?"

"Tiedän ylimääräiset peitot."

"Hae ne, kun poistan nämä likaiset liinavaatteet." Varoen koskettamasta ulosteita, Scrooge poisti vuodevaatteet varavuodesta. Hetkessä sängyn päälle oli levitetty tuore peitto.

Katsoessaan nuoria, peläten seuraavaa askelta, molemmat miehet katsoivat toisiaan, kuten Scrooge sanoi: "Ne on puhdistettava ennen kuin siirrämme ne tuoreisiin peitteisiin."

"Minulla ei ole koskaan ollut tällaista työtä."

"En minäkään."

Pietari sanoi: "Se on oikein tehdä."

Veden avulla keittiössä olevasta ämpäristä he puhdistivat pahimman Elizabethin ruumiista. Koska lapselle ei löytynyt vaihtovaatteita, he pukivat hänet yhteen hänen äitinsä vaatteista. Hän ei koskaan sekoittunut, ainakaan ennen kuin hän tajusi olevansa erossa Humphrysta.

Kun Peter nosti ontuvaa vartaloaan, hänen silmänsä avautuivat ja hän huusi peloissaan: "Ei! Phry!" Yhä uudelleen hän huusi: "Phry! Haluan Phryn!"

Oli hälyttävää saada niin mahtava ääni hauraalta olennosta. Peter asetti hänet tuoreelle peitolle yrittäen koko ajan rauhoittaa häntä. "Elizabeth, Humphry on edelleen täällä." Mutta hänellä ei olisi mitään tekemistä muutoksen kanssa. Heti kun hänet oli asetettu alas, Elizabeth teki töitä kasvattaakseen itsensä haluten palata veljensä luo. Scrooge katseli ympärilleen mitä tahansa, mikä voisi lohduttaa häntä. Tarjottaessa nukke työnnettiin pois, samoin kuin kirja, jonka kannessa oli kani. Epätoivoisesti rauhoittaakseen lasta Scrooge tarttui puulaatikkoon hyllyltä. Kannen avattua melodia "Greensleeves" virtasi läpi huoneen.

Elizabeth katsoi musiikkilaatikkoa, ojensi kätensä ja sanoi: "Isä." Scrooge asetti avatun laatikon viereensä. Kappaleen hidastuessa Elizabeth työskenteli sitkeän kamppailun kautta kelatakseen sen kevättä taaksepäin. Kun hän kiersi rentoutumisen musiikin parissa ja sitten avaimet käteen-periaatteella kamppailun välillä, miehet hoitivat Humphrya.

Humphry pystyi auttamaan omassa puhdistuksessaan. Scroogen avulla poika nousi sängystä, seisoj vanhempaa miestä vasten ja katseli, kun Peter vaihtoi päiväpeitteen. Heti kun Humphry asettui sängylleen, Elizabeth oksensi hänen vuoteelleen. Vähän vapautui, mutta miehet tunsivat pakkoa vaihtaa sekä puvun että sängynpeitteen uudelleen. Miehet ymmärsivät, että nämä ulostyönnöt saattavat vaatia kaiken aikaa, joten miehet päättivät laittaa helposti irrotettavat liinat sekä lasten yksityisten alle että heidän rinnalleen.

Päivän koettelemus alkoi painaa Scroogea. Hän oli kestänyt hyvin, mutta hän tarvitsi lepoa. Hän istui tuolilla lasten sänkyjen välissä. Kun musiikkilaatikko hidastui, hän kelasi sen Elizabethille. Hän oli hiljaa Humphryn jatkuvalle mumiselle janoksesta.

"Minä menen Broad Streetille hakemaan vettä", sanoi Peter.

"He tarvitsevat muutakin kuin vettä. He tarvitsevat jotain, joka antaa heille voimaa."

"Epäilemättä kumpikaan ei pysty syömään."

"Kyllä, se on varma", sanoi Scrooge. "Oletko tietoinen missä asun Sackvillessä?"

"Olen ollut Sackvillessä, mutta en tiedä kotiasi."

"Asun osoitteessa 15 Sackville. Ota avaimeni ja hae hedelmäsäilykekotelo portaikkoni alta. Hae myös vasara ja muutama naula tölkkien avaamista varten. He ovat myös portaiden alla."

"Mutta herra, epäilen, että kumpikaan lapsi pystyy säilyttämään ruokaa."

Ärsyttää ja väsynyt Scrooge sanoi: "Lopeta väittely ja hae tavarat."

Peter alkoi heti juosta. Scrooge asui hieman yli puolen tusinaa korttelin päässä Little Windmillin sijainnista, mutta meni kuitenkin yli tunti ennen kuin Peter palasi.

Scrooge toivotti lepo hetken tervetulleeksi. Kaikki kolme omana aikanaan nukahtivat. Musiikkilaatikko purkautui viimeisenä.

He kolme heräsivät samanaikaisesti keittiön meteliin. Humphry nosti päänsä, kysyi, oliko talo hyökkäyksen kohteena, ja veti sitten aseensa sängyn alta. Scrooge riisui pojan aseista ja vakuutti hänelle, ettei ollut syytä huoleen. Elizabeth pysyi hiljaa. Hänen upotetut silmänsä tuijottivat ei mitään ja kaikkea yhtä aikaa. Scrooge nousi ylös ja tutki melua. Hän meni keittiöön ja huomasi Peter seisovan tiskin ääressä naula toisessa kädessään ja vasara toisessa. Kun hän näki Scroogen, hän sanoi: "Näyttää siltä, että nämä tölkit oli tarkoitettu säilyttämään ruokaa loputtomiin. Ne tuskin lommoile, saati sitten sallivat puhjeta."

"Jos yksi reikä riittää lapsille juomaan mehua."

"Tämä tina on hyvin painettu. Murtaudun läpi, vaikka meteli koliseisi luitamme." Tämän sanottuaan Peter löi naulaa niin lujasti kuin pystyi. Vasaran voima naulaan sai purkin vapautumaan ilmahuipun. Peter ojensi astian Scroogelle ja sanoi: "Katso, juoko jompikumpi."

Kun Peter alkoi hakkaamaan toisen tölkin kantta, Scrooge vei avatut säilykkeet lapsille.

Elizabeth näytti nukkuvan, kun taas Humphry seurasi jokaista Scroogen liikettä. "Tässä, Humphry. Nosta päätäsi ja juo." Scrooge tuki Humphryn kaulaa, kun hän kaatoi tölkin pojan huulille. Humphry otti kulauksen ja sitten toisen. Muutamassa minuutissa hän oli niellyt kaiken nesteen. Janonsa ei vielä sammunut, hän pyysi lisää juotavaa. Melkein samassa ajassa Peter ojensi Scroogelle toisen.

Kun poika kului hitaasti nestettä, Peter poisti musiikkilaatikon Elizabethin sängystä ja istuutui sitten siihen paikkaan, missä se oli ollut. Hän katsoi pientä lasta. Hänen fyysinen ulkonäkönsä oli huonontunut sen lyhyen ajan kuluessa, jonka hän oli poissa. Hänen sinertävät huulensa, painuneet silmänsä ja raolleen suunsa antoivat Peterille tuhon tunteen. Hän ravisteli tyttöä hellästi heräämään. Silitti hänen otsaansa, hän selitti, kuinka hän tarvitsi hänen juovan tölkeistä. Hän osoitti vähän kiinnostusta eikä käyttänyt energiaa hänen auttamiseen. Peter kaatoi huultensa välisen raon kautta pienen määrän makeaa nestettä. Mehu kurkkui ylös ja yli hänen suunsa kulman ja sitten valui alas poskea. Hänen silmänsä katsoivat eteenpäin keskittymättä. Ainoa havaittavissa oleva Elisabetin liike oli hänen vasemman kätensä puristaminen ja sitten vapauttaminen. Peter tarttui käteensä, mutta tämä vain ärsytti häntä. Hän yritti edelleen lohduttaa ja ruokkia Elizabethia, mutta epäonnistui kummassakaan.

Scrooge oli juuri lopettanut Humphryn ruokkimisen, kun ovelta kuului kova koputus. Hän nousi ylös ja vastasi talon edestä tulevaan jyskytykseen.

Oven avattuaan molemmat miehet olivat niin yllättyneitä siitä, kenet he näkivät kynnyksen toisella puolella, että he vain tuijottivat toisiaan. Lopulta Scrooge sanoi: "John, tohtori Snow?"

"Todella kiva nähdä sinut, Ebenezer. On hieman epätavallista puhua kanssasi naapurustomme ulkopuolella. Mikä tuo sinut tänne?"

"Olen, että sama asia, joka tuo sinulle-kolera."

"Olen todellakin St. Jamesin seurakunnan koleratutkimuskomiteassa. Haluan sekä auttaa että kerätä tietoa. Olisinko oikeassa olettaen, että tauti on kotona?"

"On. Meillä on kaksi sairasta lasta. Heidän äitinsä on jo kuollut."

"Saanko nähdä lapset?"

"Kyllä, varmasti. Seuraa minua."

Lääkärin majoittamiseksi olohuoneesta tuotiin kolmas tuoli. Se asetettiin sänkyjen jalkaan, tuolin viereen, jossa Peter istui. Scrooge istutui äskettäin saapuneelle tuolille, kun John asettui tuolille sänkyjen väliin. Hän tutki ensin Humphrya. Hän haisi hedelmäiseltä ja sanoi: "Oletko syöttänyt häntä?"

"Annoimme hänelle mehua joistakin hedelmäsäilykkeistä."

"Hedelmäsäilykkeet, melkoista luksusta."

Scrooge sanoi: "Se oli lahja."

"Hyvä. Mutta älä anna hänelle liikaa kerralla; ehkä kupin joka tunti. Kun hän saa voimaa, lisää määrää. Heti kun hänen ripulinsa loppuu, ala syöttää hänelle pehmeää ruokaa."

Peter sanoi: "Joten luulet hänen paranevan?"

"Me rukoilemme, että se on niin. Ja nyt ihanaan..." Tohtori Snow odotti, että joku kertoisi hänelle tytön nimen.

"Elizabeth."

"Ah, kyllä, ihana Elizabeth." Tohtori Snow alkoi tutkia häntä. Hänen pieni rintansa nousi hieman jokaisella hengityksellä. Kun hän nosti hänen kätensä, hän pani merkille, että hänen kynnensä olivat alkaneet muuttua sinertäväksi. Puristamalla ihoa ranteessa, hän ei ollut yllättynyt, kun iho jäi kohonneeksi kyhmyksi. Tohtori Snow juoksi sormillaan kyhmyn yli tasoittaakseen ihoa. Koko tutkimuksen ajan Elizabeth piti vasenta kättä ja päästi irti.

John Snow kysyi: "Onko tämä lapsi voinut juoda?"

Pietari sanoi: "Ei."

"On uteliasta, että hän pitää jatkuvasti kiinni hänen kädestään. En ole koskaan nähnyt toisen kolerapotilaan tekevän sellaista."

Muutaman minuutin ajan he kolme keskittyivät Elizabethin käteen. Peter sanoi lopulta: "Luulen, että hän etsii musiikkilaatikkoa."

"No, anna se hänelle, jos se lohduttaa."

Peter kierteli laatikon uudelleen ja asetti sen Elizabethin käteen. Kun musiikki alkoi, hänen kätensä hiljeni.

"Näetkö minut ovelle asti, Ebenezer?"

Ovella tohtori Snow sanoi Scroogelle: "Voit hyvin lasten toimesta. Pidä heidät ja itsesi puhtaana. Sinun tulee kaikkien alkaa juoda keitettyä vettä. Lisäksi, jos jompikumpi lapsi valittaa vatsakrampeista, laita kolme tippaa tätä heidän kielensä alle." Tällä hän ojensi Scroogelle pienen oopiumipullon, avasi oven ja lähti.

Scrooge pussi pullon tullessaan lastenhuoneeseen. Tuolilla sänkyjen välissä istuva Peter kuuli itkevän. Scrooge tiesi, miksi hän itki, mutta odotti Peterin sanovan: "Hän on jättänyt meidät." Musiikkirasia lakkasi soittamasta välittömästi.

Hellästi Peter nosti Elizabethin. Kun hän alkoi kantaa häntä Nancyn huoneeseen, Humphry tajusi toiminnan tarkoituksen. Itkien hän sanoi: "Ei Elizabeth. Ei. Minä haluan hänet." Hän kohotti kätensä ottaakseen sisarensa vastaan.

Scrooge sanoi: "Ei, Humphry. Tämä on parasta."

"Anna minun ainakin suudella häntä."

Miehet vahvistivat visuaalisesti sopimuksen keskenään. Peter sanoi: "Kyllä, suudella Elizabethia." Tällä hän laski hänet pojan sängyn tasolle. Humphry hyväili aikoinaan leikkisän sisarensa upotettuja poskia. Hän avasi suunsa puhuakseen, mutta sen sijaan suuteli hänen otsaansa hellästi ja lankesi sitten takaisin sänkyynsä.

Kun Elizabeth oli asetettu äitinsä viereen, Peter lähti talosta hakemaan kuolemankärryt, vettä ja vaunun kuljettamaan nämä kolme turvaan aamulla.

Kun he olivat syöneet kevyen illallisen, kukin miehistä katsoi vuorollaan poikaa, kun toinen lepäsi. Illan aikana Humphry oksensi kerran, sai kaksi ripulijaksoa ja itki koko yön. Aamulla hän ei ollut parantunut eikä huonompi.

Oli puoli aamu ennen kuin Nancyn ja Elizabethin kärryt saapuivat. Palvelija ilmoitti miehille, että hautaus tapahtuisi ennen myöhäistä iltapäivää. Peter hämmästyí. Hän odotti normaalia suruaikaa, mutta epidemia vaati muutosta.

"Anteeksi, guvnor, meitä on ohjeistettu pysymään hautaamisen yhteydessä, jotteivät kuolleet tule raskaaksi kerääntymisen vuoksi."

Kun kärryt olivat aloittaneet matkansa kohti Broad Streetiä, Peter ja Scrooge keskustelivat päivän logistiikasta.

Scrooge sanoi: "Luulen, että sinun pitäisi viedä Humphry kotiisi. Osallistun hautajaisiin."

Peter, joka halusi olla mukana molemmissa tapahtumissa, pohti kaikkia mahdollisuuksia ennen kuin suostui ideaan. Kun valmentaja saapui, Scrooge auttoi Peteriä saamaan vaikutelman siltä, että Humphrylla oli murtunut jalka. He pelkäsivät, että jos kuljettaja saisi tietää pojan todellisesta kärsimyksestä, hän hylkäsi heidät. Tämä harhautus ei huijannut kuljettajaa, mutta hän oli rohkea mies, joka halusi auttaa tätä vähemmän onnekasta poikaa.

Valmentaja ajoi heidät kolmeen kohti Peterin kotia hautausmaata pitkin. Hautausmaalla Scrooge astui ulos vaunuista ja maksoi sitten kuljettajalle, jotta tämä voisi suorittaa matkan Peterin luo.

Hautausmaalla useat miehet kaivaivat syviä kuoppia. Kaksi miestä kaivoi, kun taas toiset nostivat lian pintaan hihnapyöräjärjestelmän kautta. Haudat kaivettiin niin syvälle, että Scrooge alkoi pelätä miesten murtautuvan maanalaiseen jokeen, mutta he eivät koskaan tehneet sitä.

Tunnin sisällä saapui seitsemän arkkua kahdessa kärryssä. He pysähtyivät ainoan valmiin haudan viereen. Jokaisen arkun päälle painettiin sisällä olevan henkilön nimi. Kaksi Allbright-arkkua olivat pienimmät, ja Elizabethin koko oli hieman yli puolet suurimmasta.

Hoitajat, jotka olivat turtuneet päivän tunteille, alkoivat laskea arkkuja reikään. Ensimmäinen oli suurin, mies nimeltä Ned Shepherd, sitten toinen ja kolmas. Jokainen istui suoraan viimeisen päällä. Scrooge katseli hämmentyneenä useiden arkkujen pinoamista yhteen reikään. Sillä hetkellä, kun hän tajusi, että kaikki seitsemän arkkuja oli kasattava samaan hautaan, hän pyysi Elizabethia asettamaan suoraan äitinsä päälle. Ja vaikka pinoaminen koon mukaan olisi edellyttänyt tämän tapahtuvan joka tapauksessa, hoitajat vakuuttivat mielellään tekevänsä niin kuin pyydettiin.

Ei fanfaaria, ja vain seremonia, jossa kirkkoherra siunasi jokaisen arkun, seurasi puun lyömistä puulle. Kun Nancyn arkku laskettiin alas, kyynel tuli Scroogen silmäkulmaan. Hän taisteli kyyneleitä vastaan, mutta sitten Elizabeth laskeutui äitinsä päälle. Thepidätetty kyynel putosi, jota seurasi muita. Scrooge antoi mielellään kyynelten virrata. Kun hän muisti tyttöä, hän tunsu surua tilanteen tragediasta yleensä.

Kyynelten hämärässä Scrooge katseli pään ja sitten hartioiden nousevan haudan keskeltä. Hän pyyhki kosteuden silmistään selventääkseen näköään. Pää ja hartiat eivät vain pysyneet, vaan jatkoivat kohoamista kauemmas haudasta. Hänen näkemyksensä oli ikääntyneiden silmien näkemys, josta puuttui yksityiskohtien kyky. Astuessaan eteenpäin hän tajusi nousevan henkilön katseensa häneen. Yhtäkkiä Scrooge tunnisti henkilön haamuksi, Marleyksi. Hänen ystävänsä, hänen hyväntekijänsä, hänen puhdistetun henkensä mentori-Jacob Marley-tuijotti häntä ja puhalsi sitten sanat "Auta minua."

Marleyn pyynnön muisto järkytti nyt puolinukkuvan Scroogen täysin valppaana. Kun hänen silmänsä rävähtivät auki, hän jätti jälkeensä traagiset muistot hautausmaalta. Hän makaa hiljaa sängyssään ja sanoi: "Kahdeksantoista vuotta." Siihen asti hän oli unohtanut, että päivä ei ollut vain yhteiskunnan rakkaimman loman alku, vaan myös hänen ystävänsä kuoleman vuosipäivä. Scrooge ei ollut ajatellut Marleya kertaakaan päivän aikana. Hän oli surullinen, koska hän ei muistanut 18. vuotta Marleyn kuolemasta. Hän sanoi itsekseen: "Kuka suree sinua, kun minä olen poissa?"

"Kenenkään ei tarvitse murehtia puolestani silloin eikä nyt."

"Kuka niin sanoi?"

Scrooge käänsi päänsä ääntä kohti. Takan valolla hän saattoi nähdä miehen ääriviivat, joka seisoi kymmenen metrin päässä sängystä. Scrooge heilautti jalkansa sängyn sivun yli.

"Jacob, oletko se sinä?"

"On."

"Näytät erilaiselta. Sinun ketjusi... mihin ne ovat kadonneet?"

"Jokainen yhteen keräämämme virhe vapautettiin minusta, kun korjasit sen."

"Mitä minä tein sinuun?"

"Kaikki tekemällä on vaikutus. Kukaan ei toimi eristyksissä."

"Mutta kuinka elävät voivat vaikuttaa kuolleisiin?"

"Me jälkimaailmassa olemme olemassa, ja kaikki olemassaolon sisällä kokevat liikkeen. Liike on muutosta."

"Ymmärrän, mutta kuinka elävä muuttaa kuolleita?"

"Kaikki toiminta tai ajatus, joka kohdistuu meihin, voi muuttaa meitä. Edistymisemme on vähemmän sidottu elementteihin. Siksi henkiä voidaan helposti liikuttaa ajatusten kautta."

"Joten, yksinkertaisesti ajatteleamalla kuolleita, he muuttuvat jotenkin?"

"Vain jos haamu haluaa tuntea ajatuksen."

"Joten, ketjunne ovat nyt poissa. Mikset ole noussut taivaaseen?"

"Minulla on vielä yksi ketju, jonka takoin ennen kuin tapasin sinut."

"En näe sitä."

Marley avasi paitansa ja sanoi: "Katso syvästi." Kun Scrooge keskittyi Marleyn paljaaseen rintaan, iho muuttui läpinäkyväksi. Hän näki sydämen sen keskellä, ja elimen lävistäminen oli yksi jättimäinen ketjun lenkki, jonka paino on täytynyt olla jatkuva taakka.

"Tämäkö sitoo sinut kiirastuleenne?"

"Se tekee."

"Kuinka voit poistaa tällaisen kurjuuden?"

"Avun kautta, jos päätät auttaa minua."

"Lainaan aina itseäni sinulle, Jacob."

"Se ei ole ilman vaaroja sinulle, Ebenezer."

"Kävelisin kuolemaan sinun puolestasi."

"Vaara on todellinen. Kuitenkin, jos onnistuu, niin myös palkinto."

"Olen vanha mies, jolla on vähän pelättävää ja vähemmän menetettävää. Joten kerro minulle, Jacob, kuinka voin auttaa."

"Seuraa minua. Pysy lähellä aina, niin energiani tulee sinun."

Sen myötä Marley leijui seinän läpi. Scrooge seisoj ja katseli. Pitkän hetken kuluttua Marleyn pää meni takaisin seinän läpi: "Seuraa minua, Ebenezer."

Scrooge sulki silmänsä ja seurasi Marleya seinän läpi.

**** Stave Two ****

Pettäminen työssä

VESIOSAT KÄYTÖSSÄ, mutta ei tiiliä, tai ainakaan sen ei pitäisi. Mutta tusinan vuoden sisällä oli jälleen Scrooge, joka kellui kotinsa ulkopuolella, leijui useita jalkoja maan yläpuolella, silmät kiinni ja nyrkkiin puristuksissa. Marley koputti häntä olkapäähän, jolloin Scroogen silmät avautuivat; sitten tajuttuaan ahdinkonsa hän alkoi kaatua. Hän huusi ja syöksyi kohti sitä, joka tuntuisi kiinteältä, jos se osuisi, mutta Marley kietoi kätensä Scroogen ranteen ympärille. Hänen kuolleen kosketuksensa kylmyys jäähdytti syvemmälle kuin talven ilma, mutta Scroogen laskeutuminen pysähtyi äkillisesti.

Hitaasti he alkoivat nousta Sackville Streetin yläpuolelle. Kun he tekivät, Burlington Arcaden kattoikkunat alkoivat ponnahtaa esiin. Nopeasti peräkkäin ne katosivat. Sitten niitä tukevat kattotuolit olivat poissa. Kun kaksi ystävää nousivat yhä korkeammalle, pelihallin tyylikkääät myymälät häipyivät ja maa, jolla rakennus oli kerran seisonut, muuttui ruohoksi.

"Jacob, missä me olemme?"

"Milloin olemme, on todellinen kysymys."

"Milloin olemme sitten?"

"Yhteistyömme alussa, Ebenezer."

"Onko kumppanuutemme alku tärkeä pelastuksesi kannalta?"

"Ei, epäonnistumiseni alkoi juuri samana vuonna."

"1813 siis?"

"Kyllä. Muistatko sinä sen vuoden?"

"Muistan kuinka surullista se oli sinulle."

"Niinsurullista", Marley sanoi miettiessään elämänsä valitettavainta tapahtumaa. Sitten hän lisäsi: "Tässä ollaan."

Scrooge katseli ympärilleen pimeällä kadulla. "Missä kaasuvalot ovat?"

"On vuosi 1813, Ebenezer."

"Um." Scrooge katseli ympärilleen ja kysyi: "Miksi olemme Presseyn ja Barclayn ruokakaupassa?"

"Katso vain lasia."

Yhdessä he seisoivat pimennetyn ikkunan edessä tuijottaen lasityhjiötä. Lähes ilman ennakkoilmoitusta myymälän kaasulamput kirkastuivat. Aaveet katsoivat, kun mies liikkui heitä kohti. He kuulivat hänen viheltävän "God Rest Ye Merry Gentlemen". Hymy kasvoillaan mies seisoj suoraa kaksikon edessä tutkimassa roikkuvia hanhia. Lopulta hän valitsi linnuista suurimman. Ottaen sen alas hän asetti hanhen tiskille. Scrooge

katsellessaan ympärilleen kaupassa huomasi, että monet hyllyt olivat paljaita. Hän avasi suunsa puhuakseen, mutta pysähtyi ajatuksiinsa nähdessään pirteän Jacob Marleyn juoksevan ovesta sisään.

"Noah, Noah, arvaa mitä?"

"No, vannon, pikkuveli, näytät siltä kuin olisit nähnyt aaveen." Scrooge ja Marley katsoivat toisiaan; Scrooge hymyili, kun Marley näytti huolestuneelta.

"Ei, ei, ei tietenkään." Hän laittoi rahat taskuistaan tiskille ja jatkoi: "Lorriane Bignell antoi minulle puoli kruunua juomarahaksi. Hän sanoi, "kauden henki on ohittanut hyvät aistini". Nuori Jacob nauroi: "Olen vain iloinen, että se ohitti hänet, kun toimitin elintarvikkeita."

"No, Jacob, se tekee sinulle erityisen hienon loman. Pystyitkö suorittamaan kaikki toimituksesi?"

"Kyllä, kaikki olivat jopa kotona maksamassa niistä."

"Ihanaa, herra Presseyn pitäisi olla varsin tyytyväinen päivän kuitteihin. En voi muistaa kannattavampaa päivää."

"Se johtuu siitä, että sellaista ei luultavasti koskaan ollut."

"No, on aika sulkeutua ja juhlia omaa lomaamme. Lakaiset pois, kun minä lasken rahat ja teen talletuksen."

Kun kaksikko osallistui päivän päättämiseen, ovi avautui ja sisään astui vanha nainen. Hänen nenänsä oli punainen talven kylmyydestä. Tuuli hänen kasvoillaan oli pakottanut kyynleet muodostumaan hänen silmäkulmiinsa. Molemmat miehet katsoivat ylös nähdäkseen kuka oli tullut sisään. Noah hymyili naiselle, kun taas Jacob rypisti kulmiaan. Kävelykeppi kädessään hän lähti hitaasti tiskille.

"Kuinka voin auttaa sinua, rouva Buckner?"

Hänen äänensä räjähti: "Haluaisin ostaa jamssin", hän sanoi hampaillessaan kolikkolaukkuaan.

"Meillä on pari jäljellä."

"Näytä minulle rahasi", Jacob vaati.

"Jakob! Muista kausi."

Nuori Marley mutisi ja palasi lakaistaan. Noah pyöritti kahta jamssia kädessään ja tarkasti molempia tarkasti. "Mrs. Buckner, kumpikaan näistä jamssista ei ole parasta laatua. Haittaako, jos antaisin sinulle molemmat yhden hinnalla?"

"Se olisi erittäin ystävällistä."

"Hyvä, hyvä." Hän osoitti tiskillä olevaa hanhia ja lisäsi: "Tämä on lintu, jota aion ruokkia vaimolleni ja nuorelle Jacobille täällä jouluksi. Asia on siinä, että kukaan meistä ei pidä siiveistä. Ne menevät vain hukkaan. Olisiko hyvä, jos annan ne sinulle? Syötkö ne?"

"Kyllä, siivet olisivat kivat. Kiitos, herra Marley."

Noah hymyili hauraalle naiselle, erotti siivet rinnasta ja ojensi paketin pakkauksen jälkeen. Hän antoi iloisena penninsä Noahille, kääntyi ja lähti.

"Ihanaa joulua", huusi Noah naisen perään.

Kun hän oli poissa, Jacob valitti: "Pidän siiveistä. Miksi teit sen?"

"Etkö sinä nauti myös reidestä?"

"Minä kyllä."

"Aiotko mennä kotiin nälkäisenä huomenna?"

"Ei, ei tietenkään, mutta..."

Hän laski kätensä Jaakobin olkapäälle ja sanoi: "Jaakob, sinulla on paljon opittavaa kiittämisestä onnestasi."

Vetäytyen pois hän vastasi: "Ja sinulla, isovelji, on paljon opittavaa siitä, kuinka maailma todella toimii."

"On jouluku. Jos emme voi olla anteliaita nyt, niin milloin?" Noah pysähtyi ja lisäsi: "Tiedätkö edes rouva Bucknerin tilanteesta?"

"Ei, mutta en ymmärrä, missä sillä olisi merkitystä."

"On, tietysti tekee. Hänen miehensä kuoli viime talvena. Hänen poikansa, joka oli perillinen, käänsi hänet pois kotoa, jossa hän asui koko aikuisikänsä. Hänellä ei ole nyt mitään."

"Se ei ole minun huoleni."

"Kyllä, Jacob, yhteisön hyvinvointi on sinun huolesi."

"Ei, se ei ole."

Ärsoituneena Noah sanoi: "Palaa vain lakaisuusi."

Scrooge katsoi Marleya ja kysyi: "Oletko todella niin ankara?"

"Varo tuomitsemistasi, Ebenezer. Meidät leikattiin molemmat samasta kankaasta."

"Minä tiedän. Veljesi oli hyvä mies, Jacob. Olen pahoillani kohtalosta, jonka hän kohtasi."

"Hän oli parempi kuin ansaitsin."

"Jakob, sinustakin on tullut hyvä sielu."

"Pian et ehkä ajattele sitä."

Scrooge tuijotti uteliaana Jacobia, kun henki katseli hänen veljeään laskea rahaa.

Kun molemmat osallistuivat sulkemistoimenpiteisiin, ratsastusvalmentaja törmäsi liikkeen vieressä olevaan jalkakäytävään. Voima sai pyörät hyppäämään ennen kuin ne pysähtyivät. Molemmat miehet, samoin kuin haamut, katsoivat häiriötä kohti.

"Voi, se on taas rouva Swinburne. Kerro hänelle, että olemme kiinni", Jacob sanoi, kun Noah käveli ovea kohti.

"Ei, Jacob, hän on hyvä asiakas. Hän ei olisi täällä, jos se ei olisi tärkeää."

"Hän on rikas asiakas, tarkoitatko."

"Rakas veli, sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa."

"Jos sanot niin, rakas veli."

Kun Nooa avasi oven, bussikuski alkoi villisti soittaa kelloaan.

"Kärsimätön pahura", mutisi Jacob.

Avoin ovi päästi sisään sellaisen kylmän puuskauksen, Jacob pudotti luudan ja alkoi hieroa käsiään.

Kun rouva Swinburne näki Noahin, hän hymyili hänelle iloisesti, mikä paljasti sekä hänen punaisen huulensa ruusuisen värin että hänen kahden etuhampaansa välisen rakon.

"Hyvää iltaa, rouva Swinburne. Kuinka voin auttaa sinua?"

"Sinulla kesti tarpeeksi kauan", sanoi kuljettaja.

"Se riittää sinulta", varoitti rouva Swinburne. "Anteeksi, Noah. Toivottavasti olet edelleen avoin."

"Olemme lopettamassa, mutta olen aina iloinen voidessani auttaa teitä, rouva Swinburne."

"Emily, ole kiltti. Sain juuri tietää, että meille tulee odottamattomia vieraita. Tarvitsen tusinaa jamssia ja parasta lintuasi."

"Olen pahoillani, jamssi on loppunut, mutta meillä on hienoja perunoita jäljellä."

"Voi, minä pelkäsin sitä. No, perunat siitä tulee. Onko sinulla enemmän kuin tusina?"

"Sitä pitäisi olla pari tusinaa."

"Minä otan ne kaikki."

Rouva Swinburne alkoi ojentaa Noahille viiden punnan seteliä, mutta epäröi sitten. Hän peruutti laskun ja antoi sille suudelman koko sydäimestään jättäen huulinsa jäljen siihen. Kun hän ojensi Noahille kirjeen, hän rävähti hänelle silmää. Noah otti rahat, varmisti, että ne oli allekirjoitettu kunnolla, ja hymyili sitten takaisin flirttailevalle naiselle. Kun hän kääntyi mennäkseen kauppaan, kuljettaja huusi hänelle: "Ole nopea, kylmä saa minut kipeäksi."

Noah kääntyi kuljettajaa kohti, kumarsi ja sanoi: "Tietenkin, herra." Muutamassa minuutissa hän luovutti tavarat ja ylijääneet varat naiselle. Yhtä nopeasti kuin he saapuivat, ne juoksivat pois jättäen lumen leijumaan ilmaan.

Sulkemistoimenpiteiden loppuun saattaminen kesti vain muutaman minuutin. Viimeksi Nooa sammutti puoli tusinaa öljylamppua. Jacob seisoj kärsimättömänä tiskillä, niin innokas lähtemään, että kun ovi vihdoon avattiin, hän puristi olkapäänsä sen reunaa vasten. Hän hyppäsi pois puusta ja alkoi sitten juosta kadulla.

"Jakob. Jacob!"

Jacob liukui pysähdyksiin jäälevyllä, joka oli kehittynyt lunta puristavien jalkojen tallaamisesta. Hän kääntyi näkyvästi kärsimättömänä veljeään kohti.

"Tuletko jouluksi?"

"Noah, minun täytyy tavata tärkeä henkilö huomenna. En usko, että pääsen osallistumaan."

"Jacob, mikä voi olla niin tärkeää, että sinun täytyy tehdä se jouluna?"

"En voi puhua siitä vielä."

"No, mikä se sitten onkin, en aio lopettaa juhlaperinnettämme. Flora odottaa sinua päivälliselle. Etkö muista Cromwellin sortoa, kun ihmiset antoivat henkensä säilyttääkseen joulun?"

"Tiedät, että en ole unohtanut sitä, Noah, et anna minun antaa. Mutta minulla on tapaaminen."

"Minä en saa sitä. Jacob, saattaa tulla päivä, jolloin toivoisit, että sinulla olisi perhe, jonka kanssa pitää hauskaa."

"Ja minne sinä ja Flora olette menossa, jotta minulla ei ole perhettä?"

"Me voimme muuttaa. Sinä voit muuttaa. Ei sitä koskaan tiedä."

"Oi, tee se haluamallasi tavalla. Minä tulen." Jacob kääntyi ja alkoi juosta uudelleen.

"Illallinen kahdelta. Älä myöhästy."

Scrooge katsoi Marleya. Marley tuijotti veljeään. Kyynel näytti valuvan aaveen poskelta. Miten tällainen oli mahdollista? Henki on ilman fyysisiä elementtejä. Olivatko kyyneleet sitten ilman kosteutta? Scrooge pohti ajatusta, mutta ei sanonut mitään. Hän halusi vain lohduttaa ystäväänsä, joten hän laitoi kätensä Marleyn hartioiden yli.

Noaa alkoi kävellä vastakkaiseen suuntaan kuin Jaakob. Marley nyökkäsi Scroogea ja sanoi: "Seurataan häntä." Oxford Street oli lähes pilkkopimeä, koska useimmat kaupat olivat kiinni, ja muutamien asuntojen ikkunoista paistoi vain himmeät kaasulamput ja kynttilät. Harva valaistus vaikeutti Noan välttää jäisiä alueita. Kun hän käveli kadulla kohti Bank of Londonia, jokainen uloshengitys virtasi hänen kasvojensa sivuilla. Hänen ympärillään olevat ihmiset matkustivat kaikkiin suuntiin. Lapset juoksivat, joululaulut lauloivat ja muut olivat matkalla vappujuhliin ympäri kaupunkia.

Varoittamatta lumipallo törmäsi Nooan pään kylkeen, mikä sai hänet pyörimään mukulakivillä. Menetti tasapainonsa, hän kaatui selälleen ja lähetti rahapussinsa lentämään air. Noah makasi levätä maassa ja hengitti raskaasti yrittäessään selvittää, mitä juuri tapahtui. Nuori mies seisoj hänen vieressään ja kysyi: "Anteeksi, guvnor, oletko loukkaantunut?"

Noah katsoi pojan silmiin ja sanoi: "Luulen, että olen kunnossa."

"Tässä, sir, anna minun auttaa sinua ylös." Nuorukainen ojensi oikean kätensä Nooalle.

Kun Noah oli tullut oikeaan, hän sanoi: "Minulla oli...", mutta ennen kuin hän ehti lopettaa lauseen, poika ojensi hänelle rahapussinsa.

Marley ja Scrooge katselivat, kun Noah kiitti nuorta miestä ja jatkoi sitten pankin suuntaan.

"Oletan, että Noahilla on päivittäiset kuitit tuossa pussissa?" kysyi Scrooge.

"Hän laitto ne sinne."

"Ja hän kiirehtii tallettamaan rahaa?"

Ennen kuin Marley ehti vastata ystävälleen, Noah, yrittäessään kiertää joululauluja, liukastui ja kaatui uudelleen. Tällä kertaa hän liukui puoliväliin alas Snow Hillin ennen pysähtymistä. Ja taas hänen rahapussinsa lensi ilmassa. Lopulta se pysähtyi pisimmän laulajan, Sir Stephen Mackintoshin, jalkojen juureen. Sir Stephen otti laukun, katsoi sisään ja lähti sitten kävelemään kohti Noaa. Nooa nousi jaloilleen ja alkoi etsiä rahoja. Huolestunut ilme valtasi hänet, kun hän tajusi, että laukku voisi olla missä tahansa puolen korttelin sisällä.

"Hän näyttää ujolta. Hän ei aio antaa rahoja takaisin, vai mitä?" kysyi Scrooge.

"Ihmisen rehellisyys ei ole fyysinen ominaisuus", Marley vastasi.

Ennen kuin Scrooge ehti kommentoida tarkemmin, Sir Stephen ojensi Noahille laukkunsa. "Sinä pudotit tämän."

"Kiitos, kiitos paljon." Noah sai pussin laihalta mieheltä.

"Sir Stephen Mackintosh palveluksessanne."

"Herra? Olet nuori, että sinulla on niin arvokas arvonimi."

Nuori mies kohautti vain olkapäitään. Nooa kiitti jälleen nuorta ja jatkoi sitten kohti pankkia. Hän saapui Bank of Londoniin vain minuutin, ehkä kaksi, sen jälkeen, kun ovet oli lukittu. Hän kääntyi mennäkseen kotiin ja saapui turvallisesti ovelle ilman muita välikohtauksia. Sisään astuttuaan hän piilotti rahapussin välittömästi sängyn alle löysän lattialaudan alle ja aloitti sitten loman välittömästi vaimonsa Floran kanssa.

Nähdessään Floran Marley alkoi itkeä. Kun kyyneleet valuivat hänen kasvoiltaan, ne katosivat ennen kuin osuivat lattiaan.

"Jacob, mikä on vialla?"

"Kaikki on väärin!" Itkien hillittömästi hän huudahti: "Ansaitsen kirouksen kuin Transmogrify. En voi jatkaa tätä, Ebenezer. Vien sinut kotiin."

"Ei, Jacob, riippumatta siitä, mitä olet tehnyt, et ansaitse tätä loputonta piinaa."

"Rakas ystäväni, sinä puhut tietämättäsi."

"En ole tietämätön paremmasta puoleltasi, Jacob."

"Ja silti et tiedä mitään tästä ketjusta. Se on minun tehtäväni."

"Tehtäväsi, mutta miksi sinun täytyy kärsiä loputtomiin?"

"Määrittämättömästi? Muutos kuolleille on selvä, mutta vain kontaktin kautta. Omilla energioillani olen tuomittu."

"Humbug! Missä sitten ovat siteesi viimeisestä tapaamisestamme?"

"Sinä muutit, joka muutit minut."

"Humbug, minä sanon sinulle. Se oli sinun vaikutuksesi, joka muutti minua. Muutimme toisiamme. Kerro minulle, Jacob, oletko vielä olemassa? Onko se pilvi, ääni vai kenties pelkkä mielikuvitukseni tuotos, jolle puhun nyt?"

"Ei, se on minun henkeni, josta sinä puhut. Mitä tulee olemassaolooni, olen edelleen tuskallisen tietoinen siitä, mitä olen tehnyt."

"Tietoisuutenne osalta näyttää siltä, että muutoksen halun pitäisi auttaa kehittämään uudistuksia. Myönnettäköön, että näyttää siltä, että siirtyminen tapahtuu eri tavalla kuolleille kuin eläville, mutta kaikkea ei voi menettää puolestasi."

"Janoan totuuttasi, Ebenezer. Sillä jos asia on toisin, niin koko tämä tehtävä on toivotonta."

"Jollain tasolla olet aina tiennyt, että se, mitä puhun nyt, on totuus. Muistatko ensimmäisen vierailusi luonani, noin yksitoista vuotta sitten? Kerroit minulle silloin, että istuit usein lähelläni. Kutsuit sitä katumukseksi. No, mitä on katumus kuin rangaistuksen hyväksyminen pyrkimykseksi siirtyä kohti syntiä?"

"Rakas ystävä, valaistuneet ajatuksesi kohottavat minua, mutta jos aiomme jatkaa tätä hanketta, meidän on lähdettävä nyt. Siellä on kokous."

AURINKO nousi ilman pilvien kilpailua. Kun nuori Jacob käveli reippaasti lähellä tyhjiä katuja, raikas aamuilma jäähdytti hänen kasvonsa. Ajoittain hän liukastui jääpaikalla, mutta hän ei koskaan menettänyt jalansijaansa ja näytti nauttivan liukumäestä. Puolen tunnin sisällä hän saapui määränpäähensä. Hän koputti kiivaasti ovelle.

"Tiedän tämän paikan", sanoi Scrooge.

"Kuten pitääkin", vastasi Marley.

Ovi avautui ja lämmössä seisoj nuori Ebenezer Scrooge.

"Tule sisään, Jacob."

Yhdessä he astuivat huoneeseen, jossa oli kaksi tuolia, lähellä palavaa tulta. Jokainen istui, ja kun Jacob riisui takkinsa ja asetti sen tuolinsa selkänojalle, Scrooge selkeytti äänensä. "Ööh, oletko siis valmis kumppanikseni?"

"Tosin. Toin rahat.""Kaikki?" kysyi Scrooge.

"Kaikki."

"Luulin, että sinulla on vain sata puntaa. Etkö kertonut minulle, kun tapasimme viimeksi, että maksat loput sata puntaa kahden vuoden aikana?"

"Tein, mutta sain varakkaan tukijan", sanoi Marley.

"Yhtä hyvin. Paremmat ehdot, luulisin?"

"Ai niin, paljon parempi."

"Hyvä, hyvä liiketaju", sanoi Scrooge, kun heikko hymy levisi hänen ohuille huulilleen.

"Todellakin", sanoi Marley.

"No, minä tein paperit. Mutta koska ehdot ovat muuttuneet, minun on muutettava sopimusta."

Scrooge otti esiin sulkakynänsä ja musteensa, ylitti muutaman rivin ja lisäsi "maksettu kokonaan" sopimuksen alareunaan. Silloin hän kutsui sisarensa Fanin mukaan heihin. Kaksi miestä parafoivat muutokset ja tekivät sitten kumppanuudesta virallisen. Fan allekirjoitti myös sopimuksen todistajana.

Kun hän jätti miehet heidän työhönsä, Scrooge sanoi: "Hän menee naimisiin kuukauden kuluttua. En ole kiinnostunut hänen kihlatuistaan, mutta minulle kerrotaan, että isä pitää hänestä. Mitä minun mielipiteelläni siis on?" Marley tunsu kysymyksen olevan retorinen, joten hän ei sanonut mitään. Sen sijaan hän ojensi Scroogelle rahapaketin. Laskettuaan muistiinpanot Scrooge sanoi: "Hyvä, olemme liiketoiminnassa yhdessä." Saatuaan työnsä valmiiksi he jakoivat maljan konjakkia. Kumpikaan ei ollut pätevä keskusteluun, joten kumpikin istui hiljaa siemaillen juomaansa.

Pian tämän jälkeen Marley jätti hyvästit ja suuntasi veljensä kotiin. Kun hän saapui, juhlat olivat olleet käynnissä yli tunnin.

"Olin luopumassa sinusta", sanoi Noah. "Tein isoisan vesipurjeen, tule jakamaan malja kanssamme."

Jacob otti vastaan lämpimän kupin. Sitten he astuivat olohuoneeseen, jossa Flora tervehti heitä. Hänen sisarensa Joan nousi tuolista. Nooa sanoi neljän kolisevan kupin aikana: "Tuokoon tämä loma sitä iloa, jota me kaikki haluamme."

Flora ja Joan sanoivat iloisesti: "Wassail." Jaakob seurasi omaa heikkootaan, "Wassail".

"Jacob, olen niin iloinen, että olet täällä. Ostimme sinulle jotain erikoista tänä vuonna. Olisin ollut sydänsuruinen, jos et olisi saapunut", Flora sanoi.

Jacob laski silmänsä ja sanoi hermostuneena: "Toivon, ettet olisi saanut minulle mitään."

"Miksi, se on hölynpölyä. En koskaan päästäisi mieheni veljeä ilman rakkautemme ilmaisua. Lisäksi tämä vuosi on erityinen; Noahille kerrottiin viikko sitten, että hän saa ylennyksen."

"En ole kuullut tästä", Jacob sanoi ja katsoi kysyvästi Nooa.

"Se on totta. Eilen oli päätöksi. Mr. Pressey sanoi, että jos selviäisin jouluaatosta ilman hänen apuaan, minusta tulisi johtaja. Minusta me kaksi pärjäsimme hyvin. Kauppa teki yli satakymmentä puntaa myyntiä. Näyttää siltä, että se meni ilman ongelmia. Ettekö olisi samaa mieltä?"

Jaakob avasi suunsa puhuakseen, mutta sen sijaan vain tuijotti Nooa ja oli hiljaa.

"No, on aika avata lahjamme ja sitten syödään", sanoi Flora.

Jokainen sai yhden lahjan, paitsi Flora, joka sai lahjoja sekä Noalta että Joanilta. Koska Floralla oli eniten lahjoja, hän aloitti avaamalla lahjan Joanilta. Kun muut katselivat, kukin vuorollaan avasi lahjansa. Jokaisesta lahjasta syntyi innostus. Noahin uusiin laseihin viitattiin, että hän vihdoinkin näki. Joan sai hajuvedettä, ja Jacobin erityinen lahja

Floralta ja Noahilta päätyi majavanahkaiseen silinteriin. "Nyt näytät niin näppärältä, että tytöt pitävät kiinni varjostasi", sanoi Flora.

Ne olivat kaikki miellyttäviä lahjoja, mutta se oli viimeinen Nooan lahja Floralle, joka aiheutti kohun. Kesäkuun 7. 1813 Star-lehden naamiointista nousi esiin maalattu puulaatikko. Laatikon kauneus sai Joanin silmät levenemään, Floran alaleuan aukeamaan ja Jacobin yskimään hieroen otsaansa.

"Avaa kansi."

Flora nosti varovasti laatikon kantta; hän ei koskaan tiennyt mitä odottaa Noahta. Hän oli yhtä todennäköistä, että hän laittoi laatikkoon jotain, joka ponnahti ulos hätkähtämään häntä, kuin hän laittoi laatikkoon kalliin korun. Ennen kuin kansi oli edes nostettu puoliväliin, kappale "Greensleeves" purskahti esiin laatikon keskeltä. Jännityksen kyyneleet virtasivat Florasta, sillä se oli hänen suosikkimelodiansa.

Lahjojen jakamisen ilon päätyttyä he neljä menivät ruokailutilaan, jossa he söivät täydellisesti valmistettua hanhia, jamssia, paistettuja omenoita rusinoilla ja parasta koskaan syötyä luumuvanukkaa.

Jacob söi maistamatta ruokaa, ja ennen kuin muut olivat syöneet vanukasnsa, hän ilmoitti, että hänen oli poistuttava.

"Ei vielä", sanoi Flora.

Nooa kysyi: "Jakob, miksi sinun täytyy kiirehtiä pois?"

"Sanoin sinulle eilen, että minulla oli tapaaminen tänään."

"Mikä tämä tapaaminen on? Olet ollut töissä koko iltapäivän", sanoi Noah.

"No, luulen, että voin kertoa sinulle nyt. Aion ryhtyä kauppaan Ebenezer Scroogen kanssa. Olemme viimeistelemässä sopimuksesta tänään."

"Mitä jännittäviä uutisia", Flora sanoi.

"Miksi tällainen salaisuus?" kysyi Noah.

"Pelkäsin, että olisit vihainen."

"Jacob, en odota sinun olevan ikuisesti työpoika. Olen iloinen puolestasi. Ei, itse asiassa, olen ylpeä sinusta."

"Kiitos, Noah, mutta minun täytyy lähteä."

"No jos on pakko. Anna minun lähettää lautanen ruokaa kotiin kanssasi."

"Ei, se on kunnossa. Sitä paitsi minulla ei ole aikaa odottaa." Sen enempää kommentoimatta Jacob nousi.

"Minä vien sinut ulos", sanoi Noah.

Yhdessä he kävelivät käytävää pitkin etuovelle. "Kiitos, että tulit, Jacob. Joten oletko poistumassa kaupasta?"

"Kyllä. Viikon sisällä tai parissa."

"Hyvä on. Nähdään maanantaina. Hyvää joulua, veli."

"Kiitos kaikesta, Noah."

Tämän jälkeen Jacob lähti talosta ja meni suoraan asuntoonsa.

Scrooge kysyi: "Miksi valehtelit veljellesi?"

"Minulla oli ongelmia mielessäni." Sitten hän lisäsi: "Sinä aikana melankolia valtasi minut. Se pitää minut edelleen kiinni."

"En koskaan uskonut, että vakava luonteesi oli jotain muuta kuin kuka olet."

"Se on se, mitä minusta tuli. Mutta pojina Noah ja minä nauroimme aina."

"Se yllättää minut", sanoi Scrooge.

"Tule, se on uusi päivä", sanoi Marley.

Joulun JÄLKEEN MAANANTAI Nooa nousi aikaisin. Innostuneena hän valmistautui siihen, minkä hän uskoi tuovan hänelle edistystä työssä. Hän astui ulos toisen päivän kylmään ja käveli pankkia kohti. Hän päätti ostaa itselleen lämpimämmän takin heti, kun hän saisi luvatusen korotuksen. Saapuessaan kymmenen minuuttia ennen pankin avaamista Noah käveli ovien edessä. Ylimääräinen liikeponnistus ei juurikaan pitänyt häntä lämpimänä. Kun hän käveli edestakaisin, liikkeen omistaja Bartholomew Pressey tuli taakse ja koputti häntä olkapäähän. Noah kääntyi ympäri ja sanoi hämmästyneenä: "Hyvää huomenta, sir."

"Mitä sinä täällä teet, Noah?"

"Rouva. Swinburne saapui myöhään, joten en voinut tallettaa jouluaaton varoja", sanoi Noah.

"Näen, ja oliko teidän joulunne hauskaa?"

"Kyllä, herra, aivan ihanaa. Ja perheesi? Nautitko vapaapäivistäsi?"

"Se oli upeaa, varsinkin Reubenin kanssa viettää aikaa. Tuskin näen häntä nyt, kun hän on Cambridgessä."

Kun pankki avasi ovensa, molemmat miehet astuivat sisään laitokseen. Noah avasi laukkunsa noutaakseen talletuksen ja pysähtyi sitten askeleen puolivälissä. Hän pakotti kätensä pussiin, tunsu sen reunoja ja toi sitten kätensä ulos tyhjänä. Hän ei uskonut kosketuskykyään ja katsoi sisäänsä, mutta ei löytänyt varoja.

Nähdessään huolestuneen ilmeen Noahin kasvoilla Pressey kysyi: "Mikä hätänä?"

"Rahat. Se on poissa."

"Se on poissa; mitä teit sillä?"

"Petin sen pussiin."

Molemmat miehet katsoivat toisiaan. Ahdistus Nooan kasvoilla näkyi hänen tärissevissä huulissaan. Pressey'n kasvava viha paljastui kapenevien silmien kautta. "Missä se voisi olla? Kuka muu kuin sinä pääsi käsilaukkuun?"

"Ei kukaan. Mutta kaaduinkin kahdesti matkalla pankkiin. Kuitenkin joka kerta, kun arvoiselta vaikuttanut henkilö palautti pussin."

"Arvoisa humbug; se oli Sir Stephen", sanoi Scrooge.

"Varo, Ebenezer", sanoi Marley.

"Kuka muu se voisi olla? Hän on se, joka avasi pussin ennen kuin antoi sen takaisin."

"Näitkö todella hänen poistavan rahat?"

"Ei, mutta..."

"Varo sitten, Ebenezer, virheellinen ajattelutapa aiheuttaa sinulle vahinkoa", vaati Marley.

Pressey sanoi: "Noah, sinä olet vastuussa näistä rahoista."

"Tiedän ja otan tämän vastuun. En vain tiedä mitä tapahtui", sanoi Noah.

"Miten et tiennyt, että rahat puuttuivat? Eikö pussin painon puute antanut sinulle aavistusta, että rahat puuttuivat?"

"Se olisi ollut, jos olisin tuonut kolikot, mutta myöhäisen pankkikäynnin vuoksi päätin jättää ne kauppaan."

"Minulla ei silti ole muuta vaihtoehtoa kuin pidättää sinut", sanoi Pressey.

"Enkö voisi tehdä töitä maksaakseni rahoja takaisin?"

"Minulla ei ole työntekijää, johon en luota. Epäluotettavuuttasi ei voida sietää."

Scrooge katsoi aavemaista ystäväänsä ja huomasi hänen pitelevän naarmuuntuneita hiuksiaan. Hinaajat muuttuivat nykäisyiksi, sitten yhtäkkiä pokshtaen hiusrypäle vapautui ja kanto mukanaan paitsi osan kallosta myös aivomateriaalia. Heti kun hän vapautti yhden kourallisen, hän toisti prosessia toisella kädellä. Kummallista kyllä, karvanpoiston luoma reikä täyttyi hetkessä, jolloin hän pystyi toistamaan tuskallisen prosessin uudestaan ja uudestaan.

Noah seisoi hiljaa katseensa keskittyneenä jalkojensa edessä olevaan tilaan, kun Pressey lähetti hakemaan konstaapelia. Nooa olisi voinut helposti juosta, mutta jokainen pankin kunniamies olisi ajanut takaa. Viiden minuutin kuluessa syytetty vietiin Newgaten vankilaan. Matkalla ihmiset pysähtyivät katsomaan laihaa, hyvin pukeutunutta mhuonosti hoidetun, raskaan konstaapelin johdolla kadulla olevaa henkilöä, vain pieni poika uskalsi kysyä: "Aiotko hirttää hänet?"

"Aja eteenpäin."

Newgate, pankkia lähinnä oleva vankila, hallitsi aluetta, jolla se seisoi. Sen massiivinen kivilohkorakenne ja kolminkertainen sisäänkäynti loivat sekä vahvuuden että vaarallisen ilmapiirin. Rakennuksen kokoon nähden ulko-ovi oli pieni. Kun konstaapeli koputti puuhun, Nooan mieleen välähti kuva eläinansasta, joka päästää uhrit sisään, mutta jonka kautta kukaan ei pääse takaisin vapauteen. Pelon kylmyys juoksi hänen selkärangansa yli. "En kuulu tänne. En ole tehnyt mitään väärää."

"Hiljainen!"

"Ole kiltti, lupaan löytää rahat."

"Sinun olisi pitänyt ajatella sitä ennen kuin varastit sen."

Nooa avasi suunsa puhuakseen, mutta pysähtyi, kun konstaapeli kohotti etusormensa huulelleen ja sanoi: "Katuat seuraavaa sanaasi."

Sisään päästyään virtsan, mätänevien ruumiiden ja kaiken likaisuuden haju levisi Nooan nenään ja sai hänet melkein oksentamaan. Miehet johdettiin lyhyen pimeän käytävän kautta pieneen huoneeseen. Hyvin pukeutunut mies mustassa puvussa ja

leveälierisessä hatussa avasi huoneen oven. Huoneen sisällä istui mies makaamassa lattialle selkä seinää vasten. Hän ei tunnustanut tulokkaita, kun Nooa työnnettiin huoneeseen. Sanaamatta ovi pamautettiin kiinni ja kaksi loukkuun jäänyt miestä jätettiin tilaan, jossa ei ollut ikkunoita, valoa tai huonekaluja.

Pimeys tunkeutui Nooan hänen ytimeensä asti aiheuttaen kylmyyden, jota suora liekki ei olisi voinut lämmittää. Istuva mies nousi seisomaan, käveli Nooan luo ja löi hänet tajuttomaksi yhdellä nyrkillä. Kun Nooa huomasi, hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka kauan hän oli maannut unohduksissa. Ensimmäinen asia, jonka hän tajusi, oli, että hän ei enää käyttänyt kenkiä tai takkia. Sekaisin, hänen ruumiinsa, joka oli tunnoton huoneen talvisesta lämpötilasta, vapisi. Hän ei muistanut missä hän oli tai kuinka hän joutui makaamaan kivilattialla. Ainoa valo, johon hänen silmänsä tarttui, oli oven alta virtaava suikale. Sitten, ikään kuin tuo valo valaisi hänen mielensä, hän muisti kaiken: kadonneet rahat, pidätyksen, hyökkäyksen. Jaloilleen hyppäämällä hän kääntyi siihen suuntaan, missä hän muisti hyökkääjän istuvan, ja huusi: "Anna minulle vaatteeni takaisin!"

Vastaamattomuuden hiljaisuus kaikui läpi Nooan kipeän pään. Vähemmän innostuneena hän toisti itseään ja sai saman hiljaisuuden. Masentunut Noah vain seiso keskellä huonetta kylmyydestä ja kasvavasta pelosta vapisten. Hän pelkäsi liikkua tai puhua, koska hän pelkäsi joutuvansa jälleen hyökkääjän saaliiksi. Hiljaisuus murtui oven avautuessa. Vasta sitten Nooa tajusi, että hänen hyökkääjänsä oli poistettu. Ovessa seiso vartija, joka piti nuorta poikaa kauluksesta. Avaimet käteen-periaatteella heitettiin lapsi selliin. Seitsemänkymmentä kiloa nuorta törmäsi Nooan rintakehään ja työnsi hänet kolme jalkaa taaksepäin. Seinä oli ainoa asia, joka esti heitä molempia putoamasta. Palattuaan tasapainonsa Nooa auttoi lasta jaloilleen ja kysyi: "Oletko kunnossa?"

"Pidä kätesi irti minusta, huijari."

"Rentoudu, en vahingoita sinua."

"Pysy vain itselläsi."

Ainoat kaksi, jotka näkivät hämärässä valossa, olivat Marley ja Scrooge. Kun nuoret perääntyivät Noasta, Marley muutti veljensä taakse. Marley seiso tuuman päässä Noan selästä ja työnsi kätensä oman rintansa keskelle. Sydämen ketjun sisällä sijaitsevat Fire Twirlerit. Hän siirsi kaikki vangitut liekit yhtä lukuun ottamatta olkapäälleen ja käski

sitten jäljellä olevan Twirlerin pyörittämään hänen sydämensä lävistävää ketjua. Jokaisella liekin välähdyksellä pyöreä rautarengas pyöri yhä nopeammin, kunnes se liikkui niin nopeasti, että se näytti katoavan. Marley puri sitten etusormensa pään irti. Hän asetti sormen paljastetun luun pyörivän metallin päälle, jolloin hänen rinnastaan lensi kipinöitä. Poistuessaan hänestä välkkymät tunkeutuivat hänen veljeensä. Noah, joka ei ymmärtänyt kuumuutta, tunsu sen kuitenkin. Hitaasti hän lämpeni tarpeeksi estääkseen väreensä. Marley jatkoi tätä prosessia, kunnes ovi avautui, jolloin hän korvasi jäljellä olevat Fire Twirlerit takaisin sydänketjuunsa.

Valon tulva sai Nooan silmät sulkeutumaan muutaman sekunnin ajan. Mies osoitti Nooa ja sanoi: "Tule mukaan." Siristävässä silmissä katsoessaan Nooa teki niin kuin käskettiin. Avaimet käteen-periaatteella työnnettiin Nooa pitkin kapeaa käytävää läpi oikeisto- ja vasemmiston labyrinttia, kunnes he astuivat toimistoon, jossa mies istui pöydän ääressä lukemassa. Takka loi ensimmäisen todellisen lämmön, jonka Nooa oli tuntenut kotoa lähdön jälkeen.

Mies ei lopettanut lukemista ennen kuin oli saanut koko asiakirjan valmiiksi. Hän kohotti päätään katsoakseen lukemansa aihetta ja sanoi: "Olet joko erittäin rohkea tai tyhmä mies. Kumpi luulet olevasi?"

"Sanoisin, että onneton..."

"En pyytänyt sinua puhumaan!" huusi mies. "Oletko aina noin tyhmä?"

Noah said mitään, vaan käänsi katseensa kengittämiin jalkoihinsa. Odotettuaan muutaman sekunnin vastausta mies jatkoi: "No, sinun täytyy olla tyhmä. Puhut, kun sinulta ei kysytä, ja pysyt hiljaa, kun sinulta kysytään. Mitä me sitten teemme sinulle?"

Taas Noah pysyi hiljaa. "No..." Tuomari katsoi alas raporttia ja jatkoi sitten: "Herra Marley, anna minun kertoa teille, kuinka asiat täällä toimivat." Hän tutki Nooa ja kysyi sitten: "Käveletkö aina kaduilla ilman kenkiä ja takkia?" Hän pysähtyi vastaamaan, löi sitten nyrkkiään pöytään ja huusi: "Vastaa minulle, herra Marley!"

Hämmästynyt tuomarin vaatimuksesta Nooa vastasi nopeasti: "Odotussellissä oleva mies varasti ne."

Tuomari hymyili ja sanoi sitten: "Näyttää siltä, että sinut varastetaan monelta. Miksi luulet niin?" Hän pysähtyi vastaamaan, mutta kun mitään ei tarjottu, hän jatkoi: "Olet juuri oppinut Newgaten lain. Suojele itseäsi tai menetät kaiken. Sinua ei hemmotella minä tai kukaan avaimet käteen-periaatteella. On paljon lainkuuliaisia ihmisiä, joilla ei ole sänkyä, lämpöä, paljon syötävää tai edes puhdasta vettä juotavaa. Joten miksi sinulla olisi se parempi kuin heillä?" Tämä oli kysymys, jonka hän tiesi, ettei hän saisi vastausta, eikä hän halunnutkaan vastausta, joten hän jatkoi pysähtymättä. "Lontoon maistraatin toimiminen on ammattini, samoin kuin avaimet käteen-periaatteella. Emme ole täällä tehdäksemme hyvää sinulle tai edes yhteiskunnalle. Olemme täällä ansaitaksemme elantonsa. Kaikki, mitä saat, maksaa minulle henkilökohtaisesti rahaa. Joten sinulle annetaan vain se punttaa leipää ja vettä, jota laki vaatii. Mitään muuta ei tarvitse ostaa, tai joku ulkopuolelta on tuotava. Teenkö itseni selväksi?"

Nooa nyökkäsi päätään vahvistaakseen, että sanat kuultiin.

"Olet hiljainen. Se voi vain hyödyttää sinua, mutta epäilen sitä. Näytät minusta kuolleelta mieheltä. Jos et vaihda vaatteitasi, lyön vetoa, että kuolet kolmen päivän kuluessa. Vie hänet pois täältä." Tuomari naurahti nauttiessaan ajatuksesta, että oli vain pelottanut toista tulokasta.

Kun Nooa oli työnnetty läpi käytävien labyrintti, hänet pakotettiin suureen huoneeseen, jossa oli enimmäkseen miehiä. Kaksi naista ja nuori poika käpertyivät yhteen takan kauimpana kulmassa. Tummaihoisen naisen hankaa pojan kaulaa, kun taas toisella naisella oli viskikuppi, josta vanupuikko oli kostutettu. Kaikki paitsi neljä miestä istuivat pitkän pöydän ympärillä lähellä liekkejä. Kuusi pelasi korttia, viisi joi olutta ja viimeiset kolme kokoontuivat yhteen kuiskaten keskenään. Neljästä, jotka eivät olleet pöydässä, kolme heitti noppaa, ja viimeinen virtsasi metalliastiaan naisten ja pojan lähellä. Vain pari olutta juovaa miestä katsoi ylös nähdäkseen tulokkaan sisään tulevan.

Nooa kääntyi porttia kohti, kun vartija varmisti sisäänkäynnin. Hän seisoi kylmänä, hämmentyneenä ja vangittuna niiden joukossa, joita hän ei olisi koskaan katsonut kahdesti kaduilla. Portin sulkeminen avasi tunteiden tulvan. Ilman varoitusta räjähtävä viha valtasi hänet. Hän juoksi ovelle kuin se olisi auki. Hän heittäytyi puuta vasten sellaisella voimalla, että ääni kuului koko huoneeseen, ja sitten kaikki kasvot kääntyivät häntä kohti. Nopat vierivät takkaan, kortit putosivat käsistä, olutta roiskui kasvojen hiuksille, naiset astuivat lähemmäksi Nooa, kun poika astui pois, kolme syvään keskusteluun osallistunutta epäröi ja jatkoi, ja virtsaava mies jäi kattilaan.

Hämmentyneenä Noah kääntyi pöytää kohti. Tutkiessaan jokaista miestä hän löysi nopeasti sen, jota hän yritti paikantaa. Seuraavalla hetkellä hän alkoi juosta roistoa vastaan huutaen: "Anna minulle takkini takaisin!" Hän tarttui takkiaan pukeutuneen miehen kaulukseen ja veti häntä niin lujasti, että se veti hänet pois penkiltä ja pois vaatteesta. Kaksikko alkoi taistella asiasta. "Sinä varastit takkini."

"Ostin sen", sanoi mies kamppaillessaan jaloilleen.

Kumpikin sopi isku-iskusta toiseen. Taistelut päättyivät vasta, kun mies, joka oli todella varastanut takin, pyörähti Nooa ympäri ja osui nyrkkiin hänen leukaan. Toisen kerran yhtä monen tunnin sisällä Noah putosi lattialle tajuttomana.

Palattuaan tietoisuuteen Nooa tajusi, että molemmat naiset ja nuori poika seisoivat hänen yllään. Palattuaan tajuihinsa musta nainen sanoi: "Hiljaa, kultaseni. Et tule tänne vihollisten tekemisellä."

Noah katsoi naista kuin hän olisi toiselta planeetalta. Sitten ryhmässä oleva nuori mies aisti hänen hämmennyksensä ja selitti: "Hän on Amerikasta. Paennut vapaiden maasta vapauteen. Anna hänen vain huolehtia sinusta. Hän on hyvä, hän on auttanut minua näissä ilkeissä hyönteisten puremissa."

"Guvnor, pysy erossa tuosta James Maxeystä. Hän myrkytti vaimonsa ja tyttärensä. Ja hän toimii myös sinua vastaan", sanoi toinen nainen.

Noah istuutui ja hieroi leukaansa ja kysyi: "Kuka on James Maxey?" "Miksi, hänellä on takkisi päällä. Osti sen Nathan Simonsilta, joka kaatui sinut tajuttomaksi."

"Aion hankkia sen rotterin."

"Ei, et ole. Pidän sinusta nyt huolta. Ja sinäkin pysyt erossa hänestä." Musta nainen pysähtyi tuntemaan Noahin leukaa ja jatkoi sitten: "Olen Dinah Smith. En oikein tiedä oikeaa sukunimeäni. Se jäi Afrikkaan. Voit kutsua minua vain Dee. Minusta kaikki on lyhyt. Älä usko, että jokin on katkennut sinuun."

"Mitä varten sinä olet täällä?" kysyi poika.

"Väärinkäsitys", Noah mutisi.

"Helvetti, en tiennyt, että se on lain vastaista. En ehkä koskaan pääse ulos, jos siitä määrätään kova rangaistus. Mutta sallikaa minun esitellä itseni. Olen Joseph Freeman, Swell Gangin jäsen. Oletko kuullut jengistä?"

"Ei, älä usko."

"Yhtä hyvin on helpompi kulkea tungosta teatterin läpi, jos he luulevat, että olet yksi heistä. He eivät koskaan saaneet rikkautta, mutta he ovat rikkaita." Joseph pysähtyi katsomaan Noahin kasvoilla olevaa kuoppaa ennen kuin lisäsi: "Olen jengin paras kappari. Ainakin olin siihen asti, kunnes he nappasivat minut. Todennäköisesti hirtetään nyt. Paras kumppanini tapasi köyden jokin aika sitten. En voi odottaa olevan erilaista." Hyvin pukeutunut nuori puristi Nooan kättä ja lisäsi sitten: "Tämä upea leppäkerttu on Martha Hart, ja antaisin hänelle sydämeni minä päivänä tahansa."

"Ole hyvä ja tavata, herra..." hän pysähtyi odottaen vastausta Noahilta.

"Marley. Kutsu minua Noahiksi."

"Herra Marley, olette miellyttävän näköinen kaveri, ja minulla on miellyttäviä kokemuksia myytävänä. Tietysti täällä on vaikea tehdä, mutta ei mahdotonta." Hän vilkutti ja lisäsi sitten: "Uskon, että kenkäsi kävelevät Levin kanssa." Martha osoitti takan vieressä seisovaa miestä ja lisäsi sitten: "Voimme saada ne takaisin sinulle. Hän on juutalainen, eikä kukaan auta häntä. Takki, se on poissa. Sinun on parasta pysyä lähellä liekkejä päivän aikana."

Noah katsoi Leviin ja vahvisti sitten, että kengät olivat hänen. Nämä neljä kokoontuivat yhteen suunnittelemaan strategiaansa varastettujen jalkineiden takaisin saamiseksi.

Kävellessään kohti Maxeyta Marley sanoi: "Ehkä he eivät voi tehdä mitään tälle pelkurimaiselle tappajalle, mutta minä voin."

Scrooge huusi ystävänsä perään. "Jakob, Jacob, mitä sinä teet?"

"Tekee elämästä epämukavaa hänelle."

Marley seiso i Maxeyn edessä ja kynsillään hän alkoi hilseillä kyynärvarrensa ihoa puuteriksi. Kun Marley oli silpunut ihon, hän jatkoi raapimalla aavemaisia kudoksia orvaskeden alla. Muutamassa minuutissa hänen koko kyynärvarrensa luuhun asti oli pölykasa. Hän hengitti sisään, kunnes hänen rintansa kasvoi kaksinkertaiseksi normaalikokoiseksi, sitten hän piti repaleista käsivartta Maxeyn edessä pitäen aavemaista ilmaa. Yhdellä nopealla vapautuksella hän puhalsi eteerisen lihan kasaan kasvoilleen. Välittömästi Maxey alkoi aivastaa nopeasti peräkkäin ja alkoi sitten kiihkeästi hieroa hänen ihoaan.

"Teen sen uudelleen, tai jotain pahempaa, jos minun on pakko", Marley sanoi, kun hänen käsivartensa ilmestyi uudelleen. Kun hän liittyi takaisin Scroogeen, hän vitsaili: "Hän ei pääse siitä yli lähiaikoina."

"Voinko tehdä tuollaisia?"

"Ei, Ebenezer, jos repisit kätesi, säilyisit osan vammoista takaisin lihassa. Enkelin onnella sinun ei koskaan tarvitse tehdä tällaista kuolemassa."

"Enkelin onnella", toisti Scrooge.

Maxey jatkoi aivastamista ja yskimistä siinä määrin, että kaikki hänen lähellään olevat perääntyivät.

Sellin ovi lensi auki. Melkein koko sisäänkäyntitilan miehitti valtava avaimet käteen-periaatteella. Hän huusi syvällä röyhkeällä äänellä: "Hyvä on, nartut ja kiroukset, on aika

mennä pihalle. Jotkut teistä koirista ovat saaneet ihmiset odottamaan. Pidä kiirettä, minulla ei ole aikaa hukattavaksi."

Jokainen, paitsi Nooa, juoksi ovelle. Koska portinvartija oli viimeinen henkilö jonossa, hän pysäytti Nooan ja sanoi: "Viimeinen ulos maksaa tietullin, siitä tulee penni."

Raivostuneena Noah kysyi: "Entä jos päätän olla maksamatta?"

"Sitten et saa puhua häkissä nuorelle miehelle, joka näyttää samalta kuin sinä. Perheen samankaltaisuus on kuin kaksoset. Etkö ole samaa mieltä?"

Noah otti kolikon sukkansa kärkeästä ja heitti sen kiristäjälle. "Tässä on helvetin pennisi." Ilman kiirettä hän astui sivulle avaimet käteen-periaatteella ja seurasi Josephia, joka oli odottanut häntä. Yhdessä he kulkivat kapealle pihalle. Talven äärimmäinen kylmyys tunkeutui hänen ihoonsa kuin raivostuneen koiran hampaat ilman pahuutta, mutta aiheuttaen silti suurta vahinkoa. Nooa kiiruhti kadulle päin olevaan rautakattoiseen aitaukseen. Kadun puolella odotti Jacob. Ennen kuin Nooa oli edes koskettanut vapaalle puolelle johtavia tankoja, hän käski veljeään luovuttamaan takkinsa ja kenkänsä hänelle.

"Missä on sinun?"

"Älä välitä siitä. Anna minulle omasi nyt!" Jaakob teki ohjeen mukaan. Kun hän ojensi takin tankojen läpi, metallikannikko tarttui hänen käsivarteensa ja loi haavanyli kaksi tuumaa pitkä. Jacob hyppäsi takaisin huutaen: "Helvetti! Mikä se oli?"

Yhdessä he tarkastelivat rautatankoa ja huomasivat, että joku oli ottanut veitsen ja leikannut metalliin, jolloin osa raudasta käpristyi pois isännästä. Piikki loi terävän kärjen, joka tarttuisi mihin tahansa sen läheltä kulkevaan. Tarkemman tarkastelun jälkeen he huomasivat, että joku oli leikkinyt tankoja. Useissa niistä työntyi esiin eripituisia ja-paksuisia metalliulokkeita. Varovasti Jacob ojensi Nooalle hänen kenkänsä. Kun Jaakobin vaatteet puettiin päälle, jäljellä oleva lämpö sai Nooan varpaat kihelmöimään. Jalkojensa alkaessa tuntea olonsa takaisin, ajatus kenkien lunastamisesta Leviltä jätti hänet. Nooa huokaisi enemmän kuumuuden nautinnosta kuin tunnottomuuden tuskasta. Välittömästi Jacob alkoi hypätä jalusta jalkaan yrittääkseen torjua vilunväristystä.

"Hra Pressey erotti minut", sanoi Jacob.

"Sinä lopetit joka tapauksessa. Tarvitsen sinun auttavan minua."

"Tulin heti kun kuulin."

"Kiitos, että tulitte. Haluan sinun tuovan minulle lämpimimmät vaatteet, joita minulla on. Tuo kaikki alusvaatteista saappaisiin ja hattuihin."

"Tuon ne huomenna."

"Tuo rahaa, ainakin muutama penni joka päivä. Ja ruokaa ja vettä. Luotan sinuun, Jacob. Luuletko, että voit tehdä tämän puolestani?"

"Kyllä, tietysti, Noah."

"Olet hyvä veli. Tietääkö Flora?"

"En usko, mutta sitten tiedät kuinka uutiset kulkevat."

"Mene hänen luokseen heti kun jätät minut. Kerro hänelle, mutta älä anna hänen tulla tänne."

"Kuinka voin pysäyttää hänet?"

"En tiedä. En vain voi saada häntä näkemään minut näin. Luotan siihen, että sinä, Jacob, pidät hänet poissa tästä kurjasta paikasta."

"Teen parhaani."

"Herra Pressey kertoi, mitä tapahtui?"

"Kyllä, hänen oli pakko, kun hän erotti minut."

"En varastanut sitä rahaa. Uskotteko minua, eikö niin?"

"Kyllä, tietysti minä."

"Voi, kiitos, veli. Et tiedä kuinka tärkeää minulle on, että luotat minuun."

"Tiedän, ettet varastaisi rahaa, vaikka sinulla ei sitä olisikaan."

"No, en tiedä menisinkö niin pitkälle."

He hymyilivät toisilleen, mutta tilanne oli liian vakava nauraakseen.

"Minun täytyy yrittää selvittää, mitä rahalle tapahtui."

"Kuinka teen sen?"

"Yritä löytää seteli, jolla rouva Swinburne maksoi. Ennen kuin ojensi sen minulle, hän merkitsi sen suudelmalla. Etsi hänen huulinsa jälkiä."

"Hän luultavasti tekee niin useimmille muistiinpanoilleen. Hän flirttailee kaikkien housujen ja jopa joidenkin hameiden kanssa."

"Kyllä, kyllä, mutta tämä oli erilainen."

"Millä tavalla?"

"Kun hän ojensi laskun minulle, hänen kätensä tahrasi punaisen, joka jätti sormenjäljen huulikuvan yläosaan." Scrooge katsoi Marleya, kun Noa jatkoi: "Hänen huulijälkensä loi loppujen lopuksi kuvion, joka näytti enemmän äidiltä, joka hiljentää lastaan, kuin viettelijältä, joka etsi puolisoa."

Nuoren Jacobin silmät laajenivat, kun Scrooge katsoi Marleya. "Tiedän tuon laskun, Jacob", sanoi Scrooge.

"Ei ihme, että muistatte."

"Kuinka saatoit tehdä tämän omalle veljellesi?"

"Kuinka voisin tehdä sen kenellekään, Ebenezer? Miksi tekisin sen kenellekään?" Hän pysähtyi ja vastasi sitten omaan kysymykseensä. "Mahdollisuus juuri tarjoutui-ja tartuin siihen."

"Kyllä, mutta varastamalla rahat, joiden kanssa meistä tuli kumppaneita?"

"Henkeni on elänyt rahan varastamisen taakan kanssa lähes puoli vuosisataa. Ja nyt sydämelläni on kahle, jota aika yksin ei koskaan hajoa."

"Sinun kärsimyksesi ei ole mitään verrattuna Nooan kärsimykseen."

"Totta kuitenkin, että kaikki kärsimyskivut." Marley ulvoo ahdistuksesta repäisi ketjun sydämestään. Haavasta vuotaa aavemaista verta ja pölyä. Hetkessä sydän korjaa itse itsensä ja aiempaa suurempi ketju tarttuu siihen kiihtyvällä tuskalla.

"En tiedä voinko jatkaa auttamistasi."

"Sitten minun pitäisi viedä sinut kotiin."

**** Stave Three ****

Kiinni ja sitten hallittu

ENNEN SCROOGE VOI sanoa sanaa, Marley nappasi hänet vuodelta 1813. Scrooge huokaisi vaimeana vastalauseena, mutta antoi kuitenkin ahdistuneen ystävänsä vetää hänet pois vankilasta. Marleyn raju lähdön nopeus sai Scroogen tukeutumaan ystävänsä liikevoimaan. Kun Marley ryntäsi kohti tulevaisuutta, toiminnan purkaus kiihdytti Lontoon muutosta. Burlington Arcade ilmestyi uudelleen silmänräpäysten välillä. Nopea rakennusten muutos, kun muut putosivat, antoi Lontoolle illuusion hengittämisestä.

Marley hidasti vauhtia vasta, kun savu valtasi taivaan. Aaltoilevat tuhkat eivät vaikuttaneet häneen, mutta Scrooge melkein tukehtui tuhkasta repiessään ylös savusta. Hakkerointi jokaisen tavun, hän kysyi: "Jakob, mitä tapahtuu?"

"Covent Garden-teatteri palaa!"

"Poltaminen?! Se tapahtui 50 vuotta sitten."

Yhtäkkiä Marley pysähtyi. Lontoon yläpuolella he katsoivat kumpikin toisiaan. Scrooge jatkoiskä, sitten varoittamatta Jacob tarttui Ebenezerin käsivarteen ja ampui heidät kaksi suoraan ylös myrkyllisestä pilvestä.

Scrooge selvitti kurkkuaan ja kysyi sitten: "Oletko vienyt meitä pidemmälle menneisyydessä?"

Marley etsi joka suunnasta toivoen löytävänsä maamerkin, joka tunnistaisi ajanjakson, kun taas Scrooge katseli hiljaa. Sitten Marley huusi varoittamatta: "Tuolla." Hän osoitti Thamesin yli. "Crystal Palace on jo siirretty Sydenham Hillille."

"Joten meidän täytyy olla nykyhetkessä", sanoi Scrooge. "Palatsi-miksi se siirrettiin vasta pari vuotta sitten."

"Näyttää siltä, että rakennus on ollut siellä useita vuosia."

"Ei, miten se voi olla?"

"Katso ympärilleen rakennuksessa, Ebenezer. Puut ovat kasvaneet melko korkeiksi. Sitä ei tapahdu pariin vuoteen."

Scrooge tutki rakennuksen tonttia ja sanoi sitten: "Luulen, että saatat olla oikeassa."

"Minä ylitin ajan", sanoi Marley enemmän itselleen kuin Scroogelle.

"Voimme palata, eikö niin?"

"Tämän ei pitäisi tapahtua."

"Mutta voimme palata-eikö?"

Marley ei vastannut. Sen sijaan hänen ajatuksensa keskittyivät yrittämään ymmärtää heidän ahdinkoaan. Olisiko hän todella voinut viedä heidät yli vuoden 1854?

"Löydämme päivämäärän sanomalehdestä", ehdotti Scrooge.

Marley ei taaskaan vastannut. Hän pysyi neljänneksen mailin päässä kaupungin yläpuolella, sulki silmänsä ja keskittyi sitten sisäiseen mietiskelypaikkaansa. Ikään kuin luukku olisi avautunut, Scrooge syöksyi kohti painovoiman vetoa. "Ma-a-ar-ley-y!"

Marley jäykistyi, jolloin Scrooge romahti. Vaikka hän jatkoi huutamistaan, Scrooge tiesi, että Marley jäi kiinni omasta hiljaisesta maailmastaan. Hänen kilpailunsa alaspäin lisäsi vauhtia, kunnes hän kuuli äitinsä äänen sanovan: "Vihdoin pystyn pitämään poikavauvastani." Sanat tyhjensivät hänen pelkonsa. Kun hän pudotti, kaupungin äänet tulivat havaittavissa. Vaikka hän ei katsonut alas, hän tunsu maan jäätyneet sormet nousevan ylöspäin. Kummallista kyllä, hän oli vihdoin valmis saamaan hänet hyväilemään vanhemmalta, jonka hän tiesi rakastavan häntä. Hän, joka antoi henkensä hänen puolestaan, mutta pysyi silti omistautuneena hengessä. Joten Ebenezer sulki silmänsä väistämättömältä.

Scrooge rauhoitti kaikki lihaksensa odottaessaan, että hänen lihansa-ei, hänen todellinen elämänsä-olisi pian jauhettu Lontoon mukulakivillä. Kun hänen henkensä myöntyi rentoutumiseen, hänen ulkopuolellaan oleva voima tarttui hänen käteensä. Hämmästyneenä hän katsoi taivaalle tunnistaakseen. Tuulessa huojuu musta viitta. Kun kangas jatkoi räpyttelyä, Ebenezer tunnisti viittauksen alta luurangon luut. Ja hän huusi.

Scrooge riippui vielä tulevan joulun kummituksen armoilta ja kysyi: "Olenko kuollut?" Aave alkoi vain liikkua ylöspäin. Kauhistuneena Scrooge alkoi vääntyä. Vaikka hän toivoi vapautumista ilmestyksestä, haamu vain tarttui hänen takkiinsa tiukemmin.

Kerran vielä Marleyn kanssa Joulun haamu, vielä tulossa, heitti Scroogen ystävänsä jäykkään henkeen. Marley hädin tuskin säpsähti. Kun Scrooge veti seuraavan henkäyksensä, haamu työnsi hänet jälleen Marleyn. Toistuvasti mustaverhoinen aave pakotti elävät kuolleisiin. Scrooge vastusti, mutta se ei auttanut. Aave työnsi heidät yhteen niin usein ja niin voimakkaasti, että Marley tuli vihdoin valppaaksi.

Sumu Marleyn sisällä muuttui nopeasti hämmennyksestä paniikkiin. "Tämä aave tuhoaa sinut", hän varoitti Ebenezeriä. "Älä anna hänen luidensa koskettaa ihoasi." Aave työnsi näitä kahta jatkuvasti yhteen. Pahoinpitely oli jatkuvaa, mutta kumpikaan mies ei ymmärtänyt pelon motiivia. Lopulta Scrooge tarttui Marleyn hihaan ja huusi: "Lopeta hänet, Jacob!" Heti haamu vei parin takaisin vuoteen 1854.

Sitten-Scrooge antautui jälleen painovoimalle pudoten useita jalkoja. Törmäyksen jälkeen hänen polvensa painuivat maahan. Marley laitto kätensä Scroogen hartioiden alle ja nosti hänet jaloilleen. "Onko vammoja?" hän kysyi.

"Luulen, että minun oli määrä makaamaan tänään mukulakivillä."

Marley katsoi ystäväänsä kysyvällä silmällä, mutta sanoi vain: "Joulun haamu vielä tuleva on säästänyt meidät."

"Taas", vastasi Scrooge.

Marleylla ei ollut aavistustakaan, mitä hänen ystävänsä tarkoitti, mutta oletti, että se ei ollut tärkeää, joten hän jatkoi tehtäväänsä viedä Ebenezer kotiin.

Kun he lähestyivät Scroogen ovea, Marleyn rintakehä alkoi hehkua oranssina, kuumentua ja kohota ulospäin. Aaveen värikkään ihon alla Scrooge näki ystävänsä yksiketjuisen sykkeen sydämensä jokaisella pumppauksella. Jokainen kuolleen lihaksen lyönti toi sulan metallin työntövoiman ketjun pintaan. "Olen tulessa!" huudahti Marley. "Minä palan!" Kun höyry karkasi hänen otsastaan, sydämen ketjun ympärille alkoi muodostua uusia kahleita.

Yhdessä he katselivat toisen ja kolmannen lenkin kiinnittyvän metallirenkaaseen, mutta vasta neljäs lenkki lävisti Marleyn ihon, jolloin Scrooge huusi: "Jacob, meidän täytyy palata. Sinä... olet hyökkäyksen kohteena!"

"Riski on liian suuri!"

"Rohkeutemme on voimakasta", Ebenezer vaati. "Meidän täytyy-sillä minä pelkään sinun puolestasi..." Kun hänen äänensä leijui pois, hän keskittyi Marleyn kasvoille. Uusien ketjujen aiheuttama tuska sai Marleyn vääntymään, kun hän suostui. Pikkuhiljaa he alkoivat siirtyä menneisyyteen.

1844 kului, sitten 1834, ja kun 1829 siirtyi numeroon 28, uusin Marleyn ketjuista katosi. Kun he asettuivat vuoteen 1813, kolmas ketju katosi. Kun he lähestyivät vankilaa, Marleyn sydämeen jäi vain kaksi linkkiä. Vaikka ne loivat lisävastusta, Marley sopeutui nopeasti taakkaan.

Päivä, 28. joulukuuta, oli Lontoon hämärän historian paksuin sumu. Newgaten vankila oli melkein piilossa sumun ja takan pakokaasun sekoituksella. Kun kaksikko lähestyi Nooan selliä, he katselivat, kuinka postivaunu osui polttopuita täynnä olevaan vaunuun. Kaikkialla kaupungissa kolarien, liukumäkien ja äkillisten pysähdysten äänet täyttivät ilman, kun taas visuaaliset kuvat eivät usein olleet matkustajien käytettävissä.

Kun he astuivat vankien huoneeseen, ilmassa viipyi pimeys. Jopa usvuudesta huolimatta Marley ja Scrooge näkivät vaivan vallitsevan huoneen, ja Noah oli keskellä sitä. Suurin osa vangeista katsoi reunoista, samoin kuin avaimet käteen-periaatteella, kun taas Simons käsitteli nuorta poikaa, joka ei ollut vielä kymmenvuotias.

"Olet minulle tämän velkaa", Simons sanoi, kun hän nappasi hatun pojan päästä.

"Se on minun!" huudahti Henry. Hän käytti melkoista kamppailua, mutta ei voinut verrata roistoa. Siihen asti, kunnes Noah tuli pojan avuksi.

"Tämä poika on minun omaisuuttani", sanoi Noah.

"Et voi omistaa ihmistä."

"Ja silti teen", Noah vaati. "Vapauta nyt omaisuuteni!" Henry katsoi Noaa ja avasi suunsa puhuakseen, mutta Noah hiljensi hänet raivokkaalla katseella.

"Tottakai, vapautan hänet, mutta hattu on minun."

"Ei, se ei ole", sanoi Dee, tummaihoisen nainen, tukkiessaan varasta polttopuulla.

Hänen jalkojensa juuressa makasi turhaan kelpaava, kylmänä. Henry nosti hattuaan ja kumarsi sekä Noahille että Deelle. "Kiitos, guvnor. Olen teille molemmille velkaa."

Molemmat aikuiset toivottivat pojan tervetulleeksi yhteen ääneen: "Jää meille, kunnes vanhempasi vaativat sinut."

"Sitten olen kanssasi ikuisesti", Henry kommentoi.

Nooa katsoi orpoa ja kysyi: "Luuletko, että ikuisuus on tarpeeksi pitkä?"

Nämä kolme hymyilivät ja siirtyivät sitten pois Simonsin tajuttomasta ruumiista. Kun rikollinen makasi avuttomana, muut ryöstivät hänen omaisuuttaan. Kun Simons palasi tajuihinsa, hänen alusvaatteensa olivat tuskin jäljellä. Hän hyökkäsi narkästyneenä. Vannoi kostoa, hän siirtyi kohti avotulen lämpöä, ja sinne hän jäi.

Huoneen vastakkaiselle puolelle Noah kokoontui Deen, Henryn ja kahden muun ystävän, Martan ja Josephin, kanssa. "Miksi olet täällä?" Noah kysyi Henryltä.

"Joseph tietää", hän sanoi katsoen yläpuolellaan kohoavaa ganglypoikaa.

"Hän on minun oppipoikani", sanoi Joseph.

"Näyttää siltä, että hän on jättänyt muutaman oppituntisi väliin." Nooa hymyili hänen sarkasmilleen, mutta sitten tajusi, että vankila oli jo muuttanut hänen ajattelutapaansa, sillä hän ei olisi koskaan kommentoinut näin röyhkeää rikollisuutta vain kaksi päivää aikaisemmin.

Loppupäivä meni ilman tapahtumia. Koska uni ei ole koskaan helposti saatavilla vankilassa, Nooa yllätti sinä iltana jopa itsensä, kun hän vapautti pelkonsa lähellä olevien tappajien hyökkäämisestä ja vaipui kauan odotettuun lepoon.

Aamunkoiton VALON KANSSA päivä toi tavalliseen tapaan miehet nukkuvasta vankityrmästä päivähuoneeseen. Ainoa ero oli naisten puute. Noah luuli, että he olivat vain myöhässä, mutta he eivät koskaan saapuneet sinä päivänä. Kun kysyttiin, avaimet käteen-periaatteella sanoi vain: "Se ei kuulu sinulle." Ilman niitä huone loi aggressiivisen synkkyyden päivän yli. Pieniä tappeluita syntyi koko tuntisyklin ajan. Noah piti pojat ja itsensä poissa taistelusta.

Ainoat muut miehet hiljaa sinä päivänä olivat ne kolme, jotka olivat olleet yhdessä Nooan saapumisesta lähtien. Heidän itsensä määräämä eristyneisyytensä vaikutti normaalilta. Kukaan ei ollut koskaan ollut utelias heistä, joten he takertuivat jälleen hiljaa omaan syrjäiseen maailmaansa.

Tuona keskiviikkona Nooa ei odottanut vieraita. Hän oli melkein päättänyt luopua matkasta liikuntapihalle, jossa perhe ja ystävät saivat ottaa yhteyttä vankeihin. Kuitenkin halu poistaa surun pidätyksestä lähetti Nooan päivän jäätäneeseen ilmaan. Hän toivoi, että rapea tuuli kohottaisi hänen mielialaansa, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka syvästi hänen halunsa toteutuisi.

Kylmä ilma iski hänen kasvoilleen. Tuulen voiman isku sai kyyneleet hänen silmäkulmiinsa. Kun hän pakotti itsensä kohtaamaan sään, hänen ajatuksensa kääntyivät hänen kuolemansa tapahtumien analysoimiseen. Silti Nooa ei koskaan tullut oikeaan johtopäätökseen. Hänen mielensä ei kyennyt kuvittelemaan, että Jaakob aiheutti hänen tragediansa. Nooan luonteen romahtaminen vaatisi, että hän edes lähestyisi totuutta. Siitä huolimatta, kun hän kierteli pihalla, hänen jännityksensä alkoivat hellittää. Ainakin siihen asti, kunnes vierailija saapui.

Kun Nooa kiersi ympyrän, jonka vangit kävelivät harjoittelemaan, hänen askeleensa lakkasi, kun Flora löydettiin vierailijan häkistä. Hän seisoj siellä hiljaa ja katseli häntä. Sisäisesti Noah huusi, että Flora oli mennyt vastoin hänen tahtoaan. Eulkoisesti hän oli innoissaan hänen nähdessään.

"Miksi olet täällä?" hän vaati.

"Koska olet mieheni."

"Sinun ei pitäisi joutua kärsimään tästä asiasta."

"Ja silti teen. Tahtoisesti." Sitten hän lisäsi: "Tuon sinulle uutisia."

"Hyviä uutisia?"

"Ei, vain uutisia. Oikeudenkäyntisi on määrätty kahdeksi viikoksi tästä päivästä."

"Onko Jacob löytänyt minulle asianajajan?"

"Kaikki he haluavat suuren talletuksen. Olen päättänyt löytää varat."

Noah katsoi häntä hellästi. Sillä hetkellä Nooa tajusi, että edustus hänen oikeudenkäynnissään ei todennäköisesti olisi saatavilla, joten hän toi esiin suosikkiaiheensa — vaimonsa.

"Toivon, ettet olisi tullut." Katseensa pois hän lisäsi: "En halunnut sinun näkevän minut tällä tavalla."

"Et voi suojata minua tältä."

"Vaikka toivon, että voisin", hän mutisi itsekseen ja puhui sitten Floralle. "Hymysi kohottaa minua."

"Kaipaen sinua, kun sytytät aamutulen, kun makasin paahtoleivän peiton alla", hän kiusoi.

"Ja kaipaen sitä, että voisin liukua samojen lakanoiden välillä, kun olet lämmittänyt ne ennen nukkumaanmenoa."

Vaikka palkkien raja katkaisi heidän täyden syleilynsä, kumpikin ojensi toisensa käteen. Kietoutuvat sormet tarttuivat intohimoiseen puristukseen. Kun he viipyivät toistensa otteessa, Noah alkoi tuntea vankan esineen otteessaan.

Katsoessaan Floraa silmiin Noah myönsi massan läsnäolon. Pyöritellen käsiään yhteen, molemmat tunsivat esineen kääntyvän välillään. Flora veti hänen kätensä, mutta hän vastusti. Hänelle naisen tunne rauhoitti hänen suruaan, joten hän ei antanut minkään aineen rikkoa hänen kosketuksensa.

Vain avaimet käteen-periaatteen "liian lähelle" kehotuksesta Noah vapautti kytkimen. Vasta sitten hän tunnisti kvartsikristalin, jonka hänen isoisänsä oli tuonut hänelle Sveitsistä. Se oli hänen viimeinen lahjansa hänelle ennen kuolemaansa, joten järkytys siitä, että se oli nyt hänen hallussaan, aiheutti hänelle huolta.

"Mikä tämä on?" Hän katsoi lasimaista jalokiveä. Hän oli tietysti nähnyt kiven joka päivä heidän avioliitossaan lepäävän Floran lipaston päällä. Tämä kivi oli erityinen jopa kvartsin maailmassa, sillä sen keskellä seisoj nuoremman kristallin haamu. Peitti kiteen sisäpisteen peitti mustan jauhemaisen mineraalin.

"Olemme tämä kristalli, kaksi yhdessä", hän selitti.

"En voi ottaa isoisäsi..."

"Tämä on kristallini, Noah. Sitä paitsi, kun mummi antoi tämän minulle, hän sanoi, että päivä tulee, jolloin tunnen velvollisuudekseni antaa kiven "rakkaalle, joka tarvitsee". Hän kertoi minulle, että kahden ihmisen rakkaus sisältyy tähän yhteen kiveen."

"Pitäisikö minun tehdä sille jotain erityistä?" hän kysyi.

"Tämän kiven kanssa minun voimani on sinun käyttää sitä aina, kun sitä tarvitaan."

"Rakas suloinen Flora. Kiitos."

"Ebenezer, tule katsomaan tätä asiaa", pyysi Marley. Kun jokainen seiso i Nooan molemmin puolin, he ihailivat kiven ominaisuuksia.

"No, se on hämmästyttävää. Näyttää siltä, että savupiipun noki levisi kärkeen noin puolivälissä sen kasvua", sanoi Scrooge.

"Kyllä, ja se on myös täydellisesti muotoiltu."

Vaikka avaimet käteen-periaatteella oli seurannut Nooaa ja Floraa "äärimmäisen kiintymyksen" rikkomisesta, he pysyivät toistensa kosketuksessa. Melko pitkän ajan kuluttua avaimet käteen-periaatteella huusi, että kaikki vangit palaavat päivähuoneeseen. Nooa ei huomionut vanginvartijan huutoa.

Sen sijaan Noah nosti Floran käden huulilleen. Kun hän suuteli hänen sormiaan, haukka alkoi kiertää vain muutaman metrin päässä heidän päänsä yläpuolelta. Yllättyne linnun halukkuudesta kärsiä kylmästä, Noah katsoi ylös ja sanoi sitten Floralle: "Nousemme taas."

Vartija tarttui Noahin olkapäästä ja veti hänet Floran kosketuksesta. Vihaisena hän sanoi: "Kuuntele minua, tuomittu. Kun puhun-sinä reagoit. Älä koskaan jätä minua huomioimatta! Nyt siirry." Samalla Noah alkoi kävellä rakennusta kohti. Avaimet käteen-periaatteen raivo oli pieni hinta hänen kirkastuneesta hengestä. Hän ei katsonut takaisin Floraan. Itkujen pelko pakotti hänen katseensa eteenpäin. Sinä päivänä Nooa maksoi mielellään pennin vanginvartijalle siitä, että oli viimeinen sisällä.

"Kerro minulle jotain, Jacob", sanoi Scrooge.

"Mikä on pyyntösi?"

"Tiedätkö jo kaiken, mitä tapahtuu tai on tapahtumassa?"

"Ei, minulla on vain tieto elämistäni kokemuksistani."

"Joten et tiennyt kristallista?"

"Se on oikein. Totta puhuen, en edes tiennyt, että Flora oli käynyt Nooan luona", Marley selitti.

Ebenezer kysyi: "Olemme siis täällä muuttaaksemme oikeudenkäynnin tulosta?"

"Ei, se ei ole mahdollista. Olemme täällä saadaksemme täydellisen ymmärryksen tragediasta."

"Mitä aiomme lopulta muuttaa?"

"Nooan kurjuus."

Se jätti Scroogen sanattomaksi. Hän pysähtyi ajatuksiinsa ja kysyi sitten varovasti: "Olin itse asiassa keksinyt sen. Mutta miten...?" Scrooge ei osannut muotoilla kysymystä saadakseen lisätietoja, eikä Marleysta ollut apua. Hänen ystävänsä vain katsoi pois hänestä ja alkoi sitten liikkua kohti seuraavaa päivää.

TALVINEN kylmän ja sumun sekoitus alkoi day Nooan pidätyksestä. Ja nyt, viisi päivää myöhemmin, sää oli muuttunut äärimmäiseksi. Lontoo ei ollut tottunut päivien pakkaselle. Newgaten sisällä ainoa asia, joka muuttui karvasta kylmästä raivokkaasti kylmäksi, oli se, että vangit työnsivät yhteisön pöydän mahdollisimman lähelle tulta. Suurin osa vangeista istui tulen ympärillä sinä päivänä; heidän täytyi selviytyä. Toipuminen oli toinen asia.

Kaikki huoneessa tiesivät välttää sekä Maxeyta että Simonsia. Tuona torstaina toimet yhden henkilön välttämiseksi osoittautuivat kunnianhimoisiksi. Kaikki jäivät loukkuun.

Noah ja hänen ryhmänsä kokoontuivat pöytään, kuten useimmat muutkin. Kolme eristäytynyttä miestä istui tulen reunalla. He jatkoivat muiden vankien kiertämistä. Karttautuminen oli kuitenkin molemminpuolista, sillä huoneessa oli levinnyt huhu, että nämä kolme olivat vakoojia muita vankeja vastaan.

Päivä ei tuonut huoneeseen mitään arvokasta. Jokainen vanki kärsi oman henkilökohtaisen tuskansa. Yritykset keventää tunnelmaa huumorin tai tarinoiden avulla eivät juurikaan vähentäneet kollektiivista piinaa.

"Miksi tuo mies makaa lattialla?" kysyi Henry.

"Pysy kaukana hänestä. Rotta on purenut häntä", selitti Noah.

"Onko hänellä raivotauti?"

"Maxey tai Simons olisivat murhanneet hänet tähän mennessä", Martha vastasi.

"Mikä häntä siis vaivaa?"

Hän on kuollut mies, ei vain ole vielä hengittänyt, sanoi Dee.

"Miksi kukaan ei auta häntä?"

"Henry, sinä olet utelias", sanoi Joseph.

"Se ei ehkä ole yhtä tarttuvaa kuin raivotauti, mutta vankilakuume tappaa silti tartuttamansa", Noah sanoi.

"Haluan auttaa häntä."

"Katso Henry, kukaan ei halua sinun sairastavan. Hän on myös erilainen kuin me."

"Hän näyttää samalta. Lisäksi Dee on myös erilainen; hän on sekä nainen että musta. Mitä Levissä sitten on erilaista?"

"Hänen uskontonsa", sanoi Martha.

"Voi." Henry nyökkäsi ymmärtäväisesti, eikä aiheesta puhuttu sanaakaan.

"Joten, Martha-mikä on tarinasi?"

"Jonkin tuurin, jonkin verran epäonnea, mutta enimmäkseen vain työskentelyä kaduilla."

"Se kuulostaa tragedialta."

"Vaikeus on se, että minut vapautetaan pian, ja te kaikki jäätte."

Epämukava tauko sai Noohin vaihtamaan puheenaihetta.

"Joten kerro minulle, Henry, missä perheesi on?" kysyi Noah.

"Joseph on minun..."

Ryhmä vastasi nopeasti:

"Opettaja."

"Hallita."

"Omistaja."

"Ei, hän on serkkuni", selitti Joseph.

"Entä taskuvarkaksi tulemisesta?"

"Välittämättömyys. Menetimme suurimman osan perheestämme veneonnettomuudessa. Täytyy syödä." Joseph lisäsi: "Lisäksi Henry huijasi minua."

"En tehnyt. Ei ole minun vikani, että olen parempi nostaja kuin sinä", kehusteli Henry.

"Mistä sinä puhut?" Dee kysyi.

"Viime vuonna hautajaisten jälkeen opettelin Henryä kullan nappaamiseen, kun pikkuveli ojensi minulle lompakkoni oppitunnin jälkeen."

Muut kolme nauroivat, löivät pöytään hyväksyvästi ja julistivat sitten Henryn älykkäämmäksi. He juttelivat koko iltapäivän. Kaikenlaisia aiheita esitettiin jokaisen kertoessa tarinansa, mutta yksi aihe erottui-orjuus.

"Dee, kerro minulle, kuinka amerikkalainen musta nainen pääsi Englantiin?" Joseph tiedusteli.

"Sain apua orjanomistajaltani."

"Mitä he tekivät? Laittoivat sinut laivaan?"

"He tekivät, mutta ilman tavoitteeni paeta kerran Isossa-Britanniassa."

"Olet siis karannut?"

"Olen vapaa!"

"Haluan mennä Amerikkaan, kaipaatko sitä?" kysyi Joseph.

"Orjuuden syntiä ei saa koskaan pestä pois tuosta maasta. Siitä ei ole minulle mitään hyötyä."

"Mitä tapahtuu, jos Old Bailey lähettää sinut takaisin?"

"Tuomioistuimet omistavat minut nyt, jotta heillä voi olla tahtonsa. Mutta kerron teille tämän, minä pakenen aina herran kahleista."

"Siunattu", vastasi Martha.

"Siunattu", toisti Scrooge.

VAIKKA päivänvalon LOPPU tuo yleensä yön, jossa pelätään nukkuvaa vankityrmää, tämä ilta toi rauhallisen levon, ainakin valon ripaus asti. Kun varjoisa aamunkoitto viipyi, useat avaimet käteen-periaatteella hyökkäsivät luolaan.

"Kaikki te tyhmät seisotte peräkkäin!"

Hämmästyneenä vaatimuksen voimakkuudesta jokainen vanki katsoi vartijoita, mutta odotti toimia. Jokaisella vanginvartijalla oli niin monta jalkaraudasarjaa kuin pystyi kantamaan.

"Nouset ylös, NYT!" huusi vartija.

"Sinulla on hetki. Jokainen, joka ei ole jonossa, jää makuuhuoneeseen", huudahti toinen. Kaikki miehet nousivat jaloilleen. Se minuutti kului sekunneissa, kun jokainen vanki ryntäsi tottelemaan.

"Seiso jalat erillään", neuvoi avaimet käteen-periaatteella.

Miehet tekivät väistämättömän; jokainen antoi vanginvartijan lukita jalkansa yhteen.

Henry kysyi serkkultaan kahleiden painon heiluessa: "Miksi tämä tapahtuu?"

"Helvetin hiljaista!" huusi valvoja.

Päivähuoneessa Martha kertoi miehille, miksi kaikilla oli jalkahihansuut. Kolme vaikeasti havaittavissa olevaa vakooja osoittautui vankilan murtajiksi.

"He olivat hiljaa siitä, mutta kuulin heidän murtautuneen katon läpi."

"Kuinka kuulit sen, kun myös makuuhuoneesi on vankityrmässä?" "Katso tuota kaveria", Martha osoitti raskainta kahdesta vartijasta. "Korjasin hänen housunsa pullistuman eilen illalla."

Kaikki paitsi Henry ymmärsivät. "Miksi korjasit hänen housunsa?" hän kysyi.

Martha vain jätti kysymyksen huomiotta ja jatkoi: "Auttoin jopa kolmea."

"Miten?" kysyi Joseph.

"Kun se hiipiminen kompastui minua kohti, käänsin hänet niin, että hän käänsi kasvonsa pois päin ikkunasta. Sitten katselin, kuinka kolme pudottivat väliaikaista köyttä vankilan ja College of Physiciansin väliin."

"Ja vartijalla ei ollut aavistustakaan?"

"Hän oli vähän kiireinen tuolloin", sanoi Martha.

"Miksi nainen pettää itsensä?" kysyi Scrooge.

"Ei, Ebenezer, lait hylkäävät naiset", vastasi Marley.

"Mikään ei pakota Marthaa", väitti Scrooge.

"Entä halu vapautua Newgatesta?"

"Miksi se on tärkeää?"

"Ebenezer-kukaan ei halua olla vankilassa! Ainoa syy, miksi Marthaa ei ole jo vapautettu, on se, että hänellä ei ole kahta penniä maksaa vapautusmaksunsa", Marley selitti.

"Eikö ole muuta tapaa saada rahaa?"

"Ei hänelle. Kerro minulle, Ebenezer, mikä oikeus omistukseen tai edes vaatimattomaan toimeentuloon hänellä on?"

Marley odotti vastausta, mutta vastaus ymmärrettiin, joten Ebenezer vaiken.

OIKEIN DUSKIN AIKANA, päivähuoneen massiivinen ovi avautui. Kynnyksellä seiso kaksi avaimet käteen-periaatteella, jotka kantoivat ontuvaa miestä. Pyövelimen laukku peitti hänen roikkuvan päänsä, kun taas jalka-ja ranneraudat estivät vastustusta. Ilman seremoniaa vartijat heittivät miehen lattialle ja lähtivät sitten.

Muutamat muista vangeista osoittivat kiinnostusta tajutonta miestä kohtaan. Henry kuitenkin halusi auttaa. Varovasti hän lähestyi kaveria. Henryn loukkaantumisen estämiseksi hänen neljä toveriaan seisoivat hänen lähellä, kun hän nosti laukku järjettömän miehen päästä. Vaikka Henry osoitti yllätystä yksilön paljastamisesta, muut eivät. Lattialle kasattu oli yksi kolmesta vanginmurtajasta.

Heti kun Martha, Dee ja Noah tunnistivat miehen, he palasivat yhteisön pöytään. Joseph jäi auttamaan Henryä pakolaisen tarpeissa. Miehen koko pää oli turvonnut. Henry toivoi, että mies ei palaisi mieleensä ennen kuin mustelmat hänen silmissään vähenivät. Yhdessä kaksi poikaa raahasivat vanginmurtajan takkaan. He panivat hänet lähelle kuolevaa Leeviä. Hitaasti mies alkoi voihkia.

Kun pojat liittyivät yhteisön pöytään, Dee sanoi heille: "Antaisin teille kaikille grogin, jos minulla olisi se."

"Joo, juhlin tänään isosti", sanoi Martha. "Eikä vain grogin kanssa. Uudenvuodenpäivä ansaitsee hyviä juttuja. Mutta lyön vetoa, ettei keskuudessamme ole penniäkään, eikö niin?"

Kun Martha puoliksi odotti vastausta, Nooa alkoi ymmärtää totuuden, että vuosi 1814 oli saapunut. Joulukuoli oli takana vain yksi viikko, ja silti näiden seitsemän päivän aikana oli tapahtunut koko elinikäinen kauhu.

Muut pysyivät keskustelussa, kun Nooa ajautui pohdiskelemaan. Hänen kohtalonsa kaatuminen aiheutti hämmennystä. Hän ihmetteli, miksi rakastava Jumala tekisi niin ei vain hänelle, vaan kenelle tahansa henkilölle. Mikä rakastava tarkoitus tuollaisella petollisuudella voisi olla? Ja silti hän rukoi koko sydäimestään, että Jeesus suojelisi Floraa, ja hän uskoi, että Jumalan poika voisi. Hän ei halunnut sääliä itseään, joten kun viha tunkeutui hänen ajatuksiinsa, hän työntyi pois pöydästä ja käveli kaksinkertaisen ritiläisen ikkunan luo.

Hämmästynyt avauksen kylmyydestä, Noah vetäytyi välittömästi kuumuuteen. Yksin seisoessaan hän kamppaili hillitäkseen raivoaan, ja sitten kun hän tajusi, että hänen tulevaisuutensa ei enää voinut vaikuttaa hänen suunnitelmiinsa, hän puristi kyyneleitä. Suru ja viha sulautuivat yhdeksi.

Marley viittasi Scroogelle, kun tämä seisoj veljensä vieressä. Toisesta huoneesta Scrooge kuuli Marleyn ulvovan, kun hän avoimesti suri Nooan vaikeuksia. Ainoastaan Levi elävien joukossa kuuli keltua hengestä. Kun Levi alkoi täristä melusta, Marley sanoi: "Toivon, että voisin muuttaa tämän puolestasi." Marley jatkoi katsoessaan Noahin punaisiin silmiin. "Vantan tämän sinulle Nooa-autan sielusi toipumaan tämän elämän hengen tuskasta, tai annan oman henkeni ja sieluni sinun tilalle." Marleylta tuleva syyllisyys vaikutti Noahin päinvastaisesti, sillä kyyneleet muuttuivat itkuiksi.

Kun Noah nyökkäsi vartalooaan yrittääkseen hallita itkua, Marley laittoi kätensä veljensä olkapäälle. "Noah, muistatko isoäidin tarinan toukista?" Hän pysähtyi antaakseen Noahille normaalin vastausajan kysymyksen jälkeen ja jatkoi sitten. "Toukka syntyy yhdellä tavoitteella-ryömimään ympäri kasvimaailmaa syöden sitä mahdollisimman paljon ennen madon loppua." Marley hengitti sisään pakkasta ilmaa ja sanoi sitten: "Omitu kyllä toukka ei edes tiedä todellista tarkoitustaan -se vain muuttuu. Tämän olennon madolle elämä on ohi sen massiivisen ahmimisen jälkeen. Toukka on surullinen tulevasta lopustaan, sillä syöminen on sen elämä. Silti luoja tietää eläimen muutoksen todellisen tarkoituksen aina olennolle.päällä."

Marley pysähtyi, suunnitteli seuraavat sanansa huolellisesti ja sanoi sitten: "Sielusi tietää tulevasta muutoksestasi. Voin käskää sinua olemaan rauhallinen, mutta silti en tiedä milloin pääset tästä kauhusta. Kuten matolla ei ole aavistustakaan, siitä tulee luonnon kaunein esimerkki, niin meilläkään ihmisillä ei ole aavistustakaan täydellisestä olemuksestamme. Meistä tulee vain täysin toimintakykyisiä henkemme suunnitelman kautta." Marley lopetti tauon: "Useimmat ihmiset eivät ole tietoisia matkansa päämäärästä, ja silti teemme usein suuria asioita tietämättömyydestä huolimatta. Noah, sinun pitäisi tietää, että vaikka elämäsi on päättynyt, tulevaisuutesi menee eteenpäin."

Kun Nooa ja muut urokset palasivat nukkuvaan vankityrmään, Joseph kysyi: "Voinko auttaa?" Noah pyyhkäisi silmiään hihallaan jatkaessaan hiljaisuudessa. Valo poistui päivästä, ja sitten unen pimeydessä Nooan kärsimys lopulta väheni.

Sinä iltana, kun avaimet käteen-periaatteella sulki päivähuoneen oven, hän huomautti, että Levi oli poistettava.

TOINEN PÄIVÄ tuli uusi vanki paluu. Päivä oli sunnuntai, joten vankilan ainoa järjestetty tapahtuma oli kirkko, ja kaikkien oli osallistuttava. Tavallinen haukkui kovaa palvelusta vangitulle yleisölle. Helvetin kulku kaikille läsnäolijoille näytti olevan saarnan teema. Seremonian päättyessä Nooa unohti välittömästi jokaisen lausutun sanan.

Päivähuoneessa palaavia vankeja tervehdittiin huoneen keskellä makaavan miehen huokauksin. Kun vangit sekoittivat kahlittuja jalkojaan hämmentyneen kasan ohi, aiemmin palannut vanki tunnisti lattialla olevan lomakkeen ja hyökkäsi.

Kaikki tapahtui nopeasti, eikä yhdelläkään olennolla ollut vaistoa lopettaa hyökkäys. He vain katselivat huolestuneena, kun ensimmäinen vanki hyökkäsi toisen kimppuun.

"Sinä takki!" huusi ensimmäinen vanki.

"Minun piti..." valitti äskettäin palannut mies. Ensimmäinen mies esti toista toteuttamasta ajatustaan. Sen sijaan hän kietoi rannekaapeleidensa ketjut istuvan miehen kaulan ympärille ja veti ylös niin lujasti kuin pystyi. Kun mies nostettiin useita tuumaa lattiasta, koko huone kuuli luiden halkeilua hänen niskassaan. Hyökkääjä asetti saaliin takaisin lattialle kovalla töksähdyksellä, jossa hän vain jäi liikkumatta.

Kun huone katseli hämmentyneenä, he ymmärsivät, että mies oli kuollut. Kaikki ei olisi voinut tapahtua nopeammin. Edes luoti ei olisi ollut yhtä äkillinen. Kaikki lapset ja monet huoneessa olleet naiset alkoivat huutaa. Murhattu mies istui jäätyneenä, ja hänen päänsä painoa veti alas hänen pilalla oleva kaula. Oudolla tavalla hän näytti

kilpikonnalta, jolla oli pullistuneet silmät, roikkuu suu ja suuri terävä nenä. Kukaan ei välittänyt siitä, että mies oli eloton. Vankien huone pelkäsi vain heille todennäköisesti tulevaa rangaistusta.

Ennen kuin ryhmän miehet ehtivät kohdata murhaajan, huoneeseen astui kaksi avaimet käteen-periaatteella patujaa heilutellen. "Hyvä on, sika, peräänny", sanoi yksi vartijoista ihmishuoneelle.

Työntyessään ruumiin luokse upseeri pani kätensä vainajan olkapäälle. Pian hän kaatui. Avaimet käteen-periaatteella vaativat ryhmää lähettämään tappajan. Jokainen ihminen, jopa Nooa, osoitti tekijää, joka halusi suojata itsensä kostoilta.

Kun vartijat turvasivat murhaajan, huoneeseen tuli kaksi uutta avaimet käteen-laitetta ja kantoivat ruumiin pois. Mikään avaimet käteen-periaatteella ei halunnut kurittaa muita, joten kriisi meni päivän tielle ja haihtui valon mukana.

MARLEYN HENKI Ihmetteli, oliko nuori Jacob jäänyt tekemättä elämän kutsumustaan. Hän oli aina ollut mestari liiketoiminnassa. Laskentatalo ei kuitenkaan koskaan ollut hänen intohimonsa. Se oli vain hänen toimeentulonsa. Ja nyt kun Marley katseli nuoremman itsensä osoittamaa huomiota hevosilleen, hän tiesi-tiesi, että hän olisi ollut yhteiskunnalle hyödyllisempi vakaana kätenä kuin rahanmurtajana. Se oli kuitenkin menneisyyttä, ja hän oli täällä tulevaisuutta varten.

Scrooge ja Marley katselivat, kuinka nuori Jacob harjasi, ruokki ja rakasti hevosia. Hänen petojensa hemmotteleminen lohdutti syyllisyyttä hänen Nooan pettämisestä. Kun hänen veljensä kärsi häkissä, hän näytteli ratsumiestä kaksosten Smoken ja Shadowin kanssa. Hän oli aina omistanut täysiverisen hevosparin, sillä hän oli antanut nuoruutensa lihaksen talliin. Alun perin sovittiin, että Jacob työskenteli ilman palkkaa, kunnes hänen varsansa syntyi. Tuolloin hän omisti hevosensa, mutta jatkoi kuitenkin työtä eläimen ruuan ja asunnon eteen. Tämä järjestely osoittautui Jacobille ensiluokkaiseksi kaupaksi, sillä kun kaksoset syntyivät, tallin omistaja antoi kunnianhimoiselle pojalle molemmat varsat.

Hoidettuaan parin, Jacob laittoi otsansa Smoken otsalle ja sanoi: "Olen häpäissyt itseni korjauskelvottomaksi. Te, ystäväni, olette ainoa toivoni saada takaisin vanhurskas polku." Silitellen jokaista hevosta yhtäläisesti hän lisäsi: "Pelataanpa sillä vähän aikaa, joka meillä on jäljellä." Seuraavassa hengityksessä Jacob nousi hevosen selkään ja alkoi sitten laukkaa avoimen kentän halki. Hän heitti minut.n ja ulos, kun hevonen teki kaikkensa pakottaakseen hänen suuntansa.

Kivuliaat sääolosuhteet johtivat heidän matkansa lyhenemiseen. "Voiko olla kylmempää?" Jacob ihmetteli, kun hän laittoi ratsastusvarusteet pois. Annettuaan molemmille varsoille normaalin ruokinnan hän antoi kummallekin puolikkaan jäädytetyn omenan. Kun he pilkkoivat hedelmät soseeksi, Jacob matkasi Newgateen.

Kävellessään Jaakob keksi menetelmän Nooan vapauttamiseksi. Hänen olisi pitänyt toimia välittömästi veljensä pidätyksen jälkeen, mutta pelko omasta turvallisuudestaan sai hänet kaatumaan. Rahat olisi ollut helppo palauttaa päivässä. Nooa itse oli antanut selityksen jälle roiskeilleen. Jopa epäluuloisin konstaapeli saattoi nähdä perustelut tarinassa, että "rahat putosivat pussista". Hän ei kuitenkaan tehnyt niin. Sen sijaan Jacob antoi tilanteen muuttua painajaiseksi.

Smoke ja Shadow olivat Jacobin ainoat omaisuudet. Päätös myydä hevoset vaivasi Jaakobin mielessä päiviä. Hän harmitti ajatusta siitä, että hänen täytyy kärsiä henkilökohtaisista menetyksistä. Silti hän tajusi, että tilanne vain parantuisi, jos hän luovuttaisi rakastetut varsansa. Jacob tiesi, että yhden hevosen myyminen toisi tarpeeksi rahaa sekä Pressey'n että vankilakustannusten maksamiseen.

Hän harkitsi Shadowin säilyttämistä, mutta se ei pysynyt mielessään. Molemmat hevoset olivat tarjonneet hänelle samaa leikkisyyttä ja ystävyyttä. Savu oli vihainen hänen kyvystään avata portit. Shadowilla oli toisaalta intohimo juosta oksien alla toivoen heittävänsä ratsastajan.

Mutta se, että molemmat hevoset työskentelivät yhdessä pelastaakseen Jacobin hengen, teki lopullisen vaikutuksen hänen päätökseensä. Hän muisti päivän, jolloin hevoset pitivät häntä keskellä, kun kolme kojoottia kiersi heitä. Ensimmäinen kojootti liikkui vasemmalle, sitten Shadow vasemmalle kortteliin. Toinen työnnettiin oikealle, kun Smoke vastusti liikettä tekemällä pään oikealle ja antoi potkun Jacobin kimppuun liikkuvan kolmannen kojootin suolistoon. Petojen kiertely-ja potkutanssi kesti useita minuutteja.

Lopulta Shadow sai pureman reiteen, Smoken niskassa oli naarmuja, mutta Jacob pysyi vahingoittumattomana. Kun kojootit katosivat metsään, Jacob pani merkille veren jäljen, joka peitti heidän polkunsaa.

Vankilan lähestyessä Jacob päätti myydä Smoken ja Shadowin yhdessä. Kaksoset eivät olleet koskaan olleet erossa, ja hän tiesi, että hänen itsekäs halunsa pitää toinen satuttaisi molempia, joten hän päätti tehdä oikein ja antaa heidän pysyä yhdessä.

KUN SCROOGE JA aave odottivat Jacobin saapumista, Marley kysyi ystävältään: "Ebenezer, onko sinulla aavistustakaan, mikä sinua odottaa poistuessasi?"

"Jacob, miksi minusta tuntuu, että kysymyksesi saa minut vaikeuksiin?"

Kaksikko katsoi toisiaan ja hymyili sitten: "Olet oikeassa. Minulla ei ole rehellistä syytä puuttua asiaan", sanoi Marley.

"Ei-ei, en välitä sellaisesta keskustelusta. En vain halunnut järkyttyä huonoista uutisista", vastasi Scrooge.

Marley aloitti keskustelun: "Tiedättekö, kun kuolin, avasin silmäni siitä, mitä luulin "hyvät yöunet", sitten menin päiväksi pukeutumiseen, töihin ja vastaaviin asioihin."

"Miksi tekisit niin?"

"Se vain vaikutti tavalliselta päivältä. Se ei kuitenkaan kestänyt kauan. Pian asiat muuttuivat hyvin oudoksi. Huomasin ketjuni, ja sitten tajusin, että ihoni oli läpikuultava."

"Tajusitko silloin, että olit menehtynyt?" kysyi Scrooge.

"Ei, se tuli selväksi, kun seisoin Teintin ja Apurton edessä."

"WHO?"

"Tapaat heidät pian."

"En vieläkään tiedä keitä he ovat."

"Teint seuraa niitä, jotka saapuvat Transmogrify-saarelle ja lähtevät sieltä", sanoi Marley.

"Taas se sana."

"Mitä — Teint?"

"Ei, Transmogrify. Luulen, että olen ollut siellä", vastasi Scrooge.

"Se ei ole mahdollista; sinä elät edelleen."

"Ja silti, olen varma, että olin siellä tänä iltana."

"Olet vielä elossa, eikö Ebenezer?"

"Viime kerralla kun tarkistin."

Marley toisti sitten alkuperäisen kysymyksensä: "Ebenezer, onko sinulla aavistustakaan, mikä odottaa sinua kuolemasi jälkeen?"

"Paras arvaukseni on-kaikki mitä olet käynyt läpi, mutta enemmän...?"

Nuori Jacob seiso vankilassa odottamassa Nooan saapumista. Jaakobista oli vapaaehtoisesti tullut Nooan elinehto. Useimpina päivinä hän toi rahaa ja ruokaa, joita Noo tarvitsi selviytyäkseen. Lontoon historian kylmimmältä päivältä Noah saapui vihdoin vierailijan häkkiin. Hänen kasvoillaan näkyi uupumuksen merkkejä.

"Mitä olet tehnyt?" kysyi Jacob.

Kun Nooa sekoitteli kahleita jalkojaan, hän vastasi: "Katsoin miehen murhaavan. Ja mitä olet tehnyt, pikkuveli?"

"Tarkoitan vain-miksi sinulla on jalkaraudat?"

"Koska on ollut vankilatauko. Avaimet käteen-periaatteella tekevät mitä tahansa saadakseen pennin."

"En ymmärrä", sanoi Jacob.

"Sallikaa minun sanoa, että tämä vankila on rahantekoa, ja jokainen vartija on vastuussa."

"Kuinka paljon rahaa tarvitset tänään?" kysyi Jacob.

"Kaikki pennit, jotka sinulla on."

"Vakavasti?" "He eivät ota näitä kahleita pois ennen kuin maksan heidän vapauttamisestaan", Noah selitti.

"Vakavasti?"

"Lopeta sanominen! Luuletko, että johdan sinua harhaan?"

"Ei tietenkään", vastasi Jacob. Sen myötä hän antoi veljelleen kaikki penninsä-yhteensä 13 penniä.

"Tämä on hyvä, Jacob. Kiitos." Noah kysyi sitten: "Oletko löytänyt jo Sir Stephen Mackintoshin?"

"Ei, mutta teen. Aion päästää sinut tästä vankilasta, Noah." Jaakob jatkoi: "Henkeni ei ole tyyni ennen kuin teen."

Noah katsoi veljeään silmäkulmastaan ja sanoi sitten varovasti: "Arvostan sitä", ja lisäsi sitten: "En ymmärrä intohimoasi, mutta olen kiitollinen omistautumisestasi."

Veljet viettivät säässä niin vähän aikaa kuin tarvittiin varojen ja tietojen vaihtoon. Kun molemmat oli siirretty, he siirtyivät nopeasti kohti vastaavia kuumennettuja alueitaan.

4. TAMMIKUUN ALKOI kuten edellinen päivä-sumuinen ja kylmä, mutta parani koko jakson aikana. Valon loppuessa sumu oli väistynyt, kylmä laantunut ja kolmas vanki palasi päivähuoneeseen.

Kun viimeinen paennut vanki saapui, jäljellä olevat vangit alkoivat takoa pöytää ja huutaa: "Ota ketjut pois!" Kaikkialla rakennuksessa vangit huusivat päästäkseen nilkkojen kahleista. Aluksi avaimet käteen-periaatteella väkijoukon hiljentämisen toivossa huusivat kidutuksella. Lopulta kun mikään ei hiljentänyt ryhmää, vartija päätti poistaa kahleet vangeilta, jotka pystyivät maksamaan vapautusmaksun.

Noa tarjoutui auttamaan ystäviään maksamaan maksunsa. Ehdotuksesta loukkaantuneena Henry hyökkäsi: "Minulla on omat rahani." Sekä Joosef että Martha

toimivat kuin olisivat halunneet Nooan rahoja, mutta kumpikaan ei ottanut niitä. Dee, joka oli vailla penniäkään, otti hänet tarjoukseen.

Kun Dee vapautui kahleista, hän alkoi hieroa parantavaa voidellaan kahleiden aiheuttamia hankausjälkiä. Kaikki viisi ystävää huusivat, kun hänen rauhoittava kosketus lievitti heidän kipuaan. Mitä tulee Deeen, hänen huokauksensa oli niin kova, että se kiinnitti koko huoneen huomion.

Lähellä päivän loppua useimmat vangit alkoivat tuntea olonsa kiihkeäksi. Yleensä ryhmä osti vain grogia ja sitten humalassa. Sekä Maxey että Simons kuitenkin vapauttivat tukkeutunutta energiaansa vapauttamalla rakkonsa ulos ikkunasta. Kuten he myöhemmin selittivät avaimet käteen-periaatteella, he suorittivat koetta siitä, jäätyykö heidän pissansa ennen kuin se osuu kadulle. Niin kävi, mutta jäätyneelle virtsalle altistunut mies ulvoi silti kulkiessaan putoavan jään alta. Vaikka se oli inhottavaa, kumpikaan mies ei kokenut mitään rangaistusta.

Seuraavana aamuna Nooa sekoittui tavalliseen tapaan päivähuoneeseen vanki toisen perässä. Ajan myötä hän oli kovettunut laitoksen menetelmään. Päivät alkoivat törmätä toisiinsa, kun sopeutuminen kiristyi sitkeydeksi. Joka päivä Jaakob toi kolikoita. Useimpina päivinä Flora toi rakkautta. Näiden kahden välillä Noah selvisi.

PERJANTAINA 7. päivänä Jacob saapui vierailijan häkkiin hyvien uutisten kera. "Olen löytänyt rahat", hän ilmoitti.

Noah vastasi suurella silmällä: "Se on mahtavaa!" Sitten hän lupasi Jaakobille: "Rakennan sinulle tallin, jos voit ratkaista tämän tappion puolestani."

Jacob torjui ajatuksen. "Ei, en halua palkkiota. Jos voin vapauttaa sinut tästä hyväksikäytöstä, palkintoni on vapautesi."

Nooa valtasi tunteet: "Miten minä ansaitseen sellaisen veljen?" Jacob vain virnisti. Loppupäivän Nooa hymyili, mutta seuraavana aamuna hän sai uuden paniikin.

Aamu aloitti päivän muutoksella rutiineihin. Martha odotti jo päivähuoneessa. Kun miehet tulivat sisään, he huomasivat hänen seisovan avotulen vieressä, mutta eivät ajatelleet sitä. Vain Maxey ymmärsi syyn hänen varhaiseen ilmestymiseensä, ja hän hyökkäsi hänen kimppuunsa sen vuoksi. "Saatat ajatella, että sinut vapautetaan, mutta ei ennen kuin saan omani."

Työntäen hänet takkaa vasten hän sanoi: "En aio maksaa jäljellä olevasta viettelijästä."

"En esitä ilmaiseksi", hän sanoi yrittäessään liukua hänen otteensa alle.

"Katsomme sen", Marley murahti tehostaessaan hyökkäystään.

Vaikka Nooa oli huolestunut hyökkäyksestä, hän ei ilmaissut mitään, mikä osoittaisi hänen tulokkaan asemansa. "Jätä hänet", hän huusi.

Hätkähtämättä Maxey tarttui Marthan rintaan ja pakotti sitten suudelman hänen päälleen. Samalla hetkellä Noah kietoi kätensä Maxeyn rintakehän ympärille ja veti sitten niin voimakkaasti, että Maxey putosi lattialle. Martha potkaisi vaistomaisesti hyökkääjää päähän, mikä hämmästytti rikollista, mutta ei pysäyttänyt häntä. Maxey ei kuitenkaan enää ollut kiinnostunut Marthasta. Hitaasti hän nousi jaloilleen, kääntyi Nooan puoleen ja löi sitten valtavalla voimalla seitsemän tuuman puupalan tulevan sankarin kylkeen.

Kun Maxey veti kätensä pois, huone näki, kuinka Noah roiskutti verta. Hän oli onnekas, sillä hänen suuri takkinsa esti sirpaloitunutta puupalaa aiheuttamasta vakavaa vahinkoa. Kun Maxey poistui alueelta, hän kuiskasi Noahille: "Aion varmistaa pyöveli käyttää sinuun lyhyttä köyttä."

Nooa korjattiin ystäviensä avulla nopeasti. Dee, joka oli juuri saapunut huoneeseen, käytti toista voiteitaan haavan suojaamiseen, kun Martha repi alushameensa nauhoiksi sidoksia varten.

Päivän loppupuolella Martha pääsi vapautumaan Newgatesta. Ennen kuin hän lähti vankilasta, hän halasi kaikkia uusia ystäviään. Kun Martha syleili Nooaa, hän kuiskasi tämän korvaan: "Älä kerro tästä vaimollesi. Se vain huolestuttaa häntä ilman ratkaisua." Sitten hän suuteli Nooaa ilman varoitusta niin voimakkaasti, että se työnsi hänet pois tasapainosta. Kun hän kompastui noustakseen jalansijalle, hän lähti.

SEURAAVANA AAMUNA sekä Noah että Jacob saapuivat aikaisin vierailijan häkkiin. Kun he saivat päätökseen päivittäisen vaihtonsa, Jacob lähti välittömästi. Noah jatkoi kävelemistä ympäri pihaa. Ajatukset kesän auringosta täyttivät Nooan mielen, kun hänen ruumiinsa teki kaikkensa hallitakseen väreensä. Kun hän siirtyi kohti vankilan sisäänkäyntiä, kuului ääni huutavan hänen nimeään. Kääntyessään ympäri hän huomasi Floran odottavan vierailijan häkin luona. Noah purskahti valtavaan virnistykseen, kun hän juoksi häntä kohti.

Saapuessaan Flora näytti puoli hymyä Noahille. Hän tutki hänen kasvojaan ja kysyi sitten: "Mikä on vialla?"

Hän katsoi alas ja vastasi: "Minulla on kaikki hyvin."

"Katso minua, rakas." Hän kohotti hänen leukansa niin, että hänen silmänsä katsoivat hänen silmiinsä. "Mikä on vialla?"

"Se olen vain minä."

Hän kääntyi kävelemään pois, mutta Noah pysäytti hänen liikkeensä. "Jos jätät minut nyt, kärsin huolen sinusta koko päivän."

Hän katsoi Noaa suoraan silmiin ja kuiskasi sitten: "Luulen olevani lapsen kanssa."

Marley putosi välittömästi polvilleen ja huusi: "Ei, ei-tämä totuus on liian vaikea!"

"Jacob, miksi tämä on niin huolestuttavaa?" kysyy Scrooge.

"Ebenezer, tiedät saman kuin minä tästä tragediasta. Ja silti minulla ei ollut aavistustakaan, että Noahille on koskaan kerrottu vauvasta. Yksi uhri lisää. Kuinka voin koskaan lunastaa itseäni?" Kysymys oli Marleylle enemmän kuin retorinen. Hän pelkäsi nyt, ettei mikään, mitä hän teki, koskaan korjaa hänen vääryyttään. Niin monien moitteeton henkien menetys ja nyt lapsi. Helvetti, Marley vihasi itseään.

Pitkän hetken Noah seisoj liikkumattomana. Hän mietti, mikä hänen vastauksensa pitäisi olla. Joy voitti pelkonsa, kun hän vakuutti Floralle: "Tämä tulee järjestymään. Jacob on löytänyt kadonneet rahat. Toivottavasti hän pystyy korjaamaan tilanteen ennen oikeudenkäyntiä. Jos hän tekee, olemme vahvempia tämän jälkeen."

Flora luopui Nooan hellyydestä. "Toiveista ei tule totta, Noah." Kyyneleet alkoivat valua pitkin hänen poskiaan. Kun he saavuttivat hänen leukaansa, Noah pyyhki ne kädellään kuiviksi.

Nooa oli hiljaa sen, mikä vaikutti ikuisuudelta. Rohkaisun sanat hiipuivat, mutta tarina menneisyydestä nousi esiin. "Muistatko päivän, jolloin tapasimme?" hän kysyi.

"Kyllä, totta kai", hän sanoi.

"Etkö pitänyt minusta?"

"Ajattelin, että saatat olla yksinkertainen." Hänen hymynsä lisäsi Noahin halua jatkaa.

Hän sanoi: "No, minä olin yksinkertainen. Viehätysvoimasi valloitti yksinkertaisesti."

Floran hymy leveni, kun hän muisti tapauksen. "Teit varmasti itsestäsi typeryksen."

"Et katsoisi minua. Minun oli tehtävä jotain", Noah vastasi.

"Eli siis toimit kuin pelle tarkoituksella?"

"Etkö ole tähän mennessä tajunnut-olen pelle."

Flora nauroi. Hän tiesi, että Nooan typerys harvoin ilmaantui, mutta kun se ilmestyi, se oli ilo. Yhdessä he kertoivat tarinan uudelleen. "Oli niin järkytys, kun pyyhkäisit hattuasi polun poikki tuolla suurella ritarillisuuden eleellä."

"Yritin olla vaikuttava."

"Joten viljasadetta oli suunniteltu?" hän kysyi.

"Minulla ei ollut aavistustakaan, että kun tein "suuren eleen", valtava määrä vehnää lensi", Noah selitti.

"Se meni kaikkialle, mutta enimmäkseen sinuun."

"Se minäkin suunnittelin", hän myönsi.

"Joten, anna minun tehdä tämä selväksi, halusit tehdä minuun vaikutuksen niin paljon, että laitoit kourallisen vehnää takkisi käsivarreen." Noah nyökkäsi hyväksyvästi päätään, kun Flora jatkoi: "Uskoin tuskin sitä, kun annoit minulle merkin kulkevani edessäsi, ja sitten jyvät hajallaan kaikkialle."

Yhdessä he nauroivat. "Tiedätkö, Flora, olen innoissani vauvasta."

"Se on vain mahdollisuus. Tiedän varmasti muutaman viikon kuluttua."

Kun Flora ojensi Noahille pari penniä, Simons hyökkäsi. "Sinä varastit vaatteeni!" hän huusi ja löi Noohin pään aitaan. Kun Simons painoi Nooan kasvoja tankojen väliin, yksi metallista leikattu kotitekoinen väkä raapi Nooan poskea. Flora huusi.

Simons nappasi penniä Noahilta ja mutisi sitten: "En tiedä, kuka kavereistasi tyrmäsi minut, mutta aion rankaista sinua." Rikollisen ruumiista tuleva haju täytti alueen. Hänen hengityksensä yksin sai Noohin yskimään. "Minulla on sellainen tunne, että sinä kuolet tänään."

"Ei!" Flora huusi. Hän kurkoi palkkien läpi, tarttui roiston hiuksiin ja veti sitten sellaisella voimalla, että useimmat säikeet vapautuivat päänahasta. Simons ei juurikaan tuntenut epämukavuutta. Floran hyökkäys johti siihen, että hän painoig Noah häkin väkäsiin raivoissaan. Lävistyskannusten aiheuttama paine sai veren virtaamaan Nooan kasvoille.

"Valmistautukaa Jumalan helvettiin", hän sanoi ja painoi Nooan päätä kaikella hänen voimallaan.

"Ei!" huusi Marley. Aave kurkotti Simonsin rintaan, tarttui hänen sydämeensä ja puristi sitten lihan. Kun Simonsin elimen lihas mukautui Marleyn luiden muotoon, Noah kurkotti taakseen ja tarttui Simonsin hiuksiin. Vapauttaakseen itsensä hän veti rikollisen päätä taaksepäin. Vastahyökkäys raivostutti Simonsin siinä määrin, että hän tehosti hyökkäystään. Marley puristi, kunnes hänen otteensa sulkeutui tiukasti sydämeen.

Kun nämä kolme miestä kamppailivat hallinnasta, Simons alkoi löysätä kytkintä ja sitten vapaalla kädellä tarttui hänen rintaansa. Hullussa hän huusi: "Mitä sinä teet minulle?"

Noah vetäytyi Simonsista, mutta Marley ei vapauttanut sydänkohtausta. Kun mahdollinen murhaaja horjui vierailijan häkistä, Marley seurasi. "Jacob, vapauta hänet", käski Scrooge.

Hämmentyneenä Marley vastasi: "En usko, että pystyn."

"Vedä vain pois."

Simons heilui edestakaisin yrittääkseen päästä eroon tuskastaan. "Auta minua, Ebenezer", huusi Marley.

Scrooge tarttui Marleeyn ja veti, mutta hänen energiansa meni ilman palkkiota. "Käteni on puristettu liian tiukasti", huusi Marley. Kiihkeä, he yrittivät kaikkensa erota Simonsista, mutta rikollisen sydän itse tarttui tiukasti Marleyn otteeseen.

"Hän kuolee", sanoi Flora.

Ilman varoitusta Simons putosi maahan. Putoaminen veti Marleyn käden olkapäältä. Marleyn käden yksittäiset luut alkoivat nykiä, ja sitten ne kaikki katosivat. Kun hänen kätensä vaihtoi itsensä, hän sanoi: "Luulen, että tapoin hänet."

"Tiedät, että Noaa syytetään tästä", vastasi Scrooge.

Vartija, joka oli nyt tietoinen kaatuneesta konnasta, juoksi hänen avukseen. "Mitä olet tehnyt?" murisi avaimet käteen-periaatteella.

Noah kääntyi vartijan puoleen ja veri valui poskessaan olevasta haavasta ja sanoi: "Simons hyökkäsi kimppuuni."

"Hän sanoi tappavansa Noahin", sanoi Flora. Hän näytti vanginvartijalle vielä kädessään olevaa hiuspahkaa, hän lisäsi: "Mikään ei pysäyttänyt häntä, ei edes kipu."

"No, näyttää siltä, että jokin tuskallinen pysäytti hänet." Vartija polvistui Simonsin viereen ja ilmoitti sitten: "Hän hengittää edelleen." Kun hän nousi jaloilleen, hän sanoi: "Joten jos vedetyt hiukset eivät lopettaisi hyökkäystä, ihmettelen mitä teki?"

"Hän tarttui rintaansa-sitten vain kaatui."

Avaimet käteen-periaatteella katsoivat pariskuntaa. "Olen tarkkaillut sinua", hän sanoi Noahille. Vartija lisäsi sitten: "Olet kunnioituksen arvoinen. Tämä..." hän pysähtyi katsoen Simonsia edelleen liikkumattomana maassa, "...hän ansaitsee..." ja varoittamatta mies potkaisi Simonsia päähän. Vartija irrotti huivin hänen kaulastaan ja ojensi sen sitten Noahille. "Tässä niskani voi kärsiä kylmästä tänään. Siivoa itsesi."

Noah ja Flora vain seisoivat järkyttyneinä. "Oletko hölmö? Sinulta vuotaa verta ympäriltäsi. Siivoa itsesi!" Vartija tarttui Nooan käteen ja asetti sitten kankaan siihen.

Nooa otti nenäliinan vastaan, kun Flora sanoi: "Ystävällisyytesi palkitaan."

Avaimet käteen-periaatteella oleva katsoi Floraan, pudisti päätään eri mieltä ja sanoi sitten Noahille: "Tiedätkö nimeni?"

"Ei, sir."

"Pidä se sellaisena." Tämän jälkeen avaimet käteen-periaatteella poimivat pudonneet pennit, jotka Simons oli varastanut Noahilta, ja jätti sitten nämä kolme ratkaisemaan erimielisyyttään.

Muutamassa minuutissa Simons alkoi toipua. Huikuttaessaan tyrmistynyt rikollinen tarttui toisella kädellä hänen päähänsä ja hieroi sitten sydämensä aluetta toisella. Hitaasti hän toipui siihen pisteeseen, että pystyi nousemaan jaloilleen. Hän tuijotti Noaa ja Floraa heidän katsellessaan häntä. Kumpikaan ei tiennyt, jatkaisiko toinen hyökkäystä. Kuitenkin varovaisesti molemmat osapuolet vetäytyivät.

Simons asettui jonoon Noahin eteen palatakseen sisätiloihin. Oven avautuessa Noah tarttui Simonsin kaulukseen ja astui sitten hänen eteensä. "Varmista pennisi valmiiksi. En ole enää koskaan viimeinen, kun olet valmis maksamaan tietulli." Simons vain huokaisi ja hyväksyi sitten uuden tehtävänsä.

Sisätiloissa Dee antoi useita voiteitaan Noohin vammaan. "Tämä pysäyttää verenvuodon", hän sanoi ja näytti sisällön ryhmälle. "Tämä saa ihon ompelemaan yhteen ilman arpia. Ja tämä lievittää kipua."

"Oletko lääkäri?" kysyi Henry.

"Ei, kultaseni. Minulla on vain voiteeni. Jätän lääkärin veitsimiehille", vastasi Dee.

"No, Jacob, sinulla näyttää olevan tänään enkelin onni", sanoi Scrooge.

"Niin näyttää siltä. Jonakin päivänä opin hallitsemaan vihaani."

"Ei, ei, et tee. Vihasi oli kunniallista. Hallinto olisi johtanut vain Nooan kuolemaan", Scrooge vakuutti.

Marleyn kasvot eivät osoittaneet tunteita, mutta hän tiesi, että elävää historiaa ei voitu muuttaa. Nooa ei kuollut sinä päivänä.

**** Stave Four ****

Kova oikeus

PÄIVÄN LOPPU toi Nooalle uutta voimaa. Ennen kuin miehet lähtivät päivähuoneesta nukkuvaan vankityrmään, hän lupasi, ettei kukaan koskaan päästänyt hyökkäysaukkoon.

Tiistai käynnisti vankilassa arkipäiväisten ja tylsien tapahtumien ajanjakson. Vankien joukko huvitti itseään omissa yksityisissä ryhmissään. Keskipäivällä avaimet käteen-periaatteella saapui päivähuoneeseen ilmoittaakseen: "Seuraavat ihmiset joutuvat huomenna oikeuden eteen Old Baileyssa." Kaikki huoneessa olleet kuulivat heidän nimensä huutavan.

Kukaan ei ollut yllättynyt, mutta ilmoituksella oli keskustelun mykistymisen vaikutus. Jokainen vanki vietti loppupäivän miettien kohtaloaan. Useimmat todennäköisesti tuomittaisiin syyllisiksi, joten pelko tulevaisuudestaan loi tilanteen, jossa kaikki vetäytyivät hiljaisuuteen.

Nuori Jacob oli ainoa Marley, jolla oli tehtävä sinä päivänä. Hän oli kahdesti yrittänyt myydä Smoke and Shadowia vain kuullakseen saman asian jokaiselta ostajalta: "Tarvitsen vain yhden hevosen." Vaikka Jacob selitti kaksosten välisen erityissuhteen, kumpaakaan miestä ei vakuutettu, joten molemmat kaupat menetettiin. Kun hän juoksi kohti vanhaa työpaikkaansa, hän päätti myydä kaksi hevosta alennuksella, koska hänen johtajansa Mathew Pepin tarvitsisi tällaista houkuttelua.

Tallin ovien sisäpuolelta Jacob löysi Mathew'n hevosten luona. Kuivikkeiden virkistäminen, ruoan täydentäminen ja lannan poistaminen olivat hänen tehtäviään. Kun Jacob astui talliin, Mathew'n kuului viheltävän. Sävelmä oli epäselvä, mutta miellyttävä korvalle. Lähestyessään kiireistä miestä Jacob sanoi: "Mathew, sinä vanha ranskalainen kulkuri."

"No, no, jos se ei ole nuori asiamies", Mathew sanoi nojaten haarukkaa seinää vasten. "Hyvää päivää sinulle, Jacob. Mikä tuo sinut vanhaan kummittlemaan?"

"Muistatko viime vuoden, kun halusit ostaa Smoke and Shadowin?"

"Tietenkin. Tarjous on edelleen avoinna", vastasi Mathew.

"Toivoin, että niin olisi", Jacob vastasi.

"Joten 300 puntaa kahdesta?"

"Saat poikkeuksellisen sopimuksen", sanoi Jacob.

"Ilmeisesti se riittää, koska olet täällä valmis myymään. Pitääkö paikkansa?"

"Kyllä." Valitettavasti Jacob viimeisteli kaupan. Jätettyään Smokelle ja Shadowille viimeiset jäähyväiset antamalla molemmille omenan ja halauksen, Jacob juoksi sitten Old Baileyn oikeustaloon yrittääkseen turvata Nooan vapauden.

Kun Jacob astui sisään oikeustalon etuovesta, häneltä kysyttiin heti: "Voinko auttaa sinua?" Poika, joka esitti kysymyksen, vaikutti liian nuorelta työskennelläkseen niin kuuluisassa organisaatiossa.

Jaakob pyysi ajattelematta hetkeäkään: "Olen täällä tapaamassa kunnianarvoisaa William Domvilleä."

"Hän työskentelee tänään kotitoimistossaan. Voiko joku muu auttaa?"

"Onko hän huomisen oikeudenkäyntien puheenjohtaja?"

"Kyllä", vastasi nuori.

"Minulla on tärkeä asia keskustella hänen kanssaan tänään. Voinko saada hänen kotitoimistonsa osoitteen?" kysyi Jacob.

"Ei."

Hieman yllättynyt Jacob yritti selittää: "Hänen täytyy tietää, mitä olen havainnut tulevasta oikeudenkäynnistä."

"Sinun on esitettävä todisteet oikeudenkäynnissä", auttaja vaati.

"Mutta jos voin puhua hänen kanssaan tänään, ei tule oikeudenkäyntiä."

"Ymmärrän ja toivon, että voisin auttaa sinua. Jos kuitenkin vapautan tuomarin sijainnin, hän vapauttaa minut tästä työstä ja tarvitsen työtä."

Jaakob tajusi, että yritys puhdistaa Nooa ei olisi niin helppoa kuin hän ensin toivoi. Hän jätti hyvästit miellyttävälle mutta hyödyttömälle pojalle ja ryntäsi sitten heti postiin. Kun toimistotyöntekijät olivat keskellä päivän sulkemista, Jacob pyysi nähdä Lontoon postitoimiston hakemiston. Palvelijan epämiellyttävän katseen jälkeen hän lopulta suostui antamaan Jacobille kaksi minuuttia kirjan kanssa. Kun aikaa oli jäljellä, Jacob laittoi tuomarin osoitteen muistoksi, kiitti huoltajaa ja kiiruhti sitten paikan päälle, mutta rakennus oli pimeä. Jaakob seisoj tuomarin oven ulkopuolella tappiollisena.

MARLEY JA SCROOGE saapuivat aikaisin oikeussaliin. Istuessaan Old Baileyn "perhe ja ystävät"-osiossa kaksi tulevaisuuden näkymätöntä odottivat menettelyn alkamista. Kun he katselivat alas hovialuetta, Scrooge tiedusteli Marleylta: "Kysyt minulta, tiesinkö, mitä tapahtuisi ohitukseni jälkeen-tietenkään en voi koskaan tietää sellaista, ennen kuin minulle esitetään mahdollisuudet. Mutta samaan asiaan, kerro minulle, mikä sinusta on nyt tullut, kun et ole lihaa?"

"Työstän tullakseni muuttuneeksi hengeksi", vastasi Marley.

"Oletko sinä nyt tuomittu?"

"Tämä henki-tulevaisuuteni on murroksessa. Ja kysymykseesi, ketään ei koskaan tuomita. Jotkut päätyvät häviämään, mutta se tapahtuu oman toimintansa tai pyyntönsä kautta."

Tässä ei ollut Scroogelle mitään järkeä. "Tietenkin ihmisten, jotka murhaavat ja ryöstävät muita, täytyy olla tuomittuja."

"Ei, heidän henkensä on arvokasta, kun ne on puhdistettu teoista. Itse asiassa tietoa sellaisesta tapahtumasta käytetään auttamaan uusia maailmoja välttämään tällaisia virheitä."

"Joten murha on vain virhe", Scrooge vitsahti.

"Se riippuu murhaajan aikomuksesta."

"Joten ketään taistelussa tai teloittajaa ei rangaista, kun taas humalaistajoka vahingossa ajaa jalankulkijan yli, rangaistaan?"

"Ketään ei rangaista", vastasi Marley ja näki sitten Scroogen tutkivan katseen lisättävän, "se ei ole Äärettömän Tietoisuuden tarkoitus."

"Mutta kuinka murhaaja voisi koskaan olla tarpeeksi puhdas...?"

"Infinite Consciousness", Marley sanoi lopettaen Scroogen kysymyksen.

"Kyllä, sitä taidan kysyä."

"Jokaisella elävällä hengellä on jokin laatu, jonka ääretön tietoisuus haluaa sisällyttää suurempaan olemukseensa. Sitä ei aina saavuteta, mutta se on tavoite."

"Eikö Ääretön Tietoisuus pelkää epäpuhtaiden toimien saastumista?" kysy Scroogelta.

"Ei. Äärettömän tietoisuuden sielua ei ole mahdollista saastuttaa. Ihmishenki on turmeluksen säiliö. Kun se luopuu väärinkäytöksensä, se muuttuu."

"Eivätkö henki ja sielu ole sama asia?"

"Ei tietenkään", Marley vastasi katsellessaan vankien virtaamista huoneeseen. Kun jokainen vanki sekoitti jalkarautojaan kohti vangin aitaa, suuri yleisö jatkoi ylemmän alueen täyttämistä, jossa kaksi näkymätöntä asuivat. Muutamassa minuutissa kaikenkertyneet virkailijat, asianajajat ja palkatut katsojat saapuivat oikeussaliin.

Vasta kun huone oli täynnä, ulosottomies ilmoitti tuomarit. "Kaikki nousevat. Old Bailey-tuomioistuin on nyt istunnossa, kunnianarvoisa tuomari William Domville puheenjohtajana." Tuomari Domville ja toinen tuomari astuivat huoneeseen ja suuntasivat sitten keskikipenille penkin taakse. Tämän seurauksena koko huoneesta kuului korviavaista surinaa, kun eri työntekijät ryntäsivät valmistellakseen kunkin vangin olosuhteita.

Parvekkeen lisäksi, jossa Scrooge ja Marley istuivat kiskolla, tuomarit istuivat muiden työryhmien yläpuolella huoneessa. Virkailijat ja tuomioistuimen toimittajat istuivat puoliympyrän muotoisen pöydän ympärillä aivan tuomarin penkin alapuolella. Tuomareiden vasemmalla puolella ja yleisen alueen alapuolella istuivat tuomariston kaksitoista miestä. Vangit asettuivat aitaukseen, joka sijaitsi puolen tusinaa jalkaa kirjurin pöydän takana. Vangin kynässä tuona päivänä oikeudenkäyntiin joutuvat parikymmentä miestä sekoittuivat vähän eivätkä sanoneet mitään, kun oikeussalin hälinä asettui huolestuttavaan odotukseen.

"Uhri, soita ensimmäiselle vastaajalle", määräsi tuomari Domville.

"Joseph Freeman, nouse ja kohtaa syyttäjäsi", vaati ulosottomies. Noah katseli, kun hänen ystävänsä käveli vastaajan luo. Joseph seisoikin kynän sisällä ja seurasi tuomareiden liikkeitä ulosottomiehen jatkaessa. "Sinua syytetään kellon törkeästä varastamisesta Ephraim Weedonilta joulukuun 11. päivänä Theatre Royalissa. Miten rukoilet?"

"Ei syyllinen."

Ephraim Weedon otti paikkansa todistajalaatikossa, joka oli vähän enemmän kuin korotettu taso, joka oli sijoitettu tilaan virkailijan pöydän edessä. Mustapukuinen mies astui todistajaa kädessään pitelemään kynää huoneen vastakkaisella puolella valamiehistön lähellä. Kun kaikki pelaajat olivat paikallaan, tuomari Domville kysyi Weedonilta: "Mikä on kellosi arvo?"

"Kaksitoista puntaa."

"Ja saitko kellon takaisin samaan muotoon kuin se jätti sinut?"

"Kyllä." Hän osoitti miestä todistajien säilytysalueella ja sanoi sitten: "Konstaapeli William Taylor palautti kellon."

"Hyvä. Selitä, kuinka tämä kaikki tapahtui", tuomari pyysi.

Tällä Weedon kertoi poistumisesta näytelmästä Kuten pidät, ja sitten siitä, kuinka Joseph törmäsi häntä vastaan, kun hän nosti kelloa. Heti Weedon tajusi, että rikos oli tehty, ja huusi sitten apua: "Pysäytä hänet, varas..."

Syyttäjän lausunnon jälkeen William Taylor puhui samasta tapahtumasta vain pienin eroin. Josephilla ei ollut muuta puolustusta kuin sanoa olevansa pahoillaan aiheuttamastaan vahingosta.

"Toki, kaikki ovat pahoillamme, kun he jäävät kiinni", vastasi nimeämätön tuomari penkin takana. Josephin tarina oli yksi, jonka kaksi viranomaista kuulivat useita kertoja jokaisen istunnon aikana Old Baileyssa. Poika tiesi, että häntä rangaistaan; hän vain toivoi, että hänelle tulisi vähän fyysistä vahinkoa. Miettimättä tuomaristo totesi hänet syylliseksi, ja tuomari Domville tuomitsi hänet seitsemäksi vuodeksi kuljetukseen Australiaan. Hän ei ollut niin tyytymätön tuomioon kuin useimmat olisivat, sillä hän halusi seikkailua.

Tuomarit ja tuomaristo tekivät lyhyen työn useimmista sinä päivänä esitellyistä kokeista. Kahdestakymmenestä syytetystä yhdeksäntoista syytettiin törkeästä varastamisesta. Vain James Maxey oli syylistynyt väkivaltaiseen rikokseen. Vankilassa rikollinen käyttäytyi kuin puraisi kyykäärmeen pään, mutta todellisuudessa hänellä ei ollut enempää rohkeutta kuin myrkyttää vaimonsa ja tyttärensä. Mutta tuomioistuimelle murha on murha. Joten viidentoista minuutin kuluessa valamiehistö totesi Maxeyn syylliseksi ja tuomari määräsi hänelle suositellun rangaistuksen-kuoleman.

Kun Maxeylle lisättiin rannekaapeleita, ulosottomies kutsui seuraavaa vastaajaa: "Dinah Smith, nouse ja kohtaa syyttäjäsi." Dee työntyi ylös vangin penkiltä ja meni sitten vastaajan laatikkoon, jossa peilin yläpuolella roikkui a heijasti auringon valon suoraan hänen silmiinsä. Kun hän aivastasi kahdesti nopeasti peräkkäin, hänen ruumiinsa teki kaikkensa väistääkseen valoa.

"Pystykää", vaati tuomari.

Dee asettui paikkaan, jossa valo aiheutti vähiten epämukavuutta. Sitten ulosottomies jatkoi: "Sinua syytetään rikostakin varastamisesta Hannah Denhousilta 23. joulukuuta. Kuinka vedotte?"

"Syyllinen."

"Ymmärrätkö, että minulla ei ole valinnanvaraa tuomitsemassa, jos esität tällaisen perusteen?" kysyi tuomari.

"Totuuden mukaan minulla ei ole myöskään vaihtoehtoja. Otin takin, jotta voisin lämmittää, ja tekisin sen uudelleen", Dee myönsi ylpeänä.

Tuomaristo katsoi, kun tuomari Domville julisti molemmat lain edellyttämät tuomiot, mutta sisällytti päätökseen oman puolueellisuuden ja lievensi rangaistuksen ankaruutta. "Dinah Smith, tuomitsen sinut 'piiskatuksi sisätiloissa' yhteensä 10 ripsistä." Vaikka ripsiä pienennettiin, kaikki naiset oikeussalissa voihkivat ajatuksesta paljain rintakehän hakkaamisesta.

Deen oikeudenkäynnin jälkeen Noah alkoi yhdistää loput tapaukset yhdeksi tarinaksi. Jokaisessa rikoksessa, vaikkakin eri yksityiskohtien suhteen, kuka, mitä ja missä väärinkäytöstä, tulokset olivat suurimmaksi osaksi samat. Jotain varastettiin, joku pysäytti varkaan, ja nyt joku aikoi rankaista rikollista.

Mielenkiintoisin oikeudenkäynti tapahtui juuri ennen Simonsia, ja se tarjosi koko salille tapauksen syyttäjää lukuun ottamatta kipeästi kaivattua tauon tarinoista pahuudesta ja onnettomuudesta.

Joulukuun 27. päivänä kolme nuorta ystävää-Katharine Fitzgerald, Ruby Ann Marr ja Mary Egdurb-saapui Bluck's Boutiqueen. Kaikki kolme ostivat ja maksoivat nauhan minuutin sisällä toisistaan. Omistaja Benjamin Bluck flirttaili Katharinen kanssa kertomalla tälle olevansa tarpeeksi kaunis mennäkseen naimisiin. Katharine pyöräytti silmiään ystävilleen, kun nämä kolme kikattivat ajatukselle mennä naimisiin sellaisen letsin kanssa.

Ruby maksoi sitten nauhastaan, ja Bluck sanoi: "Jos tarvitset joskus yöpymispaikan, voin löytää sellaisen sinulle."

"Etkö ole kiltti?" hän vastasi sarkastisesti silmää ystävilleen. Kaikki tämä tapahtui kuin "huumori Casanova", kunnes Mary maksoi nauhastaan, minkä jälkeen Bluck muuttui ilkeäksi.

Kun Bluck ojensi Marylle vaihtorahaa, hän tarttui hänen käteensä ja huusi sitten: "Miksi te tytöt varastatte minulta?"

"Päästä minut, vanha mies! Olet harhaanjohtava."

Tämän jälkeen Bluck alkoi huutaa kuin banshee. "Ei, kukaan teistä ei ole maksanut minulle nauhasta."

"Lopeta se! Olet roisto!"

Ennen kuin yksikään naisista ehti paeta kaupasta, konstaapeli Davis pysäytti heidän ulostulonsa. Kun Davis oli hiljentänyt nämä neljä, hän kuunteli heidän tarinoitaan. Vaikka kolme naista kertoivat saman tarinan ja kaupan omistajalla oli himon maine, upseeri uskoi myyjän tarinan, koska-no, koska muut olivat tyttöjä.

Niinpä he menivät Newgateen, missä tuomari ei sääli näitä kolmea. Jostain syystä avaimet käteen-periaatteella heidät asetettiin omaan selliinsä Newgatessa eikä koskaan päästetty "päivähuoneeseen". Heidän oikeudenkäynninsä oli ainutlaatuinen siinä mielessä, että tuomari Domville tunsí Bluckin. Tuomarilla oli aiempia kokemuksia Bluckin vääristä syytöksistä, eikä hän aikonut antaa tuomioistuimensa pettää uudelleen. Hän käski tuomaristoa toteamaan naiset syyttömiksi, ja kun valamiehistö teki niin kuin käskettiin, hän määräsi heidät vapauttamaan.

Asian viimeisenä tuomiona tuomari tuomitsi Bluckin maksamaan kaikki oikeudenkäyntikulut, naisten asumiskulut Newgatessa sekä huomattavan sakon valehtelusta. Naiset eivät saaneet muuta kuin vapautensa.

Kun kolme naista lähtivät oikeussalista, Simons kutsuttiin kertomaan rikoksestaan. Hänen laittomuutensa osoitti hänen olevan sekä tyhmä että julma. Syyttäjä Franklin Paxton selitti löytäneensä ainoan mustan lampaansa teurastettuna valkoisten lammasten joukosta. Tappamisen julmuus leijui jokaisen kuuntelevan ihmisen mielessä.

Paxton kuvaili yksityiskohtaisesti kaikkialle laitumelle levinneiden jalkojen, sisäelinten ja muiden osien löytöjä. Sitten hän seurasi veren tippumista Simonsin pihalle, jossa hän löysi lampaan pään piikittyneenä paaluun. Karnea näky teki rikoksen tehneelle maanviljelijälle selväksi, että veren tahraama mies seiso i hänen jalkojensa päällä. Simons kohtaamaan maanviljelijä huusi: "Se on minun lampaan pää."

"Haluatko sen takaisin?"

"Ei, haluan sinun pääsi tuohon paaluun", hän sanoi ja takoi Simonsin maahan.

Useiden minuuttien nyrkkeilyn jälkeen ja enemmän aikaa pyyhkimällä verta heidän kasvoiltaan konstaapeli Hugh Petherick lopetti tappelunsa pidättämällä heidät molemmat. Tuomarin toimistossa rikollinen joutui vankilaan ja Paxton lähetettiin kotiin.

Ainoa ero Simonsin varkauksien ja kaikkien muiden sinä päivänä tuomittujen varkauksien välillä oli tuomio. Tuomari Domville ilmoitti ilman epäilyksiä kuoleman Simonsin oikeudeksi.

Kun pilvet varjostivat iltapäivän aurinkoa, vastaajan laatikon yläpuolella oleva peili ei enää heijastanut valoavangin kasvot. Tämä oli ainoa asia, joka meni helposti Henrylle sinä päivänä. Kun ulosottomies huusi hänen nimeään, hän vain jäi istumaan.

"Sanoin: Henry Freeman, nouse ja kohtaa syyttjäsi", huusi ulosottomies. Joseph työnsi serkkuaan eteenpäin. Henry astui hitaasti vastaajan laatikkoon. Hän keskitti katseensa Josephiin, joka istui hänen alapuolellaan vangin aitauksessa. "Sinua syytetään kellon törkeästä varastamisesta Laurence Brandilta 28. joulukuuta Theatre Royalissa. Miten vetoatte siihen?"

Henry oli hiljaa.

"Kuinka sinä rukoilet?" vaati ulosottomies. Silti hiljaa Henry alkoi vapista olla huomion keskipisteessä.

"Sinun on vedottava", sanoi tuomari Domville.

Henry avasi suunsa, mutta mitään ei tullut ulos. "Pystytkö puhumaan?" kysyi tuomari.

Henry kuuli vinkumista, mutta sanaa ei kuulunut. Ärsoituneena tuomari jatkoi: "Et saa vapautusta rikoksestasi vaikenemisen kautta." Hän odotti vastausta Henryltä, mutta ainoa asia, joka toteutui, oli virtsalätäkkö nuoren jalkojen juuressa.

"Tämä on viimeinen mahdollisuutesi, poika, puhu tai tule syylliseksi!"

Oikeussali vaipui hiljaisuuteen, joka jylläsi jännityksestä. Lopulta tuomari Domville sanoi: "Et ole jättänyt minulle vaihtoehtoa. Henry Freeman, minusta sinut on syyllistynyt törkeään varastamisen rikokseen. Tuomitsen sinut kuolemaan." Tämän julistuksen jälkeen Henry pyörtyi välittömästi, joten Joseph juoksi serkkunsa puolelle. Vanhin Freeman auttoi poikaa jaloilleen ja kysyi: "Teidän kunnianne, voidaanko minua kuulla?"

"Voit, jos voit selventää syyn olla pitämättä tuomioni voimassa."

"Voin, teidän kunnia."

"Puhu sitten."

"Henry on serkkuni. Hänen kielensä on ahdistanut pelko. Olemme syntyneet maaseudun kalastajista. Vuosi sitten vanhempamme sekä useat veljet ja sisaret menettivät henkensä veneonnettomuudessa."

"Kuinka tämä tragedia puhuttelee nykyisyyttä?"

"Olisin kuollut tuossa onnettomuudessa, jos Henry ei olisi pelastanut minua." Hän pysähtyi odottamaan mitään vastausta tuomarilta, mutta sitä ei tullut, joten Joseph jatkoi. "Kun vene upposi, löin pääni johonkin, mikä pakotti minut tajuttomaksi." Taas tauko ja taas hiljaisuus. "En ole varma, kuinka Henry pystyi saamaan minut turvaan, mutta hän teki. Sir, ilman Henryä, olisin Luojan kanssa, eikä Henrystä olisi koskaan tullut taskuvaras-sillä minä opetin hänelle tämän taidon."

"Rehellisyytesi on virkistävää. Mitä minä teen kanssasi jäljellä olevalle Freeman-klaanille?"

Joseph ymmärsi tarpeen pysyä hiljaa, kun tuomari pohti heidän tilannettaan. Itse kysymys oli retorinen, sillä tuomari Domville tiesi tarkalleen, mitä hän halusi tehdä. "Olette molemmat syyllisiä, mutta olosuhteidenne mukaan rangaistuksenne pitäisi antaa teille kyky uudistua." Sitten hän pysähtyi ja esitti kysymyksen: "Onko sinulla kykyä parantaa itseäsi?"

"Kyllä, sir, teemme."

"Ja aiotko työskennellä saadaksesi rehellisiä kansalaisia?"

"Teidän kunnianne, lupaan korjata aikaisemmat tekomme."

"Miten?"

"No, sinä kuljetat minua jo. Jos meidät molemmat kuljetetaan yhdessä, otan itselleni tehtävän kasvattaa Henryä eettisellä tavalla. Teemme kovasti töitä Englannin puolesta rakentaaksemme uutta maailmaa Australiassa."

"Epäluottamukseni vankeja kohtaan saa minut miettimään, voinko luottaa sanaasi."

"Kuinka voin vakuuttaa sinulle?" kysyi Joseph.

"En usko, että pystyt, sillä vain tulevat tekosi osoittavat minulle sanojesi totuuden."

"Ehkä menneet teot voivat auttaa sinua päättämään."

"Selitä itse", vaati tuomari.

"Kun Henry oli taapero, hän oppi kävelemään ensin taaksepäin. Kukaan ei tiedä miksi, mutta yli vuoden ajan hän liikkui suurimmaksi osaksi ympäri maailmaa päinvastoin. Perhe oli itse asiassa tottunut siihen, kun hän eräänä päivänä kävelyllä työnsi yhtäkkiä sekä itseni että sisarensa Henryn maahan. Kun törmäsin maahan, kuulin valtavan kaatuvan puun ympäriltä. Henry pelasti meidät sinä päivänä, ja hän ei koskaan kävellyt taaksepäin tuon tapauksen jälkeen.

"Näyttää siltä, että sinulla on oltava Henry mukanas, vain pysyäksesi hengissä", tuomari kommentoi oikeussalin kikattaessa.

"Se on luultavasti totta, sir. Jos tuomitset Henryn kuolemaan, tehkää samoin minulle."

Tuomari tuijotti Josephia ja päätti hänen vakavuuden. Hän tiesi, että tämä lausunto oli hulluutta, mutta hän ei syyttänyt Josephia puheenvuorosta tai ritarillisuudesta käsitteen sisällä. "Minä tahansa muuna päivänä luultavasti tekisin juuri niin, mutta tänään Australia tarvitsee työntekijöitä, joten tuomitsen teidät molemmat elinkautiseen kuljetukseen. Jos jompikumpi teistä palaa koskaan Englantiin, teidät hirtetään. Teenkö itseni ymmärretyksi?"

"Kyllä, teidän kunnianne, kiitos", Joseph sanoi.

"Voit kiittää minua pitämällä sanasi."

"Niin, tietysti, sir." Sen jälkeen kaksi poikaa palasivat paikoilleen.

"Näetkö nuoremman itsesi missään?" kysyi Scrooge.

"Ei, mutta muistan, että minua pidettiin erillisessä todistajahuoneessa. En kuitenkaan koskaan antanut mitään todistusta", vastasi Marley.

"Miksi?"

"Istuin waiviilenemässä siinä kylmässä, ummehtuneessa huoneessa tuntikausia. Itse asiassa koko päivän. Kun aurinko alkoi laskea, lähdin, koska ajattelin, että kokeet olivat päättyneet tälle päivälle", Marley selitti.

"Miksi et kysynyt?"

"En löytänyt ketään, jolta kysyä."

"Ja vaikka olisit todistanut", Scrooge pysähtyi ja jatkoi sitten, "todennäköisesti olisit valehdellut, eikö niin?"

Marley huokaisi pitkään ja hitaasti ja vastasi sitten: "Luultavasti."

Scrooge viittasi Floralle, joka istui heidän lähellään julkisella gallerialla. "Valitettavasti hän ei saa todistaa", hän sanoi.

"Hänellä ei kuitenkaan ole tapauksesta mitään tietäviä faktoja."

Toiminta oikeussalissa kiihtyi liikkeelle, kun eri virkailijat, asianajajat ja tuomarit saivat tarvittavat asiakirjat useista päivän aikana annetuista tuomioista. Kun tuomari Domville oli päivitetty, hän sanoi: "Uhri, soita seuraavalle vastaajalle."

"Noah Marley, nouse ja kohtaa syyttäjäsi", huusi ulosottomies. Noah käveli epäröimättä vastaajan luo.

Kun hän seisoj liikkumattomana, ulosottomies jatkoi: "Sinua syytetään 112 punnan törkeästä varastamisesta Pressey ja Barclayn ruokakaupasta 24. joulukuuta. Miten rukoilet?"

"Ei syyllinen."

Noah katseli, kun hänen vanha pomonsa Bartholomew Pressey astui todistajalaatikkoon. Pyöreä mies, joka oli pukeutunut mustaan kaapuun ja viitta, lähestyi Presseyä. Jokaisella askeleella asianajajan vatsa heilui puolelta toiselle, hänen pitkä valkoinen peruukkinsa floppasi eteenpäin joka askeleella. Miehen keinuminen antoi vaikutelman, että gorilla oli irrallaan oikeussalissa. "Oletko Pressey ja Barclayn päivittäistavarakaupan omistaja?" kysyi asianajaja.

"Olen."

"Ja onko Barclay tässä oikeussalissa?"

"Ei, hän on jäänyt eläkkeelle."

"Olet siis päivittäistavarakaupan ainoa omistaja, joten kerro oikeudelle yrityksessäsi tapahtuneesta varkaudesta."

"Noah oli työskennellyt minulle neljä vuotta, ja ajattelin, että oli aika uskoa häneen jouluaaton toiminnot", Pressey aloitti.

"Miksi luotitte häneen?" kysyi lakimies.

"Hän vaikutti täydelliseltä työntekijältä-aina ajoissa, hyvä ihmisten kanssa, ja ajattelin rehellisesti."

"Hän on rehellinen!" huusi aave Marley.

Scrooge katsoi Marleya ja sanoi sitten: "Tämä tulee olemaan sinulle vaikeaa. Et voi muuttaa mitään, joten rauhoitu itsesi vuoksi."

Marley katsoi Scroogea vihaisena ja liikkui sitten ilman ääntä Noahin viereen vastaajan laatikossa. Scrooge oli yllättynyt siitä, että Marley oli jättänyt hänet, mutta ymmärsi hänen tarpeensa olla lähellä veljeään.

Mr. Pressey jatkoi tarinaa, jossa hän kohtasi Noahin pankissa, huomasi rahat kadonneen ja hänen virkailijansa pidätettiin. Tarinassa ei ollut sen enempää. "Sydäntäni särkee, että Noah kääntyy minua vastaan tällä tavalla. Ennen kuin tämä tapahtui, katsoin häntä melkein kolmantena poikana", hän sanoi lopettaessaan kertomisensa tapahtumasta.

Siinä vaiheessa Pressey'n asianajaja kysyi Noahilta: "Voitko sanoa jotain, joka muuttaa tapahtuman tosiasiat?"

"En ottanut rahoja. Sen on täytynyt pudota pussista, kun menin pankkiin sulkemisen jälkeen."

"Sallikaa minun nyt selvittää tämä-rahat "pudottivat pussista". Miten?"

"Maa oli jäinen ja kahdesti kaaduin matkalla."

"Oliko sinulla älyä katsoa pussin sisälle jokaisen putoamisen jälkeen?"

"Ei."

"Mistä sitten luulet, että rahat putosivat pussista?"

"Koska se ei ollut siellä, kun menin tallettamaan sitä."

"Ja siinä on ongelma. Haluat meidän uskovan, että puhut totta, mutta sinä valehtelet, eikö niin? Sinä varastit rahat, etkä joku haamujalankulkija. Eikö se ole tosiasia?"

"Ei, varastin rahat", aave Marley karjui sellaisella voimalla, että se sai asianajajan peruukin liikkumaan pois hänen otsaltaan.

Kun asianajaja sääti hiuskappalettaan, hän kysyi: "No, herra Marley, varastitko vai etkö varastanut rahat?"

Kun Nooa pudisti päätään "ei", hänen näkymätön veljensä sanoi sanan "Kyllä".

"Puhu", neuvoi tuomari.

"Kyllä, kyllä, kyllä, tein sen", huudahti haamu.

Kuuma vihan höyry ryntäsi aaveen ruumiista, kun Noah sanoi: "En olisi tehnyt niin herra Presseylle. Hän kertoi minulle tekevänsä minusta managerinsa, enkä olisi loukannut sitä mahdollisuutta."

"Joten et vain pilannut korotustasi, vaan myös tuhosit sen. Eikö se ole oikein?"

"Ei, sinä mahtipontinen paskiainen." Marley katsoi Scroogea ja lisäsi sitten: "Kuinka voin muuttaa tämän Noahille?"

"Jacob, tiedät, että mikään, mitä teet, ei muuta sitä, mitä menneisyydessä tapahtui", Scrooge huusi Marleylle.

Oikeudenkäynnin loppuosa jatkui odotetusti, ja Noah todettiin syylliseksi. Hänen tuomionsa oli jokseenkin yllättävä, mutta todellisuudessa kuka tahansa oikeusmenettelyistä perehtynyt henkilö odotti sitä. "Teidät on tuomittu kuolemaan", ilmoitti tuomari Domville. Parvekkeelta kuului Floran itku.

Rannesakkelit laitettiin välittömästi Noaan. Kun hän käveli vangin penkille, Henry nousi seisomaan ja siirtyi sitten hänen viereensä. Poika halasi Noaa sellaisella tunteella, että tuomari Domville keskeytti heidän hetkensä. "Sille on aikaa takaisin Newgatessa. Kaikkien vankien on pysyttävä istumassa." Kun Henry istuutui Noahin viereen, Noah ojensi kätensä pojan harteille.

Jäljellä olevan oikeudenkäynnin edetessä tuomaristossa syntyi meteli. Näytti siltä, että suurin osa kahdestatoista miehestä kaipaisi saada istunnon loppuun. Koko päivä oli kulunut aamusta iltaan ilman hetkeäkään lepoa. Miehet valittivat olevansa väsyneitä ja nälkäisiä. Siitä huolimatta he enimmäkseen halusivat viettää aikaa wc:ssä.

Tuomari Domville rauhoitti kaksitoista kertomalla heille, että kaikki olivat samassa tilanteessa, ja sitten hän jatkoi viimeistä oikeudenkäyntiä. Tuomaristo totesi lähes välittömästi miehen syylliseksi törkeään varastamiseen, ja tuomari määräsi rangaistuksena kuljettamisen. Tämän jälkeen istunto päättyi ja kaikki paitsi Scrooge ja Marley lähtivät huoneesta.

"Mitä nyt?" kysyi Scrooge.

"Tragedia avautuu", vastasi Marley.

"Olemme siis menossa tätä suurempiin vaikeuksiin?" Scrooge sanoi ja viittasi nyt tyhjään oikeussaliin.

"Tämä on kirkko lopulliseen määränpäähämme verrattuna."

Scrooge hiljensi tuon ajatuksen myötä ja seurasi sitten Marleya seuraavaan päivään.

Kun vangit sekoittuivat päivähuoneeseen, yleinen melankolia hallitsi aluetta. Ystävät kokoontuivat yhteen lohduttaakseen toisiaan lauseillaan. Joseph oli ainoa poikkeava. Hän puhui iloisesti Henrylle heidän kokemastaan suuresta seikkailusta.

Henry räjähti: "Minua mieluummin hirtetään kuin menisin toiseen veneeseen!" Purkaus hiljensi huoneen.

Kyynel nousi Josephin silmäkulmaan, kun hän sanoi: "Pelkään myös vettä, Henry. Mikään ei pelkää minua enempää."

"En mene kanssasi, Joseph."

"Mitä aiot tehdä?"

"No..."

"Aiotko paeta?"

Henry julisti epäröimättä: "Kyllä, olen nuori. Voin paeta, kun kävelemme laivaan, eikä kukaan tiedä, etten ole tavallinen poika."

"Henry, kaikki tulevat tietämään, koska sinulla on sekä jalka-että ranneraudat", sanoi Joseph.

"Helvetin paska!"

"Katso, Henry, olet rohkeampi kuin kukaan muu, jonka tunnen. Voimme tehdä tämän yhdessä", Joseph sanoi kyykyssä ollakseen Henryn silmien tasolla. "Katso minua."

Henry nosti vastahakoisesti silmänsä serkkunsa silmiin ja kuiskasi sitten: "Pelkään."

"Minäkin olen. Toimin vain kuin minulla olisi rohkeutta, mutta sinä, sinulla on rohkeutta, jota en tule koskaan vertaamaan."

"Kyllä, Henry, sinä olet poikkeuksellinen täällä", sanoi Dee. "Rakas kerubi, kuuntele minua-sinulla on lentovoima. Sinun tarvitsee vain opetella liikuttamaan siipiäsi."

Kun Henry katsoi Amerikasta kotoisin olevan afrikkalaisen naisen haalistuneita kasvoja, päivähuoneen ovi avautui. Avaimet käteen-periaatteella ilmoitti: "Dinah Smith".

"Kyllä", Dee vastasi.

"Seuraa minua."

Ilman taukoa Dee seurasi miestä ulos huoneesta. Kun he kulkivat vankilan pimeiden käytävien läpi, Dee alkoi hengittää rauhoittavia hengityksiä. Kun ruoskahuoneen ovi avautui tarpeeksi vastaanottaakseen hänet, hän oli asettanut henkisen keskittymisensä rukoustilaan.

Kerran sisällä piiskahuoneessa hupullinen mies kiinnitti Deen seinällä oleviin hankaisiin, riisui tämän paidan ja sanoi sitten: "Sinulle on tuomittu yhteensä kymmenen lyöntiä." Hän katsoi suoraan naisen kasvoihin hän jatkoi: "Sillä mitä annan sinulle tässä huoneessa tänään, et puhu toiselle. Sinun on käytettävä hiljaisuutta suojellaksesi itseäsi, minua ja niitä, jotka tuodaan tähän huoneeseen tulevaisuudessa. Ymmärrätkö?"

Dee oli epäilemättä hämmentynyt, mutta pudisti päätään myöntävästi, kun hän vastasi: "Minä pidän tämän huoneen salaisuuden kuolemaani asti."

Tyytyväisenä hupullinen mies sanoi: "Valmistaudu sitten hihnaan." Hän laski jokaisen askeleensa kävellessään suoraan Deen taakse. Ennen kuin hän ymmärsi sen, mies napsahti piiskaa. Raakanahka teki selvän kaksinkertaisen halkeilun koskettaessaan Deen lihaa. Hän pysyi liikkumattomana, kun veren liike alkoi valua tuoreista haavoista.

Nopeasti peräkkäin mies löi ruoskaa vielä neljä kertaa ja pysähtyi sitten. Dee ihmetteli, miksi mies näytti vain harjaavan häntä selkään ripsellä. Jokaisen ruoskan halkeilun yhteydessä hän tunsi ilman ryntäyksen selässään, mutta ei kosketuksen syvää pistoa. Viiden ensimmäisen ripsun jälkeen mies alkoi poksauttaa ruoskaa avoimessa tilassa lähellä Deeä. Kun viiden ylimääräisen ilmaripsen laskenta kuultiin, hän pysähtyi, käveli Deen luo ja sanoi: "Milloin aiot puhua tästä?"

"Kuolemassa."

Tämän jälkeen mies käveli Deen tiskille, joka laski jäljet hänen selässään. Kun tarvittava määrä avohaavoja oli laskettu, Deen annettiin pukea paitansa päälle. Hän toivoi, että hänet palautettaisiin päivähuoneeseen, jotta hän voisi jättää hyvästit muille, mutta avaimet käteen-periaatteella vei hänet etuovelle.

Kun Dee lähti vankilasta, hän ihmetteli, kuinka viisi ripset saivat aikaan kymmenen viiltoa. Hän ei jäänyt miettimään hämmennystä, sillä lupaus hiljaisuudesta kuolemaan asti sai hänet vain antamaan koko ruoskimisen hajota ajatuksista.. Sen sijaan hän hymyili tajuttuaan, että vapaus oli jälleen hänen.

Noah odotti vierailijan kynällä veljeään, kun Dee kulki hänen ohitseensa. "Dee, Dee", hän huusi hänelle.

Hän pysähtyi puolivälissä ja käveli Nooan luo. "Hyvä, halusin jättää teille hyvästit", hän sanoi.

"Saatko rangaistuksen?"

"Kyllä", hän kompasteli läpi muun vastauksensa. "Kymmenen ripsistä. Se ei ole liikaa."

"Mitä aiot tehdä nyt?"

"Ei siihen ole vastausta."

"Tässä, ota tämä." Hän ojensi hänelle viimeisen penninsä.

"Ei, tänään tarvitsen vain vapauteni." Tällä hän ojensi Noahille hänen rahansa takaisin, harjasi kätensä varovasti hänen poskelleen ja alkoi sitten ottaa etäisyyttä itsensä ja vankilan välillä.

Pyrkiessään pysymään lämpimänä Nooa pomppii jalalta toiselle. Lopulta, kolmenkymmenen minuutin kuluttua, Jacob saapui. Kun Nooa näki nuoremman veljensä lähestyvän vankilaa, hänen vihansa kasvoi myrskyksi. "Miksi et todistanut oikeudenkäynnissäni?"

"Olin siellä koko päivän, mutta..."

"En välitä tekosyistäsi. Välinpitämättömyytesi on tappanut minut."

Jacob oli järkyttynyt veljensä lausunnosta. Hän pelkäsi, että hänen rikoksensa oli paljastettu, ja melkein antautui sisäiselle syyllisyyden paineelle. Kun hän avasi suunsa tunnustaakseen, Nooa puuttui väliin sanoen: "Sinun on korjattava tämä. Minun ei pitäisi joutua kuolemaan sellaisen takia, mitä en tehnyt."

"Sisäministerin on määrä tarkistaa kuolemantuomiosi huomenna, ja minä olen paikalla", Jacob vakuutti.

"Tarvitsen sinua nyt enemmän kuin olen koskaan tarvinnut ketään syntymästä lähtien."

"Minä vakuutan hänet, että sinun pitäisi antaa armoa."

"Tiedän, että yrität. Milloin tämä tarkistus on ajoitettu?"

"Iltapäivällä. Se alkaa kolmelta", sanoi Jacob.

"Ennen kuin lähdet, toivoisin sinun tuovan minulle huomenna ylimääräistä ruokaa ja pullon rommia."

"Suunnitteletko juhlia?"

"Kyllä, ja minun täytyy saada ne tavarat huomenna. Voitko tuoda ne?" Noah kysyi.

"Tulen tänne puoleenpäivään mennessä, onko se tarpeeksi pian?" vastasi Jaakob.

"Kyllä."

Kun Noa palasi päivähuoneeseen, Henry kysyi: "Oletko nähnyt Deen? Olen odottanut häntä, mutta hän ei ole tullut takaisin." Hänen sävynsä korkea sävel korosti hänen kasvoissaan olevaa huolta.

"Hän on vapautettu. Katselin hänen lähtevän", Noah vakuutti.

"Oliko hän verinen?"

"Ei, ei, kruunu ei ole täynnä villedä."

"Minä tulen kaipaamaan häntä."

"Tiedän, että tulet."

Henry kuiskasi sitten Noan korvaan: "Hän muistuttaa minua Josephin äidistä. Luulen, että kaipaen Arleen-tätiä enemmän kuin ketään."

"Tässä maailmassa, Henry, ihmiset voivat tehdä suuria asioita, jos vain yksi ihminen uskoo heihin. Sinulla on kaksi ihmistä, jotka uskovat jokaiseen askeleeseesi."

"Oikeasti, kuka?"

"Joseph ja minä." Henry kietoi kätensä Noahin vyötärön ympärille ja laski sitten hetken päänsä ystävänsä rintaa vasten.

"Hajota se siellä", huusi avaimet käteen-periaatteella.

Kun pimeys valtasi vankilan, kaikki paitsi kuljetetut ja tuomitut vangit olivat saaneet rangaistuksen ja vapautettuja. Päivähuone tuntui hylätyltä.

Perjantaiamu masensi Noohin. Odotessaan vierailijan kynässä veljeään hän pohdiskeli erilaisia tapahtumia joulun jälkeen. Hän ei voinut ihmetellä tilanteensa syytä. Sen sijaan hänen mielensä siirtyi kohti tulevaisuutta keskittymällä Floran suojelemiseen. Vankilassa hän ei voinut juurikaan auttaa häntä. Naisen turvassa pitäminen huolestutti häntä enemmän kuin kuolema, ja henkilökohtainen sukupuutto pelotti häntä. Hän tiesi, ettei voinut luvata hänelle turvallisuutta, joten hän teki sen, mitä ne, joilla ei ollut toivoa, tekevät-hän rukoili.

"Anteeksi, että olen myöhässä-minulla oli vaikeuksia saada sinulle ylimääräistä ruokaa", Jacob sanoi.

Nooa lopetti rukouksensa ja avasi silmänsä. Hänen edessään seisojaksi kaksikättä, jotka pitivät pussia. "Eikö sinulla ollut ongelmia rommin ostamisessa?"

Jacob kurkisti laukun ympärille ja sanoi sitten: "Rommi juoksee kaduilla. Ihmiset tekevät nykyään juomista. Sää saa kaikki nukkumaan viinalla." Kun Jacob ojensi erilaisia ruokia Noahille, hän lisäsi: "Minulle on kerrottu, että kunnianarvoisa Addington on oikeudenmukainen sisäministeri."

"Onko hän tarpeeksi oikeudenmukainen antaakseen minulle anteeksi?"

"Että en tiedä, mutta jos hän voi olla vakuuttunut, minä suostuttelen."

"Jos heilutat häntä, tule takaisin ja kerro minulle", Noah pyysi.

"Saat ensimmäisenä tietää." Veljet kääntyivät lähteäkseen, sitten jälkikäteen Nooa kääntyi takaisin ja huusi Jaakobille: "Rakastan sinua." Jaakob vain käyttäytyi kuin ei olisi kuullut veljensä sanoja. Tunnin sisällä nuorempi Marley astui sisäministerin toimistoon.

Jacob odotti hiljaa kunnianarvoisan Addingtonin pöydän edessä, kun sisäministeri jatkoi kirjoittamista. Lopulta Jacob selvitti kurkkuaan. "Kyllä, kyllä, tiedän, että olet siellä", sanoi aatelismies. Saatuaan ajatuksensa valmiiksi sisäministeri Addington asetti sulkakynänsä takaisin mustesäiliön telineeseen ja kohotti sitten päänsä nähdäkseen edessään seisovan pojan. "Voinko auttaa sinua?"

"Olen täällä anomassa lievempää veljeni tapauksessa."

"Ja veljesi on?" kysyi virkamies.

"Noah Marley. Hänet tuomittiin varkaudesta, mutta hän ei tehnyt rikosta."

Home Secretary katsoi takaisin kirjoittamaansa paperia ja sanoi sitten: "Olen kuullut, että joka päivä miehiltä olen taipuvaisempia uskomaan kuin sinä." Sen jälkeen hän otti kynänsä käteensä ja alkoi jälleen kirjoittaa.

"Löysin rahat ja olen tuonut sen. Haluan antaa sen takaisin Pressey'n ja Barclay'n ruokakauppaan. Sitten voit päästää veljeni menemään."

"Odota, odota, odota-oikeus ei toimi sillä tavalla."

"Miksi ei?" kysyi Jacob.

"Koska rikos on tehty ja tuomio on annettu. Et voi korjata väärää yksinkertaisesti maksamalla rahat takaisin", sanoi kunnianarvoisa Addington.

"Miksi ei? Rikos oli rahan ottaminen, joten miksi takaisinmaksu ei poista virhettä?"

"Koska, rakas ystäväni, rikoksen jälkeen on tullut muita kuluja."

"Sitten minä maksan myös ne kulut."

"Miksi et tullut esiin ennen oikeudenkäyntiä?"

"Heti kun löysin rahat, menin tapaamaan tuomari Domvilleä, päivää ennen oikeudenkäyntiä, mutta en löytänyt häntä saatavilla."

"Ja oikeudenkäynnissä, miksi olit sitten hiljaa?"

Jacob vastasi jokaiseen sisäministerin kysymykseen, joka koski hänen viivästymisensä syytä. "Selvä, anna minun tutkia tuomioistuimen asiakirjoja." Sen myötä molemmat miehet vaikenivat, kun aatelin luki Nooan tapausta koskevan raportin. Lopuksi kunnianarvoisa Addington katsoi Jacobia ja sanoi: "En ole taipuvainen vapauttamaan veljeäsi. Hänen rikoksensa ansaitsee rangaistuksen."

"Mutta hän kertoi totuuden. Rahat putosivat hänen laukustaan, kun hän putosi. Hain rahat pojalta, joka löysi ne maasta."

Sisäministeri tutki Jacobia ja sanoi sitten: "En usko sinua. Et olisi koskaan saanut niitä rahoja takaisin pyhimältä, saati sitten tavalliselta ihmiseltä."

"Sinun täytyy päästää Noah mennä."

"Miksi?"

"Hänen vaimonsa saa lapsen."

"Se ei ole vieläkään syy kumota hänen tuomiotaan."

Scrooge katsoi aave Marleya ja sanoi sitten: "Luulin, ettet tiennyt, että Flora oli lapsen kanssa."

"En tiennyt tuolloin. Sanoin vain, että se vaikuttaisi häneen", sanoi haamu.

"Maksan sinulle mitä haluat", sanoi nuori Marley.

Addington nuhteli Jacobin tarjousta uhkaamalla hänen vapauttaan. "Haluatko liittyä veljesi seuraan?"

"Jos se vapauttaa hänet, niin kyllä, vie minut sen sijaan vankilaan."

"Tässä on enemmän kuin sanot. Miksi olet valmis ottamaan veljesi paikan?"

"Hän pelasti henkeni. Olen hänelle velkaa", vastasi nuori Jacob.

"Se on toinen valhe, eikö niin?" kysyi Scrooge.

Aave huokaisi ja myönsi sitten: "Olisin valehdellut minkä tahansa päästäkseni Noohin vapaaksi."

"Ja silti, totuuden kertominen ei ollut vaihtoehto?" Scrooge odotti Marleyn vastausta, mutta tiesi, ettei kukaan tulisi.

"Annan sinulle jokaisen omistamani šillinkin ja otan Noohin paikan vankilassa, jos vapautat hänet", nuori Marley anoi luovuttaessaan rahat sisäministerille.

"No, hirttäminen on liian ankara rangaistus veljellesi, joten lyhennän hänen rangaistustaan." Mies kirjoitti nopeasti numeroita paperille ja laski sitten tarkan summan, joka tarvittiin Nooan velan maksamiseen. "Vapautan veljesi palvelusajan ajaksi. Tarvitsen vain tarpeeksi rahaa tehdäkseni Presseystä kokonaisen ja kattamaan Noahin vangitsemiskustannukset." Addington palautti sitten loput varat Jacobille ja varoitti häntä: "Jos koskaan yrität lahjoa minua uudelleen, tuon sinut vuodeksi vankilaan."

"Kuten pitääkin", sanoi Jacob.

Kunnia Addington huokaisi Jacobin ylistyksen johdosta, otti sulkakynänsä toisella kädellä ja heilutti sitten Jacobia pois toisella kädellä. "Olet tehnyt sen, mitä tulit tekemään, joten mene pois."

Jacob juoksi innostuneena rakennuksesta ja juoksi sitten useita kortteleita vankilaan. Hän ei yllättänyt, että vierailutunnit olivat kuluneet, mutta hän oli niin innoissaan, että seiso paikallaan, kunnes pimeys pakotti hänet lähtemään.

Kun Jacob vihelsi kotiinsa, Noah asetti juhlakassin pöydälle ja sanoi sitten: "Ota pois kupit, pojat." Kun hän laittoi rommipullon työtasolle, hän lisäsi: "Tänä iltana juhlimme, sillä huomien tuo eroamme."

Joseph katsoi pulloa ja sanoi: "Veljesi täytyy pitää sinusta; tämä on hyvä juttu."

"Luulen, että hän tekee", Noah vastasi ja asetti pullon eteen leivän ja tiilen juustoa. Henry nuoli huuliaan nähdessään ruoan. "Valmiina juhlaan?" Noah kysyi taputtaen istuinta vieressään.

Henry istuutui ja kysyi sitten: "Saanko minä yhtä paljon kuin sinä?"

"Ei..." vastasi Noah.

Henry rypisti kulmiaan ja sanoi sitten: "Ei hätää, olen pienempi kuin sinä. En syö niin paljon."

"Et odottanut minun lopettavan, Henry. Aion antaa sinulle enemmän kuin minä. Tarvitset ylimääräistä energiaa kävellä laivaan." Sen avulla Noah revi leivän kolmeen melko samankokoiseen osaan. Prosessi toistettiin juuston kanssa, paitsi että palat eivät olleet ollenkaan samankokoisia. Noah ojensi Henrylle molempien suurimmat palaset. Poika naurahti iloisesti pureskellessaan lujasti juustoa.

"Tässä on sinun, Joseph", hän sanoi ja antoi pojalle osuutensa. Joseph asetti kuppinsa pöydälle istuessaan ystäviään vastapäätä. Sitten Noah kaatoi kummallekin puoli kupillista rommia.

Henry oli liian kiireinen syömään juustoa edes katsoakseen edessään olevaa kuppia. Joseph joi juoman. Kun hän oli lopettanut, hän ojensi kupin ja kysyi: "Ole hyvä, herra, voinko saada lisää?"

"Sinun on vauhditettava itseäsi", Noah sanoi kaataessaan vielä puoli kuppia.

"Toki. Miten juusto voi, Henry?"

"Ummm", oli kaikki mitä pojalta kuului.

Nämä kolme syövät itseään, kunnes kaikki juusto oli kulunut ja vain leivän palasia oli jäljellä. Henry asetti leipäviipaleensa Nooan eteen ja sanoi: "Katso vatsaani." Hän kohotti paitansa, hieroi vatsaansa ja lisäsi: "Se ei ole koskaan ollut näin täynnä."

"Olen iloinen, että voin antaa sinulle ensimmäisen. Oletko valmis maljalle?"

"Onko sinulla paahtohaarukka?" kysyi Henry.

"Ei sellaista paahtoleipää, vaan tällaista", Noah sanoi ja kohotti kuppiaan. Joosef seurasi Nooan ohjeita ja nosti juomansa. Yhdessä he katsoivat Henryä, joka melkein hengitti viimeistä ruokaansa ja heilutti sitten kuppiaan muita vasten. "Te kaksi olette tehneet tästä kokemuksesta minulle siedettävän, ja tulen kaipaamaan sinua. Joten juodaan Australiaan."

"Selvä, muuttakoon Australia Saksaan", sanoi Henry.

"En malta sitä. Siinä ei ole mitään järkeä", Joseph naurahti.

"Siksi se on luultavasti hyvä paahtoleipä, Joseph. Kun nautit rommista, et muista yhtään paahtoleipää puolessa tunnissa", sanoi Noah pakottaessaan kuppiaan muita kohti.

"Hyvä on, Saksa muuttaa Australiaan." Ilman taukoa Joseph koputti kuppeitaan muiden kanssa ja joi sitten.

"Ei, ei, lopeta. Se ei ole malja. Haluan Australian muuttavan Saksaan."

"Henry, et ole ymmärtänyt tätä. Jos Australia muuttaa Saksaan, minne Saksa aikoo mennä?"

"Voi kyllä, Saksan täytyy varmaan muuttaa Australiaan."

"Siinä se, sama malja", sanoi Joseph ja napsautti kuppiaan muita vasten.

Yhdessä he joivat, ja Henry alkoi heti yskiä. "Voi, tämä juttu on kamalaa."

"Rummin kanssa sinun täytyy juoda, kunnes pidät siitä", sanoi Joseph.

"Se ei tule tapahtumaan", Henry sanoi, kun hän kaatoi loput nesteestä Josephin kuppiin. Sitten hän meni ja täytti kuppinsa vedellä.

Palattuaan pöytään Noah kysyi: "Joten huomenna on suuri päivä?"

"Kuulen sen huomenna. Kyllä, huomenna", vastasi Joseph.

"Sanon sinulle, Joseph, et pysty liikkumaan, saati vaeltaa viittä mailia Woolwichiin huomenna, jos et hidasta."

"Noah, tiedän, että olet oikeassa, mutta en välitä. Milloin saan taas juhlia tässä ihanassa vankilassa?" hän kysyi.

Yhdessä he pitivät maljan melkein kaikesta. Ruoka oli poissa, mutta pojat olivat täynnä juomaa. "Paahdin Nooaa", Joseph sanoi. Odottamatta kuppien kolinaa, hän joi tyhjäksi ja röyhtäili sitten. Henry naurahti päästessään oman lähes äänettömän röyhtäytyksensä, johon Joseph päästi irti toisen äänenpurkauksen. Sitten Henry, hieman kovemmin kuin ensimmäistä kertaa, lähetti todellisen röyhtäilyn.

Tämä vatsahuutojen vaihto jatkui serkkujen välillä, kunnes Noah hengitti syvään ja kuuli sitten röyhtäilyä, jonka koko huone kuuli. Henry naurahti, kun Joseph katsoi Nooaa kateudella. He kaikki vaikenivat, tuijottivat toisiaan ja purskahtivat sitten nauruun. Noah taisteli huumorin kyyneleitä vastaan ja kysyi: "Oletteko te kaksi aina olleet niin kilpailevia?"

"Vain kun kilpailemme", vastasi Joseph.

Noah nauroi niin lujasti, että putosi penkiltä. Järkytys Henryn kasvoilla sai Josephin toimimaan. Hän meni Nooan luo ja auttoi hänet jaloilleen: "Oletko loukkaantunut?"

"Joseph, sinun kanssasi on ilo juoda", sanoi Noah.

"Ja sinä luulit minun juovan liikaa."

Heidän jälleen ottaessaan paikkansa pöydän ääressä Nooa kommentoi: "Luulen, että painovoima on voimakkaampi humalassa, kuka tiesi?" Palattuaan malttinsa hän lisäsi: "Kerro minulle, mikä on kilpailullisin asia, jonka olette koskaan tehneet?"

Hiljaisuus valtasi kolme, kun serkut katsoivat toisiaan etsiessään vastausta. Sitten Joseph valtasi hymyn, kun hän sanoi: "No, sen täytyy olla se päivä, jolloin Henry ja minä kalasimme Adur-joella."

Nooa hymyili Josephin valmistautuessa tarkentamaan. "Ei, älä kerro hänelle siitä", huusi Henry.

"Tässä, ota siemausta juomastani. Se rauhoittaa häpeällisyyttäsi", tarjosi Joseph. Henry tarttui kuppiinsa ja nielsi. Yskien hän sanoi: "Ehkä voisin tottua siihen paskaan."

"No, helvetin Henry, päästä eroon tuosta maamehusta ja liity miehiin", sanoi Noah.

Henry lopetti veden, sitten Noah kaatoi hänelle pienen määrän rommia, kun Joseph kertoi tarinan. "Me molemmat heitimme linjamme samaan aikaan, ja heti tunsin voimakkaan nykäyksen. Huusin: "Henry, sain yhden." Ja hän huusi takaisin minulle: "Niin minäkin." Joseph otti toisen kulauksen juomaa ja jatkoi sitten. "Taistelimme saaliistamme. Ensin luulin vetäväni omaani venettä kohti, kun yhtäkkiä kala veti lujasti siimaa vasten. Sitten Henry huusi: "Luulen, että olen melkein saanut sen.""

"En kiljunut", Henry vastusti.

"Helvetti, jos et olisiinnoissaan. Joka tapauksessa tätä kesti useita minuutteja, jolloin molemmat julistimme onnistumisia saalistamme, mutta taistelu jatkui."

"Söitkö siis hyvin sinä iltana?" kysyi Noah.

"No, tein", vastasi Joseph.

"Minäkin söin. Jaoit kanssani", Henry kommentoi.

"No, se oli vähintä, mitä voin tehdä."

"Mitä sitten tapahtui Henryn kaloille?" Noah kysyi.

"Vedimme ja vedimme ilman suurta menestystä. Sitten päätin joko nostaa kalan tai rikkoa sauvani. Nyökkäsin niin lujasti, että Henry sukelsi jokeen."

"Mitä teit, keinuttitko venettä tai jotain?" Noah ihmetteli.

"Se on jotain. Kun vihdoin vedin kalan sisään, näin koukkuni olevan kiinni pedon hännässä, mutta toinen koukku, Henryn koukku, jäi sen suuhun."

Noah pudisti päätään ja nauroi sitten: "Onko sinulla aavistustakaan, että mitä tapahtuu?"

"Miksi minä? Kuka koukuttaa kalan pyrstään?"

"Ilmeisesti sinä", Henry vastasi hieman ärtyneenä.

"Joten, Henry, serkkusi täällä on nöyryyttänyt sinut täysin. Pystytkö parhaiten hänen tarinansa?" kysyi Noah.

"Sain vielä paremman", Henry vastasi. Epäröimättä hän hyppäsi tarinaansa. "Noin kaksi vuotta sitten olimme kalassa, mutta se oli järvi-en muista mikä."

"Te pojat kalastatte paljon", sanoi Noah.

"No, olemme kotoisin Brighthelmstonista. Mitä muuta voimme siellä tehdä?" sanoi Joseph.

"Minä puhun", valitti Henry. Hän odotti hiljaisuutta ja jatkoi sitten: "Jimmy..."

"Kuka on Jimmy?" kysyi Noah.

"Se oli minun vanhempi veljeni", Henry vastasi odottaessaan jälleen hiljaisuuden jatkumista. "Olimme kalastaneet koko päivän, eikä Jimmy ollut saanut edes yhtä kalaa. Hän sanoi jatkuvasti, että vedet olivat huonoja, mutta Joseph ja minä vetimme niitä sisään kuin sifonin."

"Ah, Jimmy-siellä on poika, joka vihasi häviämistä kaikessa, jota hän piti kilpailuna", lisäsi Joseph.

"Joka tapauksessa Jimmy halusi muuttaa, mutta me emme. Joten hän heitti siiman ulos niin pitkälle kuin se meni, mutta se sotkeutui puun oksaan järven toisella puolella."

Jo Noah hymyili, kun hän sanoi: "Pieni järvi?"

Henry nyökkäsi ja jatkoi sitten: "Emme halunneet menettää linjaa, joten seurasimme lankaa puun oksaan asti. Koko sen ajan Jimmy veti köyttä toivoen sen vapautuvan. Se ei onnistunut, joten nyt olemme tämän valtavan puun alla ja yritämme selvittää tarkalleen, mikä oksa oli tarttunut koukkuun", Henry pysähtyi odottaessaan kommentteja, mutta yhtään ei tullut, joten hän jatkoi. "Lopuksi Joseph seurasi sen sijaintia ja alkoi hypätä ylös toivoen tarttuvansa oksaan, ja niin hän teki. Joten siinä hän heilauttaa jalkaa veneestä ja yrittää löysätä naruja, kun käärme putosi hänen selälleen."

"Oliko se lisäys?" kysyi Noah.

"Luulin niin", vastasi Joseph.

"Joseph, et olisi täällä, jos se olisi", Henry vaati.

"Ja kuitenkin olen, joten sen on täytynyt olla sileä käärme", sanoi Joseph.

"Epäilen sitä. He ovat molemmat harvinaisia ja varovaisia", Noah sanoi.

"En tiedä", sanoi Henry. "Se oli vain käärme. Joosef huusi joka tapauksessa kuin vauva..."

"En tehnyt."

"Ennen kuin huomasimmekaan, hän putosi oksasta järveen. Käärme pääsi ulos, kun Joseph huusi jatkuvasti: "Se tappaa minut, se tappaa minut...""

"Melkein kävi."

"En usko." Henry pysähtyi ja lopetti sitten tarinansa. "Joseph hyppäsi pintaan pitäen oksaa ylhäällä huutaen: "Sain sen." Jimmy pudisti vain päätään ja kysyi sitten: 'Onko sinulla aina huono näkö?'"

"Minulla oli vettä silmissäni", valitti Joseph.

Kun kolme mukia koputti paahtoleipää hyviin kalatarinoiden, Noah kysyi: "Missä Jimmy on nyt?"

Joseph katsoi Henryä, ja kun kyynelleet alkoivat valua hänen silmiinsä, hän vastasi: "Hän kuoli muun perheemme kanssa."

"Olen nähnyt hänet kerran sen jälkeen", sanoi Henry.

"Ei, Henry, näit juuri jonkun, joka näytti häneltä. Halusit nähdä hänet."

"Joseph, älä kerro minulle mitä näin! Sitä paitsi se oli unta, ja Jimmy tuli luokseni."

"Ei se mitään. Uskon sinua, Henry. Mitä veljesi teki unessa?" kysyi Noa.

"Taivas oli erivärinen, ei sinistä kuin meillä. Se oli tavallaan oranssia ja vihreää."

"Se tekee ruskeaksi", sanoi Joseph.

"Se ei ollut ruskea. Se oli kuin kiehuvia appelsiineja ja vihreitä. Miksi et usko minua?" hän kysyi Josephilta.

"Uskon sinua, Henry", vastasi Noah.

"Mutta oma serkkuni ei", hän sanoi ja tuijotti Josephia.

"Hän on vain humalassa. Hän tietää, että puhut totta. Sanoiko Jimmy sinulle mitään?" kysyi Noah yrittääkseen viedä keskustelua eteenpäin.

"Ei, mutta ymmärsin hänet. Valon säteet horisontissa loivat säteen hänen ympärilleen. Hänen hiuksensa olivat hehkuvan väriset, ikään kuin toisesta maailmasta. Hän katsoi minua ja kääntyi sitten kohti laskevaa aurinkoa. Jimmy halusi kävellä auringonlaskuun."

"Esittelikö jokin häntä?" kysyi Noah.

"Minä-tunsin hänen huolensa minusta." Kyynel putosi Noan leuasta Henryn jatkaessa. "Heiluttasin hänelle. Hän kääntyi ja alkoi juosta oranssiin hehkuun. Näin hänen luisuvan pois, ja itkin, mutta en enää pelännyt olla ilman häntä."

"Se oli kaunista", sautoi Josephia juomalla juomaansa ja pudotti sitten heti päänsä pöydälle.

"Näyttää siltä, että hän on poissa", sanoi Noah ja viittasi päätään Josephia kohti.

"Hän elää poissa olevien maailmassa", vastasi Henry. Hän otti kulauksen kupistaan, nielaisi kovaa ja sanoi sitten: "Nämä on kaiketi kunnossa. Noah, mikä on kalastustarinasi?"

"No, minulla ei ole koskaan ollut ilo asua lähellä hyvää kalastuspaikkaa, mutta minulla on vesilankaa." Hän pysähtyi hetkeksi ja jatkoi: "Kun olin noin 12-vuotias ja Jacob yhdeksänvuotias, uimme. Itse asiassa yritimme vain viilentää itseämme kuumalta auringolta. Joka tapauksessa törmäsimme tähän suureen tasaiseen kivisarjaan, joka oli noin tuuman vedenpinnan alapuolella. Kolmen tai neljän kiven ryhmä asettui täydellisesti yhteen, joten toinen jatkoi toistaan. Yhdessä he loivat valon." Noah veti syvään henkeä ja jatkoi sitten tarinaa. "Jacob istui, vielä täysin pukeutuneena, kivimuodostelman yläpäähän ja työntyi pois. Hän liukui koko matkan alas kiveä."

"Se kuulostaa hauskalta."

"Se oli, ja se oli myös ongelma."

"Kuinka hauskanpito voi olla ongelma?"

"Liukuimme molemmat kiveä alas yli tunnin ajan. Kun kyllästyimme toimintaan, suuntasimme kotiin. Silloin huomasin Jacobin olleen kulunut housujensa istuiin. Näin hänen takapuolen posket korttelin päässä", nauroi Noah.

Scrooge katsoi Marleyn selkään ja kysyi sitten: "Näyttää siltä, että olet toipunut. Naarmuuntuiko sinua?"

"Vähän, mutta enimmäkseen pystyin kävelemään tuskin viikkoon", vastasi aave.

"Se kuulostaa tuskalliselta", sanoi Scrooge.

"Se oli elämäni nautinnollisin päivä", sanoi Marley.

"Kerroitko veljellesi?" kysyi Henry.

"Vahinko tapahtui. En nähnyt mitään syytä huomauttaa hänen paljastumisestaan. Tietenkin äiti huomasi heti, kun hän käveli taloon, mutta hänen mielestään se oli myös viihdyttävää", vastasi Noah.

He katsoivat toisiaan ja huusivat sitten samanaikaisesti naurusta. "Uhhh", huokasi Joseph, tuskin nostaen päätään ja pudotten sen sitten taas pöydälle.

"Emme kuule hänestä enää tänään", sanoi Noah. Hän laittoi kätensä Henryn olkapäälle ja kysyi sitten: "Voinko puhua sinulle jostain tärkeästä?"

Henry otti suuren niellyn rommia, asetti mukinsa pöydälle ja sanoi sitten: "Hyvä on, olen humalassa. Mistä me nyt puhumme?"

"Joseph luulee olevansa menossa suureen seikkailuun, mutta Englanti laittaa teidät molemmat töihin. Ongelmia tulee."

"Eikö Australiassa ole mitään hyvää?"

"Tietenkin tulee. Olet Josephin kanssa, ja olen varma, että siellä on hyviä kalastusreikiä."

"Noah?" Henry nousi penkiltä, kietoi kätensä Noan korvan ympärille ja kuiskasi sitten:
"En mene Australiaan."

"Ymmärrätkö, että olet raudoissa huomenna?"

"Kyllä, mutta olen ymmärtänyt sen. Varo minua." Sen jälkeen Henry hengitti niin paljon ilmaa kuin hänen ruumiinsa mahtui, ja hänen vatsansa turvosivat odottaessaan kolmenkymmenen lukua. Purskahtaen hän vapautti hengityksen. "Kun avaimet käteen-periaatteella laittaa silitysraudat päälle, teen ranteistani ja nilkoistani isot pitämällä hengitystäni. Tämä saa ne löystymään, kun hengitän normaalisti. Voin pudota raudoista myöhemmin."

"Minun täytyy antaa sinulle tämä, Henry, mielesi on ajatteluväline. On kuitenkin yksi ongelma-avaimet käteen-periaatteella ei tule kahlitsemaan vatsaasi."

"Minä tiedän sen."

"Voit kokeilla sitä, ja toivottavasti se toimii, mutta..."

"Tiedän-tiedän, etteivät kädet ja jalat pidä ilmaa", sanoi Henry.

"Se on outo fakta biologiasta, Henry. Onko syy siihen, ettet halua lähteä, koska perheesi kuoli?"

"Luulen niin, ja se on niin kylmä. Miksi he tekevät tämän nyt?"

"En voi sanoa varmaksi, mutta matka on pitkä. Ehkä kausi toimii heille myöhemmin."

"Aion silti paeta, jos voin."

"Mene sinne, minne sydämesi ohjaa, mutta näytät olevan ajattelevainen ihminen. Kerro siis minulle, miten vahvistat itseäsi?"

Henry ei vastannut nopeasti. Sen sijaan hän sanoi: "En usko ymmärtäväni kysymystäsi."

"No, ajattele itseäsi lähteväsi taisteluun Englannin suurinta vihollista vastaan..."

"Ranska", keskeytti Henry.

"Kyllä, kyllä, Ranska. Miten sitten valmistautuisit taisteluun Napoleonin kanssa? Rukoilitko, teroittaisitko asetta, ehkä jopa harjoittaisitko miekkatyötä? Kuinka löydät itsestäsi voimaa kohdata ongelmia?"

Henry vastasi epäröimättä: "Laulan."

Noah katsoi pojan kasvoihin ja kommentoi sitten: "Miksi en ole yllättynyt? Se kuulostaa ihanalta-ainakin minun maailmassani. Laulatko siis kappaleita, jotka minä tietäisin?"

"Joskus. Mutta enimmäkseen keksin kappaleita."

"Laula minulle jotain."

Henry pysähtyi ennen kuin hän murtautui "The Beggars Chorus"-kierrokseen. Hän lauloi kohottavan melodian tytön suloisella äänellä. Noah katsoi häntä kunnioituksella, kun poika osui kaikkiin säveliin täydellisesti. Kun hän oli lopettanut, Noah sanoi: "Se on erinomaista. Sinulla on lahjakkuus, Henry, ja minulla on idea."

"Pitääkö minun vielä mennä Australiaan?"

"Jos pääset karkuun, tee se, mutta jos Englanti saa sinut kiinni, they hirttää sinut."

"Joten minun täytyy vain pelätä kuukausia?"

"Aina kun pelkää, aloita laulaminen. Kun kävelet veneelle, laula mitä tahansa, joka antaa sinulle voimaa taistelussa, sillä Henry, olet menossa sotaan suurimman pelkosi-valtameren-kanssa. Tarvitset siis tehokkaimman aseesi-äänesi."

"Entä jos joku ei halua minun laulavan?"

"Tee se joka tapauksessa. Et satuta ketään."

"Mutta kaikki ovat minua suurempia. Ne voivat satuttaa minua."

"Se voi olla totta. Ympärillä on pahoja ihmisiä", hän sanoi ja viittasi päätään kohti Maxeyta. "Siinä tapauksessa lopeta tai ehkä keksi imarteleva laulu miehestä, joka haluaa sinun hiljaisuuden."

"Imartelevaa?"

"Tiedätkö, laula siitä, kuinka mies on älykäs tai hyvännäköinen, mutta älä pilkkaa häntä. Hän on velvollinen heittämään sinut laivan kylkeen, jos teet niin."

"Sitä minä pelkään."

"Sinä pystyt tekemään tämän, Henry, sinä olet vahvin. Jonakin päivänä Joseph seuraa sinua, joten sinun on opittava hallitsemaan pelkosi ja vahvuutesi nyt."

"Luuletko, että Joseph seuraa minua?"

"Hän jo tekee, mutta älä koskaan hallitse toista, ohjaa heitä." Noah pysähtyi ja lisäsi sitten vakuuttuneesti: "Olet laulun Sampson. Ole peloton jokaisen säkeen kanssa, niin voimasi vain kasvaa."

"En tiennyt, että musiikki on niin voimakasta."

"Musiikki on aina ollut yksi ihmiskunnan hengen tunteista. Sinulle on annettu kyky käyttää sitä."

"Kiitos, Noah, minä nousen siihen veneeseen-luulen."

"Jatka vain laulamista, vaikka se olisi vain itsellesi."

Henry halasi Noaa ja sanoi: "Toivon, että voisit tulla."

"Myös rakkauteni sinua kohtaan on kasvanut."

Päivähuoneen ovi avautui, kun avaimet käteen-periaatteella huusi: "Selvä, on aika sulkea uni."

"Mitä, huh", huokasi Joseph.

"On hyvä tietää, että hengität edelleen", sanoi Noah astuessaan Josephin taakse ja auttaessaan hänet jaloilleen. "Henry, tartu hänen toiseen käteensä", hän sanoi ja pudotti Josephin vasenta kättä hartioilleen.

Yhdessä nämä kolme kävelivät kohti ovea, mutta kun Noah meni vasemmalle huoneen keskitolppaan ja Henry meni oikealle, Joseph meni pää edellä tankoon. "Anteeksi, sir, mutta teidän pitäisi katsoa minne olette menossa", Joseph sanoi tangoille.

"Hän luultavasti tuntee tämän huomenna."

**** Stave Five ****

Surun käärinliinat

Aamu tuli liian nopeasti niille kolmelle, jotka olivat edelleen huimausta juomasta. Kun he tulivat päivähuoneeseen, avaimet käteen-periaatteella alkoivat välittömästi erottaa kuljetettavat muista. Joseph löi Nooa olkapäälle, kun tämä meni kuljettajien puolelle. Henry halasi Noaa, katsoi ylös hänen kasvoilleen ja sanoi sitten: "Minä muistan keskustelumme."

Kun avaimet käteen-periaatteella veti pojan Nooasta, hän nykäisi irti raa'asta, alkoi hyräillä sävelmää ja käveli sitten avaimet käteen-periaatteella kahlettavan Josephin luo. Siellä hän odotti rautojensa saamista kiinni. Kun kaikki oli korjattu matkustamista varten, avaimet käteen-periaatteella määrättiin ryhmä seuraamaan toisiaan yhtenä tiedostona. Joseph ja Henry poistuivat huoneesta kääntymättä nähdäkseen Noan jäähyväisaallon. Muutamassa minuutissa korkean äänen selkeä ääni kuului kadulta laulaen.

Musiikin hiipuessa päivähuoneeseen tuli uudet avaimet käteen-periaatteella. He marssivat jäljellä olevat vangit Newgaten kappeliin. Tämä oli sunnuntairutiini, mutta Nooa oli kauhuissaan, kun vartija pakotti hänet istumaan pöydän ääreen, jonka päällä oli arkku. Kaikki kuolemaan tuomitut asetettiin sairaalloisen näyttelyn ympärille. Simons ei koskaan nostanut päätään pöydästä, kun taas Maxey ei koskaan ottanut käsiään pois haarastaan. Huonossa seurassa Noah vain tuijotti arkun toisella puolella olevia roistoja, kun tavalliset ihmiset alkoivat huutaa helvetin kauhuista. "Tehkää parannus, tehkää parannus ennen kuin on liian myöhäistä."

Kun pappi jatkoi vankien vähättelyä, Maxey alkoi sylkeä Nooa. Kuolaa osui Noohin vaatteisiin säännöllisesti. Noah vajosi niin alas kuin pystyi penkille ja potkaisi sitten koko jalkansa voimalla Maxeylle, mutta hän sai aikaan vain pöydän lyönnin sellaisella voimalla, jolla arkku pomppii. Välittömästi avaimet käteen-periaatteella löi Noahin vasenta korvaa, huomasi sitten syljen tarttuneen Noahin paitaan, ja iski Maxeytä kepillä niin lujasti, että hänen suustaan tuli verta, jota seurasi nopeasti peräkkäin hammas.

Kaksituntinen tapahtuma jatkui ilman lisähälinää tuomitun penkin taholta. Samaa ei voitu sanoa tavallisista vangeista, sillä he muuttuivat levottomiksi jokaisen saarnaajan paheksuvan huudon jälkeen. Yksi vanki huusi tavallista suudella kyykäärmettä, toinen halusi papin imevän arseenia, ja kolmas vain pissi huoneen nurkkaan.

Jumalanpalveluksen jälkeen tuomioistuimessa istuneet vietiin kukin omiin huoneisiinsa, joissa he viettivät viimeisen päivänsä yksinäisyydessä. Omiin ajatuksiinsa hylättynä Nooa vietti aikaansa pohdinnassa. Hänen tulevan kuolemansa tajuaminen loi ensin hämmentävän rauhan, sitten häiritsevä kauhu sai hänet vapisemaan. Yksin vaikutelmiensa kanssa Noah pysyipalataan Floran pohdiskeluihin. Kunpa hän voisi pysyä hänen rakkaudessaan viimeisen kerran. Kun hän viipyi hänen muistoissaan, tavallinen palvelusta tuli hänen huoneeseensa.

Nooa ei katsonut miestä enempää kuin pappi istui penkin toisessa päässä. "Olen täällä kuullakseni tunnustuksesi."

"Etkö tarkoita hänen tragediansa myymistä?" huudahti Marley nähdessään veljensä pysyneen paikallaan. Scrooge katsoi ystäväänsä, mutta hänkin vaiken.

"Kerro minulle, Noah, kuinka päädyit tähän loppuun?" kysyi tavallinen. Noah ei huomannut miehen kysymystä. Sen sijaan hän katsoi suoraan, missä Marley ja Scrooge seisoivat, osoitti heidän tyhjää kohtaa ja sanoi sitten: "Kysy heiltä."

Saarnaaja katsoi tyhjyyteen ja kysyi sitten: "Kuka?" Hän odotti vastausta, mutta kukaan ei seurannut, joten hän jatkoi: "Olen täällä vapauttamassa sinut rikoksenne taakasta." Taas hän pysähtyi ennen kuin astui Nooan viereen. Hän laitto kätensä Nooan olkapäälle ja sanoi: "Kerro minulle tarinasi, jotta voit vapaasti jättää sen taaksesi."

Lopulta Nooa katsoi ylös papistoon ja sanoi sitten: "Kerron teille kaiken, jos saatte minut tapaamaan vaimoani huomenna ennen kuin minut hirtetään."

"Tämä ei toimi näin."

"Lähde sitten."

Mies laittori kätensä Nooan kyynärvarrelle ja pyysi sitten: "Anna minun auttaa sinua ennen kuin on liian myöhäistä."

"Kerro avaimet käteen-periaatteella, että hänen täytyy viedä minut vierailijaalueelle huomenna aamunkoitteessa. Vain sillä tavalla tarinani on sinun myytäväsi." Tällä hän veti kätensä miehen otteesta.

Tavallinen seiso, käveli sitten ovelle ja kysyi vartiossa seisovalta mieheltä: "Tuletko tänne esittelemään tämän vangin teloittajalle?"

"Aion", vastasi avaimet käteen-periaatteella.

"Voisiko hänet päästää vierailija-alueelle ennen tapahtumaa?"

Vartija katsoi syvästi pappia ja sanoi sitten: "Vain jos annat minulle 30 prosenttia hänen tarinastaan."

Tavallisen kylmät silmät katsoivat vartijan läpi, kun hän kuiskasi: "Viikon kuluttua tästä päivästä sovin sinun kanssasi."

"Sitten ensivalkealla annan hänen mennä minne tahansa, mutta vapaana."

Sen jälkeen saarnaaja palasi Nooan luo saadakseen tarinansa. Nooa oli vastuussa elämänsä suurimmasta valheesta. Hän piti sen varkauden sisällä, mutta kehitti tarinaa juonittelusta Pressey'n heikentämiseksi, jotta hän ei vain voinut varastaa rahaa, vaan myös pakenemaan itse myymälästä.

Iloisena, että hänellä oli rahankerääjä, tavallinen jätti Nooan kohtalonsa varaan.

NUORI Jaakob NOUSI ennen auringonpaistetta, ja hyvien uutisten innoissaan hän oli tuskin pukeutunut ennen kuin hän alkoi kilpailla kohti vankilaa. Kylmä ilma poltti hänen keuhkojaan, mutta hän työnsi tunteen syrjään. Hänet pidettäisiin Nooan sankarina. Hän piti tästä ajatuksesta, mutta enimmäkseen halusi vain veljensä vapauttaa, jotta tämä painajainen voisi päättyä.

Kun hän ajoittain pysähtyi vetääkseen henkeään, hymy hänen kasvoillaan syveni. Hän ei yllättäisi, jos sisäministeri olisi vapauttanut Noohin. Mielessään hän kuvitteli Nooan odottavan häntä vierailijan kynän vapaalla puolella. Hänen juoksunsa aita kohti hidastui, kun hän kuuli ulvonnan, ja pysähtyi sitten kaikki yhdessä yrittäessään tunnistaa melun paikkaa. Hänen korvansa hioivat huutoa, joka saattoi olla vain naispuolista, ja jälleen kerran hän kiihdytti vauhtiaan.

Scrooge ja Marley katselivat, kun vankila tuli nuoren Jacobin näkyville. Kaukaa Jaakob näki tuntemattoman massan hahmoja kyyryssä lähellä maata. Kauhuhuudot täyttivät alueen jokaisen sentin äänen. Jacob keskittyi kohtaukseen, tajusi edessään olevan kauhun ja ryntäsi sitten Floran puolelle.

Kasaan käpertyneenä istui Flora Nooan veren peitossa. Kun hän huusi pitelemään elotonta miestänsä, hänen veren leviäminen peitti hänen vaatteensa kaikki osat. Jacob lopetti fyysisen kontaktin. Epäuskoisena hän katsoi edessään olevaa kohtausta. Nooa kaatui maahan, mutta silti hänen vasen ranne oli kiinnitettynä terävään väkeseen yhdessä vankilan tangoista. Kun hänen käsivartensa roikkui, hänen ruumiinsa paino sai koukun syventämään leikkaustaan. Veri purskahti haavasta jokaisesta Floran liikkeestä.

Lopulta Jacob pani kätensä Floran selkään ja sanoi: "Meidän täytyy saada apua."

"Ei, se on liian...", Kyyneleet korvasi hänen lauseensa lopun.

"Vartija, vartija", huusi Jacob.

Kun avaimet käteen-periaatteella juoksi kohti hämmennystä, Jacob yritti nostaa Floran jaloilleen, mutta tämä vastusti. Nooan vereen vajoanut Flora pysyi lohduttomana.

Avaimet käteen-periaatteella tuntui Nooan elämästä, jonka kaikki läsnäolijat näkivät, oli jättänyt hänet. Vartija yritti vapauttaa hänen ranteensa, mutta väkä piti tiukasti kiinni. Voimakkaalla vedolla avaimet käteen-periaatteella repi Nooan käden irti vankilan aidalta. Nooa putosi heti pihalle, missä hänen verensä satoi edelleen.

Tunnistamatta muita Marleyja paikalla, avaimet käteen-periaatteella alkoi raahata Noaa kohti ovea.

"Ei, odota. Minne viet hänet?" kysyi Jacob.

"Hän on meidän", väitti vanginvartija.

"Kuinka saamme hänet takaisin haudattavaksi?"

"Hautaa hänet ajatuksineen." Sen myötä Nooa raahattiin sisään vankilaan.

"Mitä se minulle tekee?" huusi Jacob. Mutta kumpikaan surevista sukulaisista ei saanut selitellä enempää.

Jacob vain seisoj siellä tietämättä seuraavaa toimintaansa. Hänen edessään itki hänen järkyttynyt kälynsä, ja hänen sisällään poltti kipua, jota hän ei ollut koskaan ennen tuntenut. Miten helvetissä hän saattoi antaa tämän tapahtua? Hitaasti hän sai Floran jaloilleen ja auttoi häntä sitten ottamaan kaikki tarvittavat askeleet kotiin pääsemiseksi.

Kun Flora oli sisällä, kaukana kadun uteliailta katseilta, Jacob lähetti hakemaan hänen sisarensa Joanin. Kun hän odotti hänen saapumistaan, kälyn rauhoittaminen tuli Jaakobin tehtäväksi, mutta hän epäonnistui. Joanin saapuessa kyyneleet hallitsivat edelleen hänen siskoaan. Joan ei tehnyt mitään pysäyttääkseen Floran surua. Sen sijaan hän keskittyi Floran siivoamiseen. Mekko, jota hän käytti, paloi välittömästi. Tuoreiden vaatteiden mukana tuli epämiellyttävä hiljaisuus Florasta; hän huusi edelleen, mutta kuitenkin hiljaa vinkuen.

Heti kun pystyi, Jacob jätti Floran tämän sisarensa huostaan ja juoksi sitten takaisin vankilaan. Hän oli nyt verinen, mutta hän ei välittänyt, sillä hänen täytyi saada Nooan ruumis haudattavaksi. Hän kokeili pääsisäänkäyntiä Newgateen, mutta se oli lukossa, joten hän koputti niin lujasti kuin pystyi. Lopulta avaimet käteen-mies avasi oven, katsoi veristä miestä ja sanoi sitten: "Emme ole St. Bartholomew'n sairaala. Olemme vankila. Go there for help."

Kun mies alkoi sulkea ovea, Jacob työnsi jalkansa aukon läpi, työnsi oven leveäksi ja sanoi: "Olen täällä hakemassa veljeni ruumista."

"Ja veljesi on?"

"Noah Marley."

"Voi itsemurha. Tule kanssani." Mies vei Jacobin maistraatin kansliaan.

Kirjoittaessaan päiväkirjaan vartija ei edes katsonut Jacobia, kun tämä sanoi: "Mitä sinä haluat?"

"Veljeni kuoli tänään, ja haluan hänen ruumiinsa haudattavaksi."

Sen jälkeen tuomari laittoi kynänsä mustesäiliöön, katsoi Jacobiin ja kysyi: "Veljesi on...?"

"Noah Marley."

Tuomari sekoitti joitain papereita pöydällään ja tarttui sitten Nooan kuolemaan liittyvään. "Tässä lukee, että hän teki itsemurhan. Et voi saada häntä. Nyt minulla on kiire. Ole matkalla."

"Miksi en voi viedä häntä haudattavaksi?"

"Kaikki hirtettäväksi merkityt vangit tulevat College of Physiciansin omaisuudeksi. Oletan, että veljeäsi leikataan, kun puhumme."

"Mutta kukaan ei antanut tähän lupaa", sanoi Jacob.

Tällöin vartija nauroi, joka kaikui koko alueella. "Lupa, lupa-no, olen niin pahoillani, että jätimme toiveesi huomiotta. Veljesi tuomittiin hirttämään." Hän pysähtyi, sekoitti joitain papereita pöydällään ja luki sitten yhdestä. ""Noah Marleyn kuolemantuomio on kumottu. Hänet on vapautettava välittömästi. Allekirjoittanut sisäministeri, arvoisa Henry Addington." Tuomari katsoi ylös paperista ja sanoi: "Minulla ei vain ollut aikaa antaa tätä määräystä."

Jacob halusi kysyä, kuinka kauan tilaus oli makaanut hänen pöydällään, mutta ajatteli paremmin. Hän kuitenkin vaati: "Haluan veljeni."

"Ja haluan laittaa sinut vankilaan. Joten kenen luulet saavan heidän toiveensa ensimmäisenä?"

"Milloin saan hänen jäännöksensä Collegesta?"

"Ole varma, et halua niitä. Muista veljeäsi parhaassa mahdollisessa valossa. Pidä hautajaiset, jos haluat, mutta ruumista ei tule."

"Tämä ei ole oikeutta", huusi Jacob.

"Ei, ei, se on laki. Jälleen, herra Marley, jos haluat säilyttää vapautesi, lähde nyt. En kerro sinulle enää."

Jaakob piti vartijan sanansa ja poistui vankilasta. Kun avaimet käteen-periaatteella sulki vankilan oven Jacobin takana, hänen huomionsa pakotettiin hurraavan väkijoukon karjun vuoksi katsomaan, kuinka sekä James Maxey että Nathan Simons putosivat kohtalonsa varaan.

Tuntikausia hän vaelsi ilman suuntaa Lontoon lumen peittämällä kaduilla. Ihmiset tuijottivat hänen veristä pukuaan, mutta kukaan ei yrittänyt ymmärtää hänen tilannettaan. Kun hän vihdoin saapui kotiin, ainoa asia, mitä hän teki ennen kuin hän kaatui sänkyyn, oli polttaa vaatteensa.

Seuraava aamu toi Jacobille pelon kertoa Floralle, ettei Nooa palaisi hautaamaan. Hän takoili jalkojaan kävellessään makuuhuoneestaan keittiöön. Hän löi nyrkkiään tiskille tehdessään itselleen niukan aamiaisen. Ja sitten hän paiskasi oven niin lujasti kuin pystyi lähtiessään kotoaan. Hänen vihansa väheni hieman jokaisella askeleella, jonka hän otti kohti Floraa.

Joan vastasi ovelle ennen kuin Jacob ehti koputtaa. Hän laitto sormensa huulilleen ja kuiskasi sitten: "Flora nukkuu edelleen."

Jacob astui käytävään ja sanoi sitten: "Minulla on uutisia kerrottavana hänelle."

"Ei tänään. Hänellä oli uneton yö..."

"Tämä ei voi odottaa-ellet halua kertoa hänelle, että Nooa ei palauteta meille, koska..."

"Ei, ei, sinun pitäisi kertoa se hänelle." He kävelivät Floran ovelle, koputtivat ja avasivat sitten oven juuri sen verran, että Joan saattoi kertoa siskolleen, että Jacobin oli puhuttava hänen kanssaan.

Flora puki viittansa ylleen, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja meni sitten käytävään, jossa Jacob odotti. Hän vain tuijotti tyhjin silmin Jacobia kylmästi "Nooa on jo haudattu. Palvelumme on suoritettava ilman hänen ruumiitaan."

Flora kaatui lattialle, jolloin sekä Joan että Jacob ryntäsivät hänen velttoilleen. Yhdessä he nostivat hänet pystyasentoon. Jacob, yrittäessään tukea häntä, laitto kätensä hänen keskelleen ja sanoi sitten: "Me selviämme tästä yhdessä."

"Yhdessä. Yhdessä? Missä olitte oikeudenkäynnissä? Annoit hänet tuomittavaksi."

"Ei, olin siellä, he eivät koskaan soittaneet..."

"Lopeta valehteleminen. Et ollut koskaan siellä."

Jaakob ei sanonut mitään, koska itse asiassa hän ei ollut koskaan ollut oikeudenkäynnissä, sillä hän lähti todistamatta. Kun hän katseli tämän myötätuntoisen naisen murskaantuvan hänen tekemiensä tapahtumien vuoksi, Jacob ymmärsi ensimmäistä kertaa rikoksensa kokonaisuuden. Hänen varkautensa tuhosi hänen perheensä.

"Haluan sinun lähtevän."

"Enkö voi mitenkään auttaa sinua?"

"Jacob, olet itsekäs ja kylmä. Mene pois ennen kuin jäädät taloni."

Tällä Joan saattoi Jacobin ovelle. Hän kysyi, palaaisiko hän omaan kotiinsa. "Kyllä, sekä Flora että minä lähdemme kotiini Ranskan kujan edustalle."

"Kannustuksesi tarjoaa lohtua. Pidä minua velvollisena auttamaan." Kun Jacob lähti, hän soitti Floralle: "Tarkastan sinut huomenna."

Jacob käveli lähimpään tavernaan, istui nurkassa ja joi sitten päivästä iltaan.

LÄMPÖTILA JÄÄTYI Floran ripset kyynelten purskahtaessa hallitsemattomasti. Jokaisella silmänräpäyksellä hänen silmänsä yrittivät repiä ripsiä erilleen. Hänen edellään pyörivät tyhjän ruumisauton pyörät. Hän seurasi vaunua yksin, sillä kukaan ei

osallistunut tähän rituaaliin. Kun ruumisauto alkoi kiivetä hautausmaalle, se kiihtyi. Flora kiihdytti vauhtiaan. Hän kamppaili pysyäksään mukana ruumisauton vauhdissa ja huusi: "Ei, ei, lopeta!" Kuolinvaunu katosi hänen näkyvistään.

"Flora, Flora-herää, Flora", sanoi Joan ravistellessaan siskoaan.

"Uh? Mitä..." Hämmäntynyt ilme valtasi Floran kasvoilla.

"Sinä näit painajaisen", sanoi Joan.

"Aiommeko sitten haudata Nooan?"

"Ei, hän on poissa, kulta."

"Silloin se ei ollut painajainen, se oli todellisuutta", Flora putosi takaisin tyynylleen, jossa hän nukkui koko päivän.

Jacob tarkasti Floran joka päivä, ja joka päivä Joan käänsi hänet pois. "Hän nukkuu edelleen. Häneltä kestää jonkin aikaa toipua. Anna hänelle aikaa."

Samassa päivittäisessä hylkäämistapahtumassa Jacob käveli samaan tavernaan, istui samassa nurkassa ja joi humalassa.

"Teitkö siinä kaikki ollessasi lomalla laskentatalosta-juotko?" Scrooge kysyi ja hymyili ystävälleen.

"Enimmäkseen."

Kolmen päivän saman kiusallisen tapahtuman jälkeen Scrooge kysyi Marleylta: "Miksi me viipymme täällä?"

"Koska on vielä yksi tapahtumasarja, jota et edes tiedä koskaan tapahtuneen."

"Miksi se on niin salaisuus?"

"Olin liian häpeissäni kertoakseni sinulle", sanoi Marley.

"Miksi nyt sitten?"

"Koska se voi olla tärkeämpää kuin Nooan kuolema."

"Teitkö jotain Floralle?" kysyi Scrooge.

"Tapoin hänen miehensä."

"Mutta niin on jo tapahtunut. Kysyn jälleen, miksi me viipymme täällä? Miksi emme auta Noaa?"

"Yritän kertoa sinulle, Flora on Nooan tarina. Mitä hänelle tapahtuu, sitä ei voi vähentää Noasta."

"Heidän tilanteensa yhdistetään, kuin kahdesta tulee yksi?" kysyi Scrooge.

"Täsmälleen, tässä on vain yksi tehtävä. Ole kärsivällinen. Asetan henkesi vaaraan riittävän pian", Marley sanoi röyhkeästi mutta leikkisä hymyillen.

Kului päiviä, kun Scrooge ja Marley katselivat nuoren Jacobin juovan itsensä turruksi. Scrooge alkoi muodostaa kysymyksiä, joiden avulla keskustelu voisi kuluttaa paremmin aikaa.

"Mitä ajattelit, aivan yksin nurkassa?" Scrooge kysyi Marleylta, kun tämä viittasi nuorelle Jacobille.

"Kuka sanoi, että ajattelin?"

Scrooge pysähtyi ja jatkoi keskustelua eri suuntaan. "Jacob, tiedän, että et aina halua vastata kysymyksiini-mutta haluaisin sinun vastaavan kysymykseen, jonka olen jo kerran kysynyt."

"Ja minä en vastannut?" kysyi Marley.

"Olit tyly epämääräisyydessäsi", vastasi Scrooge.

"Yritän vastata kaikkiin kysymyksiisi, jos voin."

"Miksi henki ja sielu eivät ole sama asia?" kysyi Scrooge.

"Voi, se kysymys taas. No, se on vastaus arvoinen kysymys, jos voin." Marley pysähtyi valitakseen sanansa huolellisesti ja sanoi sitten: "Henki ja sielu ovat erilaisia, koska henkeä ei ole koskaan olemassa ilman sielua."

"Joten sielu on tärkeämpi kuin henki?"

"No, ei sen tiukimmassa merkityksessä", vastasi Marley.

"Hyvä on, kerro sitten minulle, mikä sielu on", pyysi Scrooge.

"Sielu on suoraan yhteydessä luojaan-Äärettömään tietoisuuteen."

"Infinite Consciousness, mitä se on?"

"Ihmisille se on olemassaolon luoja, mutta enimmäkseen se tarjoaa vain rakkautta", vastasi Marley.

"Rakkaus, se on vain tunne, abstraktio", sanoi Scrooge.

"Ei, rakkaus on hyväksymisen sisältämää fyysistä energiaa."

"Hyväksyminen?"

"Hyväksymisen saavutetaan vasta sen jälkeen, kun henki on muuttanut haitalliset maalliset tekonsa. Sitä kohti työskentelen tällä hetkellä", Marley sanoi.

"Joten yhteytemme sieluun tai äärettömään tietoisuuteen tapahtuu rakkauden kautta?"

"Ääretön tietoisuus liittyy jokaiseen ajatukseen, jonka katsotaan olevan sekä hyvä että huono. Olet kuitenkin oikeassa siinä, että rakkaus on sielun ja hengen jaettua energiaa."

"Joten jos sielu on rakkautta, niin mikä on henki?" kysyi Scrooge.

"Henkemme ovat voimia, jotka ajavat jokaista meistä läpi päivämme maan päällä. Henget pitävät hallussaan sekä vahvuuksiamme että heikkouksiamme."

"Jakob, termi "Infinite Consciousness" kuulostaa hankalalta nimeltä Jumalalle."

"Ebenezer, jos ajattelet Jumalaa vanhana miehenä valtaistuimella, joka tuomitsee kuolleiden ihmisten arvon, niin ei, sielu on paljon enemmän. Kuolleiden tuomitseminen ei ole äärettömän tietoisuuden työtä."

Scrooge mietti tätä hetken ja kysyi sitten: "Kuka tuomitsee kuolleet?"

"Kuolemassa jokainen tietää arvonsa. Ainoa tuomio tulee hengeltä hengelle."

"Jacob, olen enemmän hämmentynyt kuin ennen tämän keskustelun alkua. Onko ihmisillä sekä sielu että henki?"

"Sinulla on henkiä, Ebenezer. Ääretön tietoisuus kantaa sielua." Marley epäröi ja lisäsi sitten: "Jokaiseen vauvaan liittyy henki, joka tulee äärettömästä tietoisuudesta. Se henki on rakkautta ilman ehtoja."

"Joten sielu on rakkautta?"

"Sielu on kaikkea-rakkautta, naurua, keksintöjä ja jopa tuhoa, mutta enimmäkseen Mognified Hengelle se on hyväksymistä."

"Saat sen kuulostamaan siltä, että henkilö voi koskettaa hyväksyntää pitkään."

"Se on konkreettista. Olen joutunut siihen suihkuun, kuten useimmat, jotka viettävät kuolemattomuutensa alun Isle of Transmogrify-saarella."

"Joten mitä ääretön tietoisuus saa suhteestaan ihmisiin?"

"Rakkaus", vastasi Marley.

"Mitä? Jos Ääretön Tietoisuus on rakkautta, sinänsä, miksi se tarvitsee rakkauttamme?"

"Suorittaakseen työnsä", vastasi Marley.

"Sen työ..."

"Lähtö."

"Oi, selitä se", pyysi Scrooge.

"Lähtö on helppoa. Se on yksinkertaisesti uusien universumien luomista."

"Ja miten ihmistä tarvitaan?" kysyi Scrooge.

"Sielu laajentaa aina kosmosta. Tämä tekee uudesta maailmasta, joka tarvitsee kokemuksiamme. Tietysti luoja antaa kaikille luomuksilleen rakkautensa hengen, mutta hän ei voi antaa sille vaivaa, joka ihmisen on voitettava selviytyäkseen. Kun inhimillinen rakkaus palautetaan äärettömään tietoisuuteen transmogrifikaatioprosessin kautta, tämä rakkaus tai hyväksyminen pitää sisällään yksilön elämän aikana opitut opetukset. Nämä ihmisten seikkailut annetaan uusille yhteiskunnille. Sielu tarvitsee maallisia kamppailujamme. Sillä muistomme vahvistavat uusia maailmoja tuomalla esiin elämiä kokemuksia."

"No, en odottanut tuota ajatusta", sanoi Scrooge. Sitten lisäsi: "Joten kyse on ihmisen oppimasta tiedosta?"

"Kuskaltamaton tapa sanoa, että osallistumisen kautta opitun tiedon kerääminen kuinka tahansa, se näyttää olevan meille arvokas."

"Saavatko ihmiset tästä järjestelystä muuta kuin lyhyen elämän?"

"Myrkytetty Henki saa ikuisen olemassaolon. Eikö se riitä?"

"En tuomitse. Minä vain kysyn", vastasi Scrooge ja kysyi sitten: "Muistanko inhimillisiä kokemuksiani hyväksymisen jälkeen?"

"Kyllä, ilman muistojasi ihmiskuntaasi ei voida päästä käsiksi. Kaikki puhdistetut henget jatkuvat ikuisesti", vastasi Marley ja kysyi sitten: "Joten taas, eikö olemassaolo riitä?"

"Tietenkin, onnellinen olemassaolo, jopa tylsä olemassaolo. Mutta Noan viimeisten viikkojen kaltainen olemassaolo-ei, ei, se ei riitä", Scrooge väitti.

"Noan kolme viimeistä viikkoa eivät olleet hänen elämänsä kokonaisuus. Ja silti, ymmärrän valituksenne."

"Mikä sitten korvaa tällaisen kivun?" kysyi Scrooge.

Marley astui Scroogen viereen, nosti kätensä ystävänsä rintaa vasten ja sanoi sitten: "Minulle ei ole annettu lupaa näyttää tätä sinulle, mutta aion tehdä sen joka tapauksessa. Seiso paikallaan."

"Odota, mitä aiot tehdä..."

Ennen kuin toinen ajatus ehti ilmaista, Marley kurkotti Scroogen rintaan, asetti varovasti kätensä hänen sydämelleen ja alkoi sitten hehkua. Kellertävän valon voimistuessa Scrooge sulki silmänsä Marleyn kosketuksen voimalta. "Voin antaa sinulle vain pienimmän määrän", sanoi Marley vetäessään kätensä pois Scroogen rinnasta.

Kuten passiivisen marionetin kielet, Scrooge ontui. Marley yritti tukea häntä, kun hän palasi malttinsa. "Miksi lopetit? En ole koskaan tuntenut iloa, joka sai sydämeni vapisemaan vimasta. Tee se uudestaan."

"En saanut lupaa tehdä sitä ensimmäistä kertaa."

"Jacob, mikä se oli?" kysyi Scrooge.

"Ahneuden henkeni on Hyväksyminen."

"Jokutko vaikeuksiin, kun annat minulle?" Sitten lisäsi: "Kerro minulle, Jacob, kuinka opit tekemään sen?"

"Ei, en ole vaarassa. Sielun ilon tuntee jokainen vastasyntynyt syntyessään. Meillä molemmilla on aina ollut kyky tuntea sielun voima. Rakkauden olemus on yksi niistä hengistä, jotka jokainen vauva saa äärettömästä tietoisuudesta."

"Yksi hengistä. Kuinka monta henkeä ihmisellä on?"

"Siellä on ainakin kolme syntyessään", vastasi Marley.

"Mitä muita henkiä ihmisellä on sielun hengen lisäksi?" kysyi Scrooge.

"Heidän äitinsä ja isänsä. Siitä muodostuu perusvauva."

"Tarkoitatko, että on perus-tai aloittelijavauvoja", sanoi Scrooge ja kysyi sitten: "Onko olemassa myös edistyneitä vauvoja?"

"Sitä ei arvioida sillä tavalla, mutta useimmat vauvat syntyvät muiden henkien kanssa."

"Kuten mitä?"

"Timothy Cratchitin jalkavamma oli henki, joka tuli häneen syntyessään. Muut ihmiset saavat nerouden henkiä. Henkeä on kaikenlaisia. Joitakin kutsuisimme hyväksi ja toisia huonoiksi, mutta jokainen auttaa luomaan yksilön persoonallisuutta. Pohjimmiltaan henget yhdistyvät ihmisessä luomaan hänen itsevoimansa."

"Kuinka monta henkeä minulla on?" kysyi Scrooge.

"Nyt vai kun synnyit?"

"Onko eroa?"

"Ehdottomasti. Jokainen ihminen lisää henkiä, kun he saavat uusia painopisteitä. He myös tiputtavat väkeviä alkoholijuomia, kun niitä ei enää käytetä. Kolmea perushenkeä ei kuitenkaan voida koskaan poistaa ihmisestä", Marley selitti.

"Ihmiset, jotka tekevät kauheita asioita, eivät koskaan menetä Äärettömän Tietoisuuden rakkauden henkeä?"

"Ei koskaan."

"En usko sitä. Luulen, että on ollut ihmisiä, joilla ei ole henkistä yhteyttä rakkauteen ollenkaan."

"Yhteys voi katketa, mutta se ei koskaan katkea, ellei yksilö tietenkään itse katkaise yhteyttä", Marley sanoi. "Infinite Consciousness ei koskaan katkaise suhdetta", hän lisäsi.

"Herrataanko ihmiset usein äärettömästä tietoisuudesta?"

"Kyllä, mutta silloinkaan kaikki ei ole menetetty. Sellaisen hengen katkeamisen voittamiseksi tulee kuitenkin erittäin vaikeaa."

"Onnistuuko moni?" kysyi Scrooge.

"Useimmat tekevät-lopulta", vastasi Marley.

"Miksi ihmisellä pitää olla lupa käyttää sielun rakkautta?"

"Luvan osalta se oli väärä sana. Hyväksyminen on kuitenkin liian vahvaa, jotta sitä voitaisiin asettaa elävälle ihmiselle pitkäksi aikaa. Energia on suodatettava, joten se ei käynnistä välitöntä transmograatioprosessia, mikä olisi tragedia, jos aloittaisin sen."

"Tappaako se minut?"

"Ehdottomasti."

"Mitä on välitön transmogrification?"

"Ebenezer, olen kyllästynyt selittämään. Näemme kraatterin pian."

"Hyvä on, mutta vielä yksi kysymys", Scrooge pysähtyi ja jatkoi sitten. "Jakob, ovatko kaikki henkesi kanssasi nyt, vai puhunko minä vain yhden hengesin kanssa? Et myöskään koskaan vastannut kysymykseen kuinka monta henkeä minulla on."

"Se on kaksi kysymystä." Marley pysähtyi korostamaan ja jatkoi sitten. "Mitä tulee kysymykseen, jonka jätin huomioimatta, niin sinulla on viisi henkeä, Ebenezer. Mitä tulee henkeen, jonka näet edessäsi, olen kotoisin Lopullisen Transmogrifyn syvyydestä. Kaikki muut henkeni ovat kehittyneet hyväksynnäksi ja asuvat nyt äärettömässä tietoisuudessa. Vain henki, jonka näet edessäsi, työskentelee edelleen kohti tätä tavoitetta."

Kun Scrooge pohti Marleyn todellisuutta, nuori Jacob nousi pöydästään ja kompastui kotia kohti. Scrooge tiedusteli: "Kuinka monta päivää tätä vielä pitää nähdä, kun juot itsesi tyhmäksi?"

"Huomenna on viimeinen päivä. Sen jälkeen tapahtumat päättyvät muutamassa päivässä", sanoi Marley.

"Miksi me muuten odotimme? Miksei vain hyppää päivään?" kysyi Scrooge.

"Se ei toiminut niin hyvin, kun vein sinut takaisin vuoteen 1854. Ylitin tuon vuoden. Se teki minut tajuttomaksi. En olisi koskaan hämmentynyt, jos en olisi tuntenut, että sinua työnnetään sisääni."

"Kyllä, se oli epämiellyttävää, sillä jos vielä tulevan joulun haamu ei olisi pelastanut minua-no, olisin Lontoon mukulakivillä", sanoi Scrooge.

Hetken Marley ymmärsi Ebenezerin lausunnon ja sanoi sitten seuraavan ajatuksensa: "Valmistaudu, Ebenezer. Floran tarina ei tule olemaan miellyttävä."

"Milloin tämä on ollut miellyttävää?" kysyi Scrooge.

Seuraava päivä alkoi kuten useat viimeisetkin päivät-Flora käänsi nuoren Jacobin pois, hän meni sitten samaan tavernaan, istui samassa pöydässä ja joi humalassa.

"Tämä on varmasti viimeinen päivämme katsella nuorempaa itseäsi itsesäällissä?" kysyi Scrooge.

"Kyllä, huomenna asiat taas muuttuvat."

"Joten, Jacob, olen miettinyt jotain henkilökohtaista."

Marley katsoi ystäväänsä ja vastasi sitten: "Tietenkin olet. Mitä muuta voi tehdä juuri nyt, kuin ihmetellä?" Hän pysähtyi ja kysyi sitten: "Joten, vanha ystävä, mitä sinulla on tänään mielessäsi?"

"Onko sinulla jokin tietty syy, miksi tarvitset minua auttamaan sinua tässä tehtävässä?"

"Luulin, että tiesit jo. Tarvitsen sinua auttamaan minua pelastamaan Nooan."

"Kyllä, tiedän sen, mutta miksi minä?"

"Teet minusta peloton, Ebenezer. Ilman elävää yhteyttäsi äärettömään tietoisuuteen, henkisellä yhteydelläni ei ole voimaa vapauttaa Nooa. Usko minua, olen yrittänyt. Se on minun tehtäväni. Hyväksyminen jää käsistänikunnes Nooa saavuttaa sen ensin."

"Se ei selitä miksi tarvitset minua."

"Koska minulla ei ole ketään muuta, Ebenezer. Sinusta tuli veljeni Nooan kuoleman jälkeen. En halua asettaa sinua vaaraan-ja silti tarvitsen apuasi."

"Sinä kerrot minulle jatkuvasti, että olen vaarassa, mutta en ymmärrä, miksi joudun suuremmassa vaikeuksissa kuin sinä", sanoi Scrooge.

"Olet haavoittuvainen jokaiselle pahalle sydämelle, joka mielellään murhaa hengittävän ihmisen uudelleen."

"Ja jos minut tapetaan?"

"Sitten olet kuollut", vastasi Marley.

"Eikö minulla ole suoja?"

"En tiedä yhtään. Mutta emme ole vielä astuneet Transmogrifyyn, ja sinun on valittava hylätä tämä vaara."

"Olen selvinnyt kaikista elämäni asettamista ansoista. En pelkää Transmogrifya, jos se jättää sinut ilman apua, veli."

"Minä suojelen sinua aina, Ebenezer, henkeni olemassaololla, jos tarvetta on."

"Sitten kaksi veljestä pelastavat kolmannen", sanoi Scrooge.

"Onnistummepa tai emme, olet jo pelastanut minut", sanoi Marley.

Yllättyneellä katseella Scrooge katseli ystäväänsä. "Milloin minä pelastin sinut?"

"Sinä korjasit suurimman osan ahneudestaan. Minut olisi lopulta vapautettu Task Of Outreach-tehtäväni kautta, mutta sinä jouduit vapauttamaani sielulle, jossa se nyt asuu hyväksymisessä. Pelastit minut, Ebenezer, muuttamalla liiketoimintamme painopistettä."

He puhuivat sinä päivänä monista aiheista. Kun hämärä valtasi valon, nuori Jacob kompastui kotiin ja sitten pyörtyi aivan ovensa sisällä. Siellä hän pysyi aamuun asti.

Seuraava päivä oli vaikea aloittaa; krapulan aiheuttamat huokaukset hidastivat hänen kävelyään Floran luokse. Hän oli myöhässä saapuessaan sinä päivänä, sillä hänen mielestään tuskin kannattaisi enää mennä. Kuitenkin yllätys Floran äänessä sai hänet juopumaan. "He aikovat viedä minulta kaiken", hän nyyhkäisi.

Hämmentyneenä Jacob vastasi: "Se ei voi olla. Mitä oikein tapahtui, jotta sait tämän käsityksen?"

"Mies oikeudesta tuli eilen. Hän sanoi, että maanantaina he pitävät kuulemistilaisuuden selvittääkseen Nooan mielenterveyden hänen itsemurhansa aikana."

"Olen kuullut siitä ennenkin. Se on normaalia", sanoi nuori Jacob.

"Onko normaalia jättää ihmisen perhe ilman keinoja?" kysyi Flora.

"Minä menen kanssasi. Yhdessä lopetamme tämän."

"Aiommeko?"

"Kyllä, olen paikalla sinua varten tällä kertaa", Jacob vakuutti.

Flora tutki Jacobin silmiä. Kun hän tuijotti heidän sinisyyttään, hän toivoi tunnistavansa Noohin intohimon puolustaa häntä. Tuo kuva ei koskaan ilmestynyt, mutta pian hän tajusi, että hänen miehensä veli oli ainoa, joka hänelle jätettiin suojeltavaksi. "Ole täällä maanantaiaamuna kahdeksalta. Menemme yhdessä kuulemiseen."

"Tulen tänne aikaisin", sanoi nuori Jacob.

Jacob lähti Florasta baariinsa. Hän osti juomansa, meni nurkassa olevaan pöytänsä, asetti juoman pöydälle ja katsoi sitten vain tyhjää tuolia. Siellä hän seisoj jäätynään toimeettomana, kun hänen mielensä vaelsi erilaisten suunnitelmien läpi Floran suojelemiseksi. Hän katsoi pitkään juomaansa, kääntyi sitten ja poistui tavernasta.

Päivän ainoa siunattu tapahtuma oli, että lämpötila vihdoon ylitti pakkasen. Kun Jacob vaelsi Lontoon kaduilla, hänet pysäytettiin nopeasti, kun hänen hevosensa Shadow and Smoke vetivät kärryn hänen ohitse. Hän vain katseli, kun hänen entiset kumppaninsa poistuivat hänen näkyvistään. Hän oli utelias, miksi niin kallista sukutaulua käytettiin vetoeläimissä. Hän ei kuitenkaan jäänyt miettimään tätä ajatusta, sillä heidän tulevaisuutensa ei ollut enää hänen.

Kun nuori Jacob vaelsi kaduilla, Marley ja Scrooge seurasivat perässä. "No, meidän ei ainakaan tarvitse katsella nuorempaa itseäsi humalassa jokaisesta olemuksestasi tänään", Scrooge kommentoi.

"Mutta meidän on vielä selviydyttävä huomenna, joten kuka tietää, mitä teen uudella päivällä."

"No, tiedätkö, Jacob. Etkö muista sitä sunnuntaita?" kysyi Scrooge.

"Muistan kyllä. Toivoin vain, että voisin unohtaa koko tämän ajanjakson", Marley myönsi.

"Katsotaan sitten mitä tapahtuu." Sen myötä he siirtyivät seuraavaan päivään ja katselivat, kuinka Flora käänsi jälleen Jacobin pois. Kaksi aavea seurasivat nuorta Marleya, kun tämä ohitti tavernan.

Kun nuori Jacob vaelsi päämäärättömästi jääkuoren peittämien katujen läpi, Scrooge esitti kysymyksen. "Miksi rakkaus on vahvempaa kuin viha?"

Marley tarkasti Scroogen kasvoilta merkkejä siitä, miksi hän kysyi tämän kysymyksen. Lopulta hän vastasi kyselyyn. "Se ei ole viha, vaan pelko on rakkaus lähes tasavertaista."

"Kumpi siis on vahvempi, rakkaus vai pelko?"

"Loppujen lopuksi rakkaus on vahvempaa, koska siinä on myötätunnon voima", vastasi Marley.

"Ja silti ei pelko sisällä myös intohimoa?"

"Kyllä, intohimoa, mutta ei myötätuntoa."

"Joten pelko on arvoton?" kysyi Scrooge.

"Ei, yhteiskunta toimii sekä rakkauden että pelon kautta-kuten useimmat ihmiset-ja silti on ihmisiä, jotka kehittävät henkeään vain yhdellä tavalla", Marley vastasi.

"Kuinka tätä sovelletaan?"

"No, Ebenezer, sellaiset ihmiset käyttäytyvät aina myötätuntoisestihenget ovat rakkaudesta, ja toiset luovat vain kaaosta, kun pelko on hallinnassa."

"Tietyissä mielessä asiat näyttävät olevan tasa-arvoisia-rakkaus ja pelko, toisin sanoen. Ainoa ero on käytössä?"

"He eivät ole tasa-arvoisia. Heillä molemmilla on valtaa, kyllä, mutta ihmiset eivät voi olla olemassa ilman rakkautta. Ne haalistuvat. Pelosta on taas hyötyä vain suden takaa pakenessa. Pelko voi pelastaa ihmisen, mutta se ei koskaan paranna häntä."

Scrooge otti käsitteen ja vastasi sitten: "Minulle hengissä pysyminen näyttää olevan olemassaololle ensiarvoisen tärkeää. Kuka tarvitsee parannusta, kun itse elämä on haastettu?"

"Se on pätevä pointti, mutta..." Marley pysähtyi ennen kuin sanoi: "Saan olla kuollut, mutta olen edelleen olemassa. Pelko voi olla välttämätön vaarassa, mutta ajattele sitä Ebenezer, milloin sinua viimeksi uhkailtiin?"

Scrooge pohti tätä, mutta ei sanonut mitään, sillä hänen suurin pelkonsa oli ollut menetys ja puute, ei vaara. Hetken kuluttua Marley jatkoi: "Ja sitten taas, voiko olla suurempaa haastetta kuin se, joka sitoo sydämen, niin että edistyminen tulee todennäköiseksi?"

"Minusta tuntuu, että ajattelemme kahdella eri tavalla. Sinä, jolla on abstrakti halu sosiaaliseen edistymiseen, ja minä, jolla on käytännöllisempi näkemys siitä, kuinka yhteiskunta todella toimii."

"Ei, se on kaikki yksi visio, mutta tämä keskustelu on yksinkertaista, sillä pelon ja rakkauden kaksinaisuus ovat jalkoja, joilla ihmiskunta seisoo. Ja kuitenkin, äärettömälle tietoisuudelle, molemmat ajattelutavat ovat samat. Luojan sisällä ei ole suhteellista kaksinaisuutta", Marley selitti.

"Joten äärettömällä tietoisuudella ei ole vaihtoehtoja? Eikö se osoita luovuuden puutetta luojalta?"

"Jälleen, kun olet kaiken luoja, kaikki vaihtoehdot ovat olemassa, koska teit ne, ja mitä tulee 'luovuuteen', ei ole olemassa suurempaa työtä, jota Ääretön Tietoisuus tekee kuin uusien maailmojen luominen. Tämä vaatii mielikuvituksen intensiivistä keskittymistä, mutta vain puhdistettu rakkaus auttaa vakauttamaan uusia planeettoja. Se tosiasia, että maapallon yhteiskunta on kehittänyt Hengen katkeamisen heikentävimmän muodon, tekee niistä ilmestyksistä, jotka suorittavat kiipeämisen kraaterista, arvostetuimman rakkauden universumissa. Kraaterista tuleva Coss-hyväksyntä on kysytympää kuin kulta."

"Mikä tarkalleen on Hengen murtuminen, joka tekee maasta niin erityisen?" kysyi Scrooge.

"Jos minä vain kertoisin sinulle, et ymmärtäisi selvästi. Menemme kuitenkin katkaistujen henkien kraatterin ohi, missä näet, miksi Cossit ovat niin tärkeitä Äärettömälle Tietoisuudelle."

Scrooge jatkoi kyseenalaistamistaan: "Joten ihmiskunnan täytyy käydä läpi vaikeuksia ollakseen arvokasta sielulle?"

"Juuri."

"Se on vain ilkeää, Jacob."

"Ebenezer, se on arvomme ydin. Ja se koskee maailmankaikkeuden mekaniikkaa." Marley pysähtyi antaakseen ystävälleen hetken vastata. Sitten hän jatkoi: "Puhdasta ihmishengestä kuoleman jälkeen on vain vähän hyötyä sielulle. Onneksi ei ole mahdollista paeta maan sidosta ilman epätäydellisyyksiä. Jopa vauvat kuolevat epäonnistumisissa."

"Onko muita planeettoja, joilla rakkautta kerätään?"

"Kyllä, kuten sanoin, tämä on kaikkien planeettojen sisäinen toiminta ja luojaan tapa. Kuitenkin Ääretön Tietoisuus kerää myös: viisaita ajatuksia, kekseliäisyyttä, sosiaalisesti

hyödyllisiä menetelmiä ja paljon, paljon muuta. Mutta se kerätään planeettojen kautta, jotka ovat kehittäneet sellaisia ominaisuuksia. Maapallolla on vain yksi sielulle arvokas ominaisuus."

"Joten maapallolla on paras rakkaus, koska sillä on pahimmat tavat?" kysyi Ebenezer.

"Se kuulostaa oksymoronilta, mutta se on totuus. Paremman kuvan saamiseksi on kuitenkin olemassa toinen planeetta, jolla murha hallitsee yhteiskuntaa. Kukaan yli viisivuotias ei kuole ilman, että hänestä on ensin tullut murhaaja, mutta maapallon pahin rikkomus on haitallisempi."

"Kuinka mikään voi olla haitallisempaa kuin murha?" kysyi Scrooge.

"Koska ihmiset tarkoituksella erottavat itsensä Äärettömästä Tietoisuudesta. Tällainen vieraantuminen jättää yksilön ilman sielun apua. Heidän transmograatioprosessinsa-se on vaikeaa."

"Erottaminen? Vieraantuminen? Joten henkilö on hylätty?"

"Yksilöä ei ole hylätty, vaan hän on vapaasti eristänyt itsensä maallisten toimiensa kautta. Tämä Hengen katkeaminen vaikeuttaa puhdistumista eristyneisyyden vuoksi. He eivät saa apua keneltäkään." Marley odotti vastausta Scroogelta ja sanoi sitten: "No, Apruto kaiketi kerää niitä toisinaan."

Tämä sai vastauksen. "Joten he saavat apua?"

"Ei, ne ovat edelleen omillaan, mutta silloinkin useimmat kraatterin henget päätyvät Acceptanceen", Marley selitti.

"Joten maallinen Hengen murtuminen on pahempaa kuin murha?"

"Ne, joiden toiminta laittoi heidät kraatteriin, ovat, mutta eivät ne, jotka ovat altaassa."

Scroogella oli kymmeniä kysymyksiä, mutta Marley keskeytti hänet hämärän tultua yli päivälle. Nuori Jacob käveli taloonsa ilman, että hän oli ratkaissut ongelmiaan. Levoton yöunet sai hänet kuitenkin innokkaaksi puolustamaan Floraa. Hän asaapui puoli tuntia etuajassa kotiinsa. Odotessaan, että Flora pukee takkinsa päälle, Jacob kysyi siskoltaan: "Joten muutat kotiisi huomenna?"

"Kyllä, tämän kuulemisen jälkeen teemme muutoksen."

"Vaikka hän jäisi Noohin omaisuuteen?"

"Kyllä, hän tarvitsee pysyvän asunnon tämän päivän tuloksesta huolimatta", vastasi Joan.

Flora tuli eteiseen, katsoi Jacobia ja kysyi sitten: "Annetaanko minun pitää mitään?"

"Kehosi."

Kun kyynleet valuivat Floran poskia pitkin, Jacob tajusi vastauksensa tarjoaman toivon puutteen. Koska Jacob ei halunnut sabotoida hänen päiväänsä, hän yritti korjata lausuntoaan. "Teen kaikkeni tehdäkseni sen, jotta voit pitää kaiken, jopa rahat, jotka sinä ja Noa panitte pois asunnon ostamiseen."

"Ilman toimeentuloa ne rahat eivät kestä. Säästöjemme lisäksi minulla ei ole selviytymismenetelmää." Kireä hymy levisi hänen huulilleen, kun he kaksi menivät Old Baileyyn. Oikeussali, johon he menivät, oli pienempi kuin se, jossa pidettiin Nooan oikeudenkäynti. Siviilien yläpuolella istui viisi tuomaria. Floran kuulemiseksi nämä viisi miestä toimisivat myös tuomaristona.

Keskipenkillä istuva tuomari piti suurimman osan puheesta. "Soita ensimmäiselle vastaajalle."

"Flora Marley, ilmoita läsnäolostasi." Sen myötä sekä Flora että Jacob astuivat todistajalaatikkoon. Tuomari osoitti Jacobia ja kysyi: "Kuka sinä olet?"

"Olen Noah Marleyn veli."

"Onko omaisuutesi kyseenalainen?"

"Ei. Olen täällä auttamaan kälyäni."

"Jatketaan sitten." Tuomari veti syvään henkeä ennen kuin totesi: "Olemme täällä tänään selvittääksemme Noah Marleyn järkeä, joka tammikuun 17. päivänä otti henkensä alle tuntia ennen kuin hänet oli määrä hirttää." Hän katsoi todistajalaatikkoon varmistaakseen, ettei protesteja ollut, ja jatkoi sitten tuomiotaan. "Koska Noah Marley teki itsemurhan päästäkseen eroon hirttäytymisen häpeästä, tuomioistuimella ei ole muuta vaihtoehtoa kuin julistaa rikosoikeudellinen tuomio."

"EI! Emmekö saa puhua?" huusi nuori Jacob.

Hieman järkyttynyt purkauksesta tuomari rauhoitti Jacobia yksinkertaisesti sanomalla: "Anna minun lopettaa!" Kaikki muuttui hiljaiseksi huoneessa. Tuomari katsoi muihin tuomareihin ennen kuin jatkoi: "Tämä tuomio on määrätty ja se on oikea. Sillä itsensä tappaminen paetakseen kuolemantuomion edellyttää Felo de se-tuomiota. Täten olet velvollinen menettämään kaiken Noah Marleyn omaisuuden kruunulle."

"EI!" Jacob ja Flora huusivat yhteen ääneen.

Tuomarin katse tunkeutui syytettyihin: "Mitä tiedät, mikä muuttaa tämän tosiasian?"

Jacob katsoi Floraan ja vastasi sitten: "Flora on raskaana. Oletko valmis köyhdyttämään vauvan?"

"Näytät tuovan sen valheen esiin aina kun se sopii", sanoi Scrooge.

"Se toimii", oli kaikki, mitä Marley sanoi vastauksena.

Viisi tuomaria keskustelivat hiljaa ennen kuin päätuomari puhui: "Se on tärkeä uutinen. Koska emme rankaise syyttömiä, olemme muuttaneet tuomiomme noncompos mentisiksi. Saatte pitää Noah Marleyn omaisuutta." Tämän jälkeen käsittely eteni seuraavaan vastaajaan, kun Flora ja Jacob lähtivät huoneesta.

Kun Flora oli poissa oikeussalin hälinästä, hän kääntyi Jacobin puoleen, halasi häntä ja sanoi sitten: "Kiitos, mutta mistä tiesit?"

"Tiedätkö mitä?"

"Että minä saan lapsen."

Uutisista järkyttynyt nuorempi Jacob vain tuijotti häntä. Ensin hänen vatsansa, sitten hänen kasvonsa ja sitten taas läpitunkeva häikäisy hänen keskelleen. Suurin virne ohitti nuoren Jacobin, kun hän sanoi: "Autan sinua alusta loppuun, Flora. Lapsesi ei halua mitään."

"Vain isä", hän vastasi. Tammikuun viimeinen päivä oli yhtä kylmä kuin muutkin kuukauden aikana, mutta kumpikaan ei enää huomannut sään äärimmäisyyttä. He kävelivät kotiin hiljaa.

SEURAAVANA PÄIVÄNÄ Flora avasi oven hengästyneelle Jacobille. Hän purskahti innoissaan: "Thamesilla on pakkasmessut, haluatko mennä?"

"Ei tänään."

Jacob katsoi häntä ja kysyi hänen fyysisestä hyvinvoinnistaan huolestuneena:
"Häiritteekö vauva sinua?"

"Se ei ole ongelma, Jacob, se on vain prosessi."

"Miten voin auttaa?"

"Jätä minut sairauteni varaan; ehkä voimme mennä huomenna."

Sen myötä Jacob lähti, mutta kun hän seuraavana päivänä palasi, Floran tila ei ollut parantunut. Hän putosi lääkärin luo, joka oli kerran murtanut hänelle kätensä. Jacob kysyi, oliko raskauspahoivointiin mitään hoitoa.

"Kutsumme sitä nyt aamupahoivointiksi."

"Voiko sitä auttaa?"

"Rauhoittavat ruoat, inkivääritee on hyödyllinen monille. Useimmille auttaa kävely raiteissa ilmassa."

Kiitettyään lääkäriä hän vietti päivän miettien, mistä hän voisi ostaa inkivääriä ilman, että hänen piti mennä Pressey'n ja Barclay'n ruokakauppaan. Lopulta hän löysi Honey Lane Marketin, josta hän pystyi ostamaan inkivääriä.

Kun hän käveli kotiin, ajatus sedäksi tulemisesta sai hymyn hänen kasvoilleen. Se olisi yksi hänen viimeisistä onnenosoituksistaan.

SEURAAVANA PÄIVÄNÄ Jacob toi Floralle inkiväärin ja kertoi hänelle siitämuut lääkkeet sairautensa, mutta hän oli silti liian sairas yrittääkseen matkustaa Frost

Fairille. Kun Jacob lähti, hän päätti, että jos Flora ei menisi seuraavana päivänä, hän lähtisi yksin. Hän ei ollut nähnyt Frost-messuja lapsesta asti eikä halunnut missata tapahtumaa.

Scrooge ja Marley katselivat, kun nuori Jacob vaelsi kylmillä kaduilla. "Toivon, että meidän ei tarvitsisi odottaa päivinä, jolloin mitään ei tapahdu", sanoi Scrooge.

"Useimmat ovat parempia hyppäämään kuin minä. Ei haittaa meitä odottamaan uudestaan, Ebenezer."

"Saanko kysyä sinulta kysymyksen?"

"En odota sinulta vähempää", vastasi Marley. Sitten hän lisäsi: "Ebenezer, sinun ei enää koskaan tarvitse pyytää, jos voit esittää kysymyksen. Kerro vain kysymyksesi, niin yritän olla liian suorasanaisten tai epämääräisten vastauksessani."

"En halua sinun joutuvan vaikeuksiin ja sanovan jotain, mitä sinun ei pitäisi."

"Älä huoli siitä. Kysymykseen voidaan aina vastata, vaikka vastausta ei ymmärrettäisikään."

"Joten mikään aihe ei ole kiellettyä?" kysyi Scrooge.

"Ei mitään. Se ei tarkoita, että minulla olisi vastaus jokaiseen kysymykseen, mutta voit kysyä."

"Sitten minulla on suuri uteliaisuus sitä kohtaan, jota kutsutte äärettömäksi tietoisuudeksi."

"Ei ole elävää ihmistä, joka ei pohtisi luoja", sanoi Marley.

"Mutta miksi sillä on niin hankala nimi?"

"Ääretön tietoisuus ei ole nimi, vaan pikemminkin sen tarkoituksen tunnistaminen."

"Mutta miksi et kutsuisi sitä sen sijaan nimellä?" ihmetteli Scrooge.

"Ihmiset eivät synny kyvyllä havaita sen nimeä." Kun Scroogen kasvot olivat hämmentyneet, Marley jatkoi: "Meillä ei vain ole korvaa, joka pystyisi tulkitsemaan tavut."

"Kenellä on fyysinen kyky kuulla Äärettömän Tietoisuuden nimi?"

"Se on kehittynyt evoluution kautta rauhaksi. Yhteiskunnat, jotka siirtyvät päivittäisten toimintojen koettelemusten ulkopuolelle, synnyttävät lopulta niitä, joilla on havainnollisempi aisti." Marley pysähtyi ja kysyi sitten: "Paitsi, Ebenezer, kuinka nimen tietäminen lisäisi ihmisen tilaa?"

"Vaikuttaa vain syrjäiseltä ja umpikujalta, ettei hänelle anneta kykyä tietää sielun nimeä. Etkö ole samaa mieltä?"

"Ei, en ole samaa mieltä. Onko outoa olla antamatta kalan jalkoja? Onko syrjäistä vaatia lintuja vain kävelemään? Olemme sitä, mitä olemme tällä hetkellä, ja se on siunaus sanalla, titteleillä tai nimillä tai ilman."

"Jacob, sinusta tulee taas vähän epäselvä."

"Jos totuutta ei tällä hetkellä voida tietää-no, se johtuu siitä, että se on epämääräinen."

"Haluaako ääretön tietoisuus ihmisten olevan pahoja, jotta se voi kerätä parempia kokemuksia?" kysyi Scrooge.

"No, ihmisen näkökulmasta se voi näyttää siltä. Kohtamamme kokemukset ovat kuitenkin enimmäkseen sosiaalisen ympäristömme tulosta. Ääretön tietoisuus ei koskaan puutu yhteiskuntaamme suoraan. Sen sijaan vaikutetaan yksilöihin itseensä."

"Joten vastaus on...?"

"Ei. Äärettömällä tietoisuudella on yksi tavoite ihmiskunnalle, ja se liittyy siihen, että ihmisistä tulee hyväntahtoisin itsensä. Luoja ei saisi mitään hyötyä rohkaisemalla yksilön haitallisia identiteettejä. Uudet maailmat tarvitsevat ratkaisuja ihmiskunnalta, eivät kiistanaisuutta."

"Jacob, oletko koskaan tavannut Ääretöntä Tietoisuutta?"

"Ei."

"Tapaatko koskaan Äärettömän Tietoisuuden?"

"Ei suoraan."

"Tapaako kukaan koskaan ääretöntä tietoisuutta suoraan?"

"En tunne ketään."

"Joten, jos kukaan ei koskaan tapaa Ääretöntä Tietoisuutta, niin mistä tiedät varmasti sen olemassaolon?"

"Voin vain sanoa, että olen hyötynyt sen hyväksyntäsuihkusta altaan yli."

"Joten ääretön tietoisuus on vain suihku?"

"Transmogrifyn sisällä ehkä. Silti luoja on salaperäisempi kuin hyväksyminen."

"Joten et ole koskaan tavannut tätä salaperäistä luoja, mutta luulet tietäväsi sen-
miten?"

"Kuten sanoin aiemmin, olen tavannut sen vaikutuksen-samoin kuin sinä, Ebenezer."
Marley otti sitten päivän hallintaansa: "Aamu on tulossa. On aika mennä."

El VAIN aamu tuonut tauon säässä, vaan se toi myös ilon odotuksen Jacobille. Kun hän kiersi kulman lähellä Joanin kotia, hän toivoi, että Flora olisi tarpeeksi hyvä liittyäkseen hänen seuraansa Frost Fairille. Hän ei odottanut hänen läsnäoloaan, mutta uskoj, että hän nauttisi retkestä, joten ovea koputtaessaan hän suunnitteli vastaväitteen, jos hän kieltäytyisi hänen tarjouksestaan.

Joan vastasi koputukseen ja näkemättä kuka oli oven toisella puolella sanoi: "Tule sisään, Jacob. Flora odottaa sinua."

Kun Jacob astui eteiseen, Floran voitiin nähdä työntävän suurta laatikkoa kangaskassiinsa. Hän laitto kätensä Floran olkapäälle ja kysyi sitten: "Mitä sinä teet?"

"Aion myydä tämän Frost-messuilla", hän sanoi näyttäen Jacobille pussin sisältöä.

"Mutta se on musiikkilaatikko, jonka Noah sinulle antoi."

"Kyllä, mutta vauva tarvitsee enemmän rahaa kuin musiikkia."

"Älä tee tätä. Olin Noahin kanssa, kun hän osti lahjasi. Se sai hänet innostumaan, kun hän saiht ilostasi."

"Mutta en ole onnellinen, ja pelkkä ajatus, että minun pitäisi olla iloinen... se tuo minulle surua."

"Eikö minulla ole mitään sanottavaa?" kysyi Jacob.

"Voit sanoa mitä tahansa, mutta minä olen päättänyt." Hän pysähtyi ja kysyi sitten:
"Jacob, voisitko auttaa minua takin kanssa?"

Hän tarttui hänen takkiinsa, ojensi sen, jotta Flora saattoi helposti laittaa kätensä hihoihin, ja sanoi sitten: "Näin lämmin ei ole ollut kuukauteen, mutta saatat haluta hanskat ja hatun, jotta sinun ei tarvitse pelätä kylmää." Flora suostui, ja pian he molemmat olivat pukeutuneet päivän tapahtumiin.

Kun he kävelivät kohti Blackfriars-siltaa, heidän kahden välinen hiljaisuus täytti tyhjiön äänillä, jotka muut touhusivat suorittaessaan normaaleja torstaiaamutehtäviään.

Marley katseli, kun hänen nuorempi itsensä opasti Floraa Snow Hillin ympäri, sitten New Bridge Streetille. He ohittivat Fleet Marketin katetut kaupat ennen kuin heidän välillään puhuttiin yksi sana. Kun katu avautui leveälle kaistalle, Jacob sanoi Floralle:
"Tuen sinua ja vauvaa."

"Se on vähintä mitä voit tehdä", mutisi Scrooge.

Marley tiesi, että hän ansaitsi tämän kommentin. Mitään huomautusta ei kuitenkaan lausuttu, kun hän jatkoi katselua.

"Jacob, sinä et ole vastuussa minusta", sanoi Flora.

"Kyllä-kyllä luulen olevani. Olisin voinut tehdä enemmän vapauttaakseni Nooa, mutta pelkäsin."

"Pelkäätkö? Pelkäätkö mitä?"

Jaakob ei vastannut kysymykseen, vaan toisti suunnitelmansa. "Minä tarjoan sinulle. Siksi sinun ei tarvitse myydä musiikkilaatikkoo."

"En ehkä hyväksy apuasi."

Jacob oli järkyttynyt, sillä hänelle ei ollut koskaan tullut mieleen, että rahat hylättäisiin. "En halua mitään vastineeksi. En hallitse sinua enkä lasta, mutta tiedän, että jos haluan koskaan pitää itseäni kunniallisena ihmisenä, minun on autettava sinua."

"Taas, Jacob, tämä kaikki näyttää sinusta."

"Se saattaa näyttää siltä, ja ehkä se on jossain määrin sitäkin, mutta todellakin minä olen eniten huolissani sinusta."

Flora katsoi Jacobia, virnisti varovaisesti hymyillen ja katseli sitten messujen näkymiä. He seisoivat sillan huipulla, ja he huomasivat allasa olevan hälinän. Kaikenlaiset jääpalat loivat pysähtymisen esteen Lontoon ja Blackfriarsin siltojen välille. Parissa kymmenessä teltassa oli erilaisia yrityksiä. Päivän aktiviteetit täyttivät kaikkea miehiä kiehtovista paljasrintaisista naisista nuoriin poikiin, jotka leikkivät Skittles-peliä yrittäessään hurmata suosikkityttöään. Nauru, juomat ja paahdetun lihan tuoksu tunkeutuivat koko messuille.

Jacob ja Flora aloittivat laskeutumisen kaarevia portaita pitkin laituriin. Noin puolivälissä portaita alas vesimies vaati maksun, jolta Jaakob kysyi: "Mitä tarkoitat? Minun täytyy maksaa sinulle kaksi penniä päästäkseni läpi?"

"Se on järkevää. Olen vastuussa tästä telakasta. Minun täytyy edelleen ansaita elantoni, vaikka en voikaan kuljettaa sinua tällä hetkellä."

"Ei työtä, ei rahaa", sanoi Jacob.

"Tuolla." Venemies osoitti Thamesin toiselle puolelle ja jatkoi sitten: "Maksat kaksinkertaisen summan."

"Penniä tai puntaa, en maksa sinulle mitään", Jacob sanoi tarttuessaan Floran käteen. He jatkoivat kävelemistä kohti laituria, kun vesimies seurasi heitä päättänyt saada maksunsa.

"Jos et maksa minulle, kerron siitä muille, etkä saa hetkeäkään rauhaa täällä."

Jacob katsoi lauttamiehen kasvoihin ja myöntyi sitten. "Tässä, ota se", hän sanoi ja työnsi kahden pennin miehen käteen.

"Teitä on kaksi."

"Älä paina tätä", vastasi Jacob, kun viha valtasi hänet. Mies ymmärsi saaneensa niin paljon kuin pystyi, ja päästi heidät kulkemaan ilman enempää häiriötä.

Kun he astuivat jälle, Pyhän Paavalin katedraalin kellot alkoivat soittaa kelloa. Jokaisen lakon ääni kaikui koko alueella. Kun Jaakob otti toisen askeleen jälle, häneen törmäsi sidottu silmät. Hänen työntövoimansa sai Floran luisumaan, mutta hän vain pudotti musiikkirasiaa kantavan pussin, ennen kuin pystyi palauttamaan tasapainonsa. Muut peliä pelaavat lapset kiusasivat sidottua poikaa, kun he välttelivät hänen käsiään. Kukaan ei kiinnittänyt huomiota Jacobiin eikä Floraan. Lapsiryhmä muutti nopeasti pois uusien tulokkaiden luota. Jacob vain pudisti päätään paheksuvasti. Hän avasi suunsa kritisoidakseen heitä, mutta keskeytti puheen puolivälissä.

Kun nämä kaksi siirtyivät väkijoukkoon, pieni tyttö ratsastaa lampailla heidän ohitse. Jonglöörit, miekan nielejä ja taikurit harjoittelivat kykyjään, kun joukko innokkaita katsojia hurrasi jokaista hämmästyttä. Flora alkoi vetää Jacobia kahden teltan suuntaan, jotka myivät yleistavaraa. "Ehkä nämä ihmiset ostavat musiikkiboxini", hän sanoi. Savun täyttämään huoneeseen astuessaan omistaja ilmoitti heille, että hän vain myy, ei ostanut.

Masentamatta Flora veti Jacobin yrittäjyyden toiselle teltalle, jossa omistaja ystävällisesti huomautti hänen musiikkilaatikossaan olevasta poikkeuksellisesta ammattitaidosta. Sielläkään ei kuitenkaan ollut myyntiä.

Kun Flora poistui kauppiaan teltalta, häntä nautti nenän takakonttiin metsästävän norsun kanssa. Peto heilui puolelta toiselle, kun sen omistaja johti sen jään yli. Joukko nuoria seurasi valtavaa olentoa sen kulkiessa Blackfriarsin siltaa pitkin.

Kun kulkue tallasi lumen yli, koko alueella kuului yhtäkkiä huuto. "Se särkee jäätä!" Tämän myötä jalkojen leviäminen pois raasta jätti alueen tyhjiksi kaikista muista paitsi norsusta. Jopa omistaja hyppäsi tilapäisesti pois. Yksikään norsu ei kuitenkaan syöksynyt jään läpi sinä päivänä. Kun norsu lopulta poistui messuilta, jännitys vaarasta laantui pian.

Jacob johdatti Floran erilaisten alkoholi- ja ruokateltojen ohi, kunnes he tulivat suuren tulen ääreen paistamassa lammasta. Nuori mies huusi väkijoukkoon: "Lämmittele itseäsi liekeissä, haista kypsennyksen herkkuja, valmistaudu parhaalle lampaanlihalle, ja kaikki vain kuudella pennillä."

Jaakob kysyi mieheltä: "Saako kuusi penniä sinulle annoksen lihaa?"

"Ei, se maksaa ylimääräiset kaksi penniä."

"Öh, on yllättävää, että ihmiset ovat valmiita maksamaan vain katsomisesta."

Mies pudisti päätään hyväksyvästi, mutta toisti vain itkunsa osallistujille. "Warm yourself by the flames..."

Jacob ja Flora jatkoivat. Hetken sisällä Flora selitti syyn kuuden pennun maksamiseen. "Jacob, etkö huomaa, että he maksavat juhlasta, eivät lihasta?"

Jacob mietti sitä ja suostui sitten. "Se on järkevää, mutta myyjän sanoin se kuulosti lihan odotukselta."

"No sekin, mutta ruoanlaittopäivä ei välttämättä kuulu jokaisen aikarajoitukseen. Monet saattavat haluta käyttää vain sen ajan, joka tarvitaan lämpenemiseen."

"Mutta silti haluaisin palan lihaa sillä hinnalla."

"Se olisi mukavaa", myönsi Flora.

Kävellessään alas Thames-joen keskustaa he ohittivat useita painokoneita, jotka tekivät tapahtumasta henkilökohtaisia kortteja. Flora luki erään asiakkaan olkapään yli äskettäin ostetun kortin tekstin. "Tämä painettiin Thames-joelle torstaina 3. helmikuuta 1814 Queenhithen portaita vastapäätä." Hän ihmetteli, kuinka monta näistä korteista todella pääsisi seuraavan sukupolven käsiin.

Jacob ei välittänyt korteista yhtään ja siirsi Floran nopeasti puristinten ulkopuolelle, kunnes hän päätyi kahteen ihmisvoimalla toimivaan keinuun, Sky Larkin ja High Flyerin. Molemmissa oli istuimet, joihin mahtui neljä, mutta High Flyer oli enemmän kuin jalka korkeampi kuin toinen, joten sillä Jacob maksoi ajamisesta.

Aluksi Flora ei halunnut ottaa kyytiä, koska hän pelkäsi sen saavan hänet sairaaksi, mutta Jacob käski keinun työntäjän pysähtymään heti, kun Floran epämukavuus havaitsi. Varmana nopeasta poistumisesta hän astui keinuun ja tunsu pian sen heilumisen. He liikkuiivat yhä korkeammalle, kunnes Flora huusi: "hidastaa", mihin mies sitoutui. Tämä sai Jaakobin sanomaan: "Meidän täytyy antaa hänelle hyvä vinkki."

Flora hymyili lankolleen ja sanoi sitten: "Muistutat minua joskus Nooasta. Olen iloinen, että minulla on sinut, Jacob."

"Niin hyvä nainen", Marley kuiskasi, kun nuori Jacob vain katsoi pois päin hiljaa.

"Mitä ajattelit, kun hän sanoi niin?" kysyi Scrooge.

"Ajattelen-itkin sisälläni. Ne sanat toivat kotiin totuuden, etten koskaan enää näe Noaa."

"Se näyttää aina palaavan sinulle, Jacob", vastasi Scrooge.

"Tietysti on, Ebenezer, kenen muun puolesta voin puhua?"

Kun Flora ja Jacob lähtivät swingistä, Skittlen pallo vierähti Jacobin jalan yli. Hän poimi puupallon, heitti sen takaisin pelaajalle ja sanoi sitten: "Ehkä seuraava heitto osuu nappiin tai pariin." Flora kikatti tälle, sillä hänkin ajatteli, että humalainen mies tarvitsi harjoittelua. Mutta ennen kuin kilpailija ehti vastata, alue puhkesi huudahdukseen lasta jahtaavasta miehestä. "Lopeta hänet, hän varasti lompakoni!"

Kun nämä kaksi juoksivat heidän ohitseensa, isokokoinen mies laittoi valtavan jalkansa pakenevan nuoren polulle. Poika kaatui lujasti jälle, kun seuraava hyppäsi hänen päälleen. Flora ja Jacob eivät jääneet katsomaan tulosta, mutta molemmat olettivat, että lompakko oli haettu.

Kun he kulkivat pitkin Thames-joen keskustaa, heitä lähestyi nuolia kantava mies. "Voita puoli kruunua, jos voit ampuu häränsilmän. Vain kaksi penniä per nuoli."

Jacob katsoi Floraan ja sanoi: "Olin ennen todella hyvä laukaus."

"Niin, mutta oletko vielä?" kysyi Flora.

Jacob pudisti päätään myöntävästi, kun hän antoi miehelle kuusi penniä kolmesta nuolesta. Flora katseli, kun hän tähtäsi, ja ampui sitten nuolen heinäpaalia kohti, johon oli kiinnitetty maali. Onneksi hän osui maaliin, mutta ei yhtään sen ympyristä. "Sinä voit silti tehdä sen", sanoi nuolia myyvä mies.

Kun Jacob vakiinnutti itsensä seuraavaa laukausta varten, mies koputti Floraa olkapäähän. Kääntyessään Flora tunnisti heti yleisteltästä miehen, joka oli ihaillut hänen musiikkilaatikkoaan. Hän hymyili hänelle, kuten hän hymyili hänelle. Osoittaa pitkää herraaEman heidän takanaan, hän sanoi: "Tämä kaveri etsii mukavaa lahjaa annettavaksi vastasyntyneelle pojalleen." Hän pysähtyi, kun Flora ja mies tunnustivat

toisensa. Kauppias jatkoi sitten: "Ajattelin, että musiikkilaatikkosi on hienoin esine, jonka olen tänään nähnyt. Oletko edelleen kiinnostunut myymään?"

Flora vastasi epäröimättä: "Kyllä, jos saan edes puolet sen arvosta." Sen jälkeen hän avasi laatikon, ja pyörän tapit alkoivat soittaa vanhaa englantilaista melodiasa.

"Voi, se on ihanaa", sanoi Edward, mies, joka seisoi kauppiasaan takana.

Kauppias huudahti: "Aivan kuten sanoin. No, anna minun jättää sinut sopimuksen varaan." Tällä hän kääntyi yritykseensä päin, mutta ennen kuin hän ehti lähteä, mies kätteli hänen kättään ja laittoi rahan käteensä.

Kääntyessään huomionsa Floraan Edward sanoi: "Nimeni on Edward Albright. Mitä haluaisit laatikosta?"

"Olen varma, että se olisi uutena seitsemänkymmentäviisi punnan arvoinen."

"Mahdollisesti. Onko hintasi siis kolmekymmentäviisi puntaa?"

Flora tuskin pystyi puhumaan. Muistot sekoittivat tunteita, kun hän kääntyi hieman pois hänestä. Hän laski päänsä ollakseen näyttämättä kyyneleitä ja itki, kunnes kosteutta alkoi pudota hänen leuastaan.

Edward odotti hänen vastausta ja kysyi sitten: "Haluatko todella myydä?" Hän nyökkäsi hitaasti myöntävästi, mutta ennen kuin hän ehti ilmaista hyväksyvänsä tarjouksen, Edward teki uuden tarjouksen. "Annan sinulle neljäkymmentäviisi puntaa. Varmasti tämä laatikko on aluksi yhdeksänkymmentä puntaa, oletko samaa mieltä?" Sen myötä hän astui eteenpäin tarjotakseen rahaa, mutta sen sijaan liukastui jalankulkuun. Flora käänsi nopeasti päänsä Edwardia kohti ja heitti viimeisen kyyneleen poskiltaan. Hän tarttui hänen käteensä ja teki kaikkensa auttaakseen häntä vastustamaan väkijoukon virtaa. Kun nämä kaksi vakiintuivat, he alkoivat hitaasti liikkua väkijoukon mukana. Lopulta Edward toisti itseään: "Haluatko todella myydä?"

"Kyllä, kiitos. Olen varma, että poikasi rakastaa musiikkia."

"Minulla on piirustus hänestä. Haluaisitko nähdä sen?"

"Se olisi ihanaa."

He alkoivat hitaasti liikkua väkijoukon mukana alas Thames-joen keskustaan. Edward poisti kuvan lompakosta ja ojensi sen sitten Floralle. Hän otti paperin mieheltä ja häntä tervehti hymyilevä, vasta kuukauden ikäinen vauva. "Hän on iloinen. Se on myös hieno piirros."

"Minä olen taiteilija."

Flora hymyili miehelle ja sanoi sitten: "No, se on silti hyvä piirros." Tämän jälkeen hän kysyi: "Mikä on poikasi nimi?"

"Gilbert, Gilbert Jacob Albright."

"Minulla on omani, Jacob, hän on täällä." Hän kääntyi näyttämään hänelle jousiammuntakilpailua, mutta he olivat nyt liian kaukana nähdäkseen tapahtuman. "Voi, olemme harhailleet. Minun täytyy palata hänen luokseen", sanoi Flora.

"Tietenkin." Tämän jälkeen molemmat saattoivat kauppansa päätökseen ja erosivat ohjeista. Kun Flora palasi jousiammuntakilpailuun, hän tajusi, että Jacobia ei löytynyt. Uudet miehet ampuivat paalia. Ainoat tutut kasvot olivat nuolenmyyjän kasvot. Hän lähestyi häntä ja kysyi Jacobista.

"Hän lähti viisi minuuttia sitten. Katso ympärillesi. Epäilen, että hän on mennyt pitkälle." Kun Flora kääntyi lähteäkseen, mies lisäsi: "Pahin maali koko päivän. Hänellä oli enemmän mahdollisuuksia voittaa unissaan."

Flora tutki alueen, mutta Jacob oli poissa. Hän ihmetteli, oliko hänen juomanhalu vetänyt hänet johonkin monista viinateltoista. Puolen tunnin kuluttua hän lopetti etsinnän ja lähti kävelemään kotia kohti.

"Missä sinä olit?" kysyi Scrooge.

"Missä luulet minun olevan?"

"En tiedä mysteereitäsä."

"Etsin Floraa. Menin musiikki-ja tanssiveneeseen. Tuli mieleen, että hän olisi voinut mennä sinne myymään musiikkilaatikkoaan", vastasi Marley.

"Miksi luulet hänen menevän sinne?"

"Koska he ovat musiikin ystäviä." Marley osoitti sitten Floraa, joka käveli kohti Blackfriarsin siltaa ja sanoi: "Meidän täytyy seurata häntä."

"Mutta olemme seuranneet nuorempaa itseäsi."

"Ei tänään. Silmäni on aina ollut hänessä." Sen myötä Marley alkoi liikkua kohti Floraa, ja Scrooge varjosti ystäväänsä.

Kun Flora lähestyi kuparipainoa, hän liukastui jääpalalla ja kaatui taaksepäin. Hänen selkensä kohtasi maan niin voimakkaasti, että elämä hänen sisällään liikutti. Hän tarttui vatsaansa ja nousi hitaasti ylös. Nostaessaan laukkuaan Flora katsoi pussin sisällä löysästi makaavaa neljäkymmentäviisi puntaa. Muistutukset hänen elämästään Nooan kanssa yhdistivät kaikki tunteet valtavaksi tuhoksi. Kun kyyneleet alkoivat hämärtää Floran näköä, surut kuuluivat.

Päämäärättömästi raatelemassa tuoreen lumen läpi, hän pysähtyi "Vaara! Ohut jää!" merkki, sitten ketun nopeudella, juoksi kohti kriisiä. Hänen ahdistuksensa hallitsi

jokaista ajatusta, kun hän huusi: "Haluan kuolla!" Ennen kuin mikään itsesuojelun tarve ehti ryhtyä, vauva potkaisi jään väistyessä hänen tuhoisalle halulleen.

Kaukana kuului Jacobin vaimea ääni huutavan: "Flora, Flora, missä olet?"

"Meidän täytyy pelastaa hänet", huudahti Scrooge.

"Jos vain voisimme", vastasi Marley.

"Miksi et kertonut minulle tästä milloin se tapahtui?"

"Suruni ei voinut kohdata syyllisyyttäni." Marley pudisti päätään sanoessaan: "Meidän on nyt palattava vuoteen 1854."

"Odota, ajattelin, että autamme Noahia."

"Aikamatkailu ja Isle Of Transmogrify eivät ole samalla tiellä, Ebenezer. Navigointi tuonpuoleiseen edellyttää, että tietoisuuden siirto tapahtuu nykyisyydessä." Tämän sanottuaan Marley alkoi hitaasti siirtää heitä takaisin vuoteen 1854. He saapuivat 15 Sackvilleen hetken kuluttua siitä, kun he olivat lähdössä. Scrooge tajusi, että oli vielä jouluaatto, sillä kadut olivat täynnä laululauluja. Kuten Scroocaden kohdalla, tämäkin menneisyys oli ensimmäinen uusi vuosi. koettu ajan liikkeen ulkopuolelta.

**** Stave Six ****

Sisääntulo kuolemanjälkeiseen elämään

Scroogen nyt sammuneen takan vierellä seisoessaan Marley sanoi: "Tiedän, että olen jo kertonut sinulle Transmogrifyn vaarasta, mutta tämä on viimeinen tilaisuutesi luopua

siirtymisestä siihen suuntaan." Hän veti syvään henkeä ja kysyi sitten: "Haluatko jatkaa?"

"Kyllä, minulla on jonkin verran pelkoa, mutta-no, olkaamme vain matkallamme."

Marley irrotti sydämensä ketjujen välissä olevan pullon. Hän ojensi ystävälleen nestesäiliön ja käski sitten: "Sinun täytyy juoda tämä juoma."

Scrooge poisti korkin ja joi eliksiirin. Heti hän alkoi yskiä. "Mikä tämä on?"

"Myrkyä", sanoi Marley ja lisäsi sitten nopeasti: "Vain kuolleet pääsevät Transmogrifyyn."

"Jacob, kun puhuit minun olevan vaarassa, minulla ei ollut aavistustakaan, että sinä olisit vaarallinen." Scrooge teki kaikkensa oksentaakseen nesteen sisällön, mutta juoma toimi nopeudella, jota ei voitu pysäyttää.

Kun Scrooge kaatui tuoliinsa, Marley yritti rauhoittaa häntä: "Luota minuun." Hän koputti rintaansa ja sanoi: "Minulla on vastalääke, Ebenezer, sinä et kuole." Scroogen lähestyessä kuolemaa Marley vei ystävänsä Isle Of Transmogrifylle.

Scroogen elinvoimaisuus putosi sisäänkäynnin luona tuskin havaittavaksi. Paniikissa Jacob teki kaikkensa repiäkseen sydämensä ketjujen välistä pullon, joka sisälsi myrkyn vastalääkettä. Yritti kuten hän teki, Fire Twirlers piti injektiopullon kiinni sen rajoituksissa. Vain sitkeästi alus putosi lopulta ketjusta ja kulki sitten suoraan Marleyn kämmenen läpi. Pullo osui romahtaneeseen Ebenezeriin takaraivoon. Marley tarttui injektiopulloon ennen kuin se ehti osua maahan, mutta säiliö osoittautui vaikeaksi hallita. Joka kerta kun Marley luuli saaneensa otteen pullosta, se alkoi liukua hänen höyhenmäisen ruumiinsa läpi.

"Miksi tämä kuollut ei ole aloittanut sotkeutumista?" kysyi Teint.

Marley ei yrittänyt kohdata Transmogrifyn vartijoita. Sen sijaan hän kiirehti Scroogen kanssa. "Minulla on tässä vähän ongelmia." Marleylle ei ollut koskaan tullut mieleen, että Scrooge ei pystyisi juomaan vastalääkettä. Kun Scrooge alkoi haukkoa ilmaa, Marley yritti antaa hengenpelastusnestettä ystävänsä huulille. Scrooge vain puristi suunsa tiukemmin, mikä tehosti hänen hengitystä.

Marley halusi epätoivoisesti pitää Scroogen hengissä ja puri jokaisen vasemman käden sormensa kärjestä. Kun sormen luut ulottuivat ihon ulkopuolelle, Marley painoi viisi numeroaan yhteen, jotta ne muodostaisivat pienen alustan. Marley tasapainotti injektiopulloa yhdistettyjen sormien luidensa tasaisella pinnalla ja toivoi, ettei pullo putoaisi hänen kätensä läpi ennen kuin hän sai lääkkeen Scroogeeseen. Hän poisti hampaillaan korkin vastalääkkeestä.

Kuten pelättiin, pullo alkoi kulkea Marleyn sormien läpi. Taistelemalla hän lopulta pystyi vääntämään esiin työntyviä luita siten, että se hidasti pullon kulkua juuri tarpeeksi, joten se ei saanut putoamista loppuun hänen kätensä läpi. Marley tajusi, että hänen otteensa pullosta olisi lyhytikäinen, hän kurkoi Scroogen rintakehään ja pudotti nesteen suoraan hänen vatsaansa.

Teintin ja Apurton lava oli laskenut viiden jalan päähän lontoolaisista, kun Scrooge alkoi sekoitella. "Miksi tämä kuollut ei ole aloittanut sotkeutumista?" toisti Teint.

Scrooge avasi silmänsä valonheittimen häikäisylle, joka sokaisi hänen näköään. Hänen vieressään seisoj Marleyn haalistunut muoto. Heidän edessään riippui lava, joka oli riippuvainen siitä, mikä ei näyttänyt olevan mitään. Lavan päällä seisoj kaksi väritöntä muotoa. Teint, enkeli, jonka valomajakka kykeni tunkeutumaan sydämen tunteisiin ja himmentäen samalla silmän näkemystä, seisoj Marleyn ja Scroogen edessä säteilevänä käskynä.

"Jacob Marley, miksi tämä kuollut ei ole aloittanut sotkeutumista?" kysyi Teint. Marley jätti jälleen huomiotta valoolennon kysymyksen. Sen sijaan hän auttoi Scroogen jaloilleen.

Teintin vieressä seisoj suunnilleen koiran kokoinen ja muotoinen eläin. Silti sen merkit olivat lähempänä tiikerin merkkejä. Olennon lyhyt ruskehtava turkki korosti sen mustia raitoja. Kun koiramainen eläin kiertyi Teintin valon ympäri ja läpi, hänen takapänsä merkit alkoivat imeä säteilyä. Kun pedon raidat alkoivat hehkua, Teint löi omaa rintaansa ja käski: "Apurto, tässä, nyt." Tällä eläin nousi takajalkalleen, tuki häntäänsä ja hieroi

sitten päänsä kumppaninsa poskea vasten. Apurto laskeutui takaisin jaloilleen ja yhtyi Teintiin huoleen heidän edessään olevista kahdesta.

"Jacob Marley, olet tuonut elävän ihmisen. Miksi?" kysyi Teint.

"Tarvitsen Ebenezerin apua Noah Marleyn vapauttamisessa."

"En voi sallia tätä. Tiedät, että häntä voi vahingoittaa. Hän ei voi pelastaa veljeäsi, jos hän menettää oman henkensä."

"Minä suojelen häntä", vakuutti Marley.

"Miten?"

"Kävelemme haamujen tietä emmekä koskaan nouse käytävälle. Turvallisuuden lisäämiseksi emme astu tieltä. Tarjoudun välittömään transmogrifikaatioon, jos Ebenezer loukkaantuu", Marley sanoi.

"Instant Transmogrification ei ole jotain, josta voit tinkiä. Voit milloin tahansa päättää, haluatko tehdä transmogrifikaatiosi, mutta et voi manipuloida sen käyttöä. Haluatko siis käydä Instant Transmogrificationin läpi nyt?" kysyi Teint.

"Ei, ei!" Marley huusi. "Haluan vain hyväksyä kaikki rangaistukset, joita vaaditaan, jos en suojele Ebenezeriä."

"Rangaistus? Ei ole olemassa riittävän suurta rangaistusta parantamaan vammoja, jotka voidaan aiheuttaa elävälle henkilölle. Rangaistuksen haluaminen estettävissä olevan vamman jälkeen ei ole sallittua. Ei, hänen on palattava."

"Elämäni on joka tapauksessa melkein ohi. En pelkää loppua", sanoi Scrooge. Lyhyen tauon jälkeen hän lisäsi: "Haluan auttaa Jacobia. Olen täällä omasta halustani."

Sekä Teint että Apurto käänsivät huomionsa Scroogeen. Teintin häikäisy tuntui haasteelta Scroogelle, kun portinvartija äänesti: "Todista minulle, että olet tervetullut olemattomuuteen."

"Enkö kuolemani jälkeen ole täällä Transmogrifyssa?" kysyi Scrooge.

"Ei, Ebenezer Scrooge, jos kuolet Transmogrifyssa, sinua ei olisi koskaan ollut olemassa."

Järkyttynyt Scrooge kysyi: "Mitä minulle tapahtuu?"

"Maan aika mukautuu poistonne ajan tietueesta", Teint selitti.

"Poistaminen?"

"Kaikki osat sinusta poistetaan."

Hiljaisuuden jälkeen, jossa vain Transmogrifyn äänet kuuluivat, Scrooge mursi lopulta keskustelun hiljaisuuden: "Haluan auttaa Jacobia."

Apurto, Transmogrifyn talonmies, hyppäsi alas laiturilta. Lähestyttyään mahdollista hyökkääjää Apurto haisteli Scroogen joka sentin. Lopulta peto vain haukotteli. Terävien hampaiden näky pelotti Scroogea. Hän ei ollut koskaan kokenut olentoa, jonka leuka oli saranoitu korvan taakse. Ajatus, että Apurto voisi purra hänet kahtia, sai Scroogen perääntymään suusta.

Teint löi jälleen rintaansa ja käski: "Apurto, tässä, nyt." Tarkastellessaan Scroogen kohtaamista lemmikkinsä kanssa Teint sanoi: "Rohkeutesi on pettänyt sinut. Maalliset pelkosi pettävät sinut Transmogrifyssa." Kun Apurto palasi alustalle, Teint jatkoi: "Transmogrifylla ei ole suurta tarvetta apuanne. Sinun täytyy vetäytyä..."

"Odota, tuomitun viattoman muuttomuutos on vaakalaudalla", huudahti Marley.

Teint pysäytti liikkeen, joka olisi palauttanut Scroogen eläville, ja kysyi: "Tuomittu viaton? Eikö ole mahdollisuutta siirtyä muualle ilman tämän maan päällä olevan ihmisen apua?"

"Ehkä vuosituhannen sisällä."

"Väitösi on liioiteltu. Kukaan ei jatka Transmogrifyssa niin kauan. Miksi uskot, että Noah Marleyn Tuomitun viattoman hengestä ei tule Mogrified Henkeä?" kysyi Teint.

"Häntä rangaistiin rikoksesta, jota hän ei tehnyt. Lisäksi hän teki itsemurhan", vastasi Marley.

"Miksi luulet hänen tehneen itsemurhan? Hän ei ole koskaan asunut altaassa."

"Newgaten vartija sanoi tehneensä itsemurhan."

"Ah, kyllä, vartija. Hän asuu nyt Tuhoavien pakotteiden kentillä laiskuutensa vuoksi. Avaimet käteen-periaatteella tiedettiin totuus, että Nooa murhattiin."

Nooan todellisen kuoleman järkytys hiljensi Marleyn. Teint nosti kätensä, ja heidän korotetun lavan viereen ilmestyi kuva. Kun hän laski kätensä, kohtaus Nooan viimeisistä hetkistä maan päällä alkoi paljastua. Liikkuvien kuvien näytössä Marley ja Scrooge katselivat, kun Noah käveli Newgaten vierailija-aidalle. Kun hän odotti Floran saapumista, James Maxey nähtiin antavan loput varoistaan avaimet käteen-periaatteella. Kun vartija pussi rahat, hän kääntyi ja käveli sisätiloihin.

Maxey lähestyi Nooa huomaamatta. Kerran hänen takanaan hän työnsi Nooan pään metalliseen aitaan. Työnnön voima kaatoi Noohin tajuttomaksi. Kun Noo makasi aidan vieressä, Maxey kohotti saaliinsa käsivarren ja veti sen sitten koko pituudeltaan yhden terävimmän väkäsensä yli. Kun Maxey murhasi Noahin, hän kuiskasi hänen korvaansa: "Isot kalat syövät pieniä kaloja." Vapautuessaan roiskuvasta verestä murhaaja jätti

Noohin roikkumaan ranteestaan. Saapuessaan vankilaan Maxey hymyili, sillä hän tiesi, että Noah kuolisi ennen kuin hän kuoli.

"Luuletko siis, että tämä tapahtuma loi Nooaan tuomitun viattoman?" kysyi Teint.

"Ehkä aattonan kaksi", vastasi Marley.

"Se tapahtuisi vain, jos Noah olisi vastuussa useista kuolemista. Hän ei ole edes syyllinen omaan kuolemaansa."

"Hänen vaimonsa Flora kuoli muutama viikko hänen jälkeensä. Hänen kuolemansa voi olla myös Nooaan hengessä", Marley sanoi.

"Itse asiassa vastuu heidän molempien kuolemasta on sinun, Jacob Marley. Flora asuu altaassa, ei Nooa. Todellisuutesi on ollut valhetta." Marley laski silmänsä Teintin selitettäessä: "Noah Marley loi tuomitun viattoman hengen, mutta näyttää etenevän odotetusti, sillä hän siirtyi äskettäin vihan kuopasta syvyyteen. Hän saa uudestisyntymisen päätökseen yksin. Mutta Flora, hän nukkuu liian kauan."

Yllättynyt Floran pysähtyneisyydestä Transmogrifyssa, Marley kysyi: "Tarkoitatko, että hän nukkuu edelleen uima-altaassa?"

"Kyllä, Flora nukkuu, vaikka hänelle on ruiskutettu Coss Acceptancea." Teint lisäsi sitten: "Hän vastustaa edelleen heräämistä."

"Eikö Coss Acceptance ole takeena sotkeutumisen käynnistämisestä?"

"Useimmille, mutta joitain ei voida sekoittaa ennen kuin muut heidän kuolemansa näkökohdat on korjattu", sanoi Teint.

Marley arveli, että Floran lepotilassa Pool Of Broken Spirits oli hänen syynsä. Ainoa asia, jonka hän tiesi varmasti, oli se, että Nooa ei koskaan saisi transmograatiota päätökseen ilman Floraa. Sitten hän tarjosi: "Pelastamme Floran ja Nooan."

"Aiommeko?" kysyi Scrooge.

"Luulin, että Nooa keskittyi", sanoi Teint.

"Ajattelin samaa", myönsi Scrooge.

"Noah on minun tehtäväni", vastasi Marley. Sitten hän lisäsi: "Flora saattaa olla avun arvoisempi kuin Nooa."

"Kaikki henget ovat avun arvoisia, jopa niitä, jotka ovat katkaisseet siteet äärettömään tietoisuuteen, auttavat heidän Mogin mekaniikka", sanoi Teint.

"Teint, näytä minulle tarvitsemasi vastaus", arka Marley pyysi.

"Älykäs, Jacob. En voi ratkaista tätä ongelmaa; vaaroja on monia. Mahdollisesti jokainen minuutti tuo mukanaan ongelmia, jotka voivat lopettaa Ebenezerin."

"Jos en voi tarjota itseäni välittömään transmogrifointiin epäonnistuessani tai välttää vaarallisia henkiä matkustamalla vain tiellä tai jopa naamioda Scroogea omalla hengelläni tarvittaessa, en usko pystyväni suojelemaan häntä."

"Naamiointi... naamiointi", Teint mutisi peittäessään loput ajatuksensa hiljaisuudessa.

"Minusta on tullut taitava..." ja seuraavassa hetkessä Marley muutti ulkonäkönsä Scroogen ulkonäköön.

Teint hymyili katsoessaan edessään seisovia kaksoiskuvia Scroogesta. Enkeli puhui sitten totuudesta, jota Marley ei ollut ottanut huomioon. "Voi olla parasta, jos otat sellaisen olennon ulkonäön, jota henget pelkäävät, etkä muutu sellaiseksi, jota he haluavat saalistaa."

Marley pohti tätä todellisuutta hetken ennen kuin hänkin virnisti. Hänen turhautumisensa kyvyttömyyteen löytää ratkaisua Scroogen suojelemiseksi hallitsi kuitenkin hänen ajatuksiaan. Kun mahdolliset vastaukset risteilivät hänen mielessään, hänen oli välittömästi pakko keskittää huomionsa jäljellä oleviin ketjuihin, jotka sitoivat hänen sydämensä hänen koettelemukseensa. Ilman varoitusta ketjut alkoivat vuotaa kipinöitä.

"Jacob Marley, miksi olet poistanut Fire Twirlerin Transmogrifysta?" kysyi Teint.

Poistettuaan lähes kuluneen Tulipyörteen ketjun sisätilasta, hän ojensi sen Teintille ja sanoi: "Voin saada tämän suorittamaan minkä tahansa toiminnon." Marley katsoi tuskin pyörivää tulipalloa ja lisäsi sitten: "Ei tämä. Se paloi itsestään ennen kuin ehdin käyttää sitä, mutta minulla on vielä neljä."

"Miksi olet poistanut kaikki Fire Twirlerit?"

"Koska ne lisäävät fyysisyyttä kaikkeen, mihin heidät on suunnattu." Sitten hän odotti vastausta enkeliltä, mutta Teint pysyi hiljaa, joten Marley jatkoi. "Olen jo käyttänyt yhtä lämmittämää Noaa vankilassa. Neljää jäljellä olevaa Fire Twirleriäni käytetään puolustamaan Ebenezeriä vahingoilta." Hän pysähtyi jälleen kuullakseen vain hiljaisuuden, joka aiheutti hänelle huolta. "Käytän niitä vain Ebenezerin apuna." Silti Teint vain tuijotti Marleya. "Voin palauttaa ne Fields Of Destructive Compulsions-kentille, kun ohitamme sen, jos niin haluat."

Teint sanoi lopulta: "Olet hidastanut hengen etenemistä vangitsemalla heidän Fire Twirlerinsä."

"Ei, ei, saan heidät kiinni vasta, kun he ovat kulkeneet Haamujen tielle. He eivät voi selviytyä siitä rikoksesta. Teen heille palveluksen käyttämällä niitä energialähteenä."

"Ei, se ei ole Fire Twirlerin tarkoitus. Hidastat yksilön transmograatiota, kun pidätät hänen energiansa. Muut henget eivät saa käyttää tulipyörteitä." Marleyn vastuun puutteesta ärsyyntyneenä Teint kysyi: "Oletko tietoinen siitä, että pakonomaiset henget luovat tulenpyörityksiä, jotta he voivat päästää irti tuhoisista tavoistaan?"

"Jossain määrin", vastasi Marley.

"No, anna minun laajentaa tietämystäsi", Teint sanoi hieman sarkasmia. "Kun Fire Twirler jää loukkuun, sen luonut henki menee valmiustilaan, kunnes se joko palautetaan tai kulutetaan. Jaakob, sinä olet hidastanut henkien kehitystä."

"Mutta kaikki spirsen vangitsee Fire Twirlers."

"Älä sano 'kaikki', kun vain muutamat manipuloivat Fire Twirlereita."

"Nämä tulipyörittimet ovat ainoa tapa, jolla voin taata Ebenezerin turvallisuuden." Marley lisäsi sitten: "Fire Twirlersin avulla pystyn torjumaan kaikki hyökkäykset."

Teint harkitsi kaikkia Marleyn suunnitelman puolia ennen kuin hän sanoi: "Sallin sinun tulla sisään Ebenezerin kanssa, mutta vain jos pysyt tiellä kaukana muista hengistä ja säästät Tulipyörittimet käytettäväksi, kun Ebenezer, et sinä, on henkeä uhkaavassa tilanteessa."

"Ebenezer on ainoa huolenaiheeni." Marley kuiskasi sitten Scroogelle: "Mennään ennen kuin hän muuttaa mieltään."

Heidän astuessaan Teintin alustan taakse valoverho valaisi Transmogrifyssa näytettävän kohtauksen. Mustasta koboltinsiniseksi muuttunut taivas Marleyn ja Scroogen yläpuolella teki välittömästi näkyväksi sadat henget, jotka matkustavat Transmogrifyyn ja sieltä pois. Marley osoitti ryhmää ja sanoi sitten: "Task Of Outreach pitää meidät kaikki kiireisinä."

Kun henget kulkivat heidän ylitsensä, Scrooge kysyi: "Miksi he ovat meidän yläpuolellamme?"

"Tie on liian vaarallinen hengille, etenkin lähellä katkaistujen henkien kraatteria. Useimmat fantomit kulkevat käytävää pitkin, mutta sinun ja minun, Ebenezerin, on pysyttävä tiellä. Se on sopimuksemme Teintin kanssa."

Kun he tulivat syvän siniselle alueelle, Apurto murisi heille. Heidän ensimmäisellä askelellaan sisälle Transmogrify taivas valaistui, mutta vain vähän. Ennen heitä kuului työssä olevien henkien ääniä. Viiden ylemmän Mogin toiminta kuului, mutta sisäänkäynnistä ei näkynyt. Kun Marley otti ensimmäisen askeleensa Transmogrifyn sisällä, hänen sydämeensä kiinnitetty toinen ketju katosi ja sen mukana putosi Fire Twirler. Kun se pyörähti irti sieppaajastaan, Marley sanoi: "Sinun on parempi pysyä turvassa, Ebenezer, minulla on vain kolme jäljellä." Marley viittasi Scroogen seuraamiseen ja lisäsi: "Ehkä olet turvassa ilman neljättä."

Scrooge otti toisen askeleensa Transmogrifyyn, kun kuolemanjälkeisen elämän painovoima painoi häntä. "JACOB, en voi hengittää."

"Pelkäsin..."

"Olen palamassa, mikä tämä paikka on?"

"En odottanut..."

"Tee jotain!" Scrooge vaati.

Kun Scrooge veti itsensä sikiöasentoon, Marley kyyristyi hänen takapuolensa viereen. Hän kietoutui henkäisevän ystävänsä ympärille ja halasi häntä niin syvästi, että hänen aavemaisuus yhdistyi Scroogen lihaan. Kun näitä kahta olentoa ei enää voi erottaa, Scrooge alkoi hengittää pinnallisesti, hiki täytti hänen rakenteensa kaikki huokoset. Scrooge nousi polvilleen ja sanoi: "Jos en jäähdy, sytytän."

Marley poisti yhden Fire Twirleristä sydämensä ketjun välistä. Pieni energian liekki pyörii sellaisella nopeudella, että liekit leviävät joka suuntaan. Näky jäätikköstä mielessään Marley piti Fire Twirleriä luurankonsa vieressä. Kun tämä mentaalinen kuva hallitsi Fire Twirleriä, Marleyn rakenne muuttui jääksi. Vilunväristykset heikensivät hänen liikkuvuuttaan. Vaikka Marley oli jäykkä, hän heittäytyi Scroogen yli. Scrooge heräsi hitaasti henkiin Transmogrifyn painovoiman ja lämmön kaksoishyökkäyksestä.

"Meidän on pysyttävä lyhyen matkan päässä toisistamme, tai painovoima murskaa teidät jälleen. Lämmön opit hallitsemaan."

"Miksi täällä on niin kova paine?" kysyi Scrooge.

"Kuoleman jälkeen kyky fyysisesti tuntea on lähes poissa. Kuitenkin, tarve havaita aistimme tarvitaan työssämme kohti hyväksyntää. Ilman tehostunutta painovoimaa yksikään henki ei pystyisi saattamaan päätökseen transmogrifikaatiota."

"Ja lämpö, miksi se on niin kuuma?"

"En odottanut sitä. Lämpö ei yksinkertaisesti vaikuta useimpiin henkiin, joten en tiennyt suunnitella sitä. Miksi en ajatellut sitä, en tiedä, koska on järkevää, että Transmogrify olisi kuuma. Jokaisella alueella on oma energialähde, joka luonnollisesti tuottaa lämpöä. Kun ylitämme kukkulan tuolla, kipinät tulevat ilmeisiksi." Marley osoitti heidän edessään olevaa kukkulan huipulta.

Scrooge palasi jaloilleen juuri ajoissa tervehtiäkseen kelluvan pään kaaosta, joka puree hänen niskaansa. "Mikä bedlam tämä on?" huudahti Scrooge tarttuessaan loukkaantuneeseen alueeseen. Mutta ennen kuin selitystä pystyttiin tarjoamaan, toinen pää hyökkäsi Scroogen kimppuun.

Marley juoksi kiireesti Scroogen ohi huutaen: "Nopea, seuraa minua, Ebenezer." Ajattelematta Marley ampui niin pitkälle eteenpäin, että Scrooge huomasi vapautuneensa heidän yhteisestä painovoimakentästään.

Kun Scrooge putosi polvilleen, hän puristi rintaansa. Hengitellen hän kuiskasi sanan "Lopeta."

Marley ei kiinnittänyt huomiota ystävänsä puheeseen. Sen sijaan hän keskittyi kaatamaan lähestyvät päät.

"Auta minua", huusi Scrooge antautuessaan häntä vastaan hyökkääville voimille.

Marley kääntyi katsomaan ystäväänsä, joka makasi Tiellä liikkumattomana. Scrooge palasi hänen luokseen ja alkoi elpyä heti, kun Marley palasi heidän yhteiseen painovoimakenttään. Scroogen kaulaan oli kiinnitetty hampaat hengen päästä. Itse pää ei näyttänyt olevan käytettävissä uudelleen koottavaksi. Joten Marley tarttui varovasti bhampaiden toiselle puolelle, veti ne sitten erilleen juuri sen verran, että Scrooge vapautui. Auttamalla Scroogen jaloilleen hän käski: "Seuraa minua." Marley alkoi juosta kohti Transmogrifyn keskustaa. "Juokse, Ebenezer, ja tällä kertaa pysy mukanani."

"Miksi me juoksemme kohti päitä?" huusi Scrooge.

"Se on ainoa tapa paeta."

Ainoa pakopaikka, johon Scrooge arveli heidän osallistuneen, oli hyvien aistiensa hylkääminen. Kiihkeästi he kaksi juoksivat kohti kukkulan huipua. Jokaisella askeleella paloiksi leikatut päät jatkoivat hyökkäämistä Scroogen lihaa vastaan. Kun he lähestyivät kukkulan harjaa, Tie pitkittyi useita jalkoja. Kun kaksikymmentä jalkaa tuli kolmekymmentä, Scrooge korvasi pelkonsa turhautuneella. Hän tarttui hyökkäyksessä olevaan päähän ja heitti sen maahan sellaisella voimalla, että se pomppii, ei kerran, vaan toistuvasti. Valitettava kallo saavutti uusia korkeuksia jokaisella pomppauksella. Scrooge juoksi taipuneen kallon ohi Marleyn painovoiman takaa.

Mäen huipulla Marley pysähtyi äkillisesti. Scrooge juoksi hänen läpi, kun useat päät lensivät mäen huipulle. Tajuttuaan, että hän olisi pian pois Marleyn painovoimasta, Scrooge kääntyi ystäväänsä päin, kumartui ja sanoi: "En ole koskaan liikkunut näin nopeasti koko elämässäni." Hengittäen ilmaa keuhkoihinsa ja ulos keuhkoistaan, hän kysyi: "Miksi olemme lopettaneet?"

"Eikö se ole ilmeistä?"

Scrooge pohti kysymystä ja vastasi sitten: "Ei minulle."

"Päät, katsokaa", hän sanoi osoittaen ylöspäin, "he eivät enää välitä sinusta, Ebenezer."

Scrooge katseli, kuinka pari päätä lensi pelkällä jaloilla hänen silmiensä yläpuolella. Hengitettyään hän osoitti Marleyn olkapäälle ja kysyi sitten: "Mitä Apurto tekee?"

Marley kääntyi etuporttiin päin. Yhdessä kaksi ystävää katselivat, kuinka Apurto käytti häntäänsä tehostaakseen kykyään pomppia kaksi kertaa pituudeltaan. Huipussaan Apurto nappasi yhden hengen päistä ja laitto sen sitten varovasti pussinsa pussiin. Kun Apurto täytti pussinsa pilkotuilla pääkalloilla, Marley selitti: "Nuo raju pureminen ei koskaan ollut perässäsi, Ebenezer."

"Olisit voinut huijata minut."

"Heillä oli vain halu paeta Transmogrifyta. Apurto vangitsee heidät, koska se on hänen työnsä."

"En ymmärrä. Miten sellaisia kalloja edes on olemassa?" kysyi Scrooge.

"Ne ovat mitä tuotetaan aina, kun on Coss Acceptance-julkaisu."

"Miksi?"

"Kukaan kraatterin sisällä ei saa mitään apua, ei äärettömältä tietoiselta tai muilta hengiltä", sanoi Marley.

"En vieläkään ymmärrä, miksi Ääretön Tietoisuus hylkää kraatterissa olevat."

"Ebenezer, se on juuri päinvastoin. Kraatterin sisällä olevat hylkäsivät Äärettömän Tietoisuuden."

Apurto tarttui toiseen päähän, kun Scrooge kysyi: "Joten se mitä Apurto tekee, auttaa?"

"Kyllä, Apurto yrittää pelastaa nuo henget. Aina kun ryhmä Cossia saavuttaa Hyväksymisen, heidän vapautumisensa voima vetää irti heitä lähinnä olevat henget. Apurto vain palauttaa osat, jotta henget voidaan tehdä uudelleen kokonaisiksi."

Scrooge on järkyttynyt tästä todellisuudesta. "Jojenkin pelastus aiheuttaa toisten tuhon?"

"Se on kraatterin mekaniikka."

"Se näyttää julmalta."

"Vaikeus olemassaolosta ilman Äärettömän Tietoisuuden vaikutusta ei ole julma, se on tuskallista." Scrooge vääntyi ajatuksesta, kun Marley osoitti sisäänkäyntiä kohti ja sanoi sitten: "Pian Apurto palauttaa päät kraatteriin. Suurin osa niistä kootaan yhteen muiden raajojensa kanssa."

"Suurin osa heistä?"

"Jotkut menetetään, kun heidän päätään tai selkärankansa ei saada takaisin. Muuten jopa raajaton Coss saavuttaa lopulta Transmogrificationin."

"Katso!" Scrooge huusi osoittaessaan Apurtoa. "Hän vain nielaisi päänsä!"

"Hänen pussistaan ei ole tilaa", Marley selitti.

"Niin..."

"No, hän ei voi antaa heidän paeta Transmogrifyta, eihän?"

"Joten hän syö niitä?"

"Se on parempi kuin joukko vaeltavia päitä, jotka matkustavat maailmankaikkeudessa."

"Ei yksittäisille päille."

"Ebenezer, jokainen henki luo oman tuskansa. Heillä oli valinnanvaraa elämässä, mutta kaikki kraatterin sisällä omistivat vapaaehtoisesti auktoriteetit, jotka kuuluvat vain Äärettömään tietoisuuteen."

Kun Apurto laskeutui maahan, hänen pussinsa asettui Tien pinnalle. Transmogrifyn vartija alkoi raahata vatsaansa raahaamalla heitä kohti, tusinan pään massa hänen pussissaan hidasti hänen matkaansa. Kun hän ohitti heidät pyrkiessään palauttamaan kallot, Scrooge ja Marley ylittivät lopulta kukkulan, josta on näkymät Transmogrifylle.

Marley seurasi Scroogen vastausta. Transmogrifyn pauhu kuului sisäänkäynnistä, mutta häikäisyä, jota ei ollut havaittavissa. Kun he nousivat kukkulalle, he kohtasivat sinertävän valon. Scrooge pysähtyi keskelle, kun hänen suunsa lokahti auki. Suoraan heidän edessään seisoivat satoja puita Plains Of Violenceen kolmen kuopan ympärillä. Jokaisen kuopan sisäänkäynnistä ulottui lukemattomia yhden huoneen laatikoita. Jokainen sisälsi hengen, joskus kaksi, riippuen hengen edistymisestä, jota oli majoittuneena Mietiskelykammioon. Kolmea kuoppaa ympäröi Forest Of Burning Trees. Vaikka metsäpalot ovat enimmäkseen tuntemattomia Lontoossa, Scrooge tajusi heti, että tämä liekkien purkautuminen oli hänen tunnetun todellisuutensa ulkopuolella. Hän näki, kuinka jokainen puu paloi vain rungon keskeltä, ja kaikki lehdet, oksat ja kuori pysyivät koskemattomina. Scrooge osoitti tasangoille. Hän epäili näkemystään, mutta ilmaisi hämmennyksensä vain yhdellä sanalla: "Miksi...?"

Tunteessaan hämmennyksensä Marley tarjosi: "Polttavien puiden metsä antaa voiman kuoppiin."

"Liekit eivät näytä kuluttavan puuta?"

"Infinite Consciousness tarjoaa polttoainetta. Metsä on vain voimansiirtomenetelmä, mutta ei itse energia."

"Miksi...?" kysyi hämmentynyt Scrooge.

"Paras arvaukseni, ja se on vain arvaus, on, että kammiossa asuvat tarvitsevat kaiken henkilökohtaisen energiansa saattaakseen päätökseen transmograationsa."

"Miksi?"

"Siellä on huonoja hahmoja, Ebenezer", Marley sanoi ja jatkoi sitten. "Väkivaltaiset teot eivät ratkea itsestään ajan myötä, ne mätänevät. Minusta tuntuu, että Task Of Outreach luotiin vain auttamaan tasangoilla olevia. Chambers näyttää rauhallisilta ja järjestäytyneiltä, mutta tiedän henkilökohtaisesta kokemuksesta, että Chambers on kovaa työtä."

"Jos ääretön tietoisuus hallitsee tasankoja, kuka hallitsee sitä aluetta?" Scrooge kysyi osoittaen ahneuden kiertokulkua.

"Useimmat Mogit on perustettu niin, että henget itse tuottavat alueelle tarvittavan voiman."

"Miksi ylipäätään tarvitaan minkäänlaista energiavoimaa?" ihmetteli Scrooge.

"Voin ajatella vain kahta syytä. Ensinnäkin näyttää siltä, että Transmogrifysa käytetään paljon energiaa tarvitsemamme painovoiman ylläpitämiseen."

"Tämä on tarkoitus, että henget voivat kokea itsensä uudelleen fyysisinä olentoina?"

"Kyllä, juuri tarpeeksi näkemään oman elämänsä tekonsa."

"Ja toinen syy?" kysyi Scrooge.

"Jokaiselle hengelle tarjotaan olosuhteet, joita he tarvitsevat muodostaakseen Outreach-tehtävänsä, jotta heistä voi lopulta tulla Mogrified Spirit. Muutos hyväksymiseksi vaatii valtavan määrän energiaa."

"Useimmat Mogit tuottavat omaa energiaansa? Miten he tekevät sen?"

"Jokaisella on oma tapansa. Jopa Broken Spirits Poolissa ne, jotka nukkuvat, tuottavat silti alueen voimaa vuodattamiensa kyynelten kautta. Väkivallan tasangoilla ja syvyyksissä Infinite Consciousness tarjoaa kuitenkin kaiken energian."

"Miksi Ääretön Tietoisuus ei anna kaikkea energiaa kaikkeen?" kysyi Scrooge.

"Ei voi", Marley vastasi, kun hän lähti kävelemään kohti väkivallan tasankoja.

Kiihdytti vauhtiaan, Scrooge kysyi: "Luulin, että Ääretön Tietoisuus voisi tehdä mitä tahansa."

"Ei kun solmio on katkaistu."

"En ymmärrä."

"Ebenezer, mitä teet, kun joku pettää sinut?" Scroogella ei ollut välitöntä vastausta, joten Marley jatkoi. "Yksilön on vaikea katkaista yhteyttä äärettömään tietoisuuteen. Siitä huolimatta ne, jotka vammauttavat muita ja pettävät itseään ajattelemaan, että heidän tekonsa takana on Äärettömän Tietoisuuden voima, päätyvät tuomitsemaan oman henkensä kraatteriin. Jälleen hän pysähtyi ja päätti ajatuksensa sanomalla: "Kraatterissa olevat kärsivät eniten sisäلت."

"Kraatteri-mistä purevat päät ovat?"

"Päät eivät olisi koskaan olemassa, jos Infinite Consciousness voisi suoraan auttaa niitä, joilla on henkirikko", vastasi Marley.

"Ovatko kraatterissa olevat ainoita, jotka katkaisivat oman Infinite Consciousness-yhteytensä?"

"Tarkoitatko Hengen katkeamista?"

"Kyllä, se näyttää olevan se, mitä sinä sitä kutsut", vastasi Scrooge.

"Ne, jotka riistävät henkensä, katkaisivat myös siteensä äärettömään tietoisuuteen. Luulen, että on isku kasvoihin hylätä Äärettömän Tietoisuuden arvokkain lahja-elämä."

"Mutta he eivät kärsi yhtä paljon kuin kraatterissa olevat?" kysyi Scrooge.

"He nukkuvat ja saavat yhteyden kärsimyksiinsä vasta herääessään."

"Kuulostaa ehdottomasti sellaiselta, joka minun on nähtävä uskoakseni."

"Se on Transmogrifyn tapa, Ebenezer."

Kun Scrooge sai koko alueen huomion, hän tajusi, että siellä oli hälinää niin pitkälle kuin hän pystyi näkemään. Vasemmalla oli Plains Of Violence liekeine puineen, mutta tien toisella puolella hankausääni ja metallin kiven kipinöitä hallitsivat kohtausta. Luita murskaava melu loi hirvittävän jännityksen, kun henget ryntäsivät loputtomasti rautakiekon ympärillä. Kun metalli raapui piikin yli, kipinät leimahtivat joka suuntaan. Silti hälinästä huolimatta uurastavat henget keskittyivät vain lavansa keskellä olevaan esineeseen-ahneuden kultaiseen kruunuun.

Marley osoitti pyörivää pyörää ja sanoi sitten: "Tässä ahneuden henkeni muuttui."

"Pitääkö minun sekoitella tuon ympyrän ympäri?" kysyi Scrooge.

"Et ellet muuta tapaasi uudelleen." Marley sanoi sitten Scroogelle: "Emme ole huolissamme nokkeluudestah ahne. Meidän on varmistettava, että Noah on kuljetettu Abyss Of Final Transmogrifyyn. Seuraa minua." Marley nopeutti vauhtiaan vihan kuoppaan, jonne Nooan henki oli alun perin lähetetty.

Vaikka Jacob Marley oli kuollut kauan veljensä jälkeen, hänen muutoksensa Epärehellisyyden kuopasta oli tapahtunut ennen kuin Nooa pystyi ratkaisemaan ongelmat, jotka liittyivät siihen, että häntä syytettiin väärin varkaudesta ja murhattiin sitten raa'asti. Nooan Condemned Innocent-henki kamppaili molempien tekojen aiheuttaman kivun ja vihan kanssa.

"Toivon, että Teint oli oikeassa, kun hän sanoi, että Nooa oli syvyydessä."

"Luulen, että Teint tietäisi", sanoi Scrooge.

"Tietenkin olet oikeassa, mutta olemme menossa kuoppaan, joten haluan vain varmistaa."

"Luota, mutta varmista?"

"Se korostaa tarvetta."

Cyclen ylivoimaisen jauhamisen myrskyn myötä Plains Of Violencesta tulevan kuurouttavan hiljaisuuden kontrasti loi ennakoivan epätoivon Scroogessa. Jopa Forest Of Burning Treesin vaimentuneet äänet lisäsivät vaikeuksien tunnetta.

Kolmesta Pitsistä Noah's oli ensimmäinen tiellä. Kaksikko katsoi, kuinka vihakuoppaa lähinnä olevan Mietiskelykammion ovi avautui. Henki astui ulos. Hengen seuraava askel tehtiin suoraan kuoppaan, josta se sitten katosi heti näkyvistä.

"Minne henki on kadonnut?" kysyi Scrooge.

"Se on jo syvyydessä." Nähdessään Ebenezerin hämmennyksen Marley lisäsi sitten: "Pit on vähän enemmän kuin portti. Työ tapahtuu Contemplation Chambersissa", Marley sanoi osoittaen nyt tyhjää kammiota. "Katso."

He tarkkailivat mietiskelykammiota sen katoaessa. Laatikko vain katosi. Seuraava kammio jonossa siirtyi Pit Of Angerin sisäänkäynnille. Ilman hukattua hetkeä tuon kammion henki meni kuoppaan ja haihtui sitten näkyvistä saapuessaan syvyyteen.

Prosessi, jossa henget poistuvat eristyskammiostaan vain kuljetettavaksi alueelle, jota kutsutaan pahaenteisesti Abyssiksi, toistui jatkuvasti. Kun Marley ja Scrooge katselivat henkien virtausta Mogin läpi, yksi kammio näytti juuttuvan, kun yksikään henki ei poistunut ovesta. Kaikki toiminta pysähtyi Pit Of Angerissa, kunnes koko kammio alkoi nousta ylöspäin ja sitten leijui pois.

"Minne se on menossa?" kysyi Scrooge.

"Sen kamarin henki ei suorittanut tehtäväänsä ennen kuin se saapui kuoppaan."

"Mihin se on menossa?" kysyi Scrooge uudelleen.

"Jonon takaosaan."

"Se ei vaikuta reilulta, että kaikki on aloitettava alusta."

"Ajattelukammion tarkoitusta ei voida kiistää. Ilman Tehtävää Transmogrifyn henki ei koskaan pääse syvyyteen. Paitsi..."

"Jacob, älä ole nyt hiljaa."

"Tämä on melkein liikaa tietoa sinulle, mutta Coss menevät suoraan Hyväksymiseen. He eivät vietä aikaa syvyydessä."

"Kyllä, ystäväni, se ei merkitse minulle mitään", vastasi Scrooge.

"Sanani ei voisi koskaan selittää sellaista visuaalista kuin kraatteri sinulle, Ebenezer." Tässä vaiheessa Marley tajusi, että Noah oli poissa tasangoista, hän lisäsi. "Teint oli oikeassa; aika vaeltaa syvyyteen."

"Kuinka kauan se kestää?"

"Ehkä kuukausia."

Järkyttynyt Scrooge yritti muodostaa kysymyksen, mutta kukaan ei esittänyt itseään, joten hän vain tuijotti Marleya toivoen, että tämä tajuaisi hämmennyksensä. "Älä huoli, Ebenezer. Se riippuu Transmogrifyn väestöstä, kuinka kauan meillä kuluu tiellä kulkemiseen."

"Väestö?"

"Tottakai, Transmogrify on kutistunut siitä lähtien, kun ristiretket päättyivät."

"Kutistuuko?"

"Useimmalla mogeista virtaa jatkuvasti henkiä, ehkä vain vähän kasvua maapallon väestön kasvaessa."

"Miksi sitten Transmogrifyn koko muuttuu koskaan?"

"Crater ja Pit Of Physical Harm vaikuttavat luonnottomalla tavalla Transmogrifyn mittoihin."

"Jacob, se ei selitä mitään."

"Vastaa tähän, Ebenezer, tuottaako sota enemmän kuolleita nopeammin kuin syntyisi ilman sitä?"

"Logiikka sanelee niin."

"Mielestäni, Ebenezer, sodalle on vain kaksi syytä. Yksi laajentamaan aluetta ja kaksi mukauttamaan ajattelutapaa."

"Joten kraatteri on minne soturit menevät?"

"Soturit viettävät useammin kuolemanjälkeisen elämänsä kammiossa. Mutta se riippuu heidän motiiveistaan. Kraatteriin lähetetään ihmisiä, jotka tappavat muita samalla kun ajattelevat, että Ääretön Tietoisuus haluaa heidän tekevän niin. Tuo köyhä kraatteri, se vain laajenee ja supistuu ihmisten vahingoittaessa henkistä tietämättömyyttä. Jokainen pyhä sota muuttaa Transmogrifyn kokoa", Marley selitti.

"Pyhät sodat, niitä ei ole ollut pitkään aikaan."

"Mutta pääsimme juuri yli noitaoikeudenkäynneistä. Kraatteriin lisättiin tuona aikana useita virkamiehiä ja pesien kuljettajia."

"Se ei siis ole vain pyhiä sotia?"

"Luuletko, että yksi henkilö olisi poltettu ilman kirkkoa?" Marley kysyi, mutta ei odottanut vastausta. "Ei, Ebenezer, ainoa syy, miksi henki viettää aikaansa Katkaistu Spirin kraatterissa Tämä johtuu siitä, että he vahingoittivat muita luullessaan tekevänsä Äärettömän Tietoisuuden työtä." Marley pysähtyi odottamaan vastausta, mutta kun mitään ei tullut, hän jatkoi: "Ja se ristiriitaisten intohimojen erehdys tuhoaa osan heistä." Marley veti syvään henkeä ja lopetti sitten: "Kumpi sitten lopulta vahingoittuu enemmän-uhri vai rikollinen?"

Scrooge tajusi, että Marley oli retorinen eikä halunnut mitään vastausta, joten hän vain jatkoi ystävänsä seuraamista. Kun he kaksi ohittivat fyysisen haitan kuopan, Marley näki katseen James Maxeystä. Murhaaja istui viidennessä kammiossa sisäänkäynnistä. Mietiskelykammiossa Maxey valmistautui kuoppaan hiljaisuudessa. Hänen ilmeensä oli menettänyt maallisten kasvojensa ankarat piirteet. Silti Marley tunnisti rikollisen ominaisuudet. Kurottautuessaan hänen rintaansa Marley tarttui Fire Twirleriin, toi sen eteenpäin ja ilmoitti: "Lähetän hänet jonon taakse."

"Odota, Jacob, meillä on enää kaksi jäljellä, ja sinä lupasit Teintille..."

"Maxey ei aio saavuttaa transmograatiota ennen Nooaa."

"Mutta Noah on jo Maxeyn edellä. Eikö hän ole jo syvyydessä?" kysyi Scrooge.

"Kyllä."

"Joten anna olla, Jacob. Maxey ei aio saavuttaa transmograatiota ensin."

"Ja odotin niin innolla, että saan lisätä kolmekymmentä vuotta hänen kurjaan odotukseensa", Marley sanoi ja asetti Fire Twirlerin takaisin ketjujensa väliin.

"Luuletko, että Teint olisi pysäyttänyt sinut?"

"Ei, on todennäköisempää, että minut olisi lähetetty takaisin vihan kuoppaan." Hän pysähtyi ja lisäsi sitten: "Kiitos, että puhuit järkevästi, Ebenezer."

Scrooge hymyili ja puki kätensä hengen olkapään läpi lohduttaakseen Marleya.

Kun he kaksi läpäisivät ahneuden syklin, Scrooge oli iloinen, ettei hänen tarvitsisi viettää aikaa ympyrän kävelyyn. Hän pohti, missä mogeissa hän olisi, kun kietoutuminen saavutetaan-toisin sanoen voiko hän paeta Transmogrifyn elävien vierailijoiden tuhoamisesta. Kulkiessaan kiertokulkua Scrooge katseli, kuinka yksi henki käänsi päänsä keskellä olevasta kultaisesta kruunusta ja katosi sitten välittömästi. "Näitkö sen?"

"Mitä?" kysyi Marley.

Innostunut Scrooge osoitti ympyrää sanoessaan: "Ihminen kuoli juuri syklistä."

"He eivät ole enää ihmisiä, eivätkä he ole poissa. He etenivät juuri Abyss Of Final Transmogrifyyn. Älä huoli, Ebenezer, he ovat kunnossa."

Kun he ohittivat hiljaisen kaivon vasemmalla puolellaan ja Cycle hieroi pois heidän oikealla puolellaan, Scrooge tunsu veden roiskeen vaatteissaan. Juuri Plains Of Violencen takana seisoj kapea mutta pitkä rankkasade. Lähestyessään kosteuden lähdeä Marley neuvoi Scroogea: "Pysy kaukana pimeyden sateista."

"Miksi?"

"Kukaan ei tiedä, mitä varten Rains on tarkoitettu, mutta se vesi polttaa sinut."

"Polttaa? Kuinka sade voi polttaa?"

"En tiedä, Ebenezer. Tiedän vain, että henget pelkäävät sitä. Huhujen mukaan Rainsia käytetään pitämään Fire Twirlerit poissa Väkiyallan tasangoista."

Scrooge pyyhki pois vaatteilleen pudonneen nesteen ja sanoi sitten: "Se näyttää minusta vain vedeltä."

"Älä koske siihen enää!"

"Jacob, en ole koskaan nähnyt sinua niin elävänä."

"Tiedän vain, että tavara tuhoaa. Jätä se rauhaan."

He ohittivat Rains Of Darknessin vasemmalla vahingoittamatta. He jatkoivat kävelyä katsellessaan uusia henkiä saapuvan ahneuden kiertokulkuun. Puoli tusinaa saapujaa asettui uuteen todellisuuteensa, kipinät leimahtivat kuin lohikäärmeen karjunta Tien toisella puolella. Hyökkäyksestä järkyttynyt Scrooge hyppäsi vaistomaisesti liekeistä. Hänen yrityksensä välttää palovamma johti vain siihen, että hän liukastui tieltä. Välittömästi ahneuden leimahduksiin joutuneena Scrooge huusi: "Jaakob..." Mutta ennen kuin hän ehti ilmaista tarpeensa, hän putosi.

Marley tarttui Scroogen tuliisiin vaatteisiin. Romahtunut ihminen pysyi paikallaan, kun kipinät tunkeutuivat Marleyyn eikä Scroogeen, ja tulivirta ympäröi heitä. Kun Marley imee liekit itseensä, Scrooge alkoi jäähtyä. Melkein ihmisvoimalla Marley veti Scroogen takaisin tielle, jossa he molemmat romahtivat.

Scrooge voihki, kun hän makasi melkein halvaantuneena paahtavan kuumuuden vuoksi. Toipuminen kipinöiden hakkaamisesta jäi molemmille vaikeaksi. Marley, vaikka liekit vaikuttivat vähemmän, kierteli ympäriinsä yrittäessään toipua. Scrooge makasi selällään ja puhjentaen. Liikkumattomana makaaessaan hän katseli yläpuolellaan olevien henkien liikkumista Haamukäytävällä.

Virtaus käytävän läpi oli jatkuvaa, kun henget liikkuivat Transmogriifyn ja sieltä pois, kukin omalla tehtävällään. Kun Scrooge havaitsi yläpuolellaan matkustavia, hän yhtäkkiä ymmärsi, ettei kukaan ollut kääritty ketjuihin. Scrooge pohdiskeli tätä todellisuutta, joten osoittaessaan ylöspäin hän kysyi: "Miksi kukaan noista hengistä ei ole sulkeutunut toimintansa kahleisiin?"

"Ketjut sitovat henkiä transmogifioitumaan, kun ne ovat pois alueelta. Niitä ei koskaan tarvita Mogien sisällä."

"Voi katsokaa sitä henkeä", Scrooge sanoi ja osoitti henkeä ilman jalkoja. Ennen kuin Marley saattoi varoittaa Scroogea kiinnittämästä huomiota itseensä, jalkaton henki käänsi huomionsa tiellä makaaviin kahteen.

"Nyt olet tehnyt sen", sanoi Marley.

Seuraavassa tapauksessa henki asettui suoraan Scroogen yläpuolelle. Henki nousi jaloilleen ja kysyi häneltä: "Kuka sinä olet ja miksi elät?"

Scrooge sanoi nopeasti nimensä, mutta hänellä ei ollut vastausta toiseen kysymykseen. Marley yritti olla Scroogen välimies, mutta jalkattomalla hengellä ei ollut mitään tekemistä Marleyn kanssa. Aave pysyi kiinnittyneenä Scroogeen. "Eikö hengellä voi olla oma paikkansa ilman, että sinun lajisi hyökkää?"

"En toivo sinulle mitään pahaa. Olen täällä ystäväni Jacobin pyynnöstä." Scrooge osoitti Marleya ja lisäsi sitten: "Teint on hyväksynyt pääsyni."

"Teint ei koskaan antaisi sellaista hyväksyntää", henki vaati.

"Totta, mutta Ebenezer on täällä auttamassa pelastamaan veljeni Noahin, joka on tuomittu syytön", Marley selitti.

Vammainen henki rauhoittui, kun hänen katseensa keskittyi Scroogeen. Hänen vihansa muuttui huoleksi, kun hän tunnusti: "Minäkin olen tuomittu syytön. Vaikeaa..." Hänen ajatuksensa ihmisrikkomuksesta laskivat pois, kun hän muisti kriisin, jossa hänen Tuomitun viattoman henkensä muodostui. Kyyneleet syntyivät, kun hän ajatteli molempien jalkojensa katkaisua aiheuttavaa tuskaa. Verilammikkoon jättämisen kauhu uudelleen pehmensi hengen käyttäytymistä Scroogea kohtaan. "Oletko tuomittu auttamaan viatonta?"

"Kyllä", vastasi Marley.

"Sitten hyväksyn. Voit jatkaa." Sen myötä henki ajautui takaisin käytävälle.

"Se oli outoa", kommentoi Scrooge.

"Olet onnekas, että sinua ei pakotettu Transmogrifysta. Jokainen henki voi vaatia sitä sinulta, joten älä katso enää ylös", käski Marley.

"Miksi tuolta hengeltä puuttui ruumiinosia?"

"Henkien sallitaan käyttää fyysistä muotoa, jonka he luulevat tarvitsevansa tullakseen murheelliseksi hengeksi."

"Mutta miksi kukaan haluaisi mennä ilman jalkoja?" kysyi Scrooge.

"Ebenezer, joskus kysyt mahdottomia kysymyksiä."

"No...?"

"Luuletko todella, että tiedän vastauksen tähän kysymykseen? Syy tähän henkeen on henkilökohtainen, joten minulla ei tietenkään ole tietoa niiden perusteista. Kysymykseesi ei voida vastata-ainakaan minä." Marley pysähtyi ja neuvoi sitten: "Jos olet nyt toipunut kipinöistä, jatkakaamme."

Alle tusina askelta Rains Of Darknessin ohi Marley osoitti polkua, joka koostui kokonaan henkien raajoista. "Mennään padon yli."

Scrooge tuijotti sotkeutunutta polkua ja tarkkaili henkien irrotettujen jalkojen ja käsivarsien välistä vuorovaikutusta. Kun yhden hengen käsi tarttui toisen jalkaan,

yhdessä tuhansien muiden samoin tekevien ihmisten kanssa, he muodostivat polun liikkuville mutta vakaille raajoille.

"Parempi harkintakykyni..."

"Ei syytä tuoda sitä sisään. Seuraa vain minua, Ebenezer."

"Mutta tie-Teint sanoi..."

"Aina kun saan tilaisuuden, ohitan katkaistujen henkien kraatterin. Me kaikki teemme. Joten seuraa vain minua."

"Mutta olen kuullut niin paljon kraatterista. En halua ohittaa sitä."

"Luota minuun, sinä uskot."

"Sellainen pettymys."

"Emme ole täällä lomalla. Tule, Ebenezer, ennen kuin lisää Coss Acceptance-ohjelmaa julkaistaan yhdessä uusien päihteiden kanssa."

Scrooge seisoi irrotettujen osien padon sisäänkäynnin luona kiinnittyneenä tuhansiin yhteen puristuviin käsiin. Niin monien nyrkkien puristaminen ja vapauttaminen loi visuaalisen sormien tanssin. Kun lisäkkeet muuttuivat jatkuvasti, Marley otti askeleen patolle. Hämmenneiden kynsien lonkerot tarttuivat hänen ihoonsa, mutta hän jatkoi kuitenkin vahingoittumattomana. "Katso, he ovat voimattomia", Marley vakuutti Scroogelle.

Ystävänsä luottamuksen lohduttama Scrooge seurasi Marleya padolle. Ensimmäinen askel oli oudon vakaa Scroogelle. Toisella askeleella käsi ojensi ylös ja tarttui hänen jalkansa lihasta. Scrooge tunsi kihelmöivän tunteen luidensa vieressä, mutta luuranko kulki hänen läpi. Jokainen askel toi uudet kädet tarttumaan, sitten kulkemaan Scroogen

läpi. Hän oli melkein puolivälissä padon yli, kun kaksi kättä tarttui häneen samanaikaisesti hänen jalkansa kummaltakin puolelta. Kynnet kohtasivat Scroogen jalan keskellä, yhdistäen sormet hänen sääriluun ympärille ja pidättäen hänet paikkaan. "Jakob, Jacob, heillä on minut!"

Yllättynyt Marley tarttui yhdestä kädestä. Nämä kaksi luurankoa olivat ympäröineet Scroogen niin kiehtovalla pidolla, että hengen luiden ei tarvinnut puolustautua Marleyn uteliailta paineilta, sillä ne olivat muodostuneet yhdeksi kiinteäksi luuksi Scroogen nilkan ympärille. Kun nämä kaksi työskentelivät saavuttaakseen Scroogen vapauden, toinen käsipari ojensi hänen toista jalkaansa ja sulki sen samalla tavoin patoon. Scrooge huusi kauhuissaan kuin puu tuulella. Kun Marley vääntyi, kallisteli ja teki kaikkensa vapauttaakseen hengen lisäkkeet, Scroogea alettiin vetää alaspäin.

Aivan kuten hänen polvensa katosivat b:n verkkoonyksi, Apurto ilmestyi. Varoittamatta peto murskasi käden vetäen kovimmin Scroogea. Laskevan vedon jännityksen vapauttaminen sai jäljelle jääneet raajat löystymään hänestä. Kun Apurton leuat puristutuivat tiukasti jokaiseen loukkaavaan käteen, hengen ote Scroogesta väheni tyhjäksi. Vapautettuaan ihmisen Apurto tarttui Scroogen housujen istuimeen ja veti hänet sitten takaisin Tielle.

Kun Scrooge ja Marley olivat turvassa, he kohtasivat pedon ja sanoivat: "Kiitos."

Apurto murisi vain: "Yhaah-ae. Yhaah-ae!"

"En usko, että hän pitää sinusta", sanoi Scrooge.

"Epäilen, että hän pitää kummastakaan meistä", vastasi Marley.

Kun talonmies juoksi kohti katkaistujen henkien kraatteria tallettaakseen kerätyt raajat, Marley ja Scrooge seurasivat hitaasti. He ohittivat hehtaareja hengen lisäyksiä Dam Of Connected Parts-padon sisällä. Useimmat muuttivat jatkuvasti yrittäessään tarttua mihin tahansa. Koska pato on viisi kertaa leveämpi kuin pitkä, se tarjosi parille tuntikausia katselua heidän kävellessä kohti kraatteria.

Epävarma siitä, mitä Road toisi seuraavaksi, Scrooge päätti tarkoituksella jäljittää Marleyn. Marley tunsu levottomuutensa ja yritti rauhoittaa ystäväänsä. "Minä suojelen sinua, Ebenezer." Sitten hän lisäsi: "Muista vain, että sisällä olevat eivät voi vahingoittaa ketään tiellä matkustavaa."

"Sisäpuolella-minkä sisällä? Jacob, olisin nyt haudattu sormien ja varpaiden väliin, jos Apurto ei pelastaisi minua. Miksi asetit minut siihen vaaraan?"

Marley vain kohautti olkapäitään ja sanoi: "Teen paremmin sinun kanssasi, Ebenezer." Hän odotti reaktiota, mutta mitään ei annettu, joten Marley vaihtoi puheenaihetta. "Pian näet kraatterin huipun."

"Jacob, jolla on lempinimi kuin kraatteri, miksi tuollaisella paikalla olisi huippu?"

"Ebenezer, tämä ei ole tärkeä keskustelu."

"Miksi ei?"

"Koska se paljastaa itsensä pian. Ole vain kärsivällinen", Marley vakuutti.

"Onko Hyväksyminen siis tarpeeksi tärkeää puhuakseen?"

"Hyväksymisestä tässä paikassa on kyse-mitä sitten ajattelet?" Marley pysähtyi ja odotti vastausta.

"Maan päällä rakkaudella ei ole fyysisiä ominaisuuksia, mutta sinä sanot, että hyväksyminen on fyysistä. Ja hyväksyminen on rakkautta, eikö niin?"

"Hyväksyminen yhdistää sekä puhdistetun ihmiskokemuksen että rakkausenergian."

"Kummallakaan näistä asioista ei ole aineellista sisältöä. Kysymykseni siis kuuluu, kuinka hyväksymisellä voi olla fyysisiä ominaisuuksia?" kysyi Scrooge.

"Kuten jo tiedätte, Transmogrifylla on painovoima, joka puristaa kaiken. Tämä koskee jopa Hyväksymisen rakkausenergiaa."

"Joten Transmogrifyn ulkopuolella..."

"Se leviää, joten sen fyysikaalisia ominaisuuksia ei enää voida havaita. Kaikissa sanoissa ja käsitteissä on kuitenkin energiaa", Marley sanoi.

"Energiaa ei voi nähdä tai koskea. Se ei ole fyysistä", Scrooge vaati.

"Ja silti se tekee fyysistä työtä. Joten, Ebenezer, kuinka jokin ei-fyysinen voi toimia fyysisesti?"

Scrooge mietiskeli hiljaisuudessa, kun he jatkoivat horisontissa kasvavaa valkoista hehkua. Yhtäkkiä hän kysyi: "Jakob, onko olemassa paikkaa, jossa Hyväksymisestä todella tulee kiinteä aine?"

"Ebenezer, minulla ei ole edes kykyä kuulla tai ymmärtää Äärettömän Tietoisuuden nimeä, kuinka voisin koskaan tietää sitä?" Hän ajatteli nopeasti ideaa ja lisäsi sitten: "Se on mielenkiintoinen ajatus-kuvittele istuvansa rakkauden kivellä-oletan, että vaikeimmatkin ihmiset pehmentyisivät tällaisessa kontaktissa."

"Luuletko, että se ratkaisee maailman ongelmat?"

"Tarkoitatko, että Englannin verisen koodin sijaan siitä tulisi vain veren tahraa koodi?"

Ebenezer nauroi ajatukselle. "Vaikuttaa siltä, että kulttuurimme juurtuu väkivaltaan."

"Pakotettu mukautuminen ilman empatiaa on yhteiskunnan pääasiallinen vahinko yksilöä kohtaan."

"Joten rakkauden tiili ei ehkä muuta mitään?" kysyi Scrooge.

"Tietysti olisi, ihmisille, jotka ovat tekemisissä sen kanssa. Mutta väkijoukolle, joka liikkuu vain yhteiskuntajärjestyksen ohjaamaa polkua pitkin, valitettavasti muutos tapahtuu vain, kun voimakkaat ihmiset vaativat mukautuksia." Marley pysähtyi ja jatkoi sitten. "Muutos ei aina hyödytä, Ebenezer. Riippuen yksilöstä, joka painostaa, muutos voi pahentaa asioita yhteiskunnassa."

Scrooge osoitti taivaanrantaa kohti ja huudahti sitten: "Valkoinen hehku on muuttumassa oranssiksi!"

"Hitto!" Marley huusi ja hyppäsi Scroogen päälle. Kun nämä kaksi kaatuivat Roadille, liikkeen humina ohitti Marleyn. Lämpimän ilman aalto ryntäsi heidän ylitsensä, ja henkilöiden kolinaa kuului yhteen törmäävän pään yläpuolelta. Kun raajat putosivat irrotettujen osien patoon, kallot pakottivat tiensä sisäänkäyntiä kohti. Koko ajan Marley suojeli Scroogea purevien päiden parvelta.

Kun tuulen liikettä ei enää voitu tuntea, Marley antoi Scroogen seisoa. Ennen kuin hän oli täysin pystysuorassa, Scrooge nosti nenänsä ylöspäin, otti sisäänsä ilmaa ja kysyi sitten: "Onko ne ruusuja, jotka haistan?"

Marley katsoi Scroogea kuin hän oli hullu, ja vastasi sitten: "Ei, Coss Acceptanceessa on aina tuoreen leivän tuoksu."

"Se ei ole ruokaa, jonka haistan, se on kukka", Scrooge väitti.

"Sanon sinulle, olet typerä. Coss Acceptancella on paras tuoksu, jonka olen kokenut."

"Kyllä-ruusut."

He katsoivat toisiaan, tuhahtivat eri mieltä ja jättivät sitten aiheen väliin. "Luulen, että näen nyt muutakin kuin vain kraatterin huipun", sanoi Scrooge ja osoitti huipun liikettä irisoivan nesteen ja lepattavien siipien. Marley vain nopeutti vauhtiaan.

Muutaman tunnin kuluttua, ilman varoitusta, Crater Of Severed Spirits ilmestyi Scroogelle. Kuten sumun nouseminen, kraatterin liike tuli näkyväksi. Marley oli seurannut kraatterin hälinää padon jälkeen. Scroogen täytyi kuitenkin odottaa, kunnes hänen mielensä tarttui visuaalisuuteen, ennen kuin hänen ymmärryksensä tuli mahdolliseksi.

Scrooge tunsi kraatterin kuumuuden kauan ennen kuin hän näki sen sisällä kamppailevien henkien raivon. Hän pysähtyi, kun kraatterin sisältävä kupla liioitteli jokaisen hengen kiipeämistä kvartsi- ja lodekiviseiniä pitkin. Kraatterin suojaseinän läpäisemätön rakenne vaikutti veden kaltaiselta siinä mielessä, että se oli jatkuvassa liikkeessä, mutta sillä oli pieni suurennus ja vaikka dynamiikka toiminnassa pysyi läpinäkyvänä.

Kun Scroogen visio keskittyi hohtavaan kalvoon, joka sisälsi kraatterin, nouseva Coss oksensi Baabelia peittävän vaipan ympärille. Scrooge hyppäsi takaisin, kun neste tippui kraatteriin.

"Mikään muu kuin Coss Acceptance voi tunkeutua kraatterin seinään." Marley pysähtyi, osoitti Baabelin palloa, joka takertui esteeseen, ja lisäsi sitten: "Sinun pitäisi vain olla onnellinen, ettei sinun tarvitse haistaa sitä tavaraa."

"Luulin, että se haisi ruusuilta", kommentoi Scrooge.

"Sekoitat Baabelin Coss Acceptanceen." Marley osoitti Coss-kokoelmaa, joka oli koottu lähelle kotelon yläosaa, ja sanoi sitten: "Yläosassa olevasta kypsemmästä Cossista vapautetulla Baabelilla on miellyttävä tuoksu, mutta nuori Coss vain katoi meidät jollakin lähempänä lantaa kuin hajuvettä."

Hämmentyneenä Scrooge kysyi: "Miksi he sylkevät mitään?"

"Ebenezer, näetkö kraatterin pohjalle?"

Scrooge siristi silmiään katsoessaan kraatterin syvyyteen. Erilaiset toiminnan liikkeet hidastivat hänen havaintoaan kuilusta. Kun hänen näkemyksensä kulki tuhansien hänen alla olevien seinien kiipeävien henkien ohi, hän kiinnittyi kraatterin syvimpään kohtaan. Äskettäin saapuvat henget, jotka romahtivat liekkeihin, hallitsivat hänen näkymäänsä. "Siellä alhaalla on helvetti."

"Ilman haisevaa Baabelia koko kraatteri olisi liekkien massa", Marley selitti. Sitten hän lisäsi: "Yleensä tuli ei vaikuta henkeen, mutta siellä alhaalla", hän sanoi osoittaen tulta, "se saattaa satuttaa."

"Miksi luulet niin?" kysyi Scrooge.

Marley, ajatuksiinsa vaipuneena, sanoi vain: "Meidän täytyy siirtyä tämän paikan ohi nopeasti. Lopeta tuijottaminen ja jatka kävelyä."

Scrooge hidasti. Joka askeleella hänen ihastuminen uusiin vaikutelmiin pysäytti hänen jalkansa. Kraatterin kaivannon liekkien joukossa kamppailivat henget, jotka yrittivät liikkua toistensa ohitse, kukin kiiveten muiden huipulle. Kraatterin pohjaa kiertävä Lake Of Flames vain vähensi tuli- ja sifonkiliikettään Baabelin vapautuessa. Sillä siinä hetkessä pyörteinen liekki tukahduttaisi väliaikaisesti. Kuitenkin vain lyhyesti, sillä kun henget jatkoivat kiipeilyä kraatteria peittävän kvartsin ja lodekiven yli, kipinät sytyttivät jälleen palamaan alentavan Baabelin altaan.

Kun äskettäin saapunut henki oli siirtynyt Lake Of Flames-järven taakse ja kiipesi kraatterin puolelle, heidän kokemuksestaan tuli uurastaminen kohti reunaa, jossa tapahtui muuttuminen Cossiksi. Vaikka matka ylös kraatterin sivuille sisälsi sekä kauhuja että heräämisiä jokaiselle hengelle, tavoitteena oli tunnustaa ja sitten muuttaa heidän ajatuksensa siitä, että he olivat itse Ääretön Tietoisuus haluksi olla liitossa Äärettömän Tietoisuuden todellisen alkuperäsuunnitelman kanssa.

Henkien kaoottisen liikkeen pommittaminen kraatterin sisällä sai Scroogen keskittymään. Tuntemattomien toimintojen hämmennys sai hänet pysähtymään. Marley keskittyi muualle, mutta ei ymmärtänyt, että Scrooge oli lopettanut kävelemisen. Kuultuaan ystävänsä huudon, hän kääntyi ympäri ja huomasi Scroogen jälleen rypistyneenä Tiellä. Palattuaan hänen luokseen hän selitti tarkoituksella: "Ebenezer-sinun on-pysyttävä lähelläni-minua!"

Scrooge painoi itsensä polvilleen ja vastasi: "Älä sitten liiku niin nopeasti."

"Meillä on paljon aluetta matkustamisena, Ebenezer. Jos luulet, että kraatteri on valtava, ja se on sitä", Marley sanoi heilutellen käsiään paikan laajuuden yli, "tuhoisten pakotteiden kentät järkyttävät sinut." Hän virnisti ja lisäsi sitten vieokkaasti: "Tuo Mog voisi olla suurempi kuin koko maa."

"Ei, se ei ole, Jacob", Scrooge sanoi, half hymyilee.

Marley puristi sormensa Scroogen olkavarsien ympärille ja auttoi sitten nopealla nykäyksellä hänet jaloilleen.

"Mitä kaikkea tässä näen?" kysyi Scrooge suorittaessaan saman käsivarren heilautuksen kraatterin yli, jonka Marley oli juuri suorittanut.

Marley ymmärsi totuuden, että Scrooge oli valloittanut. Hänen katsoessaan kraatterin kaaosta sai hänet ymmärtämään, ettei hän pystyisi siirtämään ystäväänsä tiellä ennen kuin hän salli Ebenezerin katsoa vanhanaikaisesti kraatteria.

Scrooge tarkkaili hiljaa, kun Marley katseli tunteiden muuttuvan ystävänsä kasvoilla jokaisen uuden toiminnan myötä. Ennen ystäviä kamppaili henki enintään kymmenen metrin päässä heistä. Scrooge lumoutui hengen ahdistuksesta, joka yritti saada aseman reunan huipulla. Henki työskenteli samoin kuin tuhannet muut yrittäessään saavuttaa tehtävän nousta harjanteelle, jossa heidän muuttumisensa cossiksi tapahtuisi.

Lopulta henki seisoj selkään niitattua vartijaparia vasten ja nosti hitaasti heidän kätensä kohtisuoraan vartaloon nähden. Liike pysähtyi, kun aaveen käsivarret kehittyivät useiksi siipiksi, joista jokainen peitti mustilla höyhenillä. Scroogen suu, joka oli jo ammottavassa tilassa, lokahti auki, kun kummankin siiven kiinnitys vartaloon välähti auki. Jokaisesta silmästä virtasi valokaskadi.

Metamorfoosi hengestä Cossiksi saavutti päätökseen, kun valtava määrä Baabelia lensi ulos heidän edessään nyt seisovan linnunomaisen olennon nokasta. Muuttuva yksilö

jatkoi rasvaisen Baabelin oksentamista. Jokaisella ulosheitolla Coss nousi korkeammalle kraatterin keskelle. Lopulta siipien räpyttely alkoi kantaa olentoa suljetun kraatterin kruunuun kerääntyneelle Coss-kokoelmalle.

"Katso, Jacob", Scrooge huusi ja osoitti epämuodostunutta Cossia. Olento pyöri ympyröitä taistellessaan luodakseen nousun. Pedon pyörivät vääntymät saivat Scroogen sulkemaan silmänsä estääkseen pahoinvoinnin valtaavan vatsansa.

"Sinun pitäisi hurrata sitä Cossia."

"Miksi?"

"He ovat jo selvinneet yhdestä Cossin vapautumisesta-eivätkä heidän näkemyksensä mukaan kaikki heidän raajonsa palanneet kraatteriin."

"Luuletko, että se on yksi niistä päistä, jotka purivat minua?"

"Ei. Kallot palautetaan Lake Of Flamesille. Niiden kiipeäminen reunalle alkaa alusta, mutta vasta sen jälkeen, kun tarpeeksi niiden luut ovat yhdistyneet uudelleen. Päät, jotka hyökkäsivät sinua, yhdistyvät edelleen ruumiinosien kanssa."

"Se ei vain ole reilua", valitti Scrooge.

"Ebenezer, tiedät, että kraatteri ei ole oikeudenmukaisuudesta. Se luotiin, jotta henki voisi kehittyä ilman ulkopuolista apua."

"Näyttää olevan liiallinen taakka, että joillekin, jotka ovat melkein valmiit Transmogrification-prosessin kanssa, muut pakenevat Cossit repivät heidät erilleen."

Marley heilautti kätensä kraatterin laajuuden yli ja sanoi sitten: "Siellä ei ole luotu mitään pahantahtoisilla tarkoituksilla."

Scrooge voihi, kun hän osoitti edelleen hölmöttävää olentoa, ja kysyi sitten: "Onko tuo Coss kaikki hyvin?"

"Se tulee todennäköisesti olemaan onnellisin Coss Acceptance, joka tulee tuosta ryhmästä", Marley sanoi ja osoitti huipulla olevaa yhdistettyjen Cossien ryhmää.

He katselivat, kuinka sadat mustasiipiset olennot tunkeutuivat kohonneiden cossien nousevaan joukkoon. Liikkeen räpyttely lumoutti parin, mutta Scrooge keskittyi vain haavoittuneeseen.

Tarkoituksella varovaisesti vammaisen Coss lähestyi toisiinsa kietoutuneet höyhenet ja silmät. Jokaista rampatun työntöä ylöspäin vastusti voimakkaampi ryhmätyöntö alaspäin. Henkien paakkuuntunut verkko liikkui kuin yhdellä hengityksellä. Hiljattain muunnettu Coss pysyi pyörteillä väkijoukon alla.

"Se Coss putoaa uupumuksesta", Scrooge huolissaan.

"Katso vain", käski Marley. He seurasivat kömpelön tanssia yrittäessään sopeutua, mutta vain Marley oli valmistautunut seuraavaan. Sillä kuten Scrooge oli ennustanut, Coss alkoi varoittamatta pudota takaisin kohti Liekkijärveä.

"Ei!" huusi Scrooge. "Meidän täytyy..." Mutta ennen kuin seuraava sana huusi, kaksi Cossia irtautuivat ryhmästä ja putosivat sitten laskeutuvan kumppaninsa tasolle. Kun he hidastivat putoamistaan lähes pysähtymään, kaksi lukittua höyhentä ahdisti olennon kanssa. Yhdessä nämä kolme kiipesivät takaisin kraatterin huipulla olevaan Cossin kasaan.

Uusien Cossien virtaus laumaan valloitti Scroogen, kun mustien, harmaiden ja valkoisten kiemurteleminen muutti massan pyörteiseksi myrskyksi. Koko ajan Baabel satoi seinillä kiipeävien kamppailevien henkien päälle. "Luulen, että kaksi käsivarresta, jotka sulkivat sinut patoon, tulivat tuolta raajarikuvalta Cossilta", Marley sanoi yrittäen piilottaa virneensä.

"Se ajatus pyöri myös minun mielessäni." Scrooge hymyili takaisin.

Yhdessä he havaitsivat Baabelin roiskuvan kiipeilyhenkien päälle. Scrooge ihmetteli, miksi jotkut henget näyttivät olevan uudelleennesteen sykkimä, kun taas toiset tarkoituksella hieroivat sitä itseensä. Näille hengille se näytti olevan tonic, jossa voide antoi kiipeilijälle energiaa.

"Miksi Baabeliin kohdistuu niin päinvastaisia reaktioita?"

"Se on nesteen haju ja tarkoitus."

"Tarkoitus... näyttää siltä, että se vain auttaa Cossia pysymään lennossa", sanoi Scrooge.

"Se pitää kraatterin omavaraisena."

"Ajattelin, että sen tekevät lodestones ja kvartsi."

"Ei, ne tehostavat kraatteria, joka puolestaan sähköistyy, kun kiipeilyhenget luovat kipinöitä, jotka ylläpitävät heidän rajattua aluettaan." Marley osoitti niitä, jotka kiipeävät aitauksen reunoille, ja sanoi sitten: "Ne köyhät henget ovat menettäneet rakkaussyhteytensä. Kiipeäessään rikoksiaan miettiessään he sitten ottavat vastuun teoistaan, eivät päässään-mikä on helppoa-vaan sydämessään. Se on heidän ainoa polkunsä hyväksymiseen. Heille ei anneta etuoikeutta työskennellä menneisyydessä, joten kaikki muut tapahtumat voivat tapahtua." hän sanoi ja heilutti jälleen kätensä kraatterin yli.

"Kyllä, mutta se Baabel on edelleen mysteeri", Scrooge sanoi ja osoitti edessään olevaa kaatosadetta. "Miksi jotkut henget pitävät Baabelista, kun taas toiset ovat siitä vastenmielisiä?"

"Sanoin jo sinulle, se on haju, Ebenezer."

"Se tuoksuu ruusuilta, miksi kukaan ei koskaan pidä siitä?"

"Itse asiassa vasta muodostettu Coss tuottaa Baabelia, joka on lähempänä varsinaisen oksennuksen hajua kuin ruusuja, Ebenezer." Scrooge vain raapi päätään Marleyn jatkaessa. "Näetkö Cossin huipun huipulla?"

Scrooge jännittyi keskittyäkseen pyörteiseen henkien joukkoon. "Hyvin huipulla?"

"Kyllä, kerro mitä näet", käski Marley.

Scrooge rasittaa visuaalista selvennystä, ja totesi lopulta luottavaisesti: "Siellä on vain valkoinen valo."

"Katso tarkemmin-näetkö höyheniä?"

Scrooge tutki irisoivaa virtausta. "Höyhenet? Ei, ei höyheniä, mutta tuo valkoinen valo näyttää kuitenkin koostuvan kaikista väreistä."

"Ja silti se pysyy valkoisena", sanoi Marley.

Scrooge kysyi ystävältään: "Minkä värinen sen pitäisi olla?"

"Kaikki värit yhdessä luovat hämärän harmaan, ei valkoisen, Ebenezer."

"En seuraa pointtiasi. Pitäisikö minun nähdä harmaata?"

Marley selitti hitaasti: "Tämän väristyksen taika ei ole sen värissä, vaan sen valossa. Kuitenkin Baabel pitää kraatterin järkevänä."

"Tarkoitatko tavaraa, joka tuoksuu ruusuilta?"

Marley osoitti kiertelevää säteilevää hehkua ja selitti sitten: "Baabel on dynaaminen aine." Scrooge vain katseli, kun Marley heilutti kättään edestakaisin korostaakseen sanojaan: "Mustahöyhenhöyhenet pursuavat öljyistä kauheaa nestettä, mutta kun ne nousevat ja alkavat tiivistyä ryhmään, niiden väri, höyhenet ja Baabel muuttuvat Coss Acceptanceksi. Lopulta ylhäällä olevat tunkeutuvat takaisin."

Scroogen silmät laajenivat, kun hän pudisti päätään hämmentyneenä. "Nyöryvätkö he itseään?" hän kysyi tuijottaen jatkuvaa Baabelin sadetta.

"No, se lopulta on enemmän kuin tasainen tippa heidän olemuksestaan." Marley osoitti kärkeä ja jatkoi. "Ne Cossit ovat jo muuttuneet hyväksynnöiksi. Pian he hajottavat kraatterin katon, ja sitten osa niistä lentää Abyss Of Final Transmogrifyyn, missä Coss Acceptance kerätään."

"Jopa ne mustahöyhenhöyhenet?"

"Kun yläosa rikotaan, kaikki muuttuvat."

"Silloin päät hyökkäävät?" kysyi Scrooge.

"Kyllä, se on valitettava mekaniikka, jossa joudutaan selviytymään ja muuttumaan ilman apua. Vaikka kraatteriin ei tarkoituksella suunniteltu vahinkoa, Ebenezer, tämä on ainoa Mog, jossa kaikista hengistä ei tule hyväksyntää. Jotkut menetetään."

Marley pysähtyi katsomaan Scroogen reaktiota ja osoitti sitten syvälle kraatteriin huutaessaan: "Katso, Ebenezer! Eikö se ole kuningatar Catherine de' Medici?" Niiden alla työskenteli melko kodikas nainen, joka oli pukeutunut täyspitkään pukuun, joka peitti kaikki paitsi hänen kätensä ja kasvonsa. Jokaisella ylöspäin suuntautuvalla kipinällä hänen luomat kipinät sytyttivät hänen mekkonsa tuleen, mutta mustahöyhenhöyhenen Cossin vapauttaman Baabelin raikas virtaus sammutti ne.

"En tuntisi häntä. Ranskalaiset eivät kiinnosta minua, Jacob."

"Minä minäkin, mutta tiedän, että se on hän", Marley huudahti ja kysyi sitten: "Tapasitko koskaan Matthew Pepinin, sen tallin omistajan, jossa työskentelin lapsena?"

"Minulla ei ole koskaan ollut kunniaa."

"Joka 23. elokuuta hän kaivoi esiin tämän saastaisen kuvan hänestä, laittoi sen seinälle ja heitteli koko päivän hevosenlantaä hänen kuvaansa."

"Luulen, että ranskalaiset olivat kiinnostuneita Matthew'sta."

"Hän on ranskalainen", sanoi Marley.

"Jotenkin äärimmäisyyttä, että hän on niin Ranskan kuningatarta vastaan."

"Ei, se ei ole sitä. Hän koki aina uudelleen Pyhän Bartolomeuksen päivän verilöylyn, jossa hän", hän sanoi osoittaen kamppailevaa naista heidän allastaan, "murhasi perheensä protestanttisen hugenottien puhdistuksen aikana. Vain Englantiin ja Amerikkaan paenneet perheet selvisivät. Jos Matthew'lla on sananvalta, kestää kauan ennen kuin hän vapauttaa itsensä kraatterista-jos hän koskaan tekee."

"Matthewsista puhuttaessa, eikö se ole Matthew Hopkins, Witchfinder-kenraali?" kysyi Scrooge osoittaen toista kraatterissa työskentelevää.

"Niin se on. Englannin oma naisten kiduttaja."

"Se oli varma ajanjakso, jolloin valheet hallitsivat maailman toimia", Scrooge sanoi.

"Toivon, että Apurto jonain päivänä nielee päänsä."

"Aiheuttaako tuollaiset lausunnot sinulle vahinkoa, Jacob?" kysyi Scrooge.

"Tarkoitatko toista pahaa tahtoa?"

"Tuleeko sinua rangaista tästä ajatuksesta?"

"Rangaistus-se on niin inhimillinen reaktio paheksumiseen, Ebenezer." Marley hiljeni itsensä ja sanoi sitten: "Oletko nähnyt tarpeeksi? Voimmeko nyt mennä Chuteen?"

"En ole varma, olenko valmis siihen, mutta matkustakaamme Road." Tämän sanottuaan nämä kaksi siirtyivät jälleen kohti suurempaa vaaraa.

**** Stave Seven ****

Niin monia vaaroja

KUN KAKSI sekoittuivat kohti kourua, Marley kysyi: "Haluatko nähdä, miksi putoat maahan joka kerta, kun poistun viereltäsi?"

"Etkö aio tehdä sitä uudestaan, ethän?"

"Vain jos minun on pakko."

Scrooge pohti ystävänsä sanoja. Hän tiesi, että Marley antoi hänelle oikean vastauksen, mutta silti hän ei ollut tyytyväinen siihen. Ajatus näkymättömän voiman työntämisestä maahan sai hänet karttamaan Marleyn kyselyä. "Jacob, en usko, että Transmogrifysta olisi hyötyä."

"Se ei myöskään olisi haitallista."

Läpäisevällä katseella Scrooge tutki Marleyn ilmettä toivoen löytävänsä kiusan hänen lausunnossaan. Marley puolestaan pysyi staattisena ja vakavana. "Rehellisesti, Ebenezer, jos et luota minuun, miksi olet täällä?"

"Ei, Jacob, se ei ole minun varoitukseni. Sinun on myönnettävä, ettet aina tiedä rajoituksiani."

"On vaikea muistaa kaikkia heikkouksiasi. Haluan vain näyttää sinulle jotain kiehtovaa."

"Ja se ei vahingoita minua?"

"Ei edes vähän."

Scrooge tuijotti Marleya silmiin etsiessään edelleen merkkejä petoksesta, mutta tajusi pian, että tällainen ilme olisi epämääräinen ja vaikea tunnistaa, joten hän kysyi: "Haitako minua, jos en tiedä tätä?"

Marley tutki Scroogea toivoen ymmärtävänsä hänen pelkonsa. Tarkastellessaan rypytyistä Scroogen kasvoilla hän tajusi heti kauhun. Transmogrifyn tuhoutuminen uhkasi Scroogen olemassaoloa, ja hän, Marley, oli ollut huolimaton. Vaarat olivat läsnä, mutta ne eivät kuitenkaan olleet hänen vaarojaan-vaan ainoastaan Scroogen.

Kun Marley oli täysin tietoinen Scroogen ahdistuksesta, hän päätti olla valppaana suojellessaan häntä. "Ei ole mitään syytä luottaa minuun. Olen ollut varas, valehtelija ja pelkuri. Vasta kuolemani kautta minulle annettiin tämä armo parantaakseni. Ja silti, sinun totuutesi tällä hetkellä ei ole minun, sillä sinun totuutesi on se, että et kuulu tänne. Olen ollut huolimaton kyvyssäni ymmärtää riskejäsi, Ebenezer." Marley pysähtyi esittäessään antamansa lupauksen. "Jos minä hetkenä tahansa tunnen, että sinut tuhotaan, kutsun välittömään transmograatiooni, joka kuluttaa minut ja lähetän sinut kotiin."

"Teint sanoi, että se ei voinut olla osa Transmogrifyyn pääsyäni."

"Ei, Teint sanoi, että jos sinut tapettaisiin, en voisi pelastaa sinua pyytämällä välitöntä siirtolaisuutta rangaistuksena. Mutta voin pyytää sitä juuri ennen kuin sinua vahingoitetaan, minkä pitäisi pelastaa sinut."

Scrooge ei tiennyt onnistuisiko tällainen liike, mutta hän tunsi tunteen Marleyn äänessä ja väistyi hänen luottamuksensa. "Näytä sitten minulle kiehtovuutesi."

"Se on helppo tehdä." Marley osoitti kraatteria ja sanoi sitten: "Laita sormesi seinälle, mutta vain sekunniksi."

Edelleen varovaisena Scrooge lähestyi seinää, tuijotti kraatterin toiminnan myrskyä ja painoi sitten nopeasti oikean etusormensa kärjen kalvoa vasten. Hän alkoi spontaanisti nauraa. Kun nauru valtasi hänet, Marley repi Scroogen käden seinästä: "Sanoin hetken."

Naurusta ulvoen Scrooge kaksinkertaistui yrittäessään saada takaisin malttinsa. "Vain yksi sekunti tästä ilosta-Jacob, sinä olet edelleen röyhkeä kurja."

"Katso nyt mitä olet tehnyt", Marley sanoi osoittaen Scroogen sormen jättämää raitaa.

Scrooge nousi ylös ja ihmetteli useita vaakasuuntaisia viivoja, jotka nyt näkyvät kalvon sisällä. Hän laski itsekseen heidän lukumääränsä ja kysyi sitten: "Jätinkö kaikki seitsemän riviä?"

"Ja niiden täyttäminen kestää myös jonkin aikaa. Miksi naurat, ei pääse minusta, mutta näetkö mitä olet tehnyt? Ymmärrätkö luomiesi linjojen merkityksen?"

Scrooge hiljensi naurunsa yrittääkseen ratkaista kysymyksen, mutta lopulta hän sanoi vain: "Ei."

"Voitko kertoa, että kraatteri pyörii nopeammin kuin silmät pystyvät jäljittämään?"

"Nopeammin kuin näen?"

Scrooge ymmärsi konseptia, kuten Marley selitti. "Kraatteri pyörii niin suurella nopeudella, että Lake Of Flamesissa syntyy imu." Marley pysähtyi salliakseen Scroogelle chance vastata. Kun vastausta ei saatu, hän jatkoi. "Pyöreä liike tehostaa Transmogrifyn painovoimaa."

"Miksi Transmogrify tarvitsee vahvempaa painovoimaa?"

"Kerroin jo sinulle miksi-niin hengillä voi olla kyky tuntea uudelleen. Syvyydessä henget kokevat voimakkaan fyysisen tunteen", vastasi Marley.

"Jacob, tunnetko sinä juuri nyt?"

"Tunne mitä?"

"Mitään."

Marley pohdiskeli tätä kysymystä ennen kuin hän yhtäkkiä taputti kätensä yhteen, ja sanoi sitten: "Tunsin sen. Se on kuitenkin erilaista. Sen sijaan, että olisin tuntenut kämmenien paineen osuvan toisiinsa, tunsin käsissäni olevien luut liikkuvan toistensa ohi. Tuntuu pikemminkin harjaamiselta jotain vastaan kuin iskuilta."

"Tarvitset siis enemmän painovoimaa tunteaksesi mitään?"

"Minä, ja oletan, että niin tekevät muutkin henget."

"Ajattelin, että painovoima oli sama kaikkialla", sanoi Scrooge.

"Parhaan tietoni mukaan painovoima on vain-painetta. Mutta kysyn teiltä tämän, olisiko painovoimaa, jos ei olisi atomeja? Tarkoitan, tavaraa putoaa; jos ei olisi tavaraa, olisiko painovoimaa edelleen?"

"Se on vähän koulunkäyntini ulkopuolella, Jacob. Kysymys näyttää kuitenkin olevan luonteeltaan samanlainen kuin kana ja muna paradoksi."

"Kyllä, paradoksi todellakin."

He jatkoivat hiljaa, kunnes Scrooge kysyi: "Mikä saa kraatterin pyörimään?"

Marley katsoi kraatterin kärkeä kohti ja sanoi sitten osoittaessaan Cossia: "He tekevät."

Scrooge tutki massiivista muotoa kraatterin huipulla, mutta ei pystynyt havaitsemaan muuta liikettä kuin Baabelin oksentamisen. "En näe pyörimistä."

"Kyllä, tiedän. Kun henget kulkivat tiellä, he eivät nähneet pyörimistä. Kaikki muuttui, kun Haamukäytävä luotiin. Siitä näkökulmasta katsottuna", Marley osoitti käytävää, jossa on paljon matkustavia henkiä, ja selitti sitten: "Voi olla näkemättä pyörivän kärjen."

"Mainoit, että käytävä luotiin. Kuka "loi" käytävän?"

"Henget tekivät tietysti." Marley pysähtyi ja selvensi vastaustaan. "Itse asiassa, lopetimme vain Roadin käytön."

"Miksi tekisit niin?"

"Sana on, että Apurto tarvitsi tauon siitä, ettei hänen täytynyt vetää jatkuvasti henkiä kraatterista." Marley hymyili ovela virneensä ja sanoi sitten: "Minusta henkilökohtaisesti

se oli enemmän itsepalvelua. Ennen käytävää meillä kaikilla oli kokemusta uudesta tulokkaasta, joka työnsi meidät ulos kourusta, kun he saapuivat kraatteriin."

"Joten ääretön tietoisuus vain antoi henkien muuttaa Transmogrify?"

"Meistä ei tule mielettömiä olentoja kuolemassa. Ääretön tietoisuus antaa meille vapaan tahdon hallita tilannettamme."

"Miksi Infinite Consciousness ei vain suunnittele kourua uudelleen?"

"Luulen, että se johtuu siitä, että inhimilliset haasteet ovat arvokkaita. Äärettömällä tietoisuudella ei ole viitteitä siitä, mitä henkilön teot ovat, ja että elämänlaatu on korvaamaton."

"Se tarkoittaisi, että Äärettömällä Tietoisuudella ei ole aavistustakaan siitä, tuhotaanko minut Transmogrifyssa vai palautetaanko minut Lontooseen", sanoi Scrooge.

"Se tietää kaikki mahdollisuudet, mutta ei varsinaista tapahtumaa."

"Joten se tietää vain menneisyyden ja nykyisyyden, mutta ei tulevaisuutta?"

"Tulevaisuus on helppo nähdä, mutta mahdotonta vahvistaa ennen kuin se tapahtuu", vastasi Marley.

Scrooge muisti oman mielenmuutoksensa vuosia aikaisemmin; se oli antanut hänelle aikaa puhdistaa päivämäärä omasta hautakivestä. Hän tunsikin Marleyn sanojen totuuden, mutta kuitenkin ihmetteli ääneen: "Kuinka ihminen voi nähdä tulevaisuuden ilman kokea sitä?"

Kun Marley pysähtyi, hän neuvoi ystäväänsä kääntymään ympäri.

Tällä komennolla Scrooge keskeytti liikkeensä eteenpäin, mutta vain tuijotti Marleya sen sijaan, että olisi noudattanut hänen käskyään. "Anna minun näyttää sinulle." Scrooge kääntyi hitaasti päin suuntaan, josta he tulivat. "Kävele nyt eteenpäin." Välittömästi Scrooge alkoi kävellä takaisin Tietä pitkin. "Ei, se menee taaksepäin-kävele eteenpäin samalla kun kasvot taaksepäin."

Kun Scrooge jatkoi Marleyn pyyntöä, hän huusi: "Aion kompastella."

"Juuri niin, silti matkustat useimpien ihmisten suosimana arjen tapana. Vaikeuksien he kävelevät eteenpäin ja katsovat jatkuvasti taaksepäin."

"Ja tulevaisuuden ennustaminen?"

"Käänny nyt ympäri, Ebenezer." Scrooge teki ohjeiden mukaan, kun Marley jatkoi. "Pysähdy, katso alas ja sulje sitten silmäsi." Kun Scrooge alkoi hengittää syvään, Marley sanoi: "Hyvä, rentoudu jokaisella hengityksellä." Scrooge keskittyi hengitykseensä, kun Marley jatkoi opastustaan. "Ajattele nyt aihetta, jonka tulevaisuudesta sinulla on kysyttävää."

"Ihmettelen omaa kuolemaani."

"Se on useimpien ihmisten ykkösasia. Jatka hengittämistäsi. Tunne jokaisella hengityksellä tulevaisuuden tuntemisen halusi ydin."

"Halon ydin?"

"Lopeta ajatteleva, Ebenezer, ala tuntea." Kun molemmat seisoivat hiljaa keskellä tietä, Marley valvoi hiljaa. "Kun tunnet olevasi valmis, pidä silmäsi kiinni, kunnes saat ohjeita, mutta nosta kuitenkin päätäsikohti horisonttia." Scrooge teki ohjeiden mukaan. "Avaa nyt hitaasti silmäsi, Ebenezer, ja kerro minulle mitä näet."

"Fanny?" Scrooge lisäsi sitten: "Hän näyttää terveeltä-ja kutsuu minua." Seuraavalla hetkellä hän huusi: "Hän on hiipumassa."

"Oletko lohdutettu?"

"Haluan seurata häntä."

"Onko tulevaisuutesi sinulle rauhoittava?"

"Kuinka se voi olla? en ymmärrä sitä."

"Visosi, Ebenezer, on todennäköisin näkemys tulevaisuudesta. Kaikki tapahtumat ovat vain luonteeltaan potentiaalisia, sillä tulevaisuuden visiota ei voida koskaan kokea sellaisena kuin se nähdään. Sen sijaan siitä tulee vain nykyhetki." Marley epäröi ja lopetti sitten: "Suurin osaksi tulevaisuus on vain ylläpidetty tapa."

"Mitä tapahtuu, kun tapahtuu jotain odottamatonta?"

Pysähtymättä pohtimaan tietojaan, Marley sanoi: "Mitään ennalta arvaamatonta ei voi tapahtua."

"Jacob, se tuntuu valHEELTA."

"Ennustamisen suhteen elämme paradoksissa-ratkaisemattomassa pulmapelissä, jossa kaikki mahdollisuudet lopulta romahtavat hetkeen." Marley katsoi Scroogen silmien syvyyteen ennen kuin jatkoi. "Vaikka kaikki olosuhteet ovat olemassa ennen tapahtumaa, ainoa vakio kaikille on muutos. Vaihtoehto, josta tulee tulevaisuus, mukautuu vähiten. Sillä useimmiten se on polku, jota jo seurataan. Tämän vuoksi sillä on vain vaatimus lujittaa menneisyys ja tulevaisuus nykyisyyteen."

"Toisin sanoen kaikki on saavutettavissa, kunnes... se... eikö olekin?"

"Ja koska mahdollisuudet törmäävät todellisuuksiin, näiden kahden välinen sekoittuminen antaa jokaiselle mahdollisuuden luoda oman kohtalonsa."

Scrooge ajatteli Marleyn hämmentävää käsitettä, mutta ei kyseenalaistanut sitä, vaan vaihtoi kysymyksensä. "Jos matkustaminen tulevaisuuteen ei ole mahdollista, mitä sitten tapahtui, kun sain tietää rikoksestasi Noaa vastaan ja veit minut takaisin Lontooseen?"

"Vielä tulevan joulun haamu melkein tappoi sinut."

"Ei, se ei pelannut minut."

Marleyn silmät laajenivat järkytyksestä, kun hän änkytti selityksensä läpi. "Minä-en ollut tietoinen."

"Et ollut tietoinen mistään. Miksi se oli?"

"Tiedätkö, kuinka nostit pääsi nähdäksesi tulevaisuuden horisontissa?"

"Tietenkin. Teimme sen juuri."

"Teimme saman asian Lontoossa, paitsi sen sijaan, että katsoisimme horisonttia, hyppäsimme siihen." Marley pysähtyi kerätäkseen ymmärrystä ja jatkoi sitten. -Tavallaan venyimme tulevaisuuteen, mutta mihin päädyimme, ei koskaan voinut olla sen hetken lopullinen kohtalo. Tulevaisuuden täytyy aina siirtyä nykyhetkeen ennen kuin se kiteytyy."

"Se on hämmentävää", Scrooge kuiskasi itselleen.

"Totuus on usein", Marley kuiskasi takaisin.

Kun he jatkoivat Road Of Phantomeja pitkin, kuului kaukainen pauhina, joka voimistui joka askeleella, kunnes se oli kuurottavampaa kuin maan korkein vesiputous. Marley kertoi huutaen Scroogelle: "Olen pohtinut tapaa saada sinut kourun yli."

"Ja sinun ratkaisusi?" huusi Scrooge.

Marley käyttäytyi ikään kuin hän ei olisi koskaan kuullut kysymystä, mutta sen sijaan vakuutti Scroogelle: "Emme ole tulleet niin pitkälle, että kouru olisi käännyt meidät pois."

"Joten kuinka monta mahdollista lopputulosta vaeltelee päässäsi, Jacob?"

"Liian monta."

Äänen räjähdys lisääntyi. Yhdessä he lähestyivät kourua samalla kunnioituksella kuin kaikki henget antoivat kraatterin vaaralle. Kun Marley ja Scrooge lähestyivät korviakuumentavaa puuskaa, molemmat ystävät näkivät uuden hengen laskeutuneen kraatterin syvyykseen. Toinen henki seurasi ensimmäistä Flames-järveen. Kun ystävät lähestyivät Chuten reunaa, kolmas henki melkein törmäsi Scroogeen, kun se myös liittyi muihin pohjalla.

He katselivat kolmen hengen kamppailua uudessa ympäristössään. Pakoillen ikään kuin liekit tekisivät kipeää ja juomalla Baabelista ikään kuin hukkumalla he voisivat lopettaa kurjuutensa, he lopulta liukasivat liekkien pinnan alle. Kun ne katosivat, niiden tilalle tuli vakiintuneet henget. Kaikki kilpailivat vapaudesta tulesta. Kukaan ei saavuttaisi sitä ennen seuraavaa Coss Acceptance-julkaisua.

Scrooge vain pudisti päätään kysyen: "Kuinka me selviämme tästä räjähdyksestä?" Ajattelematta Scrooge laittoi kätensä tuuleen. Hänen tunkeutumisensa karjuntaan pyörähti hänet ympäri, sitten heitti hänet, nyt hyvin hämmentyneenä, Tielle.

"Ebenezer!" Kun Marley vakuutti itselleen, että Scrooge ei kärsinyt vahinkoa, seurasi moiti. "Ebenezer, kuinka voin pitää sinut turvassa, jos hyppäät vaaraan?"

"En ajatellut."

Marley pudisti päätään pettyneenä jatkaessaan. "Laita pääsi takaisin harteillesi."

"Minun pääni ei satu, vaan ranteeni", hän sanoi pudistaen sitä.

"Minun on päästävä sinut tämän kuilun yli, joten lopeta sen vaikeuttaminen."

"Olet tehnyt valtavasti vahinkoa, Jacob, ja kutsut minua vaikeaksi?"

Marley hiljensi turhautumisensa ja kysyi sitten: "Kuinka pääsisit kourun ohi, Ebenezer?"

"Suunnitelmasi kanssa?" "En usko, että se toimii, mutta en voi ajatella mitään parempaa. Joten kokeillaan sitä."

"Kokeile mitä?"

"Aiot hypätä kourun yli."

"Ei, en ole!"

"Se on vain neljä jalkaa, ja minä autan."

"Voitko hypätä viimeiset kolme jalkaa puolestani?"

"Astosi on pidempi, Ebenezer." Marley epäröi ja käski sitten: "Anna minun nähdä sinun hyppäävän niin pitkälle kuin pystyt."

"Sen voiman poikki?" hän sanoi osoittaen kourua.

"Ei, ei, ei! Astu pois kourusta ja näytä sitten minulle, mitä voit tehdä. Älä hyppää kouruun."

"Itse asiassa-en aikunut hypätä kouruun-riippumatta siitä, mitä käskit minun tehdä."

"No, okei, olemme ainakin selvittäneet sen. Joten mene eteenpäin ja näytä minulle, kuinka pitkälle voit hypätä."

Varoittamatta Scrooge työnsi itsensä eteenpäin. "Hmm, kaksi jalkaa." Marley pudisti päätään kysyessään retorisesti: "Mitä aiomme tehdä sillä?"

"Jacob, miksi ajattelet tätä juuri nyt?"

"Ebenezer, olen ollut huolissani tästä siitä lähtien..." Marleyn ääni vaimeni hänen kääntyessään ajatukseen. Hiljaisuus vallitsi heidät, kunnes Marley äkillisesti työnsi kätensä suoraan ilmaan ja huusi sitten: "Sain sen! Anna minulle takkisi, Ebenezer."

Kun Scrooge riisui takkinsa, välitön helpotus kuumuudesta valtasi hänet: "Voi, minun olisi pitänyt heittää tämä tavara pois muutama päivä sitten."

"Päiviä sitten?" Marley toisti ja sanoi sitten: "Astuimme juuri Transmogrifyyn alle tunti sitten."

"Olet taas pettäjä, Jacob."

Syytöksestä hämmästyneenä Jacob selitti: "Voi, aika-epäonnistun jatkuvasti ajatuksella, että koet edelleen olemassaolon sekunti kerrallaan. Tässä kello on korvattu vain liikkeellä. Transmogrify on enemmän kokemuksesta kokemukseen jatkuvaa kuin kellon jatkuvaa tikitystä."

"Kaikki tämä jättää minut haavoittuvaiseksi, Jacob, ja unohdat jatkuvasti rajoitukseni."

"Olen luvannut selviytymiseni sinun puolestasi. Jos se tulee siitä, Ebenezer, minä hiljenen lohdutuksena tyhjäksi pelastaakseni sinut."

Kun Scrooge ojensi Marleylle takkinsa, hän vahvisti valan. "Hyväksyn vakuutuksesi ja toivon, että sitä ei koskaan vaadita."

Marley tarttui Scroogen takkiin, mutta se meni hänen kätensä läpi ja putosi sitten Tielle. "Luulen, että sinun täytyy sitoa toinen käsivarresta ranteeni ympärille, jotta se voi tarttua itsestään."

Scrooge teki ohjeidensa mukaan, ja vaikka turkki alkoi kulkea Marleyn läpi, solmu kohtasi luun, heidän välillään jaettiin tarpeeksi ainetta painovoiman pysäyttämiseksi.

"Älä huoli, Ebenezer." Sen myötä Marley lensi suoraan ylöspäin, kun Scrooge romahti alaspäin. Seuraavassa hetkessä Marley seiso i kourun toisella puolella. Kun Scrooge nousi jaloilleen, Marley neuvoi: "Aion heittää sinulle takin, mutta pidä se kuitenkin sidottuna ranteeseeni. Tartu siihen, niin vedän sinut poikki."

Ennen kuin Scrooge ehti hylätä idean, Marley heitti takin rotkon yli, mutta se vain lensi takaisin häntä kohti. Yritä, kuten Marley teki, takki ei koskaan itse aikonut estää Chutea. "Mitä aiomme tehdä?" huusi Scrooge.

Selittämättä itseään Marley kurkotti hänen rintaansa ja veti sitten ulos kaksi kylkiluita. Kun hän kumartui eteenpäin vähentääkseen osan rakenteestaan menettämisen aiheuttamaa painetta, Marley kiinnitti luut takin pohjaan. Takin heittäminen rajussa tuulessa ei päättänyt palautumista Marleylle. Sen sijaan se osui voimalla, joka aiheutti haamuhuudon. Selkäiskun aiheuttaman tuskan estämättä Marley jatkoi yrittämistä, kunnes lopulta Scrooge nappasi peitteen.

Tuulen räjähdys takin päällä vei Marleyn kourun reunaan. Hän hioi kantapäänsä Tielle ja yritti pysyä pystyssä. Kun hänen sijaintinsa muuttui jatkuvasti, Scrooge veti takin.

Voima nosti Marleya ylöspäin. Poistuessaan tien turvallisuudesta Marley huusi: "Ebenezer, älä päästä irti", ja lisäsi sitten: "Lopeta vetämästä minua."

Scrooge helpotti painetta. Marley vastusti kourun voimaa, mutta hänellä oli vähän voimaa työntyäkseen takaisin Tielle. Kun hän kesti myrskyn, Scrooge huusi: "Aion lyödä sinut takaisin maahan."

Ennen kuin Marley ehti vastata, Scrooge kohotti kätensä ja veti sitten koko voimallaan alaspäin. Marley törmäsi tielle. Kun hän nousi takaisin jalansijalle, hän huusi: "Minun täytyy vetää sinut poikki, Ebenezer, ei päinvastoin."

He vakiinnuttivat itsensä puhaltavaa väkivaltaa vastaan ja keräsivät viimeisen energiansa. Ilman varoitusta Marley veti Scroogen puoliväliin kouruun. Ilmassa ollessaan Scrooge veti takaisin Marleyn ponnisteluja. Kun hän putosi takaisin puolelleen tietä, käänteinen vauhti työnsi Marleyn ja Scroogen takin kraatteriin. Kun Scrooge kuuli ystävänsä huutavan aina Flames-järveen, hän menetti kumppaninsa painovoiman. Kaatuessaan Tielle hän makasi avuttomana.

Tuulenpuhallus heitti Scroogen aukkoa kohti. Kiertyneenä palloksi hän löi kraatterin seinää vasten. Hänen takanaan olevan kiertävän esteen voima kuljettaa eteenpäinjohti ruumiinsa rotkon suuta kohti. Puuskan ympäröimä Scrooge nousi maasta ja työntyi kohti kourua. Vaistollisesti hän tarttui kaikkeen kiinteään. Kun sormet liukuivat Tien pinnalla, hän kamppaili turvatakseen itsensä. Uhka lentää väkivaltaiseen reikään lisäsi Scroogen kauhua. Työntövoimalla hän kiilautui sormensa nurkkaan, jossa seinä ja tie kohtasivat kraatterin sisäänkäynnin.

Voimakkaasta keskittymisestä kärsinyt Scrooge sai hallintaansa sormensa, sitten kätensä ja sitten kaksi kättä. Eteneminen takaisin Tielle hidastui, kun myrsky piti Scroogen heilumassa vaakasuorassa asennossa kourun poikki. Jatkuva tuulenpuuska, vaikka se oli voimakas henkeä vastaan, ei voinut sinänsä syrjäyttää Scroogen painoa. Siitä huolimatta hän kamppaili säilyttääkseen otteensa. Enemmän kuin tuuli hän oli huolissaan omasta hikestään. Kun hän tunsu voiteluainehelmien löystyvän hänen otteessaan, hänen hengityksensä alkoi vaikeutua. Hänen kehonsa jokainen lihas työskenteli tilanteen ylläpitämiseksi. Liukastumista ei kuitenkaan voitu hallita. Ensin sekuntikäsi antoi periksi, ja sitten — Apurto tarttui yhteen takertuvaan ranteeseensa.

Nähdessään vain kätensä ympärillä olevat hampaat, Scrooge ulvoi. Apurto, jota ei häiritä ihmisen paniikki, puri kovemmin ja mursi lihan. Kun veri valui alas pedon leukaa,

hiljattain saapuva henki löi Scroogen läpi. Työntö melkein repi Scroogen irti olennon otteesta. Verisuihkun jatkuessa Apurton purema vahvistui. Ja sitten, kun toinen henki ampui kourun läpi, Apurto veti Scroogen takaisin Tien turvaan.

Scrooge tarttui ranteeseensa toivoen voivansa hallita verenkiertoa ja voihi, kun Apurto hyppäsi kraatteriin. Se olisi voinut olla sekunti tai vuosi, mutta ajan kuluessa Apurton kuultiin raahaavan Marleya ulos kraaterista. Jokaisella ylöspäin, Lake Of Flamesin imulla, Marley menetti ylimääräisen painon, joka syntyi pyörivän kotelon sisällä. Apurto ärähti heille kahdelle, kun hän asetti Marleyn takaisin tielle.

Seisoen kourun vastakkaisella puolella Scroogesta, Marleysta alkoi levitä kauhistuttava haju. Kun Scrooge palasi tasapainoon, Marley pyysi Apurtoa auttamaan Scroogea rakon yli. Apurto näytti virnistävän, sitten vain juoksi karkuun. Marley huusi hänen jälkeensä: "Sinä kurja kurkku! Tule takaisin auttamaan!"

"Sinä haiset kuin-no, kerro minulle Jacob-mikä tuo haju on?"

"Se on Baabel, eikä sillä ole merkitystä."

"Olet varmaan menettänyt hajuaisti kuollessasi."

Marley huusi huutaen niin kovaa kuin hänen äänensä tunkeutui: "Kuinka saamme sinut perille, Ebenezer?" Hän taputti jalkojaan jokaisen sanan läpi ja lisäsi: "Ei ole-ei-mitään syytä-miksi-tuo nelijalkainen peto-ei voinut auttaa-meitä!"

"Aina löytyy syy", ääni leijui muutaman metrin päässä heidän yläpuoleltaan.

Ylöspäin katsoen he kaksi katselivat tutun hengen leijuvaan käytävän ja tien välillä. Ilman jalkoja hengellä oli ketterämpi liike, kuin Marleylla tai Scroogella. "Mikä täällä vaivaa?" kysyi haamu.

"Ebenezer on liian vanha hyppäämään kouruun."

"Olisin mieluummin "vanha" kuin kuollut, Jacob", kiisti Scrooge.

"Etkö voi nostaa häntä sen yli?" kysyi henki.

"Tässä ajatuksessa ei ole edes järkeä", sanoi Marley.

Kelluva henki hymyili ja tarjosi sitten apua. "Luulen saavani hänet kourun yli."

"Oikeesti, voitko nostaa hänet ilman jalkoja?"

"Sanoinko minä niin?"

Marley pysähtyi ja sanoi sitten anteeksi: "Kaikki apu otetaan vastaan."

"Tarvitsen käytäväkavereita esteen luomiseen." Sen myötä henki ampui takaisin entiteettien virtaan Tien yläpuolella.

Kului vain hetki ennen kuin vammaisen henki palasi tusinan tai useamman työtoverin kanssa. Kaikki leijuivat turvallisen etäisyyden päässä kourusta, kun Scrooge katseli paraattia hänen yllään valtaavan visuaalisen tilan. Ilman yksimielisyyttä jalkaton henki alkoi antaa ohjeita. "Haluan kaikki korkeat henget sillan huipulle. Lyhyemmät luovat Tien ankkurit."

"Aiotteko rakentaa henkisillan, joka nousee kourun yläpuolelle?" kysyi Marley.

"Ei, se olisi liian epävakaa. Vaatii vain yksi heikko henki kaataakseen tällaisen rakenteen."

"No mitä tarkoitat "sillalla"?" kysyi Scrooge.

"Sillamme aikoo käyttää Chuten omaa voimaa vahvistaakseen itseään."

"Kuulostaa taikalta."

"On parempi katsella kuin minun selittää", henki vastasi kääntyessään ohjaamaan muita. "Tartu kumppanisi sydänketjuun säilyttääksesi otteen." Kun kokoelma aaveita reunusti kourua molemmin puolin, vammaisen jatkoi. "Catherine, olet liian pitkä ollaksesi Roadin ankkuri. Cora, sinä ankkuroit Catherinen."

Erittäin pitkä Catherine makasi kyljellään kohti Chuten voimaa. Kun vain hänen ruumiinsa yläosa tunsu puuskan, toinen henki liikkui hänen viereensä. Myös kyljellään makaava henki kohtasi Catherinen. Hän tarttui sen sydänketjuun, joka loi linjanked rakennetta. Vain jalan syrjäytettynä hengen rintakehä painui lujasti Catherinen pään viereen.

Chuten molemmilta puoliilta henget alkoivat rakentaa yhdistävää rakennetta. Jokainen uusi henki ryömi ylös aiemmin linkitetyn aaveen selkään. Edes kourun räjähdysvoimaa. Kun sillan molemmat puolet lähentyivät toisiaan, paljaimmat henget leijailivat tuulessa. Heidän ainoa selviytymisensä kourusta oli toisen sydänketjun ote. Kaikki muuttui, kun viimeinen henki yhdisti molemmat osapuolet. Välittömästi kourun voima painoi rakennetta voimakkaasti vahvistaen sen kaaria.

Scroogen vieressä leijuessaan vammaisen henki käski: "Nopeasti, siirry laiturin taakse."

Scrooge käveli kourun reunalle, katsoi alas ammottavaan reikään, huokaisi kauhusta ja sanoi sitten hyvin rauhallisesti: "En voi vieläkään hypätä niin pitkälle."

Järkyttynyt johtajan henki hymyili ja arvioi sitten uudelleen tarpeitaan. Enintään tauon jälkeen se kertoi jäljellä oleville hengille: "Fergus, Bess, Paul, tarvitsemme edelleen apuasi."

"Minäkin voin auttaa", sanoi Marley.

"Jacob, voit tehdä alustan, joka yhdistää kourun molemmat puolet. Kellu vain paikalleen sillan taakse. Makaa kyljelläsi ja tartu sitten kourun molemmille puolille. Kiinnitämme sinut paikoilleen."

"Ebenezer on lihaa. Hän tulee kulkemaan suoraan lävitseni."

"Siksi hän ei kuulu tänne", mutisi jalkaton henki.

"Olemme jo käyneet sen läpi. Tarvitsemme merkittävämmän alustan kuin vain-minä", valitti Marley.

"Tiedän sen. Fergus ja Bess pitävät sinut alhaalla. Paul voi olla vahvistettu tuplasi."

Kun suunnitelma välitettiin, henget siirtyivät paikoilleen. Vaikka Marley oli tarpeeksi pitkä ylittääkseen Chuten, Paul ei. Kun hän vapisi yrittäessään pysyä kiintyneinä, vammaisen henki siirtyi täyttämään aukon. Kun kaikki haamut olivat nyt miehitettynä rakenteessa, Scrooge putosi polvilleen. Kun hän alkoi ryömiä muodostelman päällä, henkien pehmeä kuoppaus sai Scroogen luisumaan.

"Älä pudota", käski jalkaton henki.

Jokaisella eteenpäin liikkeellä Scrooge upposi häntä ylhäällä pitämään squish-henkeen. Vain jatkuva liike piti hänet haamujen yläpuolella. Kun hän suoritti ylityksen, koko rakenne väistyi kourun räjähdysvoiman vaikutuksesta.

Kun haamut lensivät joka suuntaan, jalkaton henki heitettiin kraatteriin. Pelon itku ääni seurasi katoavan auttajaa. Ajattelematta Marley tarttui viimeiseen Fire Twirlereihinsä ja laukaisi sitten molemmat vammaiselle hengelle. Kun yksi kaipasi haamua, toinen Fire Twirler sytytti hengen tuleen. Scrooge huusi kauhuissaan. Marley veti ajatusten kautta lujasti Tulipyörytyksiä. Henki raahattiin takaisin Tielle, periaatteessa vahingoittumattomana.

Koko ryhmä, kun he alkoivat kulkea eri teillä, kiitti toisiaan, mutta kukaan ei ollut niin kiitollinen kuin Marley. "Rohkeutesi häpeää minua. Voinko saada kunnian tietää nimesi?"

"Ei, et voi unohtaa sitä", vastasi vammaisen aave.

"En muista juuri mitään. Joten miksi nimesi unohtamisella on väliä?" kysyi Marley.

"Nimessäni on vapauden voima." Tämän sanottuaan kaikki paitsi Marley ja Scrooge palasivat käytävälle.

"Pidän vapaudesta", Marley huusi hengen jälkeen.

"Kaikki pitävät vapaudesta, Jacob", sanoi Scrooge. Sitten hän kysyi: "Miksi luulet tuon hengen auttavan meitä?"

"Arvelen, että hänen tehtävänsä on auttaa Transmogrifyssa." Marley veti syvään henkeä ja sanoi sitten: "Jotkut henget eivät koskaan palaa maan päälle, he vain työskentelevät Mogien ja käytävän kanssa, kunnes he hyväksyvät."

"Luuletko, että hän auttaa meitä kourussa, kun palaamme?"

"Kuka sanoi, että palaamme kraatterin kautta?"

"Joten emme palaa tätä tietä?"

Marley nauroi ääneen raivostuneena nauraen ennen kuin sanoi: "Annamme Fire Twirlerien auttaa meitä."

"Miksi emme käyttäneet niitä tällä kertaa?"

"Sydänketjuni ei pitänyt niitä tarpeeksi siitä." Marley hymyili ja huusi sitten ilman taukoa: "Sinä vuodat verta, Ebenezer!"

"Tämä...", Scrooge sanoi ja näytti ranteensa Marleylle. "Apurton täytyi purra minua pelastaakseen minut."

"Vain Transmogrifyssa..." naurahti Marley.

Scrooge pudisti päätään edestakaisin selittäessään: "Apurto veti minut ulos kourusta juuri kun olin valmis menettämään otteeni." Hän katsoi veren kastelemaa kättään ja jatkoi: "Se ei todellakaan satu."

"Mutta siitä voi tulla kuolemasi. Meidän on nopeasti päästävä seuraavan Coss Drenchingin paikkaan." Sen myötä Marley alkoi kiihdyttää kävelyään hitaaseen juoksuun.

Kun Scrooge yritti pysyä perässä, hän huusi: "Jakob, miksi tätä tarvitaan? Ranteeni ei häiritse minua."

"Kehossasi on liukenevaa liuosta-juokse, jos voit."

Kun vanha mies ja henki ryntäsivät kohti Kastelua, kraatterin toiminta jatkui kuinkone. Sekä musta että värikäs Baabel satoi jatkuvasti Cossin alla olevaan levottomaan joukkoon henkiä. Kilpailtuaan minuuttia, Scrooge pysähtyi, tuplasi ja huusi sitten: "Jacob, minun täytyy löytää hengitys."

Kun Jacob keskeytti vauhtinsa, huolestuneita sanoja purskahti: "Ei, Ebenezer! Sinun täytyy työntää pois normaalit kivut ja liikkua."

"Se on keuhkoni, ei käteni, joka sattuu."

"Katso rannettasi!"

Kun Scrooge toimi ohjeiden mukaan, hänen suunsa laajeni järkytyksestä. Hänen vierellään paljastui tunnistamaton lisäke. Ei enää verta, haava oli nyt mustan vaahdon peitossa. "Ah-mikä tämä likaisuus on?"

"On vain yksi tapa pelastaa sinut-juosta."

Peloissaan Scrooge hylkäsi keuhkojensa tuskan mukavuuden toivoen, että hänen jalkansa saisivat hänet ranteensa edellyttämään hoitoon. Hän ei ymmärtänyt omaa tilannettaan, joten hän juoksi Marleyn perään energiansyötöllä, jota hän ei tiennyt omistavansa. Mustan kupliva vaahto valtasi hänen kätensä. Hänen lihaansa tunkeutuminen sai Scroogen kaatumaan maahan, kun kipu nielaisi hänet. Hän tarttui koko oikeasta kyljestään ja kiertyi Tielle uskoen, että paine voisi lievittää tuskaa. Se ei tehnyt sitä.

"Älä pysähdy! Olemme melkein kastelupaikalla", Marley huusi vetäytyessään kaatuneen ystävänsä päälle. "Henget kerääntyvät. Ebenezer, jos missaamme seuraavan Cossin julkaisun, kuolet! Ryömiä, jos sinun on pakko", hän sanoi osoittaen kerääntyneitä aaveita.

Scroogessa oleva ihminen osoitti heikkouksia, ja liikkeet kantoivat häntä vain senttejä. Vapina Scrooge käpertyi palloksi. Kun hän piti mustantunutta käsivarteansa, hän tunsi tönäytyksen niskassaan. Vääntyen ymmärtääkseen kohdistetun paineen, hän huusi aukeavalle suulle, joka tippui-tippui mustaa vaahtoa. Apurto laukaisi Scroogen töksähtäen kohti kerääntynyttä henkiä. "Jacob, Jacob, minne olet mennyt?"

Scrooge ajoi jokaisen syöksen eteenpäin välttääkseen Apurton aggressioita. Kun nämä kaksi tulivat Drenchingin alueelle, Apurto muutti Scroogen luokse, paljasti hampaansa ja muuttui sitten takaisin Marleyksi. Muodonvaihtaja vajosi Tielle uupuneena. Kun pari toipui, räjähdysten ja vauhdin yhteisäänet ravistelivat maata.

Cossin vapautumisen jyrinä vaimeni vasta sen jälkeen, kun Acceptancen värikäs virtaus murtautui kraatterin huipun läpi. Cossin vapautuessa musiikillisten äänien harmonia ryhmän sisällä kyllästti hyväksynnän. Kraaterista purskahtanut neste liikkui massana kohti tiellä olevia henkiä. Liikebaletti yhdisti harmonisoivat sävyt värikkäisiin kuvioihin, ja

sitten unenomaiset pyörteet tiputtivat väkijoukkoon säteilevän rakkauden palloja. Liotus kattoi kaiken.

Jännitys valtasi Marleyn. "Ebenezer, levitä tämä ranteeseesi." Tällä hän ojensi Scroogelle paksun pallon hehkuvaa hyväksyntää. Voimistuneena Scrooge antoi aineen karata sormiensa välistä. Marley keräsi huolellisesti jäljellä olevan hyväksynnän kätensä poimuihin. Kun pörröinen materiaali alkoi haihtua, Marley löi sitä niin lujasti kuin pystyi Scroogen loukkaantumista vastaan.

"Verinen!" säpsähti Scrooge. Ajan kuluessa kiiltävä massa kulutti haavan. "Ahhh....!" hän huudahti, kun Hyväksymisen runsaus vallitsi hänen sydämensä. Sydämentykytys aiheutti autuaan nykimisen, mikä sai Scroogen sulkemaan silmänsä ilosta. Lihakset värisivät, kun Hyväksyminen korjautui, ja sitten vahvisti hänen ranteensa. Riemuttavat sävyt kuuluivat Scroogen ihon jokaisesta huokosesta. Acceptance-musiikin sisällä lävistävä kolmikko nosti Scroogen takaisin jaloilleen.

Kun aave ja ihminen katselivat Coss Acceptancen melkein putoavan Broken Spirits-altaaseen, Scrooge haukkoi henkeään. Marley hymyili sanoessaan: "He tekevät niin joka kerta." Tunteessaan Scroogen tuijotuksen, Marley selitti: "Uima-allas on kraatterin alin kohta. Se on paikka, jossa Coss tasoittuu ryhmänä, jotta he voivat jatkaa syvyyteen."

Seuraten altaan yli liikkuvan Coss Acceptancen virtausta Scroogen silmät laajenivat, kun he tiputtivat olemuksensa suoraan nukkuvien itsemurhahenkien järveen. Nesteen vapautuminen sai matkustavan massan nousemaan lennon aikana. Ylös nousu vakautti niiden liukumisen.

Samalla kun Coss Acceptance rullasi myrskypilvinä kohti heidän kohtaloaan, Pool Of Broken Spirits puhkesi aktiivisuuteen, kun Acceptancen julkaisu tulvi altaan luminesenssilla. Vaikka liike altaalla oli edelleen enimmäkseen näköalueen ulkopuolella, se lumoitsi Scroogen. Eri värit ja musiikin sävyt soivat kaikkialla, kun henget nousivat altaalta ja muuttuivat sitten moniksi hengen elementeiksi.

Yhden hengen muodonmuutos moniksi syntyi kuin ilotulitus, joka räjähti ilosta. Henkiä lensi Transmogrifyn joka suuntaan. Suurin osa pysyi hengen muodossa, mutta toiset muuttuivat hyväksyväksi ja seurasivat sitten Cossia syvyyteen.

"Mitä siellä tapahtuu?" Scrooge kysyi osoittaen hälinää.

"He käyvät läpi Entanglementin."

"Eikö se kuoleman yhteydessä aloitettu prosessi?"

"Kyllä, mutta ne, jotka ovat altaassa, eivät mene sotkeutumiseen ennen kuin he heräävät."

"Tarkoitatko tappamalla itsensä, he lisäsivät vain ylimääräistä askelta transmograatioonsa?"

"Olemme suurimman osan ajasta itsemme päävihollisia."

Scrooge raapi päätään ja kysyi sitten: "Miksi sitä kutsutaan sotkeutumiseksi, kun eroa todella tapahtuu?"

Marley pysähtyi saadakseen selitykseen tarvittavat sanat. "Mitään yksilön hengen elementtiä ei voida erottaa muista hengessä olevista periaatteista. Vaikka ahneuden henkeni on nyt muuttunut, tämä henki, joka vahingoitti Nooaa, on edelleen yhteydessä tuohon henkeen, vaikka se nyt asuu Äärettömässä Tietoisuudessa. Olemme edelleen yhtä."

Scrooge jatkoi pohdiskelua. "Miksi nämä jutut alkavat olla minusta järkeviä?"

Marley virnisti ja vaihtoi sitten puheenaihetta. "Haavastasi koituneen meteliin vuoksi melkein unohdin antaa nämä sinulle." Marley ojensi hänelle neljä kivikiveä. "Pistä ne housujen taskuihin."

Scrooge pyöritti kiviä kämmenessään ja kysyi sitten: "Miksi ne ovat painottomia, mutta silti niissä on muotoa?"

"Asiat ovat täällä toisin. Transmogrifyssa kaikki on hengestä. Laita ne vain taskuihin."

Scrooge teki ohjeen mukaan. Kivet loivat pullistuman, joka työnty kankaan ulkopuolelle, mutta pysyi kuitenkin taskussa. Kun pariskunta jatkoi kohti kuilua, syntyi tervetullut hiljaisuus.

Kun Marley jatkoi altaan katselua, Scrooge käänsi katseensa takaisin kraatteriin. Coss Acceptancen vapautumisen myötä erotetut luut satoivat seinälle kiipeäville. Kun Scrooge katseli pirstoutuneiden henkien ryhmittymistä uudelleen, uusia Cosseja alkoi kerääntyä huipulle. Vaikka viimeinen Acceptancen julkaisu oli vielä näköpiirissä, Scrooge tajusi, että kraatteri oli saanut uusia henkiä. Heidän kamppailunsa oli jatkuvaa, kun kukin työnsi lähellä olevien ohi saavuttaakseen korkeamman sijainnin kraatterin sisällä.

Siirtyessään horisontin ulkopuolelle Coss Acceptance astui lopullisen Transmogrifyn kuiluun. Kun säteilyvirta syöksyi kohti ääretöntä tietoisuutta, sinisten salamoiden myrskyt puhkesivat reiästä. Pultit välähtivät ylöspäin syvyydestä, ja harmonisten äänien jyrinä kaikui läpi Transmogrifyn.

Kun salamamat vaimenivat, Marley ja Scrooge jatkoivat hiljaisuudessa. Heidän yläpuolellaan virtasi henkien käytävä, joka oli kiireinen tehtävien parissa, joiden tarkoituksena oli parantaa paitsi omaa olemassaoloaan myös itse elämän.

Kun toiminta Abyssissä laantui, Marley käänsi huomionsa takaisin Scroogeeseen, joka tuijotti kraatteria. "Siellä on kyse väärästä puhtaudesta", sanoi Marley.

"Luulin, että se oli tarkoitettu niille, jotka tarkoituksella katkaisivat yhteyden Äärettömästä Tietoisuudesta."

"Epäilen, että he "tarkoituksella" suunnittelivat eroaan, mutta kerro minulle, Ebenezer, mikä mielestäsi motivoi heidän toimintaansa?"

Scrooge pohti kysymystä ennen kuin vastasi nöyrästi: "Voima?" Hän pohti sitä vielä hetken ja lisäsi sitten: "Pelkoa?"

"Rakkaus on kauheaa", Marley sanoi nopeuttaen vauhtiaan.

"Odota, mitä tarkoitat sillä?"

"Sinä sanoit sen, Ebenezer."

"Ei... Sanoin voimaa ja pelkoa-sinä kutsuit niitä "rakkaus on kauheaa". Miksi?"

"Nämä kaksi tarjoavat nopeimman tavan erota äärettömästä tietoisuudesta." Marley pysähtyi korostaakseen seuraavaa kohtaa. "Se on hirveä asia."

"Kyllä, on helppo ymmärtää, kuinka pelko ja vallanhaku voivat aiheuttaa tuhoa."

"Itsetuho", selvensi Marley. "Broken Spirits Poolissa olevat toimivat ilmeisellä tavalla itsetuhoa tehdessään. Kraatterissa olevat jäävät tietämättömiksi itsetuhotuksestaan."

"He eivät koskaan löydä sitä tietoa?"

"Vain heidän Cossinsa luomisen yhteydessä."

"Ennen sitä?"

"He kamppailevat ylimielisesti."

Heidän lähestyessä katkaistujen henkien kraatterin loppua, Scrooge otti viimeisen kerran vastaan hälinän Lake Of Flames-huipulle ja ihmetteli sitten ääneen: "Minulla on vaikeuksia ymmärtää, miksi he eivät auta toisiaan-kuten käytävän ryhmä auttoi minua?"

"Kerro minulle, mitä näet siellä, Ebenezer."

"Ylikansoitus, kipinöitä kaikkialla, raivoava tuli pohjassa, jatkuvasti sataa oksentelua, kilpailu-se ilmentää ehdotonta riitaa."

"Luoja, Ebenezer, kerro minulle, mitä sinä itse asiassa ajattelet." Marley lisäsi hymyillen:
"Kraatteri imee sen, mitä kukin henki rakensi elämänsä aikana. Kukaan heistä ei luonut myötätuntoa muita kohtaan. Miten he voivat auttaa toisiaan nyt?"

"Itse selviytymisen tarpeesta..."

"Näetkö ketään lähellä Lake Of Flamesia, joka edes tunnistaa lähelläään olevat?"

"Ei. He käyttäytyvät kuin olisivat sokeita."

"Ehkä siksi he saavat niin monta silmää muuttuessaan Cossiksi", Marley vilkutti Scroogelle ja lisäsi sitten, "jotta he näkevät taas."

"Onko heiltä kaikki puuttuva näkö?"

"Ei, pimeys on pienin heidän puutteistaan. Vaikka he voisivat auttaa sitä he joutuvat kosketuksiin, he eivät tule, sillä jokainen asuu täydellisessä eristyksissä muista."

"Eristys-se-se on täynnä henkiä."

"Puhut määrästä. Viittaaan heidän luonteeseensa, josta puuttuu empatia."

"Jopa kilpikonnat kääntävät toisiaan, kun ne käännetään selälleen", sanoi Scrooge.

"Jos he voisivat, olen varma, että jokainen kraatterin sisällä haluaisi olla kilpikonna tällä hetkellä."

Kun he kaksi ohittivat kraatterin ja kiinnittivät huomionsa Broken Spirits-altaaseen, pinnalla voitiin nähdä kelluvan aaveen. Altaalta nousi metallipylväitä. Ainoa asia, johon Scrooge pystyi vertaamaan visuaalista kuvaa, oli tulvinut metsä tusinan vuoden veden alla olon jälkeen. Tulvametsä on kuitenkin kuollut metsä, mutta tämä tuhoutumaton metsä herätti elämää heidän kärjensä yli. Ei aina, mutta usein välkkyvien valokaarien hiillos herätti uima-altaassa uinuvat henget.

Scrooge keskittyi yhteen aaveeseen, kun se nousi altaalta. Räjähävä valo vapautti ihmisen erilaisiin henkiin. Ilman kiirettä jokainen vapautunut olento lensi kohti Mogia, jossa työ heidän Task Of Outreach-tehtävänsä luomiseksi alkaisi. Kun nämä kaksi jatkoivat tietä pitkin, lisää henkiä heräsi, jakaantui olemukseensa ja siirtyi sitten altaan taakse. Tämän rutiinin visuaalinen tanssi loi aaltoja altaassa, mikä johti uusien henkien valppauteen.

Yksi henki kiinnitti Marleyn huomion, sillä se jakautui neljään eri henkeen, yksi jokaiselle Mogille. Kun yksi neljästä matkusti pään yläpuolella kohti kraatteria, Marley virnisti. "Epäilemättä tuo henki olisi mieluummin nukkunut. Se on menossa vuoteesta orjantappurapensaan."

Ennen kuin Scrooge ehti vastata, valtava joukko kaaria leimahti koko metallitankojen alueella, johon kymmeniä itsetuhoisia henkiä heräsi. "Mikä aiheuttaa kipinöitä?"

"Kyneleet."

Scrooge epäröi ennen kuin sanoi: "Sen selittämisestä olisi hyötyä, Jacob."

"Eikö ystävänne, herra Faraday, ole ottanut tämän aiheen esille yhdessä joululuennostaan?"

"No, Michael on vain sähköstä ja kipinöistä, mutta mistä hän tietää tästä Poolista?"

"Kaikki Transmogrifyssa toimii teknisen menetelmän puitteissa, jopa Poolin toiminta."

"Mutta kyyneleet...?"

"Eivät vain mitkä tahansa kyyneleet, vaan surulliset kyyneleet täyttävät altaan."

"Ja tapa, jolla nämä kyyneleet luovat kipinöitä, on...?"

"Suola."

"Jos tämä on kaikki mitä tarvitaan, Michael olisi luultavasti tiennyt sen", myönsi Scrooge.

He kaksi kävelivät, kävelivät ja kävelivät, kun allas muutti jatkuvasti yhden hengen useiksi hengiksi. Päiviltä tuntuneiden päivien jälkeen Scrooge alkoi ihmetellä, miksi hänen ruumiinsa toiminnot eivät koskaan tarvinneet huomiota. Hänellä ei ollut koskaan nälkä, ei koskaan ollut väsynyt tai edes kylvyn tarpeessa. Tuntui kuin aikaa ei olisi olemassa, mutta silti se näytti matkaavan kohti tulevaisuutta.

Heidän jatkaessaan Scrooge alkoi pohtia kraatteria. Tällaista paikkaa tuskin voi uskoa, mutta yhtäkkiä hänen mieleensä hyppäsi uusi totuus, ja hän sanoi: "Valehtelit Teintille."

"Teinkö minä?"

"Sanoit, että käyttäisit vain Fire Twirleriä pelastaaksesi minut. Silti sinä pelastit vapauden auttajan kourussa."

"Kyllä, tein. Ongelma ei kuitenkaan ole siinä, että ylitin Teintin, vaan se, että se oli viimeinen Fire Twirlerini."

Scrooge pysähtyi hetken ennen kuin sanoi: "Olisin luultavasti tehnyt samoin. Refleksistä, jos ei muusta syystä."

"Haluaisitko? Se oli myös minulle refleksi. Paitsi minulla oli myös tieto, että jalkaton ei pystyisi nousemaan edes järven pintaan ilman Apurtoa. Hän olisi jäänyt sen liekkien Baabelin alle, ja useat jalat olisivat painaneet häntä alas. Mielivahinko olisi tullut tuolle hengelle ennen kuin Apurto olisi voinut palauttaa heidät Tielle." Sitten Marley osoitti paikkaa uima-altaassa: "Katso, Ebenezer. Siellä on Flora."

"Herätetäänkö hänet?"

"Ei! Se ei ole meille, sitä paitsi hänellä on erikoinen ulkonäkö. Annetaan hänen nukkua. Tehtäväni on Nooan pelastus."

"Omituinen ilme-tarkentaako?"

"Ehkä myöhemmin", ja sen myötä Marley vaikenä.

Matka ratapölkyjen säiliön ympäri oli sekä pitkä että loppujen lopuksi tylsä. Kun he olivat puolessa välissä altaan ympärillä, Fields Of Destructive Compulsions alkoivat keskittyä. Oikealla uinuvat henget altaassa, kun taas vasemmalla Fire Twirlers nähtiin pyörivän joka suuntaan. Tien varrella Fieldsin puolella seisojien rivi puita kahden tuuman piikkeillä, jotka kulkivat ylös ja alas rungossa. Tämä yksittäisten puiden metsä halasi Tietä niin pitkälle kuin silmä näki.

Vaikka kukin runko seisojien suorassa, ilman aavistustakaan mutkista, samaa ei voitu sanoa oksista. Noin viiden metrin korkeudessa maasta, jokainen niistä kasvoi yhdensuuntaisesti Tien kanssa. Naapuripuiden oksat kietoutuivat yhteen, mikä loi tiheän kasvun verkon. Alkaen Scroogen silmien tasolta, sotkeutunut aitalahdet olivat korkeammat kuin neoliittisen muistomerkin. Raajojen rajan alta sekä Marley että Scrooge katselivat, kuinka tuhannet Fire Twirlerit tanssivat ja pyörivät tuhoavien pakotteiden kentillä.

"Meidän on vältettävä piikkejä."

"Jacob, meidän täytyy välttää liekkejä."

"Ei, minä haluan ne, mutta ne väkäset...", Marley sanoi ja osoitti puunrunkoa. "Ne ovat vaarallisia."

"Tietenkin ovat; kaikki täällä on vaarallista." Scrooge hymyili ja lisäsi sitten: "Ainakin minulle." Kumpikin virnisti toisilleen, kun he kiinnittivät huomionsa valtavaan määrään kiertyviä liekkejä, jotka pyörivät maiseman poikki kenttien sisällä.

Kun Fire Twirlerit pyörivät ja törmäsivät omaan lajiinsa, pisin heistä sai energiaa jokaisesta törmäyksestä, kun taas pienempien teho ja koko pienenivät. Dominanssin esitys näytti julmalta.

Scrooge haukkoi henkeään, kun kolmen Fire Twirlerin törmäys johti pienimmän tuhoutumiseen. "Tapoivatko he vain hengen?"

"Luulin, että tajusit tämän, kun Teint ja minä keskustelimme tulenpyöritteiden vangitsemisesta. Tulipyörittäjät eivät ole henkiä. Ne ovat energiahenget, jotka luovat auttaakseen heitä vapautumaan myrkyllisistä tavoistaan."

"Ovatko henget, jotka loivat nuo raivokkaat liekit sinun kaltaisiasi?"

"Olen niin. Kukaan muissa mogeissa ei ole koskaan katsonut kentälle tulevaa henkeä. Tulemme tietoisiksi heistä yksilöinä, kun he saapuvat syvyyteen. Sitä ennen heidän ainoa todisteensa olemassaolosta ovat nuo Tulipyörteet", Marley sanoi osoittaen kentät nielaisevaa liekkimassaa.

"Kuinka henki voi luoda tällaisia soihdut?"

"On huhuttu, että he ovat niin jumissa kuoleman pakotuksestaan, etteivät he pysty vapauttamaan koko fyysistä itseään." Marley katsoi kohti pyöriviä kenttiä ja osoitti sitten yhtä sanoessaan: "Näyttää siltä, että sillä oli vaikeuksia pysäyttää halunsa sytyttää

tulipaloja." Yhdessä he katselivat, kuinka Fire Twirler leimahti korkealle, sitten laskeutui, vain leimahti korkeammalle kuin ennen, sitten tuikki alaspäin melkein tyhjäksi.

"Luulen, että sanoit juuri mahdottomuuden, Jacob. Kuinka palava kierre voi muuttaa sen luoneen hengen?"

"No, noissa asioissa on kiistatta paljon fyysistä energiaa. Ehkä se on heidän tapansa kehittää Task Of Outreach. Se on kaikki huhua, Ebenezer. Nuo henget ovat yksityisasia, vaikka ne tulevat kuiluun."

"Luulen edelleen, että puhut mahdottomuudesta."

Marley katsoi ympärilleen, heilautti kättään näkymänsä poikki ja sanoi sitten: "Todisteet heidän olemassaolostaan ovat silmiesi edessä. Se, kuinka ne ovat olemassa sinulle, sisältyy uskomusrakenteeseesi."

Marleyn ja Scroogen edistytminen Roadilla pysyi tasaisena, vaikka Fields jatkui melkein-ikuisesti. Yksittäin he kaksi miettivät liekkien tulvaa, joka kutoi koko maaston. Kuumen jatkuva liike loi suunnattuja sekasortoa. Useimmat tulipyörittäjät seisoivat puun raajojen esteen yläpuolella. Oli kuitenkin niitä, jotka olivat joutuneet hauraiksi ja joka kierroksen jälkeen kutistuivat edelleen.

Vimma lumooti Scroogen. Kun voimavaihto törmäävien Tulipyöreiden välillä vaihteli, hän käänsi katseensa edessään hallitsevaan liekkiin. Poikkeuksellisella nopeudella pyörivä palava kierre törmäsi puuhun. Ennen kuin Marley ehti varoittaa, Fire Twirlerin isku räjäytti jokaisen puun piikin.

Marley hyppäsi Scroogen päälle pakottaen hänet maahan. Samalla kun orjantappurat ampuivat aaveen läpi, hänen alla oleva ihminen pysyi vahingoittumattomana, tai niin Marley toivoi. Kun nämä kaksi erosivat toisistaan, todellisuus upposi Marleyn. Hänen alapuolellaan makasi hänen ystävänsä-liikkumattomana. Scrooge ravistellen Marley kysyi kiihkeästi: "Missä olet loukkaantunut?" Scrooge ei liikahtanut. "Ebenezer! En näe haavaa, missä olet loukkaantunut?" Silti Scrooge pysyi hiljaa.

Marley nosti Scroogen syliinsä ja halasi ystäväänsä itkien: "Kaikki on epäonnistunut, minä olen tappanut sinut." Ja silti Scrooge ei osoittanut fyysisiä vammoja.

Ilman Marleyn havaintoa Apurto siirtyi näiden kahden taakse. Ennen kuin löytö voitiin tehdä, Apurto murisi Marleyn korvaan, mikä loi jäykistävän jännityksen aaveen sisällä. Transmogrifyn talonmies jatkoi murisemista, mutta Marley ei kuitenkaan perääntynyt Scroogesta. Työntämällä Apurton pois, Marley hieroi Scroogen valppaaksi.

Kun Marley auttoi Scroogen takaisin jaloilleen, hän pysähtyi ennen kuin kysyi uudelleen: "Missä olet loukkaantunut?"

"Satuitko? Luulen, että sinä loukkasit minua, Jacob. Sinä työnsit minua, etkö?"

"Minä pelastin sinut puun orjantappuroilta."

"Kuka olisi uskonut, että aave voi lyödä ihmisen kuoliaaksi?"

"Joten niin luulet minun tekevän. Olitko kuollut?"

"En muista", vastasi Scrooge.

"No, kuolema on muistamisen arvoinen, joten et luultavasti ollut kuollut."

He jatkoivat tiellä ja katselivat samalla miljoonien Fire Twirlerin kisaavan kentillä. Puiden kanssa törmäävien energioiden jatkuva liike aiheutti räjähdyksiäpiikkejä. Nyt kun Scrooge tiesi heidän vaaransa, hänestä tuli taitava välttämään niitä.

Ammusten työntövoima Tietä kohti oli minimaalinen, koska niiden tarkoituksena oli toimittaa Fire Twirlereille palavaa öljyä. Tikkien polttoaine sai liekin palamaan nopeammin. Vaikka Fire Twirlerin loppuminen ei tarkoita haitallisen tavan loppumista, se osoittaa aina tavan luoneen energian vähenemistä. Tästä syystä Fire Twirlerit jahtaavat piikkejä.

Marley katseli Fieldsiä erityisellä tarpeella. Kun Fire Twirlers törmäsi puihin, hän odotti oikeanlaisen iskun tapahtuvan. Ja sitten kaksi tapahtui melkein samanaikaisesti. Joukko Fire Twirlerejä löi toisiaan sellaisella voimalla, että kaksi heistä heitettiin tielle. Marley ajoi heitä takaa.

"Minulla ei ole koskaan ollut haastetta kahdesta kerralla. Ebenezer, älä koske heihin, mutta auta minua nurkkaan tuo yksi", Marley sanoi osoittaen Fire Twirleriä, jonka hän halusi vangita.

"Jacob, jos en voi koskea siihen, miksi minun pitäisi edes lähestyä sitä?"

"Se voi pelastaa henkesi", huusi Marley.

Fire Twirlersin kiinniottopeli oli käynnissä.

"Nämä kaksi pyörivät vastakkain toisiaan vastaan. Pysy heidän takapuolellaan, Ebenezer."

"Kuinka se on mahdollista, jos ne pyörivät vastakkaisiin suuntiin?"

"Anna iso mennä." Marley pysähtyi ja ohjasi sitten Scroogen. "Siirry pienemmän Twirlerin taakse. Luulen, että voin kääntää sen väliimme."

Scrooge ei vieläkään tiennyt, kuinka hän voisi auttaa Marleya. Annetut ohjeet eivät tarjonneet mitään toimivaa tapaa voittaa tulinen pakko. Parasta, mitä hän pystyi tekemään, oli vain peilata, mitä hän näki Marleyn tekevän. Kun hän astui oikealle, Scrooge astui vasemmalle. Ylöspäin käsivarren liike loi saman Scroogessa. Vaikka näytti siltä, että niiden välillä tapahtui koordinaatiota, se ei ollut sitä.

Marley tarttui pyörivän tulen pyrstään. Päästäessään liekin hänen aavemaisen ihonsa läpi, henki tai liekki eivät hallinneet tilannetta. Heidän välilleen kehittyi tagipeli. Scrooge enimmäkseen katseli, kun Marley sparrasi toisen pakotteen energialla. Komedia oli

heidän tappelussaan ilman minkäänlaista tappelua. Se, mitä tapahtui, vaikutti leikkisältä, kunnes Scrooge huusi ilman varoitusta tarttuessaan housujensa takaosaan. Hänen ohitseensa työnsi isompi Fire Twirler.

Kun Scrooge tarkisti takapänsä laulua, aggressiivinen Fire Twirler törmäsi heikompaan liekkiin. Sekä Marley että Scrooge laukaisivat vastakkaisiin suuntiin. Törmäyksen voima loi etäisyyden, joka horjutti heidän yhteistä painovoimaansa, ja Scrooge putosi jälleen tielle.

Seuraavassa hetkessä Marley auttoi ystävänsä takaisin jaloilleen. "Katso vain tuon esineen kokoa, Ebenezer." Uusi Fire Twirler pyöri kaksinkertaisella nopeudella ja korkeudella kuin kumpikaan Twirler yksinään. "Ebenezer, anna se seurata sinua, niin nappaan sen takaa."

Scrooge katsoi Marleyä hämmentyneenä. Miksi hän houkutteli tämän tulen raivon jahtaamaan häntä? "Luulin, että sinun pitäisi pitää minut poissa vaaralta."

"Nämä asiat ovat hitaita. Voit ohittaa sen, Ebenezer."

Hetken mietiskelyn jälkeen Scrooge alkoi hypätä ylös ja alas samalla heiluttaen käsiään ja ulvoen kuin haave kauhusta. Jättiläinen liekki alkoi jahtaamaan pomppivaa ihmistä. Kun Fire Twirler sai vauhtia, Scrooge huusi: "Luulen, että se haluaa vahingoittaa minua."

"Sinun täytyy muistuttaa sitä pakotuksesta, jonka se yrittää voittaa", huusi Marley.

"Onko tämä sitten todellinen henki?"

"Ei, ei tietenkään; näyttääkö se ihmiseltä? Henki vapauttaa vain henkistä energiaa."

"En vain ymmärrä, miksi annat sille olemassaolon piirteitä."

"Ollakseni totta, henget kentillä ovat niin vaikeasti tavoittamattomia, että kukaan meistä ei ymmärrä niitä. Joten voitko vain pitää sen suunnassasi, kun tartun siihen?" Sen myötä Marley heitti eteerisen rakenteensa liekkeihin. Ikään kuin se olisi ennakoinut Marleyn toimintaa, Fire Twirler käänsi suunnan niin, että sen häntä pyörähti nyt kohti Marleya. Liekin olento ei huomionnut Scroogea, kun se raivostutti Marleyn.

Marleyn käsi lensi Scroogen pään ohi. Kun Marleyn jalka heitettiin Fire Twirleristä, Scrooge löysi Apurton seisovan vieressään. "Auta minua, Ebenezer, ennen kuin tietoisuuteni menee pisteeseen", huusi Marley. Scrooge katsoi Apurtoon, kun talonmies tuijotti häntä. Kumpikaan ei liikkunut. Marleyn aavemaiset osat sinkoutuivat edelleen ulos raivoavasta kierteestä. Kun vasen jalka törmäsi Apurton ruumiin läpi, olento reagoi juoksemalla.

"Auta minua, Ebenezer", huusi nyt yksinäinen pyörivä pää.

Kun Apurto pakeni paikalta, Scrooge jäi jähmeäksi toimettomana. "Onko liekki elossa?"

Marley haukkoi ilmaa haukkoen: "Vain sinä hengität täällä, Ebenezer. Tee jotain!" Kun hänen kuolemansa kauhu ajoi Marleyn hiljaisuuteen, Scrooge kiersi liekkejä etsiessään heikkoutta. Peläten, että Marley tuhoutuisi pian, Scrooge juoksi liekin läpi. Ensimmäisellä askeleella, Scrooge kohotti kätensä hartoidensa yläpuolelle, sitten hän tarttui Marleyn päähän, kun hänen toinen askeleensa poistui kuumuudesta. Yhdessä he putosivat Tielle.

Muutamassa sekunnissa kaikki paitsi Marleyn vasen pikkusormi koottiin uudelleen. Kun Marley kääntyi hitaasti nousevaa Scroogea kohti, henki huusi: "Olet heittänyt ihosi, Ebenezer."

"Pidän vaatteistani."

"Ja minä luulin, että olit vain karkuri, sen sijaan riisuit?"

"Pidän PALJON vaatteistani, Jacob. Olen jo hukannut takkini." Kun Scrooge laittoi vaatimattomuutensa takaisin ylleen, hän lisäsi: "Se räjäytetty esine poltti jo reiän housuihini."

Heidän kahden noustessa jälleen seisomaan, Marley kääntyi heikkenevää Fire Twirleriä kohti ja ilmoitti sitten: "Aion saada sen."

Ennen kuin Scrooge ehti antaa äänen, Marley tarttui Fire Twirlerin pyrstään, nosti sen kämmenensä ja sifonoi sitten liekin kätensä läpi sydämeensä kiinnitettyyn ketjuun. Siellä metsäpalo rauhoittui.

Ilman kiirettä he jatkoivat tiellä. Heidän kävellessään Marley alkoi tuijottaa Scroogea ja julisti lopulta: "Sinun kulmakarvasi ovat poissa."

Scrooge tunsu palaneiden kulmiensa sijainnin, ja kun hän alkoi puhua, hän huomasi Marleyn puuttuvan sormen. "Et ole itse kokonainen. Missä on sormesi?"

Masentuneena Marley sanoi: "Se on asian ytimessä. Poissa ikuisesti."

"Mikä on pointti, ja miksi en ole kuullut siitä aiemmin?"

"Transmogrifysta et tule koskaan tietämään, Ebenezer." Ajatellessaan kohtaa erityisesti, Marley lisäsi: "On paljon asioita, joita en myöskään koskaan tule tietämään. Kuitenkin, mitä tulee Näkyvyyspisteeseen... no, se on maailma ilman spatiaalisia viittauksia."

"Voi, ihanaa. Nyt kun asia on selvitetty... kerro ainakin miksi pelkäsit, että luusi heitetään Pointtiin?"

"Koska Apurto ei voi pelastaa heitä. Piste on tila, jolla on ainutlaatuinen aikavirta. Apurto ohittaa aina alueen."

"Aiomme myös ohittaa alueen-eikö niin?"

"Emme voi, mutta ole kärsivällinen, ystäväni." Marley laittoi kätensä Ebenezerin olkapäälle ja sanoi sitten: "Hetkeen päästä olemme siinä valtakunnassa."

"Jacob, se ei ole lohdutus."

"Transmogrify ei ole mukavaa."

"Olen siis havainnut."

Muutaman seuraavan askeleen he kävelivät hiljaa, kunnes Marley käski Scroogea "pitelemään kädestä".

"Kuinka se on edes mahdollista, et ole lihaa?"

"Olet oikeassa. Minä pidän 'lihaasi', mutta ensin sinun on tartuttava siihen, mikä näyttää olevan minun käteni."

Scrooge teki ohjeen mukaan. Kaksi kättä kohtasivat, mutta kulkivat toistensa läpi koskettamatta ainetta. "Taas", Marley neuvoi. Ja taas he työnsivät toistensa kämmenten läpi ilman menestystä. "Tässä, pidä tätä", Marley sanoi ja ojensi Scroogelle osittain räjähtäneen piikkia yhdestä Tietä reunustavasta puusta.

Kaksi tuumaa pitkä piikki muistutti velhon hatun muotoa, mutta oli kuitenkin liian pieni jopa leprechaunille. Kun Scrooge tarttui Transmogrifyn esineeseen, Marley tarttui hänen suljettuun nyrkkiinsä. "Olemme pisteessä. Minä opastan sinua."

"En näe pistettä... näen vain Tien."

Seuraavassa vaiheessa Scroogen näkö pimeni. "Olen sokea", hän huusi.

"Pysy tasaisena, Ebenezer", kuiskasi Marley.

**** Stave Eight ****

Petoksen kohtaaminen

KAUKUNA, SCROOGE HEIKENTENÄ. Marley kietoutui vaistomaisesti ihmisen ympärille. Heidän yhteinen läheisyytensä kiristyi, kun Marley kuiskasi: "Sulje mielesi, Ebenezer."

Scrooge menetti otteensa puun piikkiin. Kun piikki putosi, Marley vahvisti otettaan ystävästään. Scrooge romahti Marleyn syleilyyn ja rauhoitti hänen paniikkinsa. Yhtenä kokonaisuutena seisovan Pointin rytminen swing alkoi hallita niiden yhdistettyä muotoa. Näkymättömät mustan eteerisen virtauksen aallot huuhtoutuivat niiden yli. Ylös-alas-poljinnopeudessa he kaksi heiluivat liikkeen mukana. Ensin venytetään korkeammaksi, sitten paksummaksi. Edestakaisin he keinuivat, koska heiluminen Pointin sisällä ei koskaan hidastunut.

"Ebenezer, oletko rauhallinen?"

"Kuin vauva, joka keinutetaan nukkumaan."

"Pidä järkesi sinusta. Meidän on pidettävä yhteyttä. Annatko minun siirtää meidät?"

"Siirrä meitä... missä minä olen? Ei, odota, missä sinä olet?"

"Sinussasi." Tämän tajuttuaan Scrooge nyökkäsi jäykästi.

"Ebenezer-meidän TÄYTYY pysyä yhteydessä." Scrooge-tietämättä miksi-ymmärsi.
"Meidän on päästävä pisteeseen."

"Luulin, että tämä oli pointti", sanoi Scrooge.

"Vain sisäänkäynti."

"Jacob, en halua jäädä tänne."

"Sinä... ehkä. Anna minun nyt liikkua."

"Tee niin kuin pitää."

"Vapauta itsesi minulle, Ebenezer." Scrooge ei voinut ymmärtää tätä käskyä, mutta ei myöskään halunnut pysäyttää Marleya. Hitaasti pimeyden heilautus rauhoitti ja rentoutti Scroogen, jotta Marley saattoi toimia. Marley alkoi spontaanisti hallita toverinsa jalkoja. Liike oli hidasta ja siihen vaikuttivat liikkeen aallot pimeyden sisällä. Jopa pimeys missä tahansa maan luolassa olisi näyttänyt kirkkaammalta kuin valon tyhjyys pisteessä.

Edun kautta oAiemman kokemuksen perusteella Marley seurasi sykkiviä kaikuja. Kun ne liikkuivat, ilmakehän kantamat aallot muuttuivat ylös-alas-liikkeestä edestakaisin työntövoimaksi. Jokainen jalkaliike eteenpäin nosti heitä hieman tieltä. Marley kamppaili pitääkseen Scroogen kosketuksissa pintaan. Paikallaan juosten, ikään kuin vedessä, myös aallon taaksepäin liike työnsi niitä jonkin verran alaspäin. Heidän liikkueessaan eteenpäin nousevan paineen heilahtelut voimistuivat-sitten tuli valoa.

"Olemme näkyvyyden pisteessä", ilmoitti Marley. Yhdessä yhtenä, ne kaksi kelluivat Tien yläpuolella.

Scrooge suojeli silmiään valolta ja kysyi: "Miksi liike on pysähtynyt?"

"Ei ole. Se on juuri sulautunut tänne keskustaan."

Kun Scrooge räpäytti useita kertoja tottuakseen valoon, hän kysyi: "Mikä ohjaa sitä?"

Marley osoitti ja vastasi sitten: "Synctuary Of Innocents."

"Uusi Mog?" Scrooge kysyi, kun hän seurasi ystävänsä osoittavaa sormea valotunneliin, joka oli satoja jalkoja ennen heitä. Pisteiden sisäinen pimeys ympäröi kaikkea paitsi pimeyden lävistävän valomajakan. Kun hän alkoi puhua, nauru purskahti tunnelista. Hämmentyneenä hän kysyi: "Iloitseeko valo?"

"Se valossa on jatkuvassa juhlassa."

"Jos se ei ole itse valo, niin mikä on se ilo, jonka kuulen?"

"Enimmäkseen lapsia", vastasi Marley.

"Enimmäkseen...?"

"Sanctuaryssa on myös lemmikkejä ja joitain kasveja."

"Miksi pimeys erottaa sen?"

"Synctuary Of Innocents on henkien koti, jota ei ole koskaan tahrattu. He eivät ole eivätkä ole koskaan olleet olemassa rakkauden alueella."

Scrooge hälytti, mikä sai Marleyn liikkumaan sisällään. Hämmentyneenä hän sanoi: "Luulin, että rakkaus on lajimme työvoima."

"Se on niille, jotka elävät täysi-ikäisiksi, mutta ei lapsille, jotka ohittavat ennen aikuisuutta. He pysyvät syntymänsä voiman-ilon kanssa."

"Onko ilolla ja rakkaudella eroa?"

"Työ on erilaista."

"Kumpi on parempi?"

"Parempi? Äärettömällä tietoisuudella ei näytä olevan tarvetta hierarkialle. Sen ainoa tarve on alkuperä." Marley hengitti syvään ja jatkoi sitten. "Ymmärrän kuitenkin, että sinulla on tarve, Ebenezer. Ymmärtääkseni on kolme energiaa, jotka luovat voimakkaamman työn kuin rakkaus. Ilo on yksi niistä. Se ei kuitenkaan tarkoita, että se olisi parempi."

"Vauvat syntyvät suuremmalla energialla kuin heillä on kuollessaan?"

"Näyttää siltä, että ihmiset tarvitsevat vauhtia syntyessään. Yhteiskunta on kova... ja usein paha sydämeltään. Aikuisena lapsi tulee tietoiseksi työstään rakkauden voimalla. Ennen aikuisuuttaan he leikkivät ilossa. Ei ole kevyt tehtävä hymyillä useimmille aikuisille, mutta lapset tarjoavat sen palvelun. Heidän arvonsa on paljon suurempi kuin pelkkä uusiutuminen."

"Mistä sinä tiedät tämän? Oletko käynyt Sanctuaryssa?"

"Kukaan tien tältä puolelta ei voi tehdä sitä, mutta he tulevat tänne saadakseen yhteyttä sureviin vanhempiin."

"Oletko nähnyt niitä?"

"Monet kertaa. Katsokaa", Marley sanoi osoittaen sillan keskustaa. "Lapsi lähestyy sinua nyt."

He katselivat, kun nuorukainen kulki heidän altaan edes tunnustamatta läsnäoloaan. Kun lapsi katosi Pointin pimeydestä, Scrooge kysyi: "Miksi emme voi mennä Sanctuaryyn?"

"Kuten sanoin, siinä on energiaa, jota me aikuiset olemme unohtaneet omaksua. Jos sinä ja minä matkustaisimme sillalla Sanctuaryyn, molempien Mogin välinen tila laajenee joka askeleella. Päinvastoin tapahtuu, kun lapsi ylittää Tien; heidän askeleensa kattaa kaksi kertaa pidemmän matkan."

"Se on luultavasti hyvä... koska lapset ovat niin pieniä. Mutta mikä on tällaisen ristiriitaisen laajentumisen menetelmä?"

"Se on pimeyden substanssin sisällä."

"Missä tuossa on logiikka?"

"Logiikka? Ebenezer, ihmiskunta elää logiikan ja usein totuuden ulkopuolella, mutta ehkä jonain päivänä tämä pimeyden ja muuttuvan avaruuden omituinen aines ymmärretään. Ehkä... mutta emme kumpikaan meistä."

Scrooge mietti Marleyn viivytystä Pointissa. Kun hänen lihansa jäähdytti pimeyden kylmyyttä, hän kysyi: "Miksi me viipymme täällä?"

Marley hymyili ja vastasi: "Ebenezer, etkö tunne tunnelin valoa?"

"Valo? Lämmittääkö se minua?"

Marley hengitti syvään, mikä simuloi elämää, ja julisti sitten: "Tämä on suosikkipaikkani Transmogrifyssa."

"Mutta on pimeää ja... niin kylmää."

"Lämpötilalla ei ole minulle merkitystä. Piste tarjoaa hiljaisuuden paikan. Täällä minua ympäröi palauttava läheisyys. Se on paikka, jossa voin parhaiten pohtia edistymistäni. Löydän lohtua pimeydestä."

"Eikö reflektio tapahdu itse Mogissa?"

"Task Of Outreach on suunniteltu siellä, mutta sitä voi olla vaikea saavuttaa ilman... tarkistusta. Erityisesti tuomituille viattomille. Heidän tiensä hyväksymiseen on autettava muiden henkien toimesta." Marley pysähtyi ja lopetti: "Minulle pisteen syleily pitää minut keskittyneenä tehtävääni."

"Joten pointti on lohtuusi?"

"Sisäinenvoima ajelehtii."

Scrooge kysyi: "Onko se koskaan liian vaikeaa sinulle?"

"Vaikeinta on se, että olen koskaan joutunut tähän tilanteeseen. Mutta vaikeudetkin ovat lahja parannusta varten, Ebenezer."

"Lahjoja ei voi koskaan olla liikaa."

"Totuus on, että useimmat ihmiset eivät saa tarpeeksi lahjoja."

"Jacob, useimmat ihmiset eivät halua "vaikeita" lahjoja. Voimmeko nyt lähteä? Kylmä on liian rapea minulle."

"Haluaisin sinun kokevan Purskahduksen ennen kuin palaamme tielle. Luuletko, että voit jatkaa vielä jonkin aikaa?"

"The Burst... lakkaako jännitys koskaan tässä paikassa?"

"Sinulle... luultavasti ei."

"Jos se on turvallista... no, Jacob, tee se vain."

"Purraus näyttää johtuvan Pointin ja Sanctuaryn välisestä etäisyydestä. En voi vain... saada sitä tapahtumaan. Tietty kierto tässä paikassa tapahtuu ylöspäin suuntautuvan puuskan hetkellä. Kuitenkin, kuten kellon tikitys, se kiertäminen on pian."

"Tuo minut lämpimään!"

"Tiedät, että olen kylmä kuin kivi, mutta minulla on yksi Fire Twirler. En halunnut käyttää sitä vielä, mutta aion käyttää, jos sinun täytyy lämmittää."

Scrooge pohti myös, pitäisikö hänen käyttää Fire Twirleriä lämmössä. Hänen hampaidensa tärisyessä hän lopulta antoi luvan kuluttaa energiasoihdutusta. Marley miehitti saman tilan kuin Scrooge ja poisti Fire Twirlerin sydänketjustaan. Vapautuminen aiheutti purkauksen, joka poltti reiän Scroogen paidassa. Scrooge huusi huutaen: "Lämmittele minua, älä valmista minua!"

"Sinun tuskasi ei ole tahallista." Marley pysähtyi ennen kuin lisäsi: "Olen liian lähellä sinua välttääkseni palamista."

Fire Twirler lisäsi sekä lämpöä että valoa koko ympäristöön. Kun Scrooge katseli pimeyden hyökyaallon lähestymistä, hän vastasi: "Epäilen, että tulen...", mutta ennen kuin hän ehti saada ajatuksensa päätökseen, Burst osui.

Aallon lävistävä "Zheeiop" vei parin suoraan ylös äärimmäisestä pimeydestä ja kaiken yläpuolelle. Molempien reaktio osoitti ristiriitaisia intohimoja. Marley iloitsi kyydistä, kun taas Scrooge huusi kauhuissaan. Ajautuessaan takaisin Tietä kohti Marley vakuutti Scroogelle: "Olen turvannut sinut sisälläni. Älä pelkää, Ebenezer."

Kun he leijuivat alaspäin, Marley osoitti viattomien pyhäkköä ja sanoi: "Eikö se ole syy kunnioitukseen?" Scrooge tutki edessään olevaa näkyä varoen, joka oli lähellä paniikkia, jossa karitsa jäljitti leijonaa. Hämärän säteilyn valo ilmestyi pimeyden molemmin puolin. Kun hän tuijotti analysoidakseen edessään olevaa visuaalista sisältöä, valon reunapuolikuut tulivat tarkentumaan. Sekä oikea että vasen valaistuksen suikale heijastivat toisen hehkua. Kun Scrooge lensi Marleyn kanssa takaisin Tietä kohti, hän tajusi, että nämä kaksi kaarevaa muotoa olivat luoneet Pisteiden valon. Heidän yhdistetty loistonsa valotti alueen, jossa lapset tulivat tielle... ja henget odottivat Purskahdusta.

Kun he laskeutuivat, pariskunta katseli koko alla olevaa aluetta. The Corridor Of Phantom esti tien visuaalisen näyttämön, mutta tarjosi kuitenkin jatkuvasti muuttuvan näytelmän hengistä, jotka matkustavat syvyyteen ja sieltä pois. Kaikki Mogit olivat näkyvissä, ja Plains Of Violence ja Abyss Of Final Transmogrify olivat kauimpana näkyvistä. Scrooge haukkoi henkeään tuhoavien pakotteiden kenttien laajuudesta. Hän pohti, voisiko kulkeminen miljoonien Tulipyöreiden yli kestää kauemmin kuin itse aika.

He kaksi katselivat salaman räjähtävän ylös ja ulos syvyydestä. Sinisyyden välähdykset loivat valoa kaikkiin Mogiin yhtä lukuun ottamatta. Viattomien pyhäkön kummallakin puolella olevat puolikuut loistivat sokaisevan keltaisen valon, joka valaisi vain tuon Mogin. Sinisen ja keltaisen värit yhdistettiin Scroogen sydämessä luomaan seesteisyyden vihreän valon.

Ilonkyyneleet valtasivat Scroogen. "Miksi olen niin onnellinen?"

"Se on lapset. Valo kuljettaa enemmän energiaa kuin pelkkä väri ja kirkkaus. Valo pitää sisällään myös tunteita."

"Ei, se ei ole."

"Totta kai tekee. Kysy vain kaikilta pariutuneilta tulikärpäsiltä, miksi he vilkuttavat häntäänsä."

"Jacob, en ole koskaan saanut tulikärpäsen sanomaan minulle sanaakaan. Aion kuitenkin pohtia ajatusta, että valo voi sisältää tunteita."

Hidas pudotus takaisin Pisteiden pimeyteen sai Scroogen räpäyttämään villisti näönhalusta. Jalat jälleen tiellä, Scrooge kysyi: "Voimmeko lähteä nyt?"

"Ilman viivytystä." Mutta ennen kuin pystyttiin ottamaan askelta, heidän yhteys toisiinsa tuhoutui. Fire Twirler törmäsi Marleyn läpi etsiessään nopeinta vapautusta liekistään. Sekä liekki että Marleyn ote Scroogesta katosivat. "Ei, ei, ei! En tarvitse tätä vaikeaa lahjaa", Marley karjui.

"Jakob, Jacob!"

"Seisotko sinä, Ebenezer?"

"Ei, olen rampa. Etsi minut!"

"Tiesin, että minun olisi pitänyt pelastaa Fire Twirler. Minulla ei ole aavistustakaan siitä, minne olen laskeutunut."

"Puhut normaalilla tasolla. Joten sinun täytyy olla lähellä."

"Aion yrittää kuulla tieni takaisin luoksesi, Ebenezer. Kuiskaa mahdollisimman pehmeästi, 'Olen täällä', sitten toista lause muutaman sekunnin välein, mutta vain hieman kovemmin."

Scrooge teki kuten pyydettiin. Kaksi ensimmäistä ääntelyä olivat ilman äänenvoimakkuutta, mutta kolmannella Marley kääntyi ääntä kohti. Hidas vahvistus auttoi häntä paikantamaan kaatuneen ihmisen. Vähitellen Marley liikkui Scroogen suuntaan. "Olen melkein jäässä", olivat viimeiset sanat, jotka lausuttiin ennen kuin hiljaisuus pysäytti kaiken liikkeen heidän välillään. Vain pimeys äänesti. Jokaisella aallolla kuului matala 'zheiep', kun virta konvergoi pisteessä.

"Ebenezer, Ebenezer! Liiku-taistele kylmää vastaan!"

Heikossa yrityksessä Scrooge ojensi käsiään. Marley pyöri ympyröissä yrittäessään paikantaa romahtaneen ystävänsä. Scrooge valittaen jatkoi liikettä, sitten huusi varoittamatta kivusta: "Jokuin juuri itseäni tuosta piikkistä, jonka annoit minulle. Taidan vuotaa verta."

Ennen kuin Scrooge saattoi ilmaista tuskan kokonaan, Marley tarttui hänen paitaansa ja nosti sitten Scroogen takaisin jaloilleen lihaksia ylittävällä henkisellä voimalla. Scrooge seisoj jäykistyneenä, kun Marley taas tarttui piikkiin. Puristaen sekä kättä että piikkiä hän sanoi: "Pimeyden sisällä on 13 askelmaa. Voitko ottaa niistä minkä tahansa, Ebenezer?"

"Onko vaihtoehto?"

Marley vastasi nauraen: "Se on vanha ystäväni. Kylmä ei muutu, joten ala liikuttamaan jalkojasi. Minä opastan sinua."

"No, Jacob, en varmasti selviä tästä jäätävästä mustasta liikkeestä ilman sinua."

Kaksikko käveli kömpelösti jäykästi tiensä Pointin kylmän pimeyden taakse. Vaikka kesti minuutteja ennen kuin Roadin lämpö tunkeutui Scroogeen, he molemmat näkivät Fire Twirlerien törmäyksen Fields Of Destructive Compulsions-kentille.

"Meillä on hieman alle puolet kentistä ohitettavana ennen kuin saavumme Abyssiin", kertoi Marley osoittaessaan etäistä reikää. Scrooge katseli sinisen salaman välähdyksiä ylös ja ulos ontelosta. "Paljon hyväksyntää luodaan tuossa täyttymyksen pesässä."

Marley oli toivonut heidän matkustavan hiljaisuudessa, kunnes hän oli kerännyt kuusi Twirleriä, jotka hänen sydänketjunsä pitivät, mutta Scrooge oli levoton ja tarvitsi lohdutusta. "On julmaa ottaa lapsi", mutisi Scrooge.

Marley tuijotti Scroogea ja kysyi sitten: "Vie lapsi minne?"

"Toki heidän perheestään."

"Ymmärrän." Marley pysähtyi, veti syvään henkeä ja hengitti sitten ulos huokauksella, joka uuvutti hänen aavemaisen muodonsa. Hän pysähtyi keskelle, pudisti vain päätään ja sanoi sitten: "Se menetys on emotionaalisesti käsittämätön."

"Jos se on 'pääsemätön', miksi niin tapahtuu? Jaakob, miksi nuoret kuolevat koskaan?"

Marley hiljentyi tarkoituksella ja sanoi sitten: "Se oli Nooan kysymys." Scrooge katseli, kun hänen ystävänsä kamppaili löytääkseen seuraavan ajatuksen. Lopulta Marley alkoi selittää. "Se on ensimmäinen muistoni Noasta. Hän oli tuskin kouluikäinen, ja minä... Minulla oli edelleen vauvanvaatteet päällä."

"Vaikea ajatella sinua vauvan vaatteissa."

"Noalla oli kissa. Luulen, että hän kutsui sitä vain "Kissaksi", mutta nimen puute ei koskaan vähentänyt omistautumista, jota hän näytti tuntevan olentoa kohtaan." Marley pysähtyi ja sanoi sitten: "Oli kevät, luulisin, ja sade oli jatkuvaa, joten leikimme sisätiloissa. Luulen, että meillä oli tulipalo, mutta en ole varma. Joka tapauksessa vastasyntynyt käärme ryömi oven alle etsiessään kuivaa paikkaa, jossa se ei joutuisi hukkumaan. Ennen kuin se oli edes täysin sisätiloissa, Cat hyppäsi sen päälle ja tappoi sen yhdellä nopealla liikkeellä."

"Mitä sinä teit?"

"Katsoin juuri Noahin, kun hän yritti elvyttää tätä neljä tuumaa pitkää käärmettä. Mutta se ei tietenkään ollut mahdollista. Joten kun aurinko seuraavan kerran erotti pilvet, hänellä oli käärmeen hautajaiset ja... hän itki."

"Mutta et tehnyt?"

"Se oli käärme, Ebenezer. Välittävätkö ihmiset koskaan käärmeistä?"

"No... Noah teki."

"Ei... Nooa välitti iästä... käärmeen nuoruudesta. Siitä hän puhui viikkoja myöhemmin."

"Joten hautajaiset eivät olleet tapauksen loppu?"

"Se oli enemmän kuin alkua." Marley katsoi suoraan Scroogeen ja sanoi sitten:
"Pisimmän aikaa hän sanoi, että "tän käärmeen ei olisi koskaan pitänyt syntyä", "mitä tuo käärme on koskaan saanut aikaan", ja vähiten suosikki kommenttini: "Käärmeen ainoa kokemus oli kauhu". Nooaa häiritsi epäilemättä elämän lupauksen puute saada vain selviytyä. Hän ei ymmärtänyt, miksi käärme syntyi vain tapettavaksi välittömästi. Hänelle tämä oli kaaosta, barbaarisuutta ja ei vain oikein."

"Se ei myöskään näytä oikealta minusta, Jacob."

"Nuoren kuolema... se kuolema on siitä, mitä se jättää jälkeensä. Sisarukselle se tuo usein ensimmäistä kertaa kotiin sen tosiasian, että hekin ovat alttiita samanlaiselle menetykselle. Rakastaville vanhemmille se murskaa heidän sydämensä ja pakottaa sitten muuttamaan."

"Joten luulet tämän tapahtuvan siksi, että vanhemmat eivät tee muutoksia silloin, kun heidän pitäisi?"

"Se voi näyttää siltä, mutta ei, lapsi ei kuole, jotta joku muu tekisi tarkistuksia. Kuitenkin... pakotettu muutos tapahtuusellaisen menetyksen jälkeen." Marley pysähtyi ja lopetti sanomalla: "Jotkut muutokset ovat hyödyllisiä, monet ovat haitallisia, ja toisinaan... ne voivat olla molempia."

"Entä lapsi? Entä mitä he ovat menettäneet?"

"Tätä on ihmisen vaikea ymmärtää, mutta lapsi on silti olemassa ja hänellä on uusia kokemuksia. He menettivät Maan kohtaamisen, mutta asuvat silti Äärettömän Tietoisuuden luomakunnan fyysisyydessä."

"Mutta mikään näistä ei selitä lapsen kuoleman ankaruutta", valitti Scrooge.

"Kuten sanoin aiemmin, tämä koettelemus on emotionaalisesti käsittämätön. Se musertaa sydämen, kun se turruttaa mielen. Minulla ei ole muuta vastausta tarjottavana sinulle, Ebenezer."

"Mutta siihen ei ole vastausta. Se on kuin sanoisi, että se on... koska se on. Vastauksesi on pakopaikka keskustelusta."

"Kyllä, se on", sanoi Marley tarttuessaan Fire Twirlerin pyrstään ja syöttäessään sen sitten sydänketjuunsa. Pitkän aikaa Scrooge käveli hiljaa, antaen vain raivonsa kasvaa, kun Marley tarttui mielettömästi jokaiseen heidän tielleen ylittäneeseen tulipyörteiseen ja varmisti sitten.

Lopulta Scrooge purkautui. "Jos itsemurha on isku vasten kasvoja, eikö se ole yhtäläinen isku ihmiskunnan kasvoihin, kun lapsi kuolee ja hänen potentiaalinsa menetetään?"

"Ebenezer, olemme vain muurahaisia, jotka yrittävät ymmärtää ympärillämme liikkuvia jalkoja." Ymmärtäen, että tämä vastaus ei ratkaissut hänen ystävänsä ongelmaa, hän lisäsi: "Ei kukaan ihminen kuitenkaan koskaan tule tuntemaan Äärettömän Tietoisuuden mieltä, ennen kuin hänestä tulee sama kuin Ääretön Tietoisuus."

Hämmästynyt Scrooge kysyi: "Voiko se tapahtua?"

"No, sanotaanpa vain, että ajatus on mahdollinen." Marley selvitti kurkkuaan ja lisäsi sitten nopeasti: "Me kaikki olemme lähtöisin luomisen aineesta."

Kun Marley pysähtyi, Ebenezer kysyi: "Eikö Ääretön Tietoisuus ole luoja?"

"Se on minun ymmärrykseni."

"Kuinka se loi itsensä?"

"Mielestäni se on kuin tietäisi Infinite Consciousnessin nimen, kun taas meillä ihmisillä ei ole korvia kuulla sitä." Scrooge tuijotti Marleya, kun hän jatkoi selittämistä. "Sama ongelma on ymmärtää, miten luominen rakennetaan. Ihmisillä ja varsinkaan minulla, Ebenezerillä, ei ole mieltä tai kokemuksia ymmärtääkseen ajatusta itsen luomisesta fyysisesti vain ajatuksesta."

"Se tarkoittaisi, että ajatukset ovat fyysisiä. Siinä ei ole mitään logiikkaa, Jacob."

"Ja kuitenkin, fyysinen maailma on olemassa, Ebenezer. Jotenkin sen piti alkaa."

"Mietin, onko Ääretön Tietoisuus ollenkaan fyysistä... Ehkä se pystyi luomaan fyysisen maailman, koska se on henki. Aivan kuten maalaavasta taiteilijasta ei koskaan tule kangasta."

"Niin fiksu ajatus, mutta siinä kaikki, mielipide ilman todistettua tietoa."

"Turhaudut minuun, Jacob."

"Ymmärtämättömyytemme ei ole vihollinen. Se on vain rajoitus, joka antaa meille mahdollisuuden henkilökohtaiseen täydellisyyteen."

"Se on hämmentävää. Joten meistä tulee täydellisiä, kun muutamme... siirrettäväksi... nimeltään Hyväksyminen?"

"Hyväksyminen ei ole loppu, Ebenezer." Scrooge vain pudisti päätään edestakaisin, kun Marley selvensi ymmärrystään. "On enemmän. Totu muutokseen, sillä se ei lopu koskaan. Hyväksymisen takana oleva polku on kuitenkin liian hyvin valaistu useimpien seurattavaksi."

""Liian hyvin valaistu"? Vaikka suljen silmäni?"

"Voitko navigoida ilman silmiäsi, Ebenezer?"

"Joten pohjimmiltaan vain sokeat voivat tulla enemmän kuin Hyväksyminen?"

"Löydä metafora tuosta ymmärryksestä, Ebenezer, sillä Äärettömän Tietoisuuden valaistuminen asuu tuon lähes näkymätön, mutta ylivalaistun reitin sisällä."

"Humbug."

"Ja siinä piilee tärkein syy, miksi useimmat ihmiset eivät koskaan tule luojavoimaksiheidän oma epäilynsä."

Epäolennainen keskustelu jatkui, kun ystävät kävelivät kohti Abyss Of Final Transmogrifya. Sininen salama iski toistuvasti ilmakehään. Scroogelle jokainen salama näytti lisäävän tielle laajuutta. Lopulta hän kommentoi: "Emme ota mitään etäisyyttä kohti tätä halkeamaa."

Marley vain ajatteli itsekseen ennen kuin sanoi: "Liike ilman liikettä, se kuulostaa parlamentin jäseneltä." He molemmat katsoivat toisiaan, mutta vain hymyilivät, kun Marley loi ratkaisun hitaisiin jalkoihin. "Minulla ei ole koskaan ollut syytä kokeilla tätä-mutta..."

"Aiot järkyttää minut, eikö niin?"

"Aion siirtää meidät." Ennen kuin Scrooge ehti reagoida, Marley veti Fire Twirlerin sydänketjustaan. "Tarvitsen sinun astuvan raajoihini."

"Raajat? Puu?"

"Raaajani, lisäkkeeni... raajani... meidän on yhdistettävä ennen kuin voin käyttää tätä", hän sanoi nostaen pyörivää liekkiä.

"Etkö voi mennä... raajoihini?"

"Kyllä, teenkö sen?"

"Miksi sinä kysyt? Et ole koskaan..."

Marley työntyi Scroogen rakenteeseen ja laittoi sitten Fire Twirlerin heidän yhteisten jalkojensa alle. Pyöriminen pakotti välittömästi molemmat ylös, sitten eteenpäin nopeudella, jota kumpikaan ei ollut koskaan aiemmin kokenut. Kun he juoksivat tien yli, Marley huusid, "Nopeampi kuin hevonen."

"Nopeammin kuin kalliolta putoaminen. Jep!" Scrooge ulvoi heidän kulkiessaan nopeudella, joka miellytti. Kun yksi Fire Twirler paloi itsestään, Marley veti toisen irti ketjustaan jatkaakseen liikettä eteenpäin. Kun kuusi liekki oli sammunut, ne sammuiivat. Marley täydensi sitten energiapurkauksia ennen kuin jatkoi syvyyteen. Tämä toiminta toistui, kunnes he molemmat olivat valtavan kuilun kynnyksellä.

Kun he lähestyivät kuilun reunaa, Marley pakotti kuudennen Fire Twirlerin sydänketjuunsa ennen kuin kysyi Scroogelta: "Oletko valmis hyppäämään?"

Scroogen suu lokahti auki ilman, että hän huokaisi raskaastikaan. Ikään kuin vihjeestä, joten suurimman mahdollisen vaikutuksen aikaansaamiseksi salama halkesi ylöspäin reiästä. Purkauksen voima ravisteli kallion perustusta. Kun Scrooge vakiinnutti itsensä, hän kysyi: "Missä on pohja? Kuinka selviän putoamisesta?"

"Kivet taskuissasi."

"Sinulla on kiviä aivoille, Jacob."

"Minulla ei ole enää aivoja, Ebenezer. Minulla on vain ajatuksia."

"Humbug."

"Onko se taas uusi paras sanasi?"

"Humbug."

"Onko sinulla vielä kivet, jotka annoin sinulle?"

"Näetkö heidän vinkit?" Scrooge sanoi osoittaessaan taskujensa ulkopuolelle työnntyviä muodostelmia.

"Hyvä, hyppää nyt sisään. Kivet hidastavat sinua."

"Minulla ei ole uskoa..." Mutta ennen kuin Scrooge ehti pysyä paikallaan, Marley heittäytyi ystävänsä ruumiiseen ja käveli sitten hänet nopeasti ulokkeen reunan yli.

Scroogen huuto oli kovempaa kuin seuraava salama. Kun hän kiihtyi kohti tuntematonta tulevaisuutta, hänen housunsa alkoivat ajaa korkealla hänen muotoonsa. Scrooge veti haaroistaan toivoen lievittääkseen kaatumisen aiheuttamaa painetta hänen yksityisilleen.

Ja sitten... se tapahtui... hän hidasti vauhtia, kun näky Syvyydestä tuli tarkemmaksi. Väriaallot lähentyivät Scroogessa, samalla kun hänen ympärillään kehittyi kelluvuus. Turvallisesti alaspäin ajautuessa salama lensi ohi ja muodosti kuvion, joka ohitti kaiken syvyyden sisällä liikkumisen. Se jätti vain raikkautta, sekä hajua että kihelmöintiä, luolaiseen kuiluun. Kun salama jatkoi kipinäintiä ympäröivässä tilassa, Scrooge havaitsi seinien värejä ja mutkittelevia käyriä. Värit-jokaisessa metallista lasimaisuutta-tehostivat Scroogen näkemystä. Kirkkaat keltaiset, magentat, vihreät, siniset ja laventelit sävyttävät seinät auttoivat valaisemaan hänen laskuaan. Scrooge aisti arvokkuuden virtauksen sävyjen sisällä, loiston kiiltoa.

Kun he ajautuivat yhdistetyssä muodossa, Scrooge lopulta hidastui siinä määrin, että Marley tunsi olonsa riittävän mukavaksi erottuakseen hänestä. Siirtyessään Scroogen ulkopuolelle Marley näki ystävänsä romahtavan. Toimiessaan vain vastaustilassa, Marley syöksyi Scroogen alle ja päästi sitten ystävänsä ruumiin kulkemaan hänen läpi. Kun liike yhdisti nämä kaksi, Marley tarttui Scroogen muotoon; silloin ja vasta silloin ihmisen paino hidastui. "Luulin, että kivet hidastivat sinua." Marley osoitti seiniä ja lisäsi sitten: "Niitä kiviä ei voi heittää tarpeeksi lujasti, jotta se koskettaisi tätä koteloa."

"Mitä tarkoitat? Mitä kiville tapahtuu?" kysyi Scrooge.

"He putoavat vain muutaman metrin päässä esteestä."

"Pitäisikö minun poistaa omani?"

"Ei, älkäämme turmeleko tulosta."

Kun he liikkuivat alaspäin, lukuisat henget leijuivat kaikkialla Abyssissä ja täyttivät alueen pastellisävyjen heijastuksilla, jotka hohtivat heidän ruumiiltaan. Koska Transmogrifyn ylemmällä alueella oli synkkä tunnelma, niin alempi alue, Abyss, kimmelsi ilosta. Jokainen ääni, jokainen tuulenpuuska, jokainen liike Abyssin sisällä pomppii metalliseinistä ja palasi sitten korviin musiikin sävyinä. Kun pari putosi syvälle kuoppaan, määrittelemätön, mutta loistava kappale alkoi kaikua kohottavia tunteita.

Scrooge nautti pystysuorasta rinnettä; vaikka kivet hänen taskuissaan aiheuttivat silti epämiellyttävän hinaajan, hän sai itsensä tyytyä harmitukseen. Sulki silmänsä, seinien melodia ympäröi hänen muotoaan. Sävyt pomppivat pois ihon jokaiselta paljaalta pinnalta. Hänen kätensä, jotka olivat iän koventuneet, tuntuivat vähäisiltä. Mutta oi-sitä jännitystä kasvoilla, kun värisevät nuotit ottivat yhteyttä! Jokainen kutitteli kuin höyhen, kun se laidutti pintaa.

Samalla kun jatkuva salamoiden myrsky välähti taivaalle, Scrooge ihastui hänen alta nousevista muodoista. Nousevien monoliittien sekaannus ilmeni. Kompleksi yhdisti värillisen metallin visuaalin tiettyihin tarkoituksiin suunniteltuun rakennejärjestelmään. Erimuotoiset ja-asetelmat pyramidit täyttivät koko Abyssin pohjan.

Keskuskokoonpanon sisällä syntyi verkko, joka on omistettu hyväksynnän keräämiselle. Asettelu muistutti kaksoispyramidia, joka seiso i alhaalta ylöspäin ja jonka huippu on haudattu. Toisella puolella puhtaampi Coss Acceptance kaskadi kiemurtelevaksi motiiviksi, joka sitten katosi... tuntemattomaan. Koko ajan normaalin hyväksynnän tulva liukui erilliseen kammioon yhdistetyn pyramidin sisällä.

Scrooge seurasi kreikkalaisen avaimen erilaisia mutkittavia kuvioita rakennuksesta toiseen toivoen ymmärtävänsä kunkin rakennuksen toiminnan. Paitsi, mikään ei ollut rakennuksia. Kaikki paitsi kaksi aluetta olivat joko oikeanpuoleisia tai ylösalaisin olevia pyramideja.

Yksi pyramidalueista tulvi koko paikan toimintaa, kun henget sekoittuivat odottaessaan vuoroaan Walkway Of Transmogrify-kadulla. Kolme sähkö-, kulta-, hopea- ja kuparipyramidia ympäröivät polkua, joka muodostui kahdesta pitkästä vaakasuorasta kristallista. Jokaisella kvartsikiteellä oli molemmissa päissä pisteitä, jotka kohtasivat kävelytien keskellä. Kun henki asettui suoraan molempiin pisteisiin, sähköpyramideista tuleva energiaräjähdys konvergoi siniseksi salamaksi, joka sitten muutti hengen hyväksynnoksi.

Walkwayn juhlat saivat henkien laumoittain aikaan visuaalisen hämmennyksen, joka pyörtyi mielen. Silti alue haisi innostuksesta käsillä olevaan tehtävään-Mogrifikaatioon. Kun kiehtova näkemys kävelytiestä jatkui, Scrooge huomasi portaiden kiipeävän kohti Upper Mogeja.

Jokaisella portaiden metalliportaalla oli erilainen kulutuspinnan ja nousun koko. Scrooge ymmärsi tätä eroa, kunnes hän tajusi, että niiden koko näytti säätelevän väriä. Kulmaisilla portailla oli korkein nousu, mutta kulutuspinta oli kuitenkin niin kapea, että jopa lapsen jalka pystyi kävelemään sillä vain varpaillaan. Tämä antoi kapeille portaille tikkaat. Jokaisen sateenkaaren progressiivisen värin myötä nousu väheni, kun kulutuspinta leveni. Laventeliaskelmissa oli levein kulutuspinta, mutta ne olivat kuitenkin niin pieniä korkeudeltaan, että ne näyttivät tasaisilta-enemmän ramppia kuin askelmia.

Kokoelma henkiä leijui ylös ja alas portaikkoja, kun ilon tunteet tanssivat kaikkialla. Mitä hyvälle tuulelle aiheutti, ei voitu määrittää, mutta mitä hyvänsä, Scrooge jätti hymyillen.

Kun Marley ja Scrooge ajautuivat kohti rakkauskokoelmarakennetta, heidän yläpuolelleen syöksyi Coss Acceptance-pilvi. Kilpaillessaan nopeudella, joka oli selvästi painovoiman vetovoiman yläpuolella, massa veti niin lähelle, että Scrooge huusi. Aivan

kuten hän pelkäsi törmäystä rakkausenergian kanssa, neste jakoi itsensä, sitten virtasi niiden ympärille ja lopulta se meni keräysastiaan.

Hyväksymispisarat lensivät ympäri parin. Heidän laskeutumisensa hallinta jätti Marleylle hyväksynnän tullessa voimaan. Naurahtien ja sitten nauraen hän tarttui kokoelmapyramidin reunaan. Hän vapautti Scroogen asettamalla ne molemmat tornin kulmaan. Jalkojen roikkuessa reunan yli, pari ei pystynyt hallitsemaan huutamistaan. Tässä ei ollut huumoria, vain Acceptancen heille antama uskomaton keveys, joka muutti kaiken pilailuksi.

Istuessaan kompleksin kulmassa Scrooge nauroi: "Se oli melkoinen pudotus."

"Kaikilta muulta paitsi armoilta", naurahti Marley.

Scrooge vain pudisti päätään ja naurahti takaisin. "Ei siinä ole mitään järkeä."

"Usko minua, Ebenezer, useimmissa asioissa ei ole järkeä." Hän hymyili ja vilkutti sitten ystävälleen lisätessään: "Konsepti on kutitus." Marley ei pystynyt hillitsemään nauruaan, ja hän putosi rakennuksesta ja putosi sitten niiden alla olevaa viittä pesää kohti. Ennen kuin ero vaikutti Scroogeen, Marley palasi nauraen: "Oletko vielä kanssani?" Palattuaan kulman reunalle Marley katsoi Scroogea, pysähtyi ja kysyi sitten: "Voitko tuskin odottaa kuolemaasi?"

Hermostunut kikatus puhkesi Scroogesta, kun hän vastasi: "Ja olla taas jumissa kanssasi. Elän mielummin." Yhdessä he nauroivat, nauroivat ja nauroivat tälle ajatukselle.

Kun Acceptancen pisarat imeytyivät heidän ihoonsa, sekä Marley että Scrooge alkoivat hiljentää ulvomistaan. Walkway Of Transmogrificationin eloisuus vaati jatkuvaa huomiota, mutta muutaman hetken kuluttua Scrooge käänsi katseensa kuilun vastakkaiselle puolelle.

Massiiviseen platinaareenaan keskittynyt Scrooge vain katseli yksikätisen, päättömän hengen astuvan Farewell Platformiin. Kolme platinapuolaa työntyivät vaakasuunnassa ulos alustasta. Jokainen oli asetettu 45 asteen kulmaan muihin nähden, ja keskimmäinen

ristikko oli sekä pisin että levein kolmiosta. Kolmen platinatangon huipulla oli huimia vaakasuuntaisia kidepisteitä. Sekä äärioikean että äärivasemman pinnan päissä oli ylimääräinen pystysuora kvartsipiste. Jokaisen kristallipisteen takana pystysuora platinapylväs yhdistettynä kvartsiin loi jalokiven, joka kipinöi pienimmälläkin liikkeellä. Keskipuhujalla ei ollut tätä ominaisuutta; sen sijaan sen vaakasuora kvartsikärki riippui ylösalaisin olevan pyramidisuppilon yläpuolella.

Scrooge katseli yksikätistä päätöntä henkeä seisomassa paikallaan kuin patsas tasanteen huipulla. He molemmat tarkkailivat aluetta, kun se alkoi täyttyä kultaisella sumulla. Oman näkymätön rakennelman sisältämä pilvi sumensi heidän näkemyksensä. "Jotkut ajattelevat, että sumu on ääretön tietoisuus."

"On vaikea kuvitella ääretöntä tietoisuuttase on mikä tahansa fyysinen muoto", vastasi Scrooge.

"Todellisuus on, että et vain voi kuvitella sitä pilvenä."

"Kyllä, se vaikuttaa liian yksinkertaiselta. Joten kerro minulle, Jaakob, miksi henget luulevat, että sumu on ääretön tietoisuus?"

"Koska Ääretön Tietoisuus henkilökohtaisesti kunnioittaa henkeä, joka on tarpeeksi rohkea ylittämään toivottoman tilanteen." Marley katseli Scroogen uteliaisuuden kehittymistä ja välitti sitten hänelle: "Kun henki on välittömän transmogrifioinnin jäähyväisalustalla, he tulevat jälleen äärettömän tietoisuuden rakkauden valon ympäröimänä."

"Pelastaako se heidät?"

"Ei, useimmiten heidän hyväksymisensä on epäpuhdasta, mutta ääretön tietoisuus vetää aina vahvimman positiivisen epätäydellisestä hengestä. Tämä paras ominaisuus sisällytetään sitten Äärettömän Tietoisuuden omaan yksilölliseen henkeen ajatuksena."

"Joten totuus on, että Välittömästi Transmogroitunut henki elää myös ikuisesti? Mikä sitten on kraatterin tarkoitus?"

"On parempi ajatella sellaista henkeä poissa, mutta muistettuna. Vaikka en ole poissa, mutta sitä tuskin muistetaan, joten ehkä tuo henki siellä on paremmalla paikalla kuin minä." Marley pani kätensä Scroogen olkapäälle ja selitti sitten: "Ja mitä tulee kraatterista, tiedäthän, että se luotiin ihmisten toimista, eikö niin?"

"Ihan surullista, kuinka Cossin vapauttamisen hallitsematon tapahtuma voi tuhota toisen koko olemassaolon."

"Olen varma, että se oli hyvin surullista sille hengelle, kun se tajusi, että Apurto söi päänsä. Kraatteri on tinkimätön Mog."

Kun kaksikko istui odottamassa, ilman mitään merkkejä uhkasta, alusta räjähti. Valon sirpaleita lensi alueen läpi ja levitti kipinöitä parin päälle. Marley ei kiinnittänyt hiillokseen huomiota. Scrooge toisaalta teki kaikkensa väistääkseen soihdut. Yritys oli rohkea, mutta kuitenkin turha, sillä kipinät laskeutuivat hänen ympärilleen. Hänen pelkonsa liekkejä kohtaan olivat kuitenkin perusteettomia, sillä kun ne laskeutuivat iholle, heillä ei ollut vaikutusta siihen. Tulimyrsky, vaikkakin näkyvissä, oli sisällöltään yhtä aavemainen kuin Marley itse.

Kun hän tajusi tämän, Scrooge rauhoittui katsomaan Platformin valoesitystä. Kun kultainen usva poistui, mitään haamuosia ei jäänyt näkyviin. Muutos keskellä vaakasuuntaiseksi kiteeksi oli tapahtunut ja sitä käsiteltiin. Himmeä harmaa valo alkoi muodostua tuon kristallin sisään. Hitaasti hehku liikkui edestakaisin kvartsissa ja tuli liikkeen myötä kevyemmäksi ja kirkkaammaksi. Kun se oli puhdistettu, keventynyt hyväksyntä virtasi ulos kristallin kärjestä ylösalaisin olevaan pyramidisuppiloon. "Se oli epäonninen henki", sanoi Marley.

"Kuinka voit kertoa?"

"No, katso... vain Äärettömän Tietoisuuden rakkaus kerättiin", hän sanoi osoittaen keskikristallin hyväksymisvirtaa.

"Mistä sinä sen tiedät?"

"Jos edes yksi osa ihmisen rakkaudesta olisi kerätty, se olisi virrannut kahteen ulompaan kiteeseen ja muuttunut sitten Hyväksyttäväksi", hän sanoi ja osoitti yhdistettyjä platina-ja kvartsipylväitä. "Mutta valitettavasti nyt tuo henki on vain muisto."

Pitkä tauko kehittyi ennen kuin Scrooge sanoi: "No, ainakin se on muisto luojan mielessä."

Marley katsoi sivuttain Scroogea, hymyili ja vastasi sitten: "Se on todellakin jotain... ainakin."

Koko Abyssin alue humisi aktiivisuudesta, kun Walkway Of Transmogrification tuli jälleen hallitsevaksi visuaaliksi. Kun pariskunta istui kielekkeellä jalat roikkuen Hyväksymiskeräyspyramidin päällä, Scrooge havaitsi henkien tulevan ja menevän hänen allastaan. Suoraan niiden alla seisojia viisi ylösalaisin olevaa suppilopyramidia, joista jokainen oli erikokoinen, mutta silti yhdistetty yhdeksi rakenteeksi. Tasainen henkien virtaus jokaiseen suppiloiseen käytävään lisäsi Abyssin vilskettä.

"Oletko levännyt, Ebenezer?"

Scrooge mietti tätä kysymystä ja kysyi sitten: "Pitäisikö minun olla väsynyt?"

Marley vain nauroi ja vastasi sitten: "No... ei, jos et ole. Meillä on kuitenkin melkoinen tehtävä edessämme."

"Joten, toisin sanoen minun pitäisi levätä?"

"Meidän molempien on luultavasti oltava "hyvin levänneitä" tätä varten. Tuohon luolaan ajautuminen", Marley sanoi osoittaen yhtä suuremmista pyramidin aukoista, "vaatii valppautta."

"Joten Noah on siinä kolossa?"

"Kyllä, hän on vihan luolassa, tai kuten te sitä kutsutte-"tuomassa reiässä". Mutta aika on meidän puolellamme, koska sitä ei ole olemassa. Joten menemme sisään, kun olet valmis."

"Saanko minä päättää?"

"Toimimme sanasi mukaan."

Scrooge vain nauroi. "Olet mysteeri, Jacob."

"Useimmat ihmiset ovat."

"Ja ilmeisesti myös henget."

Yhdessä he vain katselivat henkien sekaisin ympärillään. Toiminta Walkwaylla on syvällisin, koska jaksoittaiset riemuhuudot seurasivat jokaista sinisen salaman säröä. Kun yksi henki muuttui Hyväksymiseksi, seuraava jonossa pomppii kunniaa odottaen. Prosessi oli nopea, sillä Transmogrification Walkwaylle siirtyminen kesti kauemmin kuin hyväksynnäksi tuleminen.

"Katso, katso, Jacob...se on vammaisen henki, joka auttoi meitä."

Kun he katselivat aaveen liikkuvan kaksikärkisen kristallipolun keskelle, Scrooge kysyi: "Saako tuo henki takaisin jalkansa Mogrifikaation jälkeen?"

"Se, minkä hän menetti, oli lihasta. Hän saa takaisin hengessä, joka on jo täydellistetty."

Kolme sähköpyramidia aktivoituivat. Monumenttien sisään rakennettuna voimana jalkaton henki katsoi suoraan Scroogeen ja Marleyyn ja lausui sitten sanat "Navalny Zelenskyy". Seuraavassa hetkessä sininen salama lähestyi henkeä, josta tuli sitten Hyväksyminen.

"Mitä se tarkoittaa-Navalny Zelenskyy?" kysyi Scrooge.

"Luulen, että se voisi olla hänen nimensä. Muistatko Chutessa, kun hän julisti, ettemme koskaan voisi unohtaa sitä, kun se on kuultu?"

"Kyllä, muistan sen, mutta en ymmärtänyt, miksi hän sanoi sen, sillä nimiä on aina ollut vaikea muistaa. En kuitenkaan koskaan unohda hänen anteliaisuuttaan ja apua, jonka hän antoi minulle."

"Ja silti, hän ei ollut iloinen läsnäolostasi täällä."

"Luuletko, että hän auttoi minua vain saadakseen minut pois Transmogrifysta nopeammin?"

"Se on ajatus, mutta ei missään vaiheessa saa korvata hänen tekoaan hänen motiivillaan. Nämä kaksi ovat yhteydessä toisiinsa, mutta eivät koskaan ole sama."

"Kumpi on tärkeämpää?"

"Meille, jotka on luotu lihassa ja veressä... teoilla on seuraukset."

Scrooge tarkkaili kaikkia tapahtumia Abyssissä, kun taas Marley vain katseli häntä katsomassa. Mikään muu henki ei kiinnittänyt elävään tai hänen aavemaiseen ystäväänsä huomiota. Sen sijaan he työskentelivät oman Mogrifikaationsa työn parissa, matkustivat syvyyteen ja sieltä pois samalla kun he työskentelivät korjatakseen muille aiheuttamiaan haittoja. Se on helppoa työtä, sillä kerran Task Of Outreach oli muodostettu, sitten ja vasta sitten hengen vaaditaan olemassaoloon uhriksi joutumisen tuskan sisällä. Pitkän istunnon jälkeen Scrooge sanoi lopulta: "Jos se on minusta kiinni... niin olen valmis."

Jatkamissopimuksella Marley palasi Scroogen muotoon ja liukastui sitten kaksoismuotonsa irti reunasta. Liikkuessaan alaspäin, kohti ääriivasemmistoa ylösalaisin

olevaa pyramidia, Marley kommentoi suoraan niiden alla olevaa luolaa. "Pysy paikallaan kuin ruho, Ebenezer. Emme halua päätyä tuhoisten pakotteiden luolaan."

Kun he ajautuivat kohti luolaa, jossa Nooa oli, Scrooge sanoi: "Se näyttää paremmalta luolalta kuin vihan luola, jossa Nooa on."

"Vihan luolassa voi tuntea vaarat. Kuitenkin tuossa luolassa", Marley selitti ja osoitti suurinta ylösalaisin olevaa pyramidia, "omituisimmat tapahtumat voivat vangita ajelehtivan hengen."

"En halua jäädä loukkuun missään täällä."

"Sitten antaudu minulle, kun liikumme."

"Enkö jo ole?"

"Älä vain säpsä ennen kuin olemme luolassa."

Muodosta kiinnittyneenä pari liikkui hitaasti kohti neliömäistä reikää. Muita henkiä seuraten Marley astui vihan luolaan. Yhteys Deniin vei ystävät ja heidän valonsa kierteeseen. Kun valopyörteet pyörivät heidän ympärillään, Marley tarttui Scroogeen tiukemmin. Ulkopuolelta katsottuna Dens näytti olevan lyhyt; Sisään päästyään avaruuden laajeneminen aiheutti kuitenkin suuremman pudotuksen kuin vuori.

Kun nämä kaksi pyörähtelivät valonpuuskassaan, vähemmän tiheät henget liikkuivat elävän ihmisen ja hänen kuolleen ystävänsä ohi. Joko yhteinen painovoima tai lodekivet auttoivat hidastamaan parin putoamista. Marley ei halunnut testata, kumpi tai molemmat vaikuttivat heihin. Hän oli vain kiitollinen siitä, että hitaampi pyöritys auttoi pitämään Scroogen vatsan rauhallisena, niin rauhallisena, että Scrooge nukahti. Marley ohjasi Scroogen luolaan, ja sitten he kulkivat luolan läpi, joka peitti alueen, joka oli suurempi kuin koko Transmogrifyn pinta.

Scroogen silmät avautuivat kirkastavaan sokeuteen; auringon paiste olisi himmeä verrattuna. Heti hänen nenään kehittyi kutina, johon hän aivastasi sellaisella voimalla, että hänen silmänsä puristivat kiinni. Scrooge suodatti voimakasta valoa silmäluomiensa läpi, kun hän katseli aavemaisten muotojen kiehuvan hänen ympärillään. Kun Scrooge puristi silmiään tiukemmin, Marley siirsi heidät pois suppilon valosta.

Hitaasti Scrooge avasi silmänsä uudelleen heidän ympärillään kuhisevalle henkijoukolle. Koko alue näytti suuremmalta kuin kaikkien ylempien Mogien alue yhteensä. Yhdessä Marley ja Scrooge katselivat, kuinka viidestä Mog-suppilosta tulvivat henget paikkaan. Liikkuvien henkien joet kehittyivät, sillä jokainen suppilo näytti luovan näkymätön kanavan luolaan. "Miksi meidän piti mennä sisään vihan luolasta, kun kaikki luolat päätyvät tähän valtavaan luolaan?"

"Näetkö jonkun hengen liikkuvan heidän luolan polun ulkopuolella?" Marley kysyi.

Scrooge katsoi joka kulmasta ennen kuin julisti: "Ei, mutta mikä säilyttää jäykkyytensä?"

"Pelko joutua loukkuun."

"Saako se heidät pyytämään välitöntä muuttelua?"

"Se ei ole sellainen ansa. Ylhäällä henki tekee heidän elämänsä tekoja luodakseen heidän tehtävänsä. Tämä paikka ise ei ole niin helppoa." Korostaakseen ongelmaa Marley työnsi molemmat kätensä ulos heidän visuaalisen tilansa laajalla alueella ja selitti sitten: "Tässä alhaalla on kyse näkymätönstä, ajatuksista ja viipyvistä tunteista."

"En vieläkään ymmärrä..."

"Ymmärrä, kuinka se, mikä mielessä on, voi jäädä ansaan?"

"Kuinka mieleni voi jäädä ansaan? Tämä on kuin suuren taivaan maa täällä. Ei ole esteitä, joten mikään ei jää ansaan."

Marley nauroi niin lujasti, että hän tuskin pystyi vastaamaan. Scrooge tarkasti ystäväänsä ja rypisti kulmiaan, kun hän tajusi, että häntä pilkattiin. Marley puolestaan alkoi hallita hysteeriaansa syvään hengittämällä. Hitaasti hän rauhoittui tarpeeksi voidakseen vastata. "Anteeksi, vanha ystävä. En tarkoita epäkunnioitusta, mutta mieli on tietoisuus. Se asuu kaikkialla eikä missään samassa tapauksessa. Täällä olevat ansat ovat hengen viipyvien ajatusten sisällä."

"Kuinka siitä voi tulla ansa minulle?"

"Koska heidän mietiskelynsä ei ole tiellämme; Kun se esitetään, me joko tunnistamme sen omaksemme tai pidämme hengen ajatusta... vastenmielisenä. Molemmat ääripäät voivat luoda emotionaalista hämmennystä siinä määrin, että itsensä tunnistaminen jää loukkuun joko ihastumisen tai vastenmielisyyden vaikutuksesta. Usein täällä vastenmielisyys kiehtoo, mutta siitä huolimatta syntynyt hämmennys saa ulkopuolisen ansaan, kunnes hän tunnistaa lainatun ajattelun ja sitten rauhoittuu."

Scrooge katsoi Marleya ja virnisti sitten rauhallisesti. "Se oli niin selventävä, Jacob."

Marley nyökkäsi päätään ja vastasi: "Anna minun kokeilla erilaista vertailua." Hän sulki silmänsä ja välitti sitten mielikuvia mielessään. "Ajattele tätä aluetta Lontoona ja jokainen siellä oleva suppilo on katu kaupungin sisällä." Hän odotti joko huolta tai tunnustusta Scroogelta, mutta kun hänen ystävänsä pysyi hiljaa, Marley jatkoi. "Jos sinun tarvitsisi mennä kauppaan, et menisi sitä katuja, joka meni vain hautausmaalle."

"Haluan pysyä poissa hautausmaalta. Mutta kuinka se saattoi "vangita" hengen? Jos se olisin minä, palaisin lähtöpisteeseeni ja lähtisin sitten oikeaa tietä."

"Ja siinä on virheesi."

"Virhe on?"

"Kääntyminen ei anna mahdollisuutta palata takaisin. Nämä polut vievät eteenpäin. Ahneuden henkeni oppi sen kantavan tien, sen Task Of Outreachin lähes

keskeytykseen, joka oli yrittää pelastaa sinut." Scrooge nyökkäsi ja Marley jatkoi. "Kun astuin ensimmäistä kertaa tälle alueelle, olin niin innoissani saavutuksesta, joka oli siirtynyt ahneuden kierteen ulkopuolelle, että astuin fyysisen haitan luolan läpi. Ja nuo kaksi luolaa eivät ole edes lähellä toisiaan. Mutta siellä olin... paikassa, josta ei ollut minun huoleni. Kun siirryin polkua pitkin, vihainen joukko vangitsi minut heidän kärsimyksiinsä."

"Kuinka?"

"He elivät yhteistä valhetta."

"Mikä valhe voisi hallita koko ryhmää?"

"Ebenezer, yksilöllinen naiivius on heikkous, johon pahantahtoiset kohdistavat kohteen. Ryhmä, johon minut vedettiin, myrskytti, kuinka toinen yhteisö aikoi hyökätä heidän kimppuunsa, joten sen sijaan he aloittivat sodan tuota viatonta yhteiskuntaa vastaan. Olisin henkilökohtaisesti voinut väistää heidän etenemistään saadakseni minut heidän ajatteluunsa, mutta niiden pelkkä lukumäärä, jotka tekivät yhtenäisen viettelyn, saivat minut ansaan."

"Olitko liian heikko taistelemaan heidän vaikutusvaltaansa vastaan?"

"Usko minua, Ebenezer, kaikki ovat liian heikkoja, kun sosiaalisesta tyranniasta tehdään mandaatti."

"Kuinka kauan sinulla kesti paeta?"

"Se, mitä tuo ryhmä teki, kummittelee minua edelleen, enkä ollut edes henki, joka jäi henkilökohtaisesti loukkuun. Mutta konkreettiseen kysymykseesi, ehkä tusina ihmisvuotta. Se ei voinut olla vuosisataa, tai olisit jo liittynyt tänne." Marley pysähtyi tarttumaan ajatukseen. "Mutta sitten taas, se saattoi olla hetkiä, ja se tuntui vain vuosilta. Kuten sanoin aiemmin, aika kuluu täällä ilman sekunteja."

Scrooge pudisti hitaasti päätään puolelta toiselle ja kysyi sitten enemmän itselleen kuin Marleylle: "Joten väkijoukko kutoo valheita toivoen loihtia totuuksia?"

"Aivan kuten lainsäätäjät."

"Ja papit."

"Ebenezer! Haluatko mennä Hadekseen?"

"Olenko siellä nyt?"

Marley vain nauroi ja sanoi: "Onneksi kuolemanjälkeinen elämä ei ole niin pienimielinen kuin ikuisuuden myytit."

Kun he matkustivat Denin kaistaa pitkin, Scrooge seurasi satojen henkien liikettä. Reitin molemmin puolin reunustuvien luolien ansiosta jokainen katse toi dramaattisia aktiviteetteja näkyville. Scrooge huokaisi, kun humalaiset lomajuhlat heittelivät Oliver Cromwellin päätä edestakaisin. Jokaisella leikatun kallon työntöllä voitiin kuulla huutavan: "Joulu on kielletty. Mestatan sinut tämän takia." Kuolleen hallitsijan kiihkeät huudot valtasivat meluisasta luolasta sylkevät hurraukset. Tanssiessaan ympäriinsä luolan asukkaat kastelivat itsensä juomaan, kun taas pahoinpidelty aivolaatikko lensi kuin lintu luolan ympäri. Scrooge ihmetteli, miltä tuntuisi, jos hänen ajatuksensa järjestyisi tuosta luolasta. vauhtia ohialueella.

Päätä heittelevän luolan vastapäätä pienempi luola oli kuultavissa aiemmin. Koko alueella levisi hälinää: "Hän on liian itsenäinen!" "Näin hänen loitsuvan!" "Hän tappaa lapsia!" "Hän on noita!" "Polta hänet!" "Polta hänet nyt!"

Kun he siirtyivät kohti laulupurkauksia, Scrooge kysyy: "Eikö heidän pitäisi olla fyysisen haitan luolassa?"

"Siellä olevat ovat jumissa vihastaan, että naisia on hallittava. He asuvat sanallisen väkivallan, ei fyysisen vahingon, alueella."

"Naiset kärsivät fyysistä vahinkoa joka päivä." Scrooge pudisti päätään ja kysyi sitten: "Eikö se ole sosiaalinen perinne, joka on niin vakiintunut, että se näyttää oikealta ja useimmat hallitukset jopa toivovat? Silti vihan luolassa on vain tämä luola?"

"Misogynistejä hallitsee ainakin tuhat luolaa Physical Harm-pesässä-yksi jokaisella kielellä ja kymmeniä jokaisessa uskonnossa."

"Tuhat? En uskonut, että naiset ovat niin sorrettuja!"

"Se ei ole meidän sortoa, Ebenezer, se on heidän. Sinä ja minä, jotka synnyimme miesvaltaisena, tuskin pystymme tuntemaan myötätuntoa, puhumattakaan myötätuntoa kahleista, jotka asetettiin naisille syntyessään."

"Mutta... olisiko miehiä edes ilman naisia?"

Marley vain naurahti ja sanoi sitten: "Maa on täynnä ristiriitaisia olosuhteita. Elämme totuus ja valheet määrittävät todellisuutemme, mutta vain rakkaus vapauttaa ihmisen muiden vaikutuksista."

"Se kuulostaa hautakiven sanonnalta. Jacob, luuletko todella, että ihmiset on vapautettava totuuden vaikutuksesta?"

"Sekä totuus että valheet ovat abstrakteja... kuin mielipide, ne pitävät meitä vahvoina, mutta molemmat hämärtävät todellisuutta."

"Mitä on todellisuus, jos se ei ole totuus tai valhe?"

"Todellisuus on vain kokemuksia, ja ne ovat myös abstrakteja."

"Odota sitä, Jacob. Totuus kantaa tosiasiat, joten..."

"Ja kuitenkin hyvä valehtelija kutoo aina faktoja myös petollisiin tarinoihinsa. Kolme valhetta ja totuus vie mielen usein johonkin pisteeseen-realismiin."

"Luulen, että olet menettänyt järkesi tämän asian suhteen."

"Puolijärkevä tai ei, rakkaus, ei totuus, on hyväksymisen sitova elementti", Marley väitti.

"Onko rakkaus mahdollista valheessa?"

"Ehdottomasti. Oletko koskaan kuullut "valkoisesta valheesta", jossa toisen tunteiden säästäminen oikeuttaa petoksen?"

"Kaikki tietävät, että ne ovat vain nautintoja."

"Se ei poista petosta."

"Tuntuu siltä, että ihmiskunta kävelee jatkuvasti juoksuhiiekassa, tuomittu mitä tahansa."

"Pelastettu, olipa mitä tahansa; se on todellisuus. Sillä se ei ole juoksevaa hiekkaa, vaan liiallinen ylpeys hidastaa Mogrifikaatiota", korjasi Marley.

"Paitsi Farewell Platformilla olevat."

"Ja he tekivät sen valinnan, Ebenezer."

"Valinnat ilman vaihtoehtoja eivät ole valintoja."

Marley nyökkäsi hyväksyvästi. Kun he siirtyivät naisvihaajien ulkopuolelle, Scrooge ajatteli äitiä, joka antoi hänelle elämän, mutta ei hoivaa-ja sitten sisarta Fannya, joka hoiti häntä, mutta joka myös otettiin pois elämästä, molemmat muistoja naisista, jotka aloittivat hänen olemassaolonsa. Heidän kuolemansa vaikeudet kehittyivät Scroogen henkilökohtaiseksi vahvuudeksi läpi elämän. Hän tunsi aina heidän näkymätöntä kumppanuuttaan, heidän tukeaan, mutta nyt se jätti hänet vain surulliseksi heidän menettämiseensä rasittamana.

Yhtä paljon kuin Densin yläpuolella oleva Abyss joutui hyväksymiseen, varsinainen Dens pelasi julmia tuhoja. Seuraava luola oli vähemmän hektinen, sillä siinä oli vain kaksi henkeä, mutta ne kaksi... pelasivat ilkeässä julmuudessa. Ja silti, se ei ollut shokki keittiön pöytäkohtauksesta. Kahden James Maxeyn katsomisen kauhu, joista toinen hyökkäsi, pysäytti Scroogen.

James löi nyrkkiään pöytään ja huusi sitten Jamesin kasvoihin: "Luuletko olevasi vähän väärentäjä? Anna minulle kolikko!" Kääntyvä James asetti väärennetyn kolikon hitaasti pöydälle, johon aggressiivinen James nappasi kolikon ja kuiskasi sitten saaliin korvaan: "Jos vielä koskaan lähdet metsästäämään vikoja ilman lupaani, lopetan sinut." Katsoessaan kolikkoa hän lisäsi: "Tämä kolikko ei ole metallinsa arvoinen." Heittäessään sen takaisin pöytään, paha perääntyi, mutta vain hetkeksi. Seuraava hetki vapautti tien toistolle, mutta tällä kertaa Jamesin roolit vaihtoivat. Alistuva James muuttui hyökkääjäksi, kun taas aiemmin sotaa ollut James valmistautui hyökkäämään.

Scrooge tuijotti Marleya; Kun ystävänsä kasvoille nousi lievä virne, hän kysyi: "Mitä sekasortoa heidän toimintansa parantaa?"

"Empatian puute." Scrooge raapi päätään, kun Marley selitti: "Ei ole suurempaa pelkoa kuin pelko, jonka voimme luoda itsessämme."

Scrooge ei ymmärtänyt yhteyttä. "Joten he haluavat suurimmat kauhut?"

"Tunteet tarjoavat aina täydellisen potentiaalin toiminnalle."

"Jälleen-mitä hyötyä on lopullisesta itseterrorista?"

"Oppiaksesi uhrin roolin." Marley ymmärsi, että hän oli jälleen kerran epäonnistunut selityksessään, joten hän keskitti vastauksensa uudelleen. "Se mitä näet täällä, on todellinen vihan tapahtuma, jonka James kohtasijoku hänen hallinnassaan. Usein alkuperäinen uhri korvataan toisella vihan hengen esityksellä."

"Miksi?"

"Empatiaa. James, uhri, tietää tarkalleen, mitä Jamesin, sortajan, mielessä on... ja koska kumpikin tuntee toisensa, se, mikä iski pöydälle, ei ole kolikoita tai yövarkauksia."

"Ovatko hänen ajatuksensa enemmän kuin mitä hän teki Noahille?"

"Aivan. Juuri nyt tuo arka James pelkää henkensä puolesta."

"Loppuuko tämä tapahtumaketju koskaan?"

"Kyllä, tietysti, mutta vain kun molemmat Jamesit ovat yhtä mieltä siitä, että kumpikaan ei halua olla uhri tai hyökkääjä."

"Se näyttää..." Scrooge kompasteli löytääkseen ajatuksen, mutta sanoi sitten vain: "heikko."

He matkustivat kymmenien luolien ohi ennen kuin he lopulta seisoivat Nooan edessä. Veren kastelema Nooa ei koskaan epäroinyt teurastustehtävää tunnustaakseen tunkeilijat luolassaan. James Maxeysta toiseen hän löi konnan pään samoihin Newgate-baareihin, jotka olivat lopettaneet hänen oman olemuksensa. Sitten, kuten hänen kohdallaan, Nooa pakotti ranteen vangin tekemälle väkälle, mikä sai veren roiskumaan luolan rajojen ulkopuolelle. Kun yksi Maxey voihki kuoliaaksi, ilmestyi toinen, jolle Noah toisti murhan. Hengityksen sisällä kotelon kaltereilla roikkui lähes tusina kuolevaa Maxeyä. Veri oli luolan väri.

Murtunut, Marley romahti. Scroogen jalkojen juuressa makaamalla jokainen hänen kantamansa ketju palasi. "Se on kirous", hän mutisi.

"Jacob, ahdinkoasi..." Scroogen ääni kuihtui hänen katsellessaan Marleyn asettuvan siteisiinsä.

Kun jokainen hiljeni henkilökohtaisessa kriisissään, Marleyn rintakehä purskahti. Jokainen sisällä oleva Fire Twirler räjähti, mikä johti hänen vapauteensa orjuudesta. Nousi jaloilleen, hän ohjasi Scroogelle: "Pysy taaksepäin Aliton kirous on armoton."

"Sinä lupasit Teintille, että käytät Fire Twirlereitä pelastaaksesi minut."

"Minä autan sinua. Voitko lähteä luolasta ilman minua?" Marley odotti mutta hetken ennen kuin hän taas käski: "Pysy nyt takaisin-Noah on arvaamaton."

"Voiko Nooa tehdä kokonaiseksi?"

"Kirous on vaikeus, joka sitoo monet tuomitut viattomat heidän epäoikeudenmukaisuuteensa. Nooa kamppailee vapautuakseen hovin häpeästä."

"Joten Noahin painopiste ei ole siinä, että hän haluaa murhata James Maxeyn?"

"Voi, hän haluaa tappaa hänet, mutta liikkeellepaneva voima on hallituksen pahoinpitely, jonka asetin hänelle."

"Joten miksi et ole se, joka tapetaan?"

"Hän ei tiedä osallisuudestani mitään. Se ei kuitenkaan ehkä auta häntä, sillä valtakunnan hallinta kahlitsi Nooan. Aliton kirous on epäoikeudenmukaisuuden raskas käsi. Vaikka petokseni häntä kohtaan rajoittaa minua, ei häntä."

"Kuinka me lopetamme raskaan käden? Pitääkö meidän kohdata Alito?"

"Hän asuu kraatterissa, ja Transmogrifyssa oleva kirous liittyy hänen vankeuteensa siellä... Kukaan ei kuitenkaan ole nähnyt Alitoa lähes kahteen vuosisataan."

"Miksi?"

"Hän on toteuttanut oikeutta itselleen."

"Itseoikeudenmukaisuus? Se on mystistä. Luulin, että kaikki henget joko tulevat hyväksytyiksi tai ne menehtyvät välittömässä siirtomuutoksiin."

"Alito kuoli vieraillessaan parhaan ystävänsä Matthew Halen luona joulupäivänä 1600-luvun lopulla. Hänen kietoutumisensa vapautti kaksi itse luomaa henkeä, jotka menivät kraatteriin. He olivat molemmat niin röyhkeitä, että kumpikaan ei antanut toisen kiivetä kielelle, jossa Cossit muodostuvat."

"Kuinka kenelläkään ihmisellä voi olla kaksi henkeä samassa Mogissa?"

"Ylimielisyys. Alito oli niin röyhkeä, että hän loi kaksi erilaista rationalisointia ja kaksi tapaa vahingoittaa moitteetonta, samalla kun hän väitti, että Äärettömän Tietoisuuden hyve on auktoriteetti." Sitten korostaakseen asianajajan ilkeyttä Marley lopetti: "Edes lapset eivät olleet turvassa hänen julmalta vihastaan."

"Joten hän kamppailee nyt kraatterin sisällä?"

"Jokainen hänen henkistään on tällä hetkellä ansaannut toisensa Lake Of Flamesin pohjalla."

"Vapauttaako toinen koskaan toisen?"

Marley vastasi kysymyksellä. "Onko äärettömyydellä aikarajoitus?"

"Jos Transmogryfissa ei ole aikaa... niin ei ole ääretöntä."

"Opit, Ebenezer, mutta anna olla. Nämä asiat ovat liian monimutkaisia... ja meillä on tehtävä."

"Sinä käsket minua jättämään sen... saa minut vain hyppäämään sen päälle."

"Kyllä, se on hyvä syötti kaltaisellenne kalalle", Marley vitsahti.

"Mitä me sitten teemme auttaaksemme Noaa?"

"Kerro hänelle totuus." Marley tuijotti Scroogea ja myönsi sitten: "Toivon, että voisit tehdä tämän puolestani, mutta hänen täytyy kuulla totuuteni... minulta."

"Parantuuko se Aliton kirouksesta?"

"Kirosus sitoo hänet nyt, mutta totuus valaisee tietä kohti vapautta. Meidän täytyy auttaa Noaa murtautumaan transsistaan. Vain silloin hän voi nähdä polun valon."

"Onko totuus niin voimakas?"

"Vain jos se on tyhjä valheellisista faktoista."

Marley lähestyi Nooaa, mutta hänen sisaruksensa ei saanut tunnustusta. Sen sijaan Nooa kohotti silmänsä hänen edessään seisovaan pariin ja siirsi sitten verta heidän päälleen.

**** Stave Nine ****

Stressaava Deliverance

SCROOGE KATSOTTUNUT KEMIKAALIN taaksepäin, kun Noah puhalsi verta Marleyn aavemaisen muodon läpi. Kauhistuneena huutaen Marley anoi: "Rakastan sinua."

Nooa sihisi vain uutta veritulvaa.

"Rakastan sinua edelleen", sanoi Marley.

Mutta jälleen kerran, Noahin hämärä veri puhalsi Marleyn läpi.

Levitettynä selälleen Scrooge kuiskasi: "Valehtelevia faktoja."

Pyörittyään ystäväänsä päin, Marley vaati: "Puhun totta."

"Ehkä päässäsi-puhu sydämelläsi, Jacob."

"Helvetti, en aio puhua ollenkaan." Tällä Marley työnsi Maxeyn veljensä otteesta ja asetti sitten oman kätensä Noahin käteen. Ennen kuin kukaan ehti muuttaa tilannetta, Noah veti veljensä ranteen väkäsän poikki. Kun punainen neste ruiskutti alueelle, Marley kurkotti useiden aidanpikettien yli ja veti sitten toisen ranteensa toisen väkäsän yli. Useiden tankojen poikki levitettynä Marley roikkui pilaantuneilla ranteillaan. Noah astui taaksepäin.

"Sydämelläsi", neuvoi Scrooge.

"Minä tein tämän sinulle." Noah vain tuijotti veljeä, jota hän ei enää tunnistanut. Leuka lepää rintakehällä ja Marley huusi: "Varastin rahat, Noah-tein tämän sinulle!"

Hämmästyneet Noah kysyi vain: "Rahaa?"

"Pressey ja Barclayn kauppa... Jouluaatto. Minä petin sinut, Noah."

Varovaisuuden vuoksi Noah työnsi kätensä veljensä rintaan, tarttui ketjuun, joka vangitsi hänen sydämensä, ja veti sen sitten raivokkaasti irti haamusta. Marley hajosi välittömästi. Noah piti ketjua korkealla, samalla kun hän huusi kuin eläin, tarkoituksella ja heitti sen Scroogelle. Tuskin väistämättä rautaa Scrooge katseli sen laskeutuvan suoraan hänen taakseen. Hämmästyneenä hän hyppäsi nykivältä metallilta. Marleya ei löytynyt mistään.

"Helvetin humbug!" Kaikkiin suuntiin katsottuna paniikki valtasi Scroogen, sillä Marley näytti kadonneen. "Jakob, älä hylkää minua!"

"Rauhoittakaa myrskysi, Ebenezer", Marley sanoi käsi rintansa sisällä. "Anna minun säätää tämä taakka." Siirtyessään Scroogen viereen hän lisäsi: "Se oli pelottava kokemus."

"Ei se mene hyvin, eihän?"

"Niin paljon sydämestäni puhumisesta", Marley huokaisi.

"Haluaisitko uusia neuvoja?"

"Viimeinen oli vähemmän hyödyllinen, mutta minulla ei ole ratkaisuja. Joten tietysti, Ebenezer, kuinka sinä rauhoittaisit Noahin?"

"Antaisin tapahtumien kuolemasta sanella totuuden kertomisen."

"Tapahtumat? Nooa eli tapahtumia, Ebenezer. Miksi minun täytyy mennä siitä ovesta uudestaan?"

"Koska Noah on jumissa tuon tapahtuman oven kynnyksellä. Sinun täytyy vetää hänet sen läpi. Hän tarvitsee otteesi-ymmärrystäsi. Mutta hän imee sen vain, jos se on puhuttu hänen ajattelutavassaan."

"Ja jos en löydä sanoja, jotka sopivat hänen "ajattelutapaansa", niin...?"

"Avain veljesi tavoittamiseen on astua hänen lähestymistapaansa, sillä hän on juurtunut sinne. Vain silloin Nooa voi kuulla tosiasiasi, Jacob. Vasta silloin hän alkaa luottaa sinuun."

"Ja tiedätkö, onko tämä "uusi" neuvo hyvä neuvo?"

"Onko koskaan epäilijä ja lääkenne, Jacob,...?"

Pohdittuaan ideaa aave myönsi: "Ymmärrän, että ehdotuksesi ei vahingoita yritystä, joten..." sitten hetkeäkään väliä Marley roikkui koukuissa Noahin päin. Samaan aikaan, kun hänen ranteensa suihkuttivat omituisen veren sumua kaikkialla Denissä, Marley kohotti leukansa rinnastaan ja huusi sitten: "Eloton ruumiisi ympärillä oleva verilöyly yhdistettynä Floran itkuihin..." Marleyn etsiessä sanoja Noah tarttui häntä kurkusta.

Noah katsoi villin katseen Scroogeen ja keskittyi nopeasti Marleyyn. Nooa piti nuoremman veljensä otteessaan ja hengitti Jaakobin kasvoihin: "Kuulin, että sinä aiheutit sen."

"Se oli elämäni pahin virhe."

"EI!" Noah huusi tiukennellen otettaan veljensä kaulasta: "Se oli elämäni pahin virhe!"

"Murssin kunniasi, Noah-kaikin tavoin."

"Sinä murskasit MINUT!" huusi Noah kääntäen päätänsä taaksepäin, sitten sivuttain ja lopulta työntäen sen syvälle veljensä kasvoja vasten. Hän murisi murahtien: "Kunnia, kunnia on aristokraattien etuoikeus. Taistelen oikeuden puolesta."

"Oikeus on eläville, Noah. Se, mitä teet täällä, on vain protesti epäoikeudenmukaisuudestasi. Täällä ei ole tuomioistuimia, asianajajia tai edes syytettyjä-paitsi sinä itse."

Noah työnsi Marleyn syvälle tankoihin ja tarttui sitten veljensä sydänketjuun. Vedellen sitä taaksepäin hän kiinnitti raudan kolmanteen väkäseen, joka kiinnitti veljensä paikalleen aitaan vasten.

Marley rentoutui veljensä raivoon. Kun hän roikkui maasta, hän nosti katseensa kohdatakseen Nooan, ja tuijottaen sitten veljensä vihan liekkeihin, hän sanoi rauhallisesti: "Toinen ei voi tehdä muutosta tehdäkseen sinut jälleen terveeksi."

Noah päästi otteen Marleyn kaulasta, karjui vihasta ja kertoi sitten totuutensa. "Olet aina ollut arvoton, Jacob."

"Sinä olit kaikkien uhri, Noah."

"Mutta enimmäkseen sinun."

"Kyllä, kyllä, minä tuhosin sinut, mutta sinun on pelastettava itsesi."

"Sanat... sinä puhut sanoja ilman merkitystä."

"Kuule sitten nämä sanat, Noah. Ansaitset vapautuksen tästä kauhusta, mutta pidät siitä kiinni."

"Pidän olemassaoloni voimasta kiinni."

"Ja kuitenkin tämä luola on saanut sinut unohtamaan työtehtäväsi. Mikä se oli?"

Noah pysähtyi tutkimaan muistiaan ja sanoi sitten: "En ole koskaan tehnyt sellaista."

"Ei, sinä olet täällä... joten teit sellaisen. Muistatko sen?"

"Haluan kostaa!"

"Tapa sitten minut äärettömyyteen, mutta oikeus on silti sinulle vain illuusio." Marley odotti veljensä ajatusta, mutta kun mitään ei tarjottu, hän korosti: "Sinun on vapautettava uhrinsa. Ei heidän hyödykseen, vaan siksi, että ansaitset vapautuksen heidän teoistaan."

"Ansaitsen koston!"

"Todellakin. Suurin kosto, jonka voin tarjota sinulle, on pyytää välitöntä transmograatiota. Saatat saada jonkin verran tyydytystä eliminoinnistani, mutta oikeudenmukaisuus ei silti ole sinun omistuksessasi tällaisella toimilla."

Noah taputti kätensä Marleyn suulle. "Sano toinen ajatus, niin varastan sinulta sydänketjusi. Silloin joudut unohdukseen, jolta Välitön transmogrification ei voi koskaan pelastaa sinua."

Kauhistuneena Marley pysyi yhtä hiljaa kuin hän oli... kuollut, kun Noahin silmät välkkyivät veljensä kauhusta. Nooa raivostui, kun hän tyrmistyi taakseen tuijottavan välittämisen heijastuksesta. Kun hän painoi kätensä aggressiivisesti veljensä suun päälle, Marley vastasi suutelemalla tarttuvaa kämmentä. Viivyttelämästä Noah repi huulet Marleyn kasvoilta. Hämmentyneenä hän perääntyi, kun aavemaisen lihan värisevä massa haihtui hänen kädestään. Marley puolestaan pysyi stoikkana.

Kun yksi kyynel valui samanaikaisesti kummankin veljen poskilta, Noah syöksyi takaisin Marleyyn. "Miksi teit tämän minulle?"

"Tarvitsin rahaa tullakseni Ebenezerin kumppaniksi", hän sanoi päänsä osoittaen Scroogea kohti.

Noah siirtyi Scroogea kohti. "Otitko rahat?"

"En tiennyt, että se oli sinun." Perääntyessään Noasta Scrooge tunsu tarvetta paeta, mutta minne?

"Joten sinä teit tämän", Noah sanoi laskeutuessaan Scroogen päälle. Ennen kuin Scrooge ehti puhua puolustukselleen, Noah hyökkäsi hänen kimppuunsa. Hän tarttui häntä kurkusta ja heitti Scroogen huoneen poikki lihaksilla, joissa ei yleensä ollut henkeä. Scrooge osui luolan seinään ja vajosi hitaasti maahan. Ennen kuin hän ehti istua, Noah oli jälleen hänen päällensä-tällä kertaa haluten aiheuttaa kipua.

"Miksi olet täällä? Sinä et ansaitse elämää." Tällä hän nosti Scroogen kaulasta kiinni maasta. Scrooge kiristi jokaista lihakseen taisteleessaan vapauden puolesta. Noah painoi raivokkaasti Scroogen niskaa seinää vasten, mikä sai hänet menemään tajuntansa. Kun Scrooge veltosti, Noah työnsi kovemmin.

Aidassa riippuva Marley yritti vapauttaa itsensä. Repäisi jokaisen ranteen koukustaan, hän heilutti edestakaisin, kun hänen ketjuaan sitova koukku kieltäytyi taipumasta. "Noah, lopeta..."

Seuraavassa hetkessä, aivan kuin salama olisi iskenyt luolaan, Apurto seiso i Nooan ja Scroogen välissä. Hänen leukojensa välissä heilui Noohin kyynärvartta, sormet pumppasivat sisään ja ulos aikomuksenaan tarttua raivolla mihin tahansa. Noah tuijotti nyt kadonneen kätensä sijaintia. Sen aiheuttama järkytys tainnutti aaveen emotionaaliseen romahdukseen. Kun hän sulki silmänsä ja sitten alkoi murentua alaspäin, Marley huusi: "Pysy kanssani, Noah", ja sitten hän neuvoi Apurtoa: "Älä niele veljeni käsivartta!"

Noah avasi silmänsä ja ajoi sitten heti takaa Apurtoa. "Anna se takaisin, hirviö." Juokseessaan vain senttejä eläimen takana Noah tarttui väistelevään olentoon, mutta ohitti sen.

Kun Noa jatkoi Apurton jahtaamista, Marley huusi Scroogelle: "Oletko edelleen kanssani, Ebenezer?"

Scrooge rauhoittui ja vastasi sitten: "No tarpeeksi, ottaen huomioon hyökkäyksen voiman."

"Ota minut pois tästä kolkasta ennen kuin Noah palaa."

Otettuaan muutaman askeleen eteenpäin Scrooge seiso roikkuvan ystävänsä edessä. Kun Scrooge pohti Marleyn vapauttamista, Apurto lopulta pudotti Noohin käden. Aluksi Scrooge teki sen, mitä kuka tahansa tekisi vapauttaakseen ihmisen... vain nosti hänet ylös ja yli aidan väkäsien. Marley ei kuitenkaan ollut ihminen. Sillä kun Scrooge tarttui Marleyn käsivarteen, hänen kätensä kulkivat suoraan hengen läpi. "Tartu ketjuun", käski Marley.

"Tarkoitatko laittaa käteni rintasi sisään?"

"Ebenezer, olen ollut koko kehossasi. Astu sisään nopeasti, ennen kuin Noah palaa."

Kun Scrooge tarttui vastahakoisesti Marleyn sydämeen kiinnitettyyn puolikiinteään renkaaseen, Noah tarttui ihmisen olkapäähän, ja sitten seuraavassa hetkessä kaikki kolme siirtyivät. Marley putosi orjuudestaan, kun Scrooge vetäytyi uhkaavasta otteesta, ja Noah vain seiso ymmällään... miettien ketä vahingoittaa.

Marley kietoutui varovaisesti Noahin ympärille. Kun torsot kietoutuivat yhteen, Noan viha väheni. Veljensä rauhoittumisen lohduttama Marley tarttui nopeasti heidän yhteisen tilansa tunteeseen. Imeytyessään intensiivisyydestä heidän syleilyssään Marley kuiskasi Noan korvaan: "Kerro minulle lähetystehtäväsi."

Noa jännitti messuahengestään, vetäytyi pois veljensä kädestä ja sanoi sitten: "Flora... vain Flora."

"Se on riittävän suuri tehtävä." Marley pysähtyi ja kysyi sitten: "Oletko valmis työskentelemään tuossa tehtävässä vai tappaisitko minut uudelleen?"

"Sinä ansaitset sen", Noah virnisti.

"Minä ansaitsin sen", myönsi Marley. "Flora kuitenkin tarvitsee meitä."

"Minä en tarvitse-sinua." Noah kääntyi Scroogeen ja sanoi sitten: "Valitsen Ebenezerin, mutta sinuun, veli, en koskaan luota."

"Seuraan sitten teidän kahden takana."

"Ei, sinä kävelet edessämme."

Yhteinen sopimus yllätti molemmat hiljaisuudella, kunnes Scrooge kysyi: "Kuinka me lähdemme tästä luolasta?"

"Emme jätä sitä, se jättää meidät."

Scrooge rypisti otsaansa yrittääkseen selvittää, mitä se tarkoitti. Aluksi tuli ajatus, että he olivat unessa. Hän pohti, oliko herääminen vaihtoehto, kun Marley ojensi kätensä pituudeksi, joka ympäröi heidät kolme. Kun Marleyn käsivarret niputtivat kolmion yhdeksi olennoiksi, luola alkoi tummua, ja yhdessä heidät nostettiin maasta. Nouseva liike ei antanut kellumisen tunnetta, vaan sen sijaan tietoisuutta putoamisesta. Ylöspäin ne putosivat nopeudella, joka ylitti painovoiman vaikutuksen.

Scrooge alkoi vapisemaan, kun pimeys oli kasvanut ja tummempi kuin Pointissa. Kun hän nykisi kauhusta, Nooa kuiskasi hänelle: "Pelkosi satuttaa minua."

"Ebenezer, sinun ei tarvitse pelätä mitään Transmogrifyssa. Apurto on todistanut sen", Marley selitti.

"Apurto..." mutisi Scrooge, "kyllä..." Ymmärtäessään hän varovasti rentoutui.

Pudotessaan raivokkaasti ylöspäin Marleyn käsivarsien hihna löystyi, kun kolme alkoi pyöriä. Tiukemmin ja tiukemmin ne pyörivät kutistuvassa tilassaan. Kuten pyörre, ympyrävoima alkoi vääntää kolmikkaa. Scrooge voihki, kun hänen muotonsa kiertyi itsensä ympäri enemmän kuin selviytyminen saattoi sallia. Pyöritellen Marley kuiskasi Noan korvaan: "Meille kolmelle ei ole tarpeeksi tilaa." Noah ei huomionut veljeään murahtaen, joten Marley sanoi: "Meidän molempien on muutettava Scroogeen."

"Onko me? Miksi?"

"Koska haluan pitää hänet hengissä. Autatko vai vihaatko minua niin paljon, että annat Ebenezerin hukkaa?"

Toista hetkeäkään Noah työnsi syvälle Scroogeen jättäen raon, johon hänen veljensä käsivarret olivat aiemmin syleilleet kolmea yhdeksi. Marley seurasi Noahia Scroogen ruumiiseen.

Kun haamut katosivat Scroogeen, ihmismuoto jatkoi vääntymistään. Jalkojen ja pään pyöriessä eri nopeuksilla, Scrooge huusi kivusta pyörtyessään stressistä. Kun nämä kolme pyörivät pyörteen nopeudella, sekä Marley että Noah yrittivät hallita Scroogen velto kehoa. Heidän spiraalissaan oli reikä tielle, jonka kautta he astuivat sisään. Scrooge, nyt epämuodostunut, romahti.

Edes koskematta häneen Noah tiesi, että Scrooge oli kuollut. Totuutta peläten Marley teki kaikkensa ravistellakseen ystävänsä henkiin, mutta hänellä ei kuitenkaan ollut valtaa. Scrooge makasi kiertyneenä Tiellä ja verta valui hänen korvistaan, nenästään ja suustaan. Hänen avoimet silmänsä tuijottivat keskittymättä ystäviin. Kun Marley veti Scroogen syliinsä, hän myöntyi epäonnistumiseensa surun itkuin.

Marley keinutti itkeessään ja tuskin huomasi Apurton hengitystä kaulallaan. Hiljaa, peto murisi: "Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Ahdistus räjähti Marleysta, kun hän tarttui ystävänsä vaurioituneeseen ruumiiseen. "Ei! Ei koskaan! En anna sinun voittaa, Ebenezer!"

"Jaa-ah-ah! Jaa-ah-ah-ee!" Apurto karjui tunkeutuessaan Marleyn läpi ja asettui sitten Scroogen murskattuun lihaan.

Marley törmäsi Apurtoon. "Sanoin EI KOSKAAN!"

Kun nämä kaksi kamppailivat kuolleen ihmisen hallinnasta, Nooa menetti keskittymiskykynsä ja alkoi sitten kävellä kohti Broken Spirits-allasta. Hämmentyneenä Marley huusi Noahille: "Meidän täytyy pelastaa..." Taistelun tauko antoi Apurtolle keskitetyn voiman työntämään Marley pois Scroogesta.

Kun Marley karkasi konfliktista, Noah käveli päämäärättömästi tietä, kun Apurto seiso nelijalkain Scroogen päällä. Apurto kaareutui selkensä ja alkoi vatsata sisään ja ulos. Imu hänen suolessaan pakotti sapen kurkkuun. Varoittamatta Apurto sylki Scroogelle kuluneista kraatterikalloista luodun hämärän hyväksynnän. Neste valui Scroogen kasvojen aukkoihin. Kun iloiset musiikkisävelet ajautuivat haihtuvan Acceptancen yläpuolelle, Scrooge alkoi nykiä, ja sitten alkoivat tuskaukset.

Kiduttavia huutoja huusi läpi Transmogrifyn. Jokaisella liikkeen välähdyksellä Scrooge ilmaisi sietämättömän tuskan. "Anna olla", hän huokaisi huutojen välissä. Apurto jatkoi Acceptance upon Scroogen oksentamista, kun hän alkoi työntää olentoa irti. "Tämä kipu! Peto, jätä minut!"

Apurto pysäytti Hyväksyntäpurkauksensa. Scroogen heiluessa päästääkseen eläimestä, Apurto romahti. Scroogen ainoa käytettävissä oleva liike oli raa'an paniikin aiheuttama liike.

Kun Nooa jatkoi vaeltelua tiellä, Jaakob katseli näitä kahta kietoutuneena selviytymiseen. Hitaasti jokainen Apurton raitas kehitti valoa kirkkaamman hehkun. Pienimmät raidat olkapäillä ja hännässä aloittivat valaistuksen. Jokainen viereinen raita lisäsi sen jälkeen edelleen säteilyä. Hetkessä Apurto oli massa kirkasta lämpöä. Tämä rauhoitti Scroogen, mikä auttoi häntä rentoutumaan parantumiseen.

Aluksi energia pakotettiin Scroogelle, mutta kun Scrooge tunnisti, mitä se oli, hän alkoi vetää parannusta Apurtosta. Kun energiankulutus lopetti Scroogen elvyttämisen, Apurto heikkeni. Kun Scrooge alkoi nousta jaloilleen, hän ja Marley katselivat, kuinka Apurton ruumis alkoi näyttää samoja käänteitä ja vääntymiä, jotka olivat lopettaneet Scroogen.

Scrooge nojautuessaan kuolleen pelastajansa ylle kysyi: "Miksi hän teki tämän?"

"En tunne eläimen mieltä, Ebenezer, mutta hän... oli hoitaja."

"Kuinka pelastamme hänet?"

Ennen kuin kysymys saatiin ratkaistua, Transmogrifysta kuului kuurottava taputus. Ja sitten kuului jyrkkä käsky Teintiltä: "Apurto, tässä, nyt." Direktiivin sisällä oleva voima soi niin kovaa, että tuhoavien pakkokeinojen kenttien puut alkoivat heittää piikit pois. Kun puun keihäät lensivät tien poikki, sekä Marley että Scrooge yrittivät väistää vaaraansa, kun taas Noah näytti olevan tietämätön kaikesta.

Kymmeniä piikkejä osui niihin kaikkiin. Marley tiesi sen olevan tulossa, joten hän työskenteli vain suojellakseen Scroogea, kun taas Noah vain voihki, kun jokainen piikki lensi hänen läpi. Scrooge hyökkäsi puun kolmella aseella, mutta yksikään niistä ei vahingoittanut häntä. Sen sijaan he kulkivat läpi ikään kuin hänkin olisi tehty... hengestä.

"Miksi et ole paska?" kysyi Marley tarkastellessaan jokaista sisään-ja ulostuloaukkoa, jonka piikit olivat tehneet. Jokaisesta ulostuloreiästä tippui yksi tippa verta. Marley astui taaksepäin Scroogesta, katseli häntä ylös ja alas ja julisti sitten: "Olet nyt erilainen."

"Minusta tuntuu samalta."

"Ihosi ei kuitenkaan ole enää lihainen väri. Mutta... mutta... se loistaa purppuraisen sävyn."

"Loistaa?"

"Luulen, että se on enemmän laventelin värinen."

"Värilläni ei varmaan ole väliä, mutta Apurton elämällä kyllä." Kun nämä kaksi kääntyivät sinne, missä ruumiin piti makaamaan Tiellä, mitään jäi jäljelle. "Minne hän meni?"

"Teintin kanssa? En tiedä, Ebenezer. Olen vain iloinen, että hän pelasti sinut."

"Ei, en ole tyytyväinen tähän vaihtoon, Jacob."

"Mutta ehkä hän on."

"Voiko minun olla tarkoitus pyyhkiä pois kaikesta tiedosta ollessani täällä?"

"No, et ole vielä poissa täältä, eikä Apurto näytä olevan käytettävissäsi tulevaisuudessa. Joten ehkä sinut on tarkoitettu täydelliseen tuhoon. En kuitenkaan anna sen tapahtua sinulle, Ebenezer."

"Mitä sanot tähän, Jacob?"

Marley mietti kysymystä ja vastasi sitten: "Minulla ei ole, mutta olen päättänyt olla hyvä sanani."

"Mennään sitten ottamaan selvää, mikä Noahia vaivaa."

Kun he kävelivät, hiljaisuus valloitti heidän ajatuksensa. Scrooge avasi suunsa puhuakseen, mutta sumu hänen mielessään hiljensi hänen kielensä. Marley puolestaan antautui levottomuuden tunteeseen. Vaikka tie tuhoisten pakotteiden kenttien läpi näytti olevan niin laaja, melkein loputtomiin asti, Marley pystyi paikantamaan Nooan välittömästi.

Kun he lähestyivät häntä, Scrooge huomasi oudon. "Miksi hän ei liiku?"

"Näyttää siltä, että Noah liikkuu kuin kellon minuuttiosoitin, mutta silti hän hämmentää", Marley vakuutti.

Kun he lähestyivät liikkumatonta Nooaa, Marley jylisesi: "Tämä on taas se, joka raivosi Aliton kirouksen."

"Luulin, että saimme Noahin sen pidemmälle luolassa."

"Vapastimme hänen aivonsa mielen, mutta sydämen mielen... sen vaiva viipyy edelleen."

"Enemmän kuin yksi mieli?"

"Itse asiassa sydämen ajatukset paljastavat aivoille enemmän kuin aivot koskaan välittävät sydämelle." Pysähtyessään saadakseen tarvittavan painotuksen sille, mitä hänen on seuraavaksi pyydetty Scroogelta, Marley sanoi lopulta: "En voi tuoda Noaa takaisin yksin. Tämä kirous on voimani ulkopuolella, mutta yhdessä... me yhdessä... voimme yhdistää hänen mielensä uudelleen."

"Joten viimein tarvitset minua?"

"Ebenezer, sinulla ei ole aavistustakaan kuinka arvokas olet. Noah tarvitsee vain sinun antamaan hänelle vähän enemmän arvostasi."

"Jos voin."

Huolestuneena he lähestyivät lähes liikkumatonta Nooa. Seuraava toimenpide joko vapauttaisi hänet tai lähettäisi hänet takaisin luolaan. "Tarvitsen sinua, Ebenezer, virtaamaan Hyväksymisen Nooan selkään, kun tuon hänet hetkeemme."

"Hyväksyminen? Olenko kuollut?"

"Sinä näytät muuttuneelta, mutta ei, sinä elät edelleen, Ebenezer."

"Kuinka voin sitten toimittaa hyväksynnän Noahille?"

"Kuolema ja hyväksyminen eivät ole yhteydessä Transmogrification-prosessin kautta. Hyväksyminen luodaan hienoimmista ihmisominaisuuksista."

Scrooge pudisti päätään puolelta toiselle ja mutisi: "Apurto...", kun hän muisti äsken kastuneensa Apurton oksentaneesta Hyväksymisestä.

Marley aisti ystävänsä hämmennyksen, ja hän selvensi: "Apurton hyväksyntä ei koostunut nestemäisistä kalloista. Hänen hyväksymissuihkeensa oli puristettua paranemista. Näyttää siltä, että hänen ruumiinsa pystyi suorittamaan p.virtsaaminen. Luulen, että se on hyvä uutinen kraatterissa oleville, mutta vain, jos he eivät ole jo pyytäneet välitöntä transmogrifikaatiota."

"Minulla ei ole sellaisia kehollisia voimia muuttaa mahan sisältöä... parantavaksi? Joten kuinka voin luoda hyväksynnän?"

"Ebenezer, jokaisella olennolla on kyky emotionaaliseen heräämiseen. Se on luojan lahja ja ihmiskunnan velvollisuus."

"Velvollisuus?"

"Äärettömän tietoisuuden silmissä rakkauden herättäminen pyhien kokemusten kautta... se on ainoa vaatimuksemme." Marley pysähtyi, tuijotti Scroogen silmiin ja kysyi sitten: "Ketä rakastat eniten, Ebenezer?"

"Ei kukaan."

"Tietenkin rakastat. Laatu haisee persoonallisuudessasi."

"Aivan totta, Jacob, en rakasta muita."

"Tämä on minulle mystistä, Ebenezer. Selitä hyvät tekosi ilman rakkautta."

"Rakastin rahaa. Rikkaus oli arvoni. Ensimmäisen jouluaaton vierailusi jälkeen olin kuitenkin innoissani siitä, että olen vain elossa."

"Se on siis kiitollisuutta hengessäsi, ei rakkautta. Täydellistä!"

"Täydellistä?"

"Rakkaus on ihmisille helpoin ominaisuus aktivoida, koska se siirtyy olemisesta olemiseen. Kiitollisuus on kuitenkin laatu tai energiavoima, joka siirtyy suoraan ihmisestä äärettömään tietoisuuteen."

"Tämä on minusta järkevää, Jacob."

"Tämän ominaisuuden ansiosta kiitollisuudella on suurempi voima kuin rakkaudella, mutta se ei ole niin mahtavaa kuin ilo." Scroogelle hymyillen Marley vitsaili: "Ystäväni, näyttää siltä, että olet melkein päässyt toiseen lapsuutesi."

Scrooge halusi virnistää, mutta käsite "toinen lapsuus" aiheutti refleksiivisen kulmien rypistymisen. "Minun on vaikea ymmärtää, kuinka lapsellinen voima pelastaa Nooan."

"Älä ota sitä taakkaa, Ebenezer. Ole vain kiitollinen, että on olemassa keino."

"Näyttää siltä, että siitä olen tullut hyvä... kiitollinen."

"Tarvitsen sinun seisovan Noahin takana." Kuten Scrooge teki ohjeiden mukaan, Marley jatkoi. "Laita vasen kätesi oman sydämesi päälle ja ojenna sitten oikea käsi ulos niin, että se melkein koskettaa Nooan selkää."

Scrooge teki ohjeen mukaan, ja sitten Marley sanoi: "Sulje silmäsi, Ebenezer. Laske päätäsi. Täytä nyt mielesi muistolla siitä, miltä tuntui saada toinen mahdollisuus elämässä. Hyväile ja vahvista sitä ihmettä. Kun sitä ei voi pysäyttää, anna latauksen virrata."

Kun Scrooge siirsi ajatustensa tunteen rintaansa, innostuksen väreet ottivat vallan. Silmät kiinni hän tunsi lämmön tulvan kämmenessään. Samalla kun Nooan vahvistamiseen tarvittava energia alkoi virrata aaveen selkää kohti, Jacob asettui veljensä eteen. Yhtäkkiä hän muuttui naiseksi yhtä pitkäksi, mutta elegantimmaksi kuin jompikumpi Marleyn veljeksistä.

"Serafivoittosi on saapunut, Noah."

Nooa kuuli julistuksen, mutta ei tunnustanut ajatusta. Scrooge aisti suljettujen silmien kautta henkisen keskittymisensä lämmön virtaavan hänen kädestään Noaan. Täytti aaveen lyövät urut kiitollisuudella, se alkoi pian hehkua. Silti sen sijaan, että se valaisi koko ajattelurakennetta, energia alkoi palata takaisin Scroogen kämmenelle.

"Työnnä kovemmin, Ebenezer", kysyi nainen Noahin päin. "Sydän on täynnä säteilyä, mutta..." Epämiehekäs astui lähemmäksi Nooaa, asetti oikean kätensä liikkumattoman rinnan keskelle ja asetti sitten vasemman kätensä Nooan pään päälle. Nainen sulki silmänsä ja veti vasenta kättä ylöspäin. Valo räjähti Nooan mieleen ja valaisi hänen koko aineensa. Hän ei kuitenkaan tehnyt liikettä tajutakseen kehonsa muutoksen.

"Olet esikoiseni."

Tämän lausunnon jälkeen Nooa kohotti päätään ja kuiskasi sitten: "Äiti?"

"Avaa silmäsi, poikani." Nooa totteli hiljaa, kun matriarkka jatkoi. "Olet kärsinyt, kärsit edelleen... kuitenkin, serafivoittosi on saapunut."

"Sera... mitä?" kysyi Noah.

"Kyky tulla pyhäksi perintöösi."

"Haluan oikeutta", huudahti Noah.

"Täällä ei ole tuomareita." Kun Scroogen voima virtasi vapaasti tyyntyneeseen henkeen, äitijäljittelijä jatkoi selittämistä. "Kaikki tiellä kulkevat saavat ennallistamisen. Jopa Aliton kaksoishenki, joka vajoaa kraatterin pohjalla, muuttuu lopulta. Hänestä ei ehkä koskaan tule Hyväksymistä, mutta hänen kirouksensa hajoaa, kun hän pystyy pakenemaan itsensä ansaan." Pysähtyessään korostaakseen hän sanoi: "Valitettavasti näyttää aina olevan uusi epäoikeudenmukaisuus tilalle."

Kaikki Nooa kuuli hengeltä ennen häntä oli sana: "Ei". Hän laski päänsä ja alkoi ravistaa. Kun surun ja hämmennyksen kyyneleet alkoivat vuotaa, sekä Marley äiti-henkenä että Scrooge vetivät omia tunteitaan sisäänpäin. Scrooge, joka ei halunnut katkaista sydänyhteyttä Noaan, vastusti kiusausta puhdistaa kerääntynyt kosteus silmistään.

Äiti yritti selittää uudelleen: "Kun luonto vahingoittaa ihmistä, voiko laki palauttaa hänet? Vaatiiko eläimen pureminen tuomioistuimen tuomiota? Ei tietenkään. Se on vain ihmisestä ihmiselle aiheutuva vahinko, joka huutaa oikeutta. Nosta pääsi, Nooa, sillä uusintaversiosi voima on sisällä."

Noah alkoi huutaa. Samalla kun hänen kuivat kyyneleensä alkoivat valua, hänen itkunsa äänet kaikuivat pitkin tietä.

Äiti-henki astui jälleen Nooan viereen, kietoi kätensä tämän ympärille, suuteli häntä huulille ja rohkaisi sitten: "Kyllä, itke pois itseepäily, poikani."

Kun nämä kaksi tarttuivat syleilyynsä, Scroogen kiittolisuuden energia mursi lopulta Noan epätoivon. Noah, ollessaan vielä hämmentynyt, vastasi Marleyn suudelmaa. Jaetut kyynleet valuivat heidän välilleen, ja sitten Jacob menetti äitikuvan hallinnan. Juuri kun Jacob muuttui takaisin, Nooa tajusi petoksen ja työnsi sitten veljensä pois. "Et ole äiti. Teidän huijauksesi on taas minun päälläni."

Näiden kolmen välille muodostui kiusallinen hiljaisuus, kun Scrooge vihdoinkin tajusi ymmärryksensä arvon veljen kamppailusta. Uuden tietoisuutensa voimalla hän sanoi rauhallisesti: "Ei, Nooa, Jaakob on sydämeltään puhdas lunastuksellesi."

Raivoissaan Noah pyörähti ympäri kohdatakseen Scroogen, mutta kun hän tunsikin Scroogen käytöksen lempeyden, hän vastasi vain: "Minua sattuu edelleen."

Nyt varma siitä, miksi Marley tarvitsi häntä, Scrooge puhui viisautensa. "Ja saatat aina... mutta se vähenee, kun integroit kokemuksesi voiman olemassaoloasi."

"Mikä voima tuo on, Ebenezer?"

Sekä Noah että Jacob olivat uteliaita tietämään Scroogen mielen. Silti Scrooge, joka nyt ymmärsi arvonsa Transmogrifysssa, kamppaili edelleen löytääkseen viisaimpia sanoja. "Olet jo asettanut Jaakobille rajan, joka vahvistaa sinua, Nooa."

"En tunne rajoja", Noah vaati.

"Silti tiedän rajan", huudahti Marley. "Noah, olet vaatinut minua kävelemään edessäsi Tiellä. En ole varma, kuinka se vahvistaa sinua, mutta sen täytyy."

"Tarvitsen petturini näkyväksi."

"Kyllä, se vahvistaa turvallisuuttasi vaatia sitä Jaakobilta. Mutta se on vain yksi oppitunti, joka sinun täytyy sulautua henkeenne", sanoi Scrooge.

"Mitä muut ovat?"

"En ole varma, mitä tarvitset, Noah, mutta pohdiskelu auttaa tuomaan sinulle harmonian."

"Ainoa mitä haluan pohtia, on Flora."

"Se on myös minun tehtäväni Outreach", sanoi Marley.

"Pysy sitten ainakin vako edessämme, Jacob."

"Se saa Ebenezerin menemään kykynsä nousta ylös."

Nooa keskittyi veljeensä ja käski sitten hitaasti: "Minä tulen olemaan hänen henkensä tasoittaja. Ebenezer ja minä jäämme tänne, kun määrität tarvittavan etäisyyden välillemme. Ole nyt matkalla, pelkuri veli."

Marley katsoi taaksepäin useita kertoja siirtäessään yhden vakomatkan ja sitten kaksi vakomatkaa veljeään edellä. Kun Nooan tarvitsema etäisyys oli saavutettu, hän sanoi Scroogelle: "Nyt haluan sinunkin kävelevän edessäni."

"Olenko minä vahingoittanut sinua?"

"Onko sinulla?" kysyi Noah, mutta ennen kuin Scrooge ehti vastata, hän lisäsi: "Ei, haluan vain selvittää, millä etäisyydellä sinusta tulee haavoittuva."

"Voi, se on helppoa", sanoi Scrooge kävellessään johonkin paikkaan, pysähtyi katsomaan taaksepäin Noahin ja otti sitten vielä yhden askeleen. Scrooge alkoi

heikentyä polvien taipuessa. Hän horjui, hänen jalkansa horjuivat, mutta sen sijaan, että he olisivat kaatuneet, ne siirtyivät, kunnes hallinta saatiin takaisin. Hämmentyneenä Scrooge otti vielä kolme askelta kauemmaksi Noahista, ja kun hän pysyi pystyssä, kysyi: "Oletko varma, että elän vielä?"

"No, et ole kuollut."

"Lohduttavaa, Noah, lohduttavaa."

Kaksi muukalaista, joita rikollinen yhdisti, alkoivat kävellä kohti Broken Spirits-allasta. Kumpikaan ei osannut aloittaa keskustelua, molemmat halusivat. Hiljaisuudessa kävellessä pariskunta huudahti yhtä mieltä: "Oletko toipunut?" Hymyillen, sitten nauraen, jokainen vastasi: "Ehkä." Tämä sana yksimielisesti sai kyyneleet heidän huutoonsa.

Päätettyään naurunsa Scrooge sanoi: "Olen tarpeeksi hyvä jatkaakseni."

"Minä... kamppailen edelleen muistin kanssa", myönsi Noah. Huokaisten hän jatkoi selittämistä. "Kun olin kammiossani Plain Of Violence, sama tapahtuma lapsuudestani toistui satoja kertoja. En voinut koskaan vapauttaa sitä, mutta lopulta otin sen vastaan."

"Oliko se jokin pahuus, joka sinulle tapahtui?"

"Ei, kaukana siitä. Se oli vain tapahtuma, joka herätti ajatuksen." Pysähtyessään saadakseen selvyuden Nooa myönsi lopulta: "Pidät tätä typerää, mutta kävellessäni pellolla astuin aivan valtavan muurahaismäen päälle."

Haluamatta tukahduttaa keskustelua, Scrooge sanoi: "En pidä sitä ainutlaatuisena. Olen luultavasti murskaanut tuhat muurahaista tietämättäni, että tein sen."

"Se on osa asiaa. Kaikki olennot vahingoittavat tietämättään. Mitä on ruoka, jos ei kuolema jollekin?"

"Öö... joo... tietysti. Joten miksi kuolleet muurahaiset aiheuttivat sinussa tällaista mietiskelyä?"

"Se oli kohtalo, satunnainen kohtalo muurahaisille, jotka tapettiin ja hajaantuivat heidän olemassaolonsa ulkopuolelta."

"Näinkö sinä näet oman kuolemasi?"

"Yes... and no. Tapahtumat ovat aina aiheuttamia, mutta ne eivät ole AINA haitallisia. Se minun piti selvittääsalissa."

"Etkö siis usko, että se, mitä Jaakob teki sinulle, oli vihamielistä?"

"Hän oli vain muurahainen, joka juoksi lain kengän reunalta. Toisaalta olin suoraan kengän alla."

"Kyllä, mutta Jacob toi kengän muurahaismäelle."

"Minun päälleni astui kuitenkin kenkä, ei Jacob. Veljelläni on syyllisyys, mutta ei minun todellisesta kuolemastani."

"Joten lopulta annat hänelle anteeksi?"

"Minulla on jo", pysähtyen korostamaan päätöstään, Noah sanoi, "mutta en koskaan luota häneen enää."

"En tiedä luotanko häneen minäkään."

"Ja silti sinä olet täällä..."

Koska Scrooge ei tiennyt kuinka puolustaa tilannettaan, hän vitsaili: "Oletan, että outoja asioita on tapahtunut."

"Todella... milloin?"

Kysymys lopetti keskustelun väliaikaisesti, koska Scrooge ei voinut ajatella vastausta. Yhdessä pari katseli Marleyn lähestyvän uima-allasta. Kun altaalta ulkonevat metallipylväät kipinöivät jatkuvasti, henkien kerrannaiset heräsivät unestaan. Marley alkoi kellua altaan yllä. Hän oli erityisen varovainen välttääkseen nousevia henkiä, kipinöitä ja kyynelten täyttämän altaan pintaa.

"Noah, olen ajatellut tarinaasi muurahaisten päälle astumisesta, ja olen hämmentynyt jostakin", sanoi Scrooge.

Noah katsoi Scroogea ja vastasi sitten: "No, emme voi saada sitä. Transmogrifyssa on kyse henkilökohtaisen selvennyksen saamisesta. Joten, kerro minulle päänraapimisestasi, Ebenezer."

"En halua vähätellä kokemustasi, mutta... En voi ymmärtää, miksi eläisit sen uudestaan ja uudestaan." Scrooge pysähtyi, hengitti syvään ja sanoi sitten: "Tarkoitan, että asiat, jotka toistuvat muistissani, ovat dramaattisia... elleivät suoranaisesti traumaattisia."

"Kyllä, se on totta."

"Miten muurahaisten päälle astuminen oli traumaattista? Tarkoitan, olitko paljain jaloin, vai parveiliko he sinua?"

"Ei." Nooa ei halunnut selittää jälkivaikutuksia, sillä se näytti viipyvän hänessä häpeänä.

Scrooge tunsu jännityksen ja asetti kätensä varovasti Nooan eteeriselle kyynärvarrelle ja sanoi sitten: "Uteliaisuudellani ei ole kunniaa. Anteeksi, että kysyin."

"Uteliaisuudella ei ole kunniaa?" Nooa pysähtyi ja sanoi sitten: "Ei, Ebenezer, vain asiat, jotka vahingoittavat, ovat arvottomia. Uteliaisuutesi sisältää viisautta." Hän pysäytti eteenpäin liikkeensä, laski päänsä ja tunnusti sitten: "Minä riehuin! Silloin luotiin vihan henkeni." Noah alkoi täristä kovilla nykäyksillä. "Käänsin... tuon muurahaismäen... hautausmaaksi. Olin raivoissani... raivoissani..."

"Noa, Noa! Stop! Älä jatka kärsimystäsi."

Noah jatkoi vapisemista yrittäessään rauhoittaa Scroogea hajanaisilla sanoillaan. "Tämä on... ratkaistu... mutta taka...näkö sulaa enemmän minä...i...ce." Tämä kommentti hämmensi Scroogen vaiti, sillä metafora oli erikoinen. Samaan aikaan kun kaksikko jatkoi liikkumistaan väliajoin, Noah ilmoitti useiden askelten jälkeen lopulta: "Jännitykseni on rentouttavaa." Pysähtyessään saamaan emotionaalista voimaa hän tunnusti: "Vihan henkeni ilmeni tuon vihanvastaisen toiminnan jälkeen. Kuitenkin ajatukset eläimistä kehittyivät sisälläni aikaisemmin."

"Jacob kertoi minulle, että kissasi tappoi käärmeen."

"Se oli tuon käärmeen kuolema, joka sai minut ajattelemaan, ajattelemaan ja ajattelemaan."

"Jakob sanoi, että se toi oman kuolevaisuutesi näkyville."

Noah vain nauroi korjatessaan ajatusta. "Jakob luulisi niin. Hän rakastaa eläimiä, mutta... minä en." Katsellessaan hänen jalkojaan niiden kävellessä Tietä, hän paljasti: "Sen käärmeen kuolema sai minut ymmärtämään, kuinka merkityksettömiä kaikki eläimet ovat, jopa ihmiset."

"Ihmiset? Pidätkö sitä nyt valheellisena päätelmänä?"

"Haluaisin, jos olisi, Ebenezer. Mutta ei, sain siunauksia toiselta ihmiseltä, vaimoni, joka auttoi minua. En kuitenkaan koskaan julkaissut ajatusta, että kaikki elämä on merkityksetöntä."

"Hieman paradoksi, eikö niin?"

"Paradoksit ovat osa ihmisen tilaa... Luulen, että ihmiset ovat täällä vain nähdäkseen, voimmeko käsitellä niitä... tai ehkä nähdäkseen "miten" käsittelemme niitä."

"Varmasti vitsaillet sillä?"

"Vain siinä mielessä, että minulla ei ole vastauksia mihinkään sosiaaliseen arvoitukseen." Noah pysähtyi ja sanoi sitten: "Tiedän, että Floran ystävällisyys pehmensi vihan henkeäni." Nooa pudisti päätään edestakaisin ja päätteli sitten: "Mutta pahanhajuinen henkeni räjähti hulluudesta kuoleman jälkeen."

Scrooge raapi päätään ja kysyi sitten: "Ovatko ihmiset sekä positiivisia että negatiivisia?"

"Tietenkin, mutta harvat ihmiset kuolevat vain positiivisella mielellä." Noah katsoi lähestyvää Broken Spirits Pool Of Broken Spirits-altaasta ja sanoi: "Kaikissa Transmogrifyssa, mutta erityisesti niissä, jotka nukkuvat altaassa, on arvokkaita henkiä."

"Kuinka positiiviset henget liikkuvat? Tulevatko he edes Transmogrifyyn?"

"En ole koskaan nähnyt jo puhdistettua henkeä Transmogrifyssa. Tietääkseni kukaan ei matkusta tänne minnekään."

Yhdessä heidän huomionsa kääntyi Marleyyn, joka oli kiireinen väistäessään altaalta nousevia henkiä. Saatuaan malttinsa Noah huusi altaan poikki: "Jakob, oletko löytänyt Floran?"

Marley soitti takaisin, kuitenkin tien toiselta puolelta, Dam Of Disconnected P:n sisällätaiteet, raajojen yhteentörmäysten äänet vaimensivat hänen veljensä sanat. Noah viittasi veljeään altaan reunalle. "Oletko löytänyt Floran?"

"Hän nukkuu syvään."

"Mitä tarkoitat?" kysyi Noah.

"Kyllä." Palattuaan tielle Marley täytti Noan ajatuksen. "Coss Acceptance on koteloinut hänet."

"Meidän täytyy pelastaa hänet. Nopeasti, Jacob, meidän täytyy vetää hänet rantaan."

"Kotelo on jo kasvanut liian suureksi. En voi liikuttaa häntä yksin."

"Kuinka voin auttaa?" kysyi Scrooge. "Lihallisuudellani olen luultavasti vahvin meistä."

"Epäilemättä lihastasi tarvitaan. Poolin mekaniikan vaarat rajoittavat kuitenkin kaikkia toimiamme." Sitten, vetämättä edes henkeä, Marley lisäsi: "Ja tiedän, että allas näyttää matalalta, mutta älä ajattele kahlaamista hänen luokseen."

"Se vaikuttaa vaihtoehdolta. Olen melko varma, että voin liikkua nukkuvien ympärillä."

Osoittaen altaan pintaa, Marley varoitti: "Jos saat edes yhden pisaran altaan nestettä ihollesi, se särkee sydämesi, Ebenezer. Enkä aio edes kertoa sinulle vaurioista, joita nuo sauvat voivat aiheuttaa seistessäsi altaassa."

Jatkuva kipinäsuihku valaisi altaan. Kun nämä kolme seisoivat reunalla, räjähtävät salamet räjähtelivät padon törmääviin raajoihin. Kun äänet yhdistyivät heidän ympärilleen, se loi epäsopivuuden kaikukammion.

Scrooge kysyi: "Voimmeko kellua jotain?"

"No, Noah ja minä voimme vain kellua", sanoi Marley. "Mutta yhdistettynäkin massallamme on vähän voimaa. Silti tämä on kauheaa. Meidän täytyy saada Flora takaisin ennen kuin on toinen Coss-vapautus, joka saa hänet syvemmälle suruun."

"Luulin, että Coss Acceptance elvyttää nukkumista."

"Kyllä, mutta vain niille, joissa on henkiä, jotka tarvitsevat muutoksen."

"En ymmärrä tätä."

"Tämä on harvinaisin tapahtuma, Ebenezer. Sillä se vaatii puhtainta sydäntä, joka on kehittänyt vain arvokkaita henkiä. Kuinka ainutlaatuista se on maan päällä?" Marley ei odottanut vastausta, ennen kuin hän lisäsi: "Usein ihmiset elävät lähes enkelielämää, mutta silti he tarvitsevat Mogrifikaatiota. Äidin ja isän henget yleensä viipyvät, ja vanhempien energiavoimat ovat vaikeimpia muuttaa elämän aikana."

"En vieläkään ymmärrä, miksi Flora on sellaisessa tilassa."

"Hän teki vain yhden asian ääretöntä tietoisuutta vastaan... hän päätti oman elämänsä, ja liitti sen sisällään olevaan elämään..." Marley laski päätään, sillä hän tiesi, että hän loi tien Floran kuolemaan. "Floralla oli niin paljon hyväntekeväisyyttä sairaita kohtaan. Hän loi naapuruston Wise Woman-järjestön. Hän oli itsekkin lahjakas, mutta hän toi esiin sen, mikä jäi niin huomiotta." Marley nosti päänsä, osoitti Floran koteloitua muotoa altaassa ja tunnusti: "Jos en olisi aiheuttanut tätä, Flora olisi heti mennyt Äärettömään tietoisuuteen kuoleman jälkeen. Hänen pienin henkinsä oli rohkeutta, kun taas suurin henki säteili rauhaa." Marley huudahti huutaen: "Mutta minä rikkoin sen rauhan!"

Hämmentyneenä Scrooge kysyi rauhallisesti: "Joten miksi Coss Acceptance ei ole herättänyt häntä?"

"Se vain pahentaa hänen kuolemansa surua. Hän on niin haudattu, että edes Coss Acceptance ei voi rauhoittaa hänen murtunutta henkeään. Jokainen hänen kuolemansa elementti on jäänyt muistosilmukan loukkuun. Jään halkeileminen, Thamesin jäätävä vesi ja potkiminen kohdussa kieltäytyy vapauttamasta häntä."

Ilman varoitusta Cossin isku ohitti altaan. Metallipylväistä lähtevät kipinät loivat imua, joka voitiin voittaa vain vapauttamalla Acceptance. Kun Coss oksensi, he nousivat pois altaalta. Sekä Marley että Scrooge alkoivat hymyillä kelluvasta sumusta. Jos hyväksyntä vaikutti Nooan, se ei ollut havaittavissa, sillä hän jatkoi vauhtia rantaviivaa pitkin. Ainakin tusina elotonta kellujaa alkoi nousta altaan pinnalta, kukin jakautui erilaisiksi henkiikseen, sitten ne poikkeuksetta kaikki siirtyivät kohti tuon hengen tarpeen Mogia. Floran päälle satanut Coss Acceptance vain paksunsi kuorta hänen ympärillään.

"Joten anna minun omaksua tämä", sanoi Scrooge, "hänen hyvyytensä elämässä päättyi niin traagisesti, että se aiheutti itse kuolemantapahtuman emotionaalisen säilymisen? Ja tämä on se osa, jota en vieläkaan ymmärrä, se on ajatus, että vain viaton ei reagoi Cossin hyväksymiseen. Jacob, miksi niin?"

"Ajattele hänen pulmaansa, Ebenezer. Tässä on tämä upea olento, jota hänen olosuhteet pitävät. Hänen viimeinen siirtonsa on hänen pahin siirtonsa... ja kun hän on kuolemassa, mitä hän tekee?" Marley pysähtyi hiljaisuuden vaikutuksesta ja vastasi sitten omaan kysymykseensä: "Hän syyttää Ääretöntä Tietoisuutta." Jälleen hiljaisuus vallitsi Marleyssa. Katsellaan ulos altaalle hän lopulta selitti: "Flora hylkäsi helpotuksen, jonka Hyväksyminen antaa. Vain Tehtävämme Outreach voi auttaa... voi auttaa häntä."

"Entä jos epäonnistumme?"

"Noah ei koskaan sopeutuisi."

"Kuinka me voitamme?"

"Olen ilman ideoita."

Noah löi vetoaween Marley ja Scrooge ilmoittivat sitten: "Minulla on menetelmä." Yhtäkkiä hän kääntyi ja viittasi sitten heille: "Seuratkaa minua!" Kun nämä kolme kävelivät Dam Of Connected Parts-padon reunalle, vuoristoinen määrä käsiä ja jalkoja heilutti... eikä se ollut leikkisää. Jalat potkivat rajusti muita raajoja poispäin, kun taas kädet tarttuivat lisäkkeisiin ja heittivät ne sitten pois kaikkien näkyviltä. Vuorovaikutus ei ollut mitään ellei kaaosta. Koko kohtaaminen, toisin kuin mikään muu Transmogryfissa, aiheutti pelottavan kauhun koko Scroogen muodossa.

"Scrooge, sinun on oltava ryhmän lihas", ilmoitti Noah.

"Olen noin kolmekymmentä vuotta myöhässä siitä, Noah, mutta olen täällä auttamassa."

Noah hymyili Scroogen lämmölle ja kiusoitteli sitten: "Yritämme olla käyttämättä sinua hyväkseen."

"Mitä voin tehdä? Minulla on myös lihaksia", sanoi Marley.

Taas Noah hymyili, mutta tällä kertaa se muuttui nauruksi. "Veljeni, saatat olla vahva, kun kauhit hevoslantaa, mutta nyt haiset vain lannalta!"

Marley pudisti päätään edestakaisin. Hän tiesi, että hän ansaitsi tällaisen häirinnän, mutta se sattui. Hän pohti, mitä hänen täytyisi tehdä lopettaakseen Nooan hylkäämisen. Pohdiskelu ei kuitenkaan ollut hetken velvollisuus, joten hän vain huokaisi ja odotti sitten ohjeita.

"Meidän täytyy kerätä kaksikymmentä, ehkä kolmekymmentä kättä. Luuletko pystyväsi siihen, Ebenezer?"

"Ei. En usko."

Hämmentyneenä Noah kysyi: "Haluatko auttaa?"

"Epäröimättä, kuitenkin nuo kynnet ovat jo saaneet minut ansaan kerran. Jos ei Apurto... ah Apurto..." Scroogen ääni heikkeni, kun hän vain nielaisi ilmaa yrittääkseen ilmaista ahdistuksensa.

"Aiotko ainakin kokeilla?"

"Vain jos olet valmis pelastamaan minut, kun joudun ansaan."

"Kiitos, Ebenezer. Voimaasi tarvitaan, sillä Jaakobilla tai minulla ei ole valtaa irrottaa yhtäkään, puhumattakaan kymmenistä raajoista." Noah laitto kätensä Scroogen olkapäälle ja antoi sitten käskyn. "Minä menen kanssasi. Katsotaanpa, voimmeko väistää noita kiihkeitä ennusteita."

Yhdessä, kun he astuivat tieltä, Noah huusi takaisin Marleylle: "Heitämme sinulle luut. Luuletko, että sinulla on rehellisyys pinota ne?"

"Mitään pinoamiseen ei liity mitään rehellisyyttä, Noah", Marley huudahti.

Tietäen, että hänen pilkkaamisensa olivat vaivanneet hänen pikkuveljeään, Noah pilkkasi: "Sitten sinun pitäisi pystyä pinoamaan kraatterin korkeuden yli... varsinkin kun et saa samaa kunniaa kuin ne, jotka asuvat Flames Lakessa."

Marley vain nuuski ilmaa, kun hänen veljensä ja paras ystävänsä astuivat Dam Of Connected Parts-patoon. Hänen huolensa veljensä tilanteesta hiipui jokaisen saamansa halveksunnan myötä. Ja silti hän ei sallinut itselleen uhrin päättelyä. Kun hän katseli näiden kahden astumista raajojen yhteentörmäykseen, hän pohti, kohtelisiko hänen veljensä häntä enää koskaan perheenä.

Noah käveli Scroogen edessä potkaistakseen polulta minkä tahansa uhkaavan rakenteen. Kun Scrooge seurasi, tutkivat sormet yrittivät vangita hänen nilkkojaan. Kosketus herätti hänessä väristystä, mutta se meni läpi ilman esteitä hänen jaloissaan. "Tässä tämä käsi näyttää riittävän pitkältä", Noah sanoi ja osoitti taipuvaa kättä. Hän yritti vetää sen pois kasasta, mutta kuten jäätä kadulla, vakautta kummitusmuotojen välillä ei voitu luoda.

Scrooge astui Noahin eteen, tarttui käsivarteen ja vapautti sen melkein ilman ponnisteluja. "Mitä minä nyt teen?"

"Älä liiku edes vähän", sanoi Noah vastaanottaessaan ääripään ja heittäen sen sitten veljeään kohti. Odottamatta heittoa, luu kulki suoraan Marleyn läpi ja osui sitten nukkujaan altaassa. "Jacob, emme tee tätä, jotta voit katsella näiden luut uppoavan altaan pohjalle. Sinulla on yksi työ, etkä voi tehdä sitäkään-Jacob Kol?"

"Lopeta kutsumasta minua toisella nimelläni, äläkä vain heittele minua, Noah. Luuletko, että voisit ehkä harkita varoittamista ensin?"

Nooa halveksien veljeään sanoi: "Ehkä minun pitäisi vain pudottaa Jaakob ja kutsua sinua Koliaksi tästä lähtien."

"En pidä tästä riitelemisestä", sanoi Scrooge.

"Ja minä en pidä siitä POJasta", sanoi Noah ja osoitti veljeään. Marley vain kesti, hänen sydäntään sattui, mutta hänen mielensä ymmärsi.

Scroogen sanat näyttivät hiljentävän veljien jännitystä. He työskentelivät hiljaa kerätäkseen irronneet luut kraatterista. Työ osoittautui vaikeaksi, sillä haamujen aineen puute aiheutti jatkuvasti virheitä. Lopulta kerättiin valtava kasa käsivarsien luita ja pinottiin altaan rantaan. Tämä kaikki tapahtui ilman onnettomuuksia Scroogelle.

Kun he alkoivat kävellä Jaakobin tien poikki, Scrooge kysyi Nooalta: "Sinä sanot, että olet antanut Jaakobille anteeksi, mutta olet silti niin vihamielinen häntä kohtaan. Mitä Jaakobin pitäisi tehdä saadakseen armosi?"

"Olenko minä vastuussa toisen armosta?"

"Eikö keskittymiskykyisi palvelisi paremmin itseäsi poissa Jacobin vihasta?"

"Kyllä, mutta kuinka pääsen pakoon? Tarkoitan, hän on siellä", hän sanoi osoittaen Jacobia.

"Mitäteinkö minä nyt?" Jaakob huokaisi.

"Katso, katso, Ebenezer, mitä minun täytyy sietää?" Nooa sanoi häikäisevästi, joka heitti veitset Jacobin läpi: "Se ei ole sitä, mitä teit muisto sitten, vaan se, mitä teit meidän vuodenaikojen aikana."

"Minä tiedän sen, Noah. En tiedä, mitä minun on tehtävä lopettaakseni tämän kidutuksen."

"Tuska! Minä olin se, jota kiusasin. Älä koskaan, älä KOSKAAN toimi ikään kuin olisit uhri, sinä sääliittävä olento."

"Lopettaako se, että pyysin välitöntä transmogrifikaatiota ainakin sinun kidutuksenne?"

Noah hymyili ajatuksesta, mutta hänen suurempi tarvensa otti vallan. "Ei, saatan haluta apuanne pelastaakseni Floran", hän hiljeni, "mutta Scrooge on luultavasti ainoa, jonka tarvitsen."

"En ehkä pysty pysäyttämään tätä, mutta en myöskään halua olla osa sitä", sanoi Scrooge. "Haluan auttaa Floraa ennen kuin uusi Coss-julkaisu saapuu."

"Epäilemättä yhdistetään kädet."

Sekä Marley että Scrooge tuijottivat edessään olevia raajoja, ja sitten Marley uskalsi ilmeisen kysymyksen: "Kuinka?"

"Sormet kyynärpäissä." Nooa tajusi, ettei ollut tuonut tarvittavia kuvia näkyville, joten hän selitti hitaasti: "Ota toisesta kädestä, anna sen tarttua seuraavan käden kyynärpäältä, ja sitten voimme vain toistaa, yhdistää raajoja, kunnes ne saavuttavat Floran."

"Entä jos yksi käsi päästää irti kyynärpäältä?"

Noah heilautti vain kättään padon yli ja vastasi sitten: "Meillä on kaikki resurssit, joita koskaan tarvitsemme."

Prosessi saada kädet tarttumaan mistä tahansa näytti olevan melkein heidän olemassaolonsa tarkoitus. Kun sormet oli liitetty yhteen, ne jäykistyivät, eivätkä ne melkein pystyneet eroamaan. Pidentäminen jatkui, kunnes käsivarret ylsivät Floraan. Tässä vaiheessa kävi selväksi, mikä suunnitelma oli, joten kolmen välillä ilmoitettiin vain paikannus. Nooah leijui ulos Floraan pitkänomainen käsivarsi hinauksessa. Sekä Scrooge että Marley pitivät viimeistä kyynärpäätä Roadilta.

Kun sormet taipuivat sisään ja ulos, Noah yhdisti käden ainoaan kohtaan, jossa karkaistu Coss Acceptance puuttui, hänen mekkonsa kauluksen takaosaan. Kun hän kiinnitti sormia, aiemmin loukkuun jäänyt määrä Acceptancea valui alas hänen niskan rinnettä. "Scrooge, käsi on yhdistetty! Vedä nyt varovasti, kun ohjaan häntä muiden ympäri."

He työskentelivät yhdessä ikään kuin he olisivat ryhmä, koordinoivat vetoja väistään muita nukkuvia henkiä. Kun raajojen napa alkoi ulottua paljon pidemmälle Scroogen ja Marleyn takana, Floran kotelo rantautui rannan reunaan.

Noa hyppäsi maahan ja käski: "Jakob, kuivaa kyyneleet hänen kotelostaan." Katsoessaan suoraan Scroogea hän selvensi ohjeita: "Pysy selvänä, Ebenezer, että kosteus pitää tunteet, ja altaalta tullessa mikään niistä ei ole miellyttävä."

Kun Noah oli kuivunut ja kääntynyt selkäänsä, hän katsoi Hyväksymisen kautta sydämensä intohimonsa kasvoihin. Arkuus, jota hän tunsu hänen nähdessään, sai kyyneleet hänen silmiinsä. Hän pyyhki käsivarttaan kasvoilleen ja suuteli hänen huuliaan hellästi. Acceptancen peitto tylsi lihan välistä tunnetta.

Marley kysyi: "Kuinka vapautamme hänet?"

"Se, oletettavasti nerokas pikkuveljeni, vaatii sitä, mitä sinulla ei ole... lämpöä."

"Mutta minulla on halu, joten mitä me nyt teemme... isovelji?"

"Ole kiltti, älä enää", vastusti Scrooge.

Molemmat veljet keskittyivät Scroogeen, sitten Marley esitti idean: "Jos lämpö elvyttää Floran, Scroogen pitäisi mielestäni halata häntä, koska hän on lämpimin. Sinä ja minä, Noo, yritämme sinetöidä hänen kuumuutensa hyväksyntää vastaan. Ehkä se sulattaa sen pois."

"Ehkä", myönsi Noah.

"Haluatko, että halaan häntä?" nielaisi Scrooge.

"Luulen, että se voi olla sinun tehtäväsi, koska lämpöä tarvitaan."

Joten ilman enempää keskustelua he kolme yrittivät Marleyn ideaa. Se ei kuitenkaan toiminut, sillä se ei ollut lämpö, vaan intohimo, joka nostaisi Floraa. Kun ensimmäinen idea epäonnistui, Noah käveli ympäri ja ympäri Floran nukkuvaa muotoa toivoen löytävänsä riittävän suuren halkeaman, jotta se voisi avautua. Turhautuminen oli hänen palkintonsa.

Kun Noah istui rantaviivalla veljensä ja Scroogen viereen, melankolia hallitsi tunnelmaa. Kun Flora makasi heidän vieressään, mutta ei kuitenkaan lähempänä Pohjantähteä, hän poisti taskustaan kvartsikärjen, jonka tämä oli antanut hänelle. Vaikka mikään ei tehnyt Newgatesta hyväksyttävää, kristalli oli ollut ainoa asia, joka vahvisti hänen toivoaan. Jopa kuolemaan tuomittua, hänen kristallinsa rakkaus piti hänen rohkeutensa kohdata tulevaisuus. Jokaisella rakastavalla vaikutelmalla Nooan sisäinen valon hehku alkoi virrata kristallin kärjen läpi.

Kun hänen kyyneleensä putosivat kristallin päälle, sateenkaaren värit räjähtivät yhdestä aavemaisen surun pisarasta, joka kiinnittyi pisteen kärkeen. Pisaran läpi jokainen sisäinen pölyhiukkanen, joka oli laskeutunut pisteeseen sen kasvun aikana, heijasti koko sateenkaaren Transmogryfyyn. Kun sadat värilliset spektrit ympäröivät Nooaa, heidän inspiraationsa sai hänet hyppäämään ylös, asettamaan kristallin Floran rinnalle

ja painamaan sitten molemmat kädet alas lujasti. Hän ei tiennyt mitä oli tekemässä, mutta se vain tuntui oikealta.

Ei mitään setapahtui, kunnes Noah sulki intuitiivisesti silmänsä, rauhoitti ajatuksensa ja katseli sitten iloisia muistoja elämästään Floran kanssa hänen mielessään. Kaikki, juhlasalin iloista makuuhuoneeseen, otti hallintaansa. Intohimo Nooan sisällä alkoi paisua. Tunteet muuttivat kristallin lämpimäksi, sitten kuumaksi. Kun muistot kulkivat kvartsin läpi, se alkoi tunkeutua kuorineen Coss Acceptancen läpi. Silti kristallin tutkiminen hajotti hyväksymisen vasta, kun tiettyjä ajatuksia synty-tiettyjä lihallisia ajatuksia.

Rakastelu heidän parisuhteessaan oli aina ollut ystävällistä, leikkisää, mutta ennen kaikkea intohimoista ja pitkiä suudelmia. Ajatus heidän yhteisestä sensuellisuudestaan vajosi Nooaa niin paljon, että kun Coss Acceptancen koko peite varoittamatta vapautui itsestään, hän pudotti kristallin refleksiivisesti Floran vatsalle.

Kun hän kurkotti alas saadakseen kvartsin, Flora nappasi sen häneltä. Pitämällä kärkeä pystyssä hänen kohtuaan vasten, kristalli alkoi huminaa harmonisten äänien rytmeissä. Hitaasti värähteleviä kuvia vauvasta alkoi kellua pisteen kuuden kolmiomaisen pinnan vieressä. Jokainen kuudesta vauvasta hehkui eri sateenkaaren värillä.

Näistä kehittyvistä lapsista lumoutunut Noah huudahti: "Se on tytär, jota toivoin!"

Hämmentyneenä Flora vastasi: "Ei, se on minun poikani!"

Yhdessä kumpikin näki toivomansa lapsen sisällöllisesti, mutta molemmat olivat epävarmoja näkemyksensä totuudesta. "Ebenezer", sanoi Noah, "onko meillä poika vai tyttö?"

Scrooge katseli kuutta kuvaa toivoen löytävänsä niiden välillä muun eron kuin värin. Kun ketään ei havaittu, hän yksinkertaisesti antoi Floralle tämän toiveen: "Se on poika." Sukupuolen ilmoittamisen jälkeen kuusi vauvaa yhdistettiin kristallin kärjen yläpuolelle yhdeksi kikattavaksi pojaksi.

Nooa nosti lapsen, piti häntä rintaansa vasten ja suuteli sitten poikansa otsaa iloisena: "Tässä on perintöni."

Flora, täynnä omaa euforiaansa, liittyi perheeseen. Yhdessä, hänen hyvytensä vedon kautta, he kolme tunsivat kutsun syvyydestä... Äärettömän Tietoisuuden kutsuvan Mogrifikaatioon. Tämä kiireellinen kehotus käski toimia. Sitten ilman varoitusta, kun nämä kolme liikkuvat kohti lopullista transmogrifyä, monivärisen hyväksynnän räjähdys muutti heidät. Rainbows of Acceptance levisi kaikkialle Transmogrifyyn, mikä puolestaan loi kaikissa mogeissa harvoin kokevaa iloa. Ja totuus on tiedossa-kukaan ennen sitä hetkeä ei ollut koskaan nähnyt Mogrifikaatiota syvyyteen ulkopuolella.

Hyväksymisen autuus leijui ilmassa, kun tietyt värit haihtuivat eri energioissa. Punainen, pisimmällä värinällään, viipyi, mikä muutti Transmogrifyn sinertävän valon hieman laventeliksi. Punaishessa Hyväksymisessä asuivat kaikki yhteiset muistot Jacobin ja Noan lapsuudesta. Kun he kulkivat Marleyn ajatusten läpi, henkilökohtaisen menetyksen kyyneleet valtasivat hänet. Hänen Outreach-tehtävänsä oli suoritettu, mutta suru veljensä pysyvästä menetyksestä vaivasi häntä. Hän kuitenkin tajusi, että tämä oli hänen oma tekonsa, joten hän hyväksyi emotionaalisen pelon.

Kun värillisen Hyväksymisen sumu haihtui, Jacob kääntyi Broken Spirits Pool Of Broken Spirits-altaalta kohtaamaan irrotettujen osien padon. "On aika viedä sinut kotiin, Ebenezer."

"Oikeesti, niin pian?" Kaksi miestä katsoivat toisiaan ja nauroivat sitten ajatellen nopeaa pakoa.

"Transmogrifyssa aika on henkilökohtaista."

"Aika on täällä unenomaista. Jokainen hetki näyttää olevan olemassa oman tilansa puitteissa."

Marley pysähtyi etsimään sanoja, mutta hänen ajatuksissaan oleva käsite ei koskaan pystynyt tuottamaan toivottua keskustelua, joka loisi käsityksen Transmogrifyn nykyhetkestä. Joten yrittämisen sijaan hän julisti: "Mielestäni meidän pitäisi kulkea Dam Of Connected Parts-padon läpi. Se vähentää matka-aikaamme vähintään 75 prosenttia."

"En koe sitä turvalliseksi." Scrooge katsoi katkaistujen henkien kraatterin huippua kohti:
"En kuitenkaan halua olla täälläkään."

"Sinulla ei ole koskaan ollut vaikeuksia kerätä aseita uima-altaalle. Näyttää siltä, että Apurto siunasi sinua jollain tavalla voittamattomalla energialla."

"En ole varma siitä, Jacob."

"Varasin pari Fire Twirleriä kävellessään altaalle. En anna luurangojen napata sinua."

"No, tiedän, että yrität ainakin", Scrooge sanoi yrittäessään vakuuttaa itsensä. Sen myötä hän astui padon valtavuuteen. Sen valtava mittakaava kummitteli hänen inhimillisiä havaintojaan miljoonien luurankoosien tarttuessa ilmaan ja potkiessaan. Menestyessään vain liikkeessä, pörroiset sormet ja jalat kamppailivat merkityksen puolesta.

**** Stave Ten ****

Itseepäilyt Rauhallinen

JOKAISESTA ASKEESTA kehon osa yritti työntää, työntää tai tarttua Scroogeen. Häneltä kesti useita askeleita kehittääkseen liikkeet, joita tarvittiin väistääkseen eniten ja työntämällä väkisin kaikkien tiellä olevien raajojen läpi. Kun hän sopeutui padon jatkuviin hyökkäyksiin, hän muutti painopistettä sanomalla: "Tähän mennessä eiah's sateenkaarenvärinen Acceptance oli hienoin."

"Se oli Floran tekemä", vastasi Marley.

"Mistä sinä sen tiedät?"

"Nooa ei ollut valmis Mogrifikaatioon. Hän oli edelleen liian vihainen minua kohtaan. Hänet olisi pitänyt lähettää takaisin luolaan tai jopa hänen kammioonsa vihan kuoppaan. Hyväksymistä ei koskaan tapahdu, jos anteeksianto puuttuu."

"Hän antoi sinulle anteeksi, Jacob."

Marley pysähtyi, kääntyi Scroogeen ja kysyi sitten: "Mistä sinä sen tiedät?"

"Voi, älä epäile, etteikö Noah edelleenkaan luota sinuun. Luulen kuitenkin, että hän melkein heti antoi sinulle anteeksi luolassa."

"Kun sanot 'minä luulen', se ei tarkoita 'tiedän'. Ja kuitenkin, lausuntosi on kuin sinulle olisi kerrottu."

"Noah kertoi minulle, että hän antoi sinulle anteeksi. Onko se tarpeeksi suora lausunto sinulle, Jacob?"

"Jos voisin uskoa sitä, mutta Noah käyttäytyy kuin hän vihasi minua nyt. Se ei ole anteeksiantoa."

"Et halua anteeksiantoa. Haluat Noohin käyttäytyvän kuin mitään ei olisi tapahtunut. Tässä on kyse vain SINUA miellyttämisestä, Jacob."

"Eikö Outreach-tehtävän suorittamisesta saada palkintoa?"

"Nooan ja Floran vapauttaminen ei tietenkään ole sinun tehtäväsi kokonaisuus. Jacob, sinulla on kylmä ja petollinen käytös. Nooa on varovainen, että tämä roiston ajaminen sisälläsi, josta et näytä edes olevan tietoinen, vahingoittaa häntä uudelleen. Joten miksi hänen pitäisi tehdä mitään muuta kuin antaa sinulle anteeksi... mikä tehdään, jotta hän voi toipua pahuudestasi?"

"Olen siis menettänyt veljeni ikuisiksi ajoiksi?"

"Et ole menettänyt veljeäsi. Olet menettänyt hallinnan veljesi suhteen."

"Se on käytännössä sama."

"Se on se."

He kaksi navigoivat käsien taipumisen ja jalkojen potkimisen polkua. Räpyttely ja värähtely haittasivat jokaista askelta, mutta lopulta väistäminen ja sivuliikkeet normalisoituivat.

Kun he sopeutuivat polun esteisiin, Marley nosti veljensä aiheen uudelleen esille. "Miksi hänen anteeksiantonsa ei vapauta minua?"

"Koska se on tarkoitettu vapauttamaan itsensä. Tekojenne tuska loi häkkisi. Nooalla ei ole avainta ahdistuneisuuteesi, Jacob. Hän on saattanut olla sinun tehtäväsi, mutta hän ei ole vapautuksesi."

Jacob pysähtyi hetkeksi ja puhui sitten menneisyydestä. "Ehkä perheen vauvana oleminen sai minut asemaan, jossa olen hemmoteltu, perheen ottaja."

"Se on naurettavaa! Olet edelleen roiston tiellä, Jacob. Lapsen syntymän järjestyksellä on oma roolinsa perheen valtarakenteessa. Kuitenkaan ei ollut ennalta määrätty, että tapaisit veljesi. Sitä epärehellisyyttä, jota viljeli olemukseesi." Scrooge, sanottuaan ankarimman, lopetti: "Löydät vapautuksen vain, kun kumarrat sen, mikä tuomitsi sinut. Juuri nyt sinulla on virheellinen käsitys siitä, että se, mitä tapahtui, oli sinun tekemisesi ulkopuolella. Jacob, sinä aiheut... sinä aiheut tämän."

Kaikki palopyörteet Jacobin sydänketjussa räjähtivät lähettäen aavemaisia paloja hänestä pitkin patoa. Kun hänen muotonsa loi itsensä uudelleen, Jacob sai oivalluksen. Hän saattoi aina tietää aiheuttaneensa Nooan piinaa, mutta hän ei koskaan tuntenut sen taakkaa. Hänen tekonsa tuolloin olivat vahingon korjaamista, kun hän liukastui pois

huomaamatta. Ja nyt... hän tajusi kuinka kauhea ihminen hän oli, joten hän itki. Nämä eivät olleet surun, vaan puhdistumisen kyyneleitä. Itsesuru jätti hänet. Kun tietoisuus korvasi itsensä säilyttämisen, Jacobin tunteet rauhoittuivat. Selvittääkseen uutta näkemystään Jacob totesi: "Minusta tuntuu, että oikeutta voidaan saavuttaa vain, jos pyydän välitöntä mogrifikaatiota."

"Kokemuksesi ovat oppitunteja, joita Ääretön Tietoisuus tarvitsee. Saatat ajatella, että Instant Transmogrification on sinulle oikeudenmukainen rangaistus-mutta tietääkseni se vain tyynnyttää ahdistustasi, eikä se tarjoaisi mitään äärettömälle tietoisuudelle. Onko se sinun halusi kääntää selkäsi elämäsi vastuulle?"

"Ebenezer, sinä hämmästyttät minut. Kunpa minulla olisi kunniasi."

"Sinulla on oma hyvyytesi, Jacob... korjaa se. Älä tuhoa sitä."

Levoton hiljaisuus vallitsi heidän kulkiessaan padon läpi. Jalkoja työntävien käsien jatkuva liike hurmosi miehet. Kasa raajoja, joita ei koskaan mogrifioitu, säteili emotionaalinen kauhu, joka sai Scroogen hermostumaan. Marley, ensimmäistä kertaa elämässään, tunsu toisen ahdistuksen. Ilman Fire Twirlereitä, jotka olisivat saaneet Scroogen takaisin tielle, Marley päätyi ainoaan asiaan, joka tuli hänen mieleensä. Huolestuneen ystävänsä hyvinvoinnin vuoksi hän hiljentäisi ruumiinosat.

Hyvällä tarkoituksella Marley makasi Scroogen edessä. Toivoen mykistää luiden törmäyksen hän sanoi Scroogelle: "Kävele minun päälleni." Tämä erikoinen näkemys haamusta, joka peitti luurankojäännöskentän, näytti olevan pelkkä ele. Siitä huolimatta Scrooge astui ystävänsä kimppuun. Marleyn alla olevat raajat huusivat molemmat ja löivät sitten hänen muotonsa läpi raivosta. Ulkonevien sormien shokki, jotka yrittivät edelleen vangita Scroogen jalkoja, sai hänet hyppäämään paalatusta haamusta.

Marley liittyi jälleen Scroogeen Dam Of Disconnin keskelläsanoi Parts ja julisti sitten: "En saa edes sopivaa ideaa rauhoittamaan sinua, Ebenezer. Epäonnistumiseni ovat ylivoimaisia!"

"Ja kuitenkin jopa sinun halusi parantaa vointiani auttaa. Ei menestys, vaan ponnistelu, joka osoittaa ihmisen arvon. Sinä, Jacob, näytät saamassa nöyryyttä. Ota nyt tietoisuuden siemen ja kylvä se tekoihisi."

Scroogen kehotuksesta Marleyn jännitteet rentoutuivat. He jatkoivat kävelemistä padon toiselle puolelle. Vaikka etäisyys Roadiin oli suuri, kumpikaan ei enää näyttänyt olevan ahdistunut alueen koon vaatimuksesta. Marley pohti uutta "nöyryyden" siementä, jonka hän oli juuri saanut, kun taas Scrooge käveli varoen.

Sanaakaan sanomatta Marley veti sekä oikean että vasemman käden pois patoa. Jokaisesta kädestä hän poisti heidän etusormensa ja antoi ne sitten Scroogelle. Scrooge perääntyi Marleysta, kun tämä huudahti: "Mitä hämmennystä tämä on?"

"Pistä jokainen sormi korvaan. Se voi auttaa hiljentämään melun."

"Oletko tosissasi?"

"En lakkaa ajattelemasta tapoja auttaa sinua, Ebenezer."

Scrooge ymmärsi, että avun motiivi oli puhdas, ja laittoi luut korviinsa. Vaikutus oli hämmästyttävä, sillä sormet resonoivat samalla taajuudella kuin padon hylätyt raajat. Tämä värähtelyjen sykkiminen absorboi kaikki äänet, paitsi mykistettyä puhetta.

"Voi, tämä on upeaa", ilmoitti Scrooge.

"Vihdoin olen tehnyt jotain oikein."

"Mitä?! En tuskin kuule sinua."

Marley huusi: "Tunnetko paremmin?!"

Marleyn äänen voimakkuus ravisteli Scroogea. Epäröiessään hän katsoi tätä aavemaista ystävää ja julisti sitten: "Äänesi on yhtä voimakas kuin Tulipyörittäjä. Uskallan, että voisit heittää minut padon yli äänelläsi."

Marleyn karjunta voimistui. "Niin, mutta tulisitko kokonaisena?!"

Ennen kuin lause oli päättynyt, Scrooge osui lujasti selälleen. Hän kiemurtelee puhujan voimasta ja nousi ilmoittamaan: "Minä menen turvalliselle tielle."

Visuaalinen etäisyys Tielle pysyi jatkuvasti pitkänä. Kun he kävelivät, heidän välilleen muodostui hiljaisuus, sillä se oli helpompaa kuin huudot, joita tällä hetkellä tarvitaan keskusteluun. Marleyn hiljaisuus muuttui mietiskelyksi, joka kehittyi unelmiksi ja sitten kosketeltavaksi armon paikaksi. Kun vastuun tulva valtasi hänen henkensä, hän nousi padon päältä.

"Jacob, mitä tapahtuu? Minne olet menossa?"

"Se on sydämeni ketju. Se on poissa."

Scrooge rasitti kuullakseen sormen luut ja sanoi sitten: "Joten painat vain vähemmän. Siksi kellut?"

"Epäilemättä. Paino ei kuitenkaan koskaan ollut tuon ketjun taakka." Hän katsoi olkapäänsä yli ja sanoi sitten: "Minua kutsutaan Ebenezeriksi."

"Soitti? Mitä kutsuttiin?"

"Se on missä, Ebenezer-ei mitä-Abyss kutsuu. Olen valmis tähän." Marley selitti näkymättömän voiman vetäytyneen hänen selästään. Kun hänet vedettiin Scroogesta, hän huusi: "Palaa vain tielle, niin ulospääsy Transmogrifysta paljastaa itsensä."

Hämmästyneenä Scrooge huusi Marleylle, kun tämä katseli hänen kantavan pois tieltä: "Palaako vain tielle? Yksin? Humbug, Jacob! Tule takaisin tänne! Humbug, sanon sinulle! BAH HUM...", mutta Marley katosi näkyvistä ennen kuin Scrooge löysi muita sanoja ilmaisemaan vihaansa. Hän vajosi polvilleen, hengitti niin syvään kuin

rintaontelonsa salli, ja päästi sitten irti surusta. "Miksi kaikki jättävät minut?" Hän ei odottanut vastausta, mutta sai sellaisen.

"Olen ollut kanssasi syntymästäsi lähtien." Scrooge heitti päätään joka suuntaan ja etsi ääntä, mutta mitään olentoa ei ollut löydetty, kun se puhui uudelleen. "En koskaan jätä sinua."

Hämmentyneenä hän vastasi: "Fanny? Oletko se sinä?"

"Kyllä, olemukseni kuiskaukset puhuvat."

"Kuulen sinut valmiiden ajatusten kautta, mutta en kuitenkaan näe sinua. Missä olet?"

"En ole koskaan viettänyt väliaikaa Transmogryfissa, Ebenezerissä. Olen Acceptance ja täytän jokaisen taajuuskentän joka hetki. Kokemusteni vahvuus ei ole spesifinen, ne virtaavat kaikkialle."

"Joten minä tiedän läsnäolosi vain mielessäni olevista sanoista?"

"Ajatuksesi luovat sen kaiun."

"Oletko tarpeeksi todellinen auttaaksesi minua pääsemään takaisin Lontooseen?"

"Olen täällä auttaakseni sinua selviytymään padon hengissä."

Scrooge haukkoi henkeään selviytymättömyyden käsityksestä. "Olenko poissa muististasi, jos kuolisit Transmogryfissa?"

"Kyllä haluaisit, mutta kukaan, joka katsoo, ei halua sitä."

"Katsotaan? Onko täällä muita Hyväksymisen entiteettejä? En näe yhtäkään."

"Katso Haamujen käytävää."

Scrooge toimi ohjeiden mukaan ja räpäytti sitten näkyä. Hänen yläpuolellaan, käytävällä, leijui joukko henkiä. Tajusin, että heitä tarkkailtiin, lauma alkoi hurrata ja huutaa esimerkiksi: "Olet niin lähellä tietä." Toinen huusi: "Älä eksy." Mutta vasta kun hän kuuli: "Auttaisin, jos voisin", Scrooge pysähtyi, ei, hän pysähtyi täysin. Hänen hengitystään ei edes havaittu.

"Oletko loukkaantunut?" kysyi hänen siskonsa.

"Miksi se henki ei voi auttaa minua?"

"Sinä oleneft the Road. On syy, miksi sinua kehoitettiin olemaan tekemättä sitä."

"Jacob... mikä roisto hän onkaan."

"Sinä lähdit tieltä, Ebenezer. Pelkästään se, että sinut pakotettiin, ei lopu velvollisuutesi pitää lupauksesi."

"Transmogrify ei ole aiempaa tietämykseni mukaan. Jaakob..."

"Kyllä, Jacobilta puuttuu edelleen nuhteettomuus, mutta sinun on palattava tielle itse, Ebenezer."

"Kuinka Jaakobista voi tulla Hyväksyvä niin heikkous? Transmogrify on tekopyhää."

"Mogrification edellyttää vain Outreach-tehtävän suorittamista. Jos Ääretön Tietoisuus vaatisi täydellisyyttä, jopa minä olisin epäonnistunut siinä."

Scrooge hymyili ennen kuin kommentoi: "Olet virheetön... ainakin minun mielestäni."

"Sinun täytyy palata Tielle."

"Riippumatta siitä, kuinka pitkälle matkustan, en koskaan näytä saavuttavan etäisyyttä."

"Ja siinä on sinun vaikeutesi. Katso vasemmalle. Mitä sinä näet?"

Scrooge teki ohjeiden mukaan ja vastasi sitten: "Kraatteri."

"Käännä nyt ympäri ikään kuin olisit menossa takaisin uima-altaalle ja katso sitten jälleen vasemmalle."

Tämä outo pyyntö vaikutti peliltä Scroogelle, mutta hän silti suoritti sen. Kun hän katsoi jälleen vasemmalle, hän näki-kraatterin. "Mikä mysteeri tämä on?"

"Sinä, veljeni, olet päässyt katkaistujen henkien kraatteriin, paitsi tässä tapauksessa se on todella leikattu ruumiinosia. Siitä huolimatta tämä ympäröimämme luiden kasa luo niitä sisältävän kalvon, aivan kuten kraatterin henget tekevät."

"En näe padon ympärillä peittävää kerrosta-ei niin kuin kraatterin kohdalla."

"Viilu on vain ohutta. Silti riittää, että raajat ovat padon sisällä." Havaittuaan Scroogen seuraavan ajatuksen Fanny lisäsi: "Tämä suoja on symmetristen kuvien eteerinen julkisivu."

"Luulen, että tarvitsen tiedemiehen selvittämään, mitä tuo lausunto tarkoittaa, Fanny."

"Toisin sanoen täällä olevat seinät ovat heijastavia-peilimäisiä. Auttaako tämä käsite sinua, Ebenezer?"

"Se varmaan selittää kehityksen puutteen. Kuinka voin kuitenkin voittaa tämän näkövamman?"

"Tee itsestäsi sokea sulkemalla silmäsi." Kun hänen veljensä noudatti käskyä, raajojen tarttuminen kaikui läpi padon. "Tiedän, että kuulet käsien ja jalkojen ristiriidassa, mutta kuuntele rytmistä, korkeaa ääntä. Kuuletko?"

Scroogea rasittivat ponnistelut, sillä vain yhden äänen löytäminen toisen pauhinan yli voitiin tietää vain, kun heidän värähtelynsä tulivat suoraan mieleen. "Hieman."

"Keskity tuohon vaimeaan ääneen, Ebenezer. Lisääntyykö äänenvoimakkuutta?"

"Uskon niin."

"Kävele suoraan sitä ääntä kohti." Taas Scrooge seurasi ohjeita: "Hyvä, jatka nyt tätä sävyä." Padon ulkopuolinen räjähdys voimistui, kun raajoja, joihin tallattiin, räjähti raakuus. Aistiessaan Scroogen sokeuden ruumiittomia raajoja näyttivät keskittyvän kompastamaan hänet. Kädet heittivät jalat hänen polunsa poikki, kun kädet löivät hänen selkäänsä ohimennen. Jatkuva aggressiivisten toimien väistäminen johti siihen, että Scrooge menetti keskittymiskyvyn, joka tarvittiin kuullakseen äänenvoimakkuutta. Hän kuuli mielessään Fannyn rohkaisun. "Olet melkein turvassa, älä lopeta."

"En kuule enää ääntä."

"Ebenezer, olet vain menettänyt suuntansa. Seuraamasi äänen kantama on kapea. Sinun tarvitsee vain kääntyä, kunnes kuulet sen uudelleen." Fannyn opastus rauhoitti Scroogen jännitteitä. Hän ei koskaan tottunut häiritsevien raajojen vaivoihin, mutta ei antanut niiden pilata itseään.

Ukkoshuuto räjähti käytävältä, kun henget kannustivat Scroogen paluuta tielle. Välittömästi Scrooge avasi silmänsä huomatakseen, että hänen päänsä huudon lähde oli peräisin ahneuden kierrosta. Kun hänen yläpuolellaan olevat uteliaat henget alkoivat siirtyä kohti omia tarpeitaan, Fanny ohjasi Scroogen sanomalla hänelle: "Pimeyden sateet odottavat meitä." Jacobin sateiden pelko tulvi Scroogen muistiin ja toi mukanaan pelon mahdollisista vaaroista.

"Minä luotan sinuun", sanoi Scrooge enemmän itselleen kuin Fannylle.

Kun Scrooge aloitti kävelyn Rainsiin, hän pyysi anteeksi siskoltaan. "Olen pahoillani, etten koskaan hyväksynyt avioliittoasi. Connor oli hyvä mies."

"Kyllä hän oli." Ajatukset Scroogen mielessä pysähtyivät hetkeksi, ennen kuin hän kuuli: "Mutta, Ebenezer, henkilökohtainen iloni aviomiehestä ja perheestä aiheutti hylkäämisen kahdesta eniten rakastamastani ihmisestä."

"Tiedän, että olen yksi noista kahdesta", sanoi Scrooge.

"Olet-kuten isäkin." Scrooge kamppaili sisarensa tunteiden kanssa ilman fyysistä olentoa. "Te molemmat hylkäsitte minut", Fanny sanoi.

"En tiennyt tästä. Olin niin vihainen, että isä erotti minut koulusta ennen kuin sain opinnot loppuun, ja sitten hän kieltäytyi puhumasta minulle. Olen niin pahoillani, Fanny, että vuosien ajan aina kun katsoin sinua, näin hänet."

"Hän ei ollut niin hylännyt sinua kuin luulet olevasi."

Tätä lausuntoa Scrooge pohti ennen kuin hän vaati todisteita. "Millä tavalla isä ei torjunut minua?" "Hän piti sinulta henkilökohtaisia totuuksia, jotta hänen vaikeutensa ei rasittaisi sinua."

"Luulin, että olin hänen vaikeutensa."

"Muistatko New London Bridgen rakennustelineen romahtamisen?"

"Koko Englanti kuuli siitä."

"Isä melkein kuoli, kun telineet putosivat, eikä hän koskaan täysin toipunut vammoistaan."

Tämä uutinen järkytti Scroogen niin täydellisesti, että hän vaati selitystä. "Miksi kuulen tämän vasta nyt?"

"Mitä sinä olisit tehnyt, jos olisimme kertoneet sinulle tuolloin?"

"Olin tullut kotiin ja mennyt töihin-kuten minun olisi pitänyt."

"Ei, isä käytti säästönsä, joten sinä, Ebenezer, voisit jäädä kouluun vielä vuoden onnettomuuden jälkeen. Hän jopa menetti lääkärinhoidon auttaakseen sinua."

"Ja kun lähdin koulusta... miksi minut sitten hylättiin?"

"Isä kamppaili niin, varsinkin kun muutit takaisin taloon. Onnettomuus tuhosi hänen vasemman kätensä. Hänen täytyi kiinnittää se käsivarsi etupuolelleen, muuten se heilui edestakaisin joka askeleella."

"Ei ole oikein, etten koskaan saanut auttaa."

"Isä oli päättänyt, että sinä onnistut. Hän teki minulle selväksi, että hänen huolensa oli, ettei hän koskaan tule olemaan sinun huolesi. Se oli ankaraa, mutta tehty parhaalla tarkoituksella, Ebenezer."

"Kun olin nuorempi, olisin suostunut. Mutta nyt, kun olen elänyt suurimman osan elämästäni, tiedän, että tämä oli väärin, Fanny." Scrooge pudisti päätään edestakaisin

ennen kuin hän lopetti sanomalla: "Miksi minun piti elää sen ajatuksen kanssa, että isä vihasi minua? Miksi et olisi voinut edes lohduttaa sitä kipua sisälläni?"

"Isä uhkasi karkottaa minut elämästä, jos niin tekisin. Lopulta hän hylkäsi minut joka tapauksessa, seuraavana päivänä sen jälkeen, kun Connor ja minä menimme naimisiin."

"Joten hän ei koskaan hyväksynyt Connoria?"

"Itse asiassa hän hyväksyi avioliiton... häiden jälkeiseen päivään asti."

"Mitä tapahtui? Eikö hän tajunnut sinun muuttavan kodistamme Connorin luo?"

"Ei, häissä yksi Connorin ystävästä kysyi häneltä, miksi ei ollut myötäjäisiä. Isä kuuli heidän keskustelunsa ja oli niin hämmäntynyt, että hän kielsi minut."

"Et ansainnut sellaista kohtelua."

"Ja kuitenkin, sinä myös kielsit minut, Ebenezer."

"Olen edelleen pahoillani epäonnistumisistani olla yliherkkä, tunteeton mies."

Scrooge mietti sitä yhdistelmää toimia, jotka olivat tapahtuneet hänen tietämättään. Ajatus, jonka hänen isänsä uhraisi hänen puolestaan, vaikka hän olisi vakavasti loukkaantunut, ei ollut koskaan tullut hänen ajatuksiinsa. Ymmärrys, että hän oli elänyt tämän miehen kanssa vuosia ilman, että hän olisi koskaan tunnustanut häntä, toi esiin ymmärryksen siitä, kuinka ylpeä hänen isänsä oli. Lopulta se näytti olleen ainoa hänelle jäänyt ihmisarvo, ja hän käytti sitä aseena.

Saapuessaan Rainsiin Scrooge kysyi: "Eikö meidän pitäisi siirtyä sisäänkäyntiä kohti?"

"Vain Rains Of Darkness sallii elävien kulkea Transmogrifyn läpi. Sinulle, Ebenezer, annettiin erityinen pääsy, koska lupasit pysyä Haamujen tiellä."

Scrooge nielaisi kovasti ennen kuin myönsi: "Tiedän, etten pitänyt lupausta."

"Ei, et tehnyt. Kuitenkin, kun lunastat lupauksen, väärinkäyttö annetaan anteeksi, mutta ei unohdeta."

"Eikö tielle paluu ole vahvistanut "lupausta"?"

"Ei täysin. Sinun on sitouduttava pysymään Tiellä, olosuhteista riippumatta, täältä sinne asti."

"Totisesti, Fanny, olen liian väsynyt lähtemään tieltä. Joten lupaan pysyä tiellä."

Pysähtyessään Rainsin eteen Scrooge katseli kaatosadetta, kun Fanny sanoi: "Ebenezer, olet siellä. Mene The Rains Of Darknessiin."

Viimeinen sana, "pimeys", kaikui koko Scroogen mielessä. Kaiku tarttui hänen sydämeensä ja puristi sen sitten hänen vapisevaan ääneensä. "Jaakobin sateiden pelko pelottaa minua edelleen, mutta se ei sisällä pelkoa verrattuna häpeään, jonka kärsiisin, jos lähtisin tieltä. Tein vain tuon lupauksen ja pidän sen, kunnes minulle sanotaan, että olemme... siellä. Vaikka tänne jääminen merkitsee eliminaatiota."

"Tiedät, että se on sinulle kauheampaa kuin se. Eliminaatio on ruumiin menetystä. Mitätöiminen on sekä ruumiin että henkien menetystä. Sinut mitätöidään ilman, että kukaan säilyttää muistia."

"En ylitä tietä ennen kuin olen..."

"...siellä." Hiljaisuus kehittyi jännitteeksi. "Sanasi kunnia on palautettu, Ebenezer, nyt on aika kohdata pelkosi. Katso sateet, mitä näet?"

Scroogella ei ollut aavistustakaan, mitä hänen pitäisi etsiä, mutta lopulta sanoi:
"Tulvavesi?"

Voisi aistia Fannyn hymyilevän, kun hänen seuraava ajatuksensa vapautui. "On todettu, että sateet näyttävät olevan märkiä, mutta sinulle, Ebenezer, Rains ovat "siellä". Nyt sinun on aika kohdata vaikein pelkosi. Kävele tieltä. Mene sateisiin."

"Joten tämä paikka, Rains, on lupaukseni "siellä"?"

"Kyllä, se on tie."

"Liitytkö kanssani? Ovatko Rains vaarallisia sinulle, Fanny?"

"Mikään ei ole vaarallista-tai jokin tietty paikka ei ole Acceptancelta suojattu. Siitä huolimatta, Ebenezer, tämä on matkasi. Sinun on suoritettava se itse."

Scrooge osoitti kaatosadetta ja vahvisti sittenmed, "Joten minun pitäisi mennä sinne"?"

"Se on sinun etusi."

"Jokin aikaa sitten Jacob kysyi minulta ketä minä rakastan, enkä sanonut ketään. Mutta olin väärässä, Fanny, sillä olen aina rakastanut sinua."

"Rakastat muita, Ebenezer, et vain ole tunnistanut ketä."

"Kun Belle jätti minut, en koskaan välittänyt löytää toista romanttista kumppania."

"Rakkaus on äärettömän voimakkaampaa kuin romanssi."

"Minulla ei ole lapsia, joita rakastaa, mutta luulen kuitenkin, että kaikki Cratchit-lapset luulevat rakastavani heitä."

"Niinkö sinä?"

"Onko rakkaus vain hetkellisten tunteiden luomista... vai onko se ikuinen tapahtuma, joka vangitsee tunteita?" kysyi Scrooge.

"Se voi olla niitä ja paljon muuta. Rakkaus on sekä abstraktia että konkreettista. Rakkautta ei voi laittaa lihasta, mutta rakkaudella on voima lopettaa sodat. Rakkaudella täytetyt äidit ovat kuolleet lastensa puolesta. Mies, joka veti isämme jäisestä Thamesista, pelasti hänen henkensä rakkauden kautta. Hän toi esiin saman rakkauden, jonka Task Of Outreach luo, joka on yksi palvelusta Transmografify-palvelussa." Fanny antoi veljelleen tauon ja kysyi sitten uudelleen: "Rakastatko Cratchit-lapsia?"

Scrooge ajatteli hetken ja ilmoitti sitten: "Lapset ovat minulle vähän huolissaan, voitko rakastaa jotain, josta olet huolissasi?"

Fanny nauroi Scroogen viattomuudelle. "Se on osa vanhempien rakkautta, kaikkea sitä rakkautta, jota vanhemmat eivät anna lapsilleen, mutta huoli alkaa ensimmäisestä päivästä, ja se liittyy rakkauteen. Ebenezer, sinä kuulostat vanhemmalta."

"Pidän kyllä lapsista. Kuitenkin, jos sanon, että arvostan jokaista yhtäläisesti... En ole varma, pystynkö siihen. Luonteeni näyttää olevan pitää joistakin lapsista enemmän kuin toisista. Joten en luultavasti olisi rakastava vanhempi."

"Kohteletko rakastamaasi lasta paremmin kuin muita?"

"Ei, en koskaan tee niin."

"Sinä todella tiedät rakkauden, Ebenezer. Mutta sinä, kuten useimmat, unohdat, että rakkauden suurin voima on se, että se on sekä abstrakti käsitteellisesti että konkreettinen voima toiminnassa."

"Sinä kerrot minulle jatkuvasti. Mutta Fanny, eivätkö kaikki vahvat tunteet sisällä energiaa? Eikö kauhu ole yhtä voimakasta kuin rakkaus?"

"Ehdottomasti, mutta ketä sinä tiedät juoksevan kohti kauhua? Rakkaus antaa ihmiskunnalle halun luoda suuruutta. Rakkaus on syntymähetkestä lähtien se, mitä kohti yksilö juoksee."

"Kyllä, luulisin, että useimmat ihmiset tekevät mitä tahansa välttääkseen kauhua. Ymmärtääkseni se, mitä korostamme, saa voimaa ja se, minkä unohdamme heikentää?"

"Se on aina ollut todellisuuden totuus, Ebenezer. Ja nyt sinun on kohdattava suurin haavoittuvuutesi. Sinun on astuttava Rains Of Darknessiin. Älä pelkää; ja ota vastaan helpotus, jos se löytää sinut."

Scrooge tärisee kuitenkin myrskyyn. Välittömästi pystysuora irisenssipurkaus valtasi hänen kehonsa jokaisen solun. Kylpeä valossa hänen ihonsa alkoi pistelyä hyväilyn tunteesta. Kun hän siirtyi syvemmälle luminesenssin tulvaan, hänen näkemyksensä muuttui sokaisevaksi kalpeudeksi. Hetkeksi hän menetti suuntansa, kompastui ja sitten kaatui.

Hän istui fyysisellä mutta silti hämärällä lattialla. Kun hän veti polvensa rintaansa vasten, hän alkoi nauraa hillittömästi. Ääni kaikui jatkuvasti, ja alue hiljeni vasta sen jälkeen, kun ilo oli väkisin lopetettu. Pelkäämättä hän nousi jaloilleen ja alkoi vain kävellä. Hän ei ollut varma, oliko hän rohkea vai tyhmä, mutta ylivoimainen halu luottaa tilanteensa moniselitteisyyteen vei kaikki paniikkihalut. Hän pelkäsi edelleen sitä, mitä hän ei voinut tunnistaa, mutta nyt hän luotti... luotti syvästi... että Transmogrify suojelisi hänet.

Kun Scrooge käveli, valon seinä alkoi väistää näkyvyyttä. Kun hänen näkönsä oli palautunut, hän astui luolaiseen huoneeseen, joka oli täynnä sykkiviä tippukiviä. Luolan ulkonäkö vaivasi hänen muistiaan.

Siirtyessään huoneen keskelle hän tajusi, että tippukivikiviä ei tehty mineraalista, vaan ne sykkivät elämästä. Katon peitossa oli kaksi erityyppistä ulkonemaa. Näistä kahdesta aktiivisimmat olivat pieniä ruosteenvärisiä kotelonmuotoisia kalvoja. Pelottavat olivat kuitenkin kaksi kertaa suurempia ja loivat ympärilleen sumun pyörteen peittämiseksi.

Hän katsoi ylöspäin kohti katon jatkuvaa liikettä ja katseli suu raolleen, kun pienemmät ulokkeet halkesivat. Voima päästi huoneeseen tuhansia pieniä ruskehtavia perhosia. Puutteen tarkoituksessa he laskeutuivat Scroogeen. Jokainen koi voihi haluistaan laskeutuessaan hänen päälleen. Parhaat heistä ilmaisivat vain selviytymisen tarpeen. Pahin heistä alkoi heti syödä hänen vaatteitaan toivoen tarjoavansa omat olemassaolonsa. Ennen kuin Scrooge ehti suojella itseään, olennot peittivät hänen muodonsa.

Kun ötökät alkoivat ryömiä kaikkiin Scroogen aukkoihin, suuremmat kotelot vapauttivat valtavien, jatkuvasti muuttuvien koiden sekasorron. Lentäessään utuisen viivan alla kukin koi osui useiden pienempien koiperheiden päälle kiinnittäen ne paikoilleen. Vaikka pienemmät perhoset valittivat edelleen tarpeitaan, suuremmat olennot virheellisesti aväittivät, että heidän alla olevat ansaitsevat onnettomuutensa. Molemmat raakojen ryhmät yhdistyivät Scroogen huipulle yrittääkseen tyhjentää kaikki hänen resurssinsa.

Olennot olivat ohittaneet hänet niin nopeasti, että hän ei koskaan edes yrittänyt harjata niitä vaatteistaan, ja nyt oli liian myöhäistä reagoida. Lentävien olentojen halvaantamana hänen ainoa tekonsa oli huutaa apua. "Mitä minun nyt pitää tehdä puutteessa ja tietämättömyydessä oleville?" Lukemattomien koiden peittämänä Scrooge alkoi hengittää viimeistä kertaa. Kun hänen polvensa alkoivat väistää ruumiinsa kuollutta painoa, hän huusi: "Eikö kukaan auta?" Toinen polvi löi maahan niin voimakkaasti, että se sai toisenkin jalan taipumaan. "Ole kiltti", hän kuiskasi.

Kun hän alkoi romahtaa, pieni ihmiskäsi tarttui hänen pikkusormeensa. "Teette tarpeeksi, herra Scrooge." Voimalla puristaen lapsen käsi ravisteli rannetta ja sen mukana vapautui koipilvi. "Jokainen on vastuussa yhteiskunnallisesta tilasta." Ihmisen pentu veti vanhan miehen kättä, kunnes uhkaavat olennot lensivät saaliiltaan. Suurin osa hyönteisistä jatkoi levitaatiotaan suurempien koiperhojen luoman sumun sisällä. Heidän jokaisen siipien liipaisulla uusi sumun vapautuminen kätki kaiken tietämättömyyden vaikutuksesta. Joten lapsi tönäisi Scroogea, kunnes huone oli vapautettu vaarasta.

Scrooge nousi polviltaan. Keskittyessään nuoruuteen ennen häntä hän tajusi tuntevansa hänet. "Elizabeth?"

"Mamma ja minä olemme täällä isän takia. Voimmeko turvata apuamme, herra Scrooge?"

"Olen sinulle velkaa henkestäni."

Kun Scrooge katseli äiti-ja tytärhaaveita, kolmannen henkilön välkkyminen alkoi näkyä. "Mieheni on kuolemassa", Nancy ilmoitti.

"Luutnantti?"

"Gilbert saapuu Teintiin pian. Pelkään kuitenkin, että Humphry menetetään ilman apuasi, Ebenezer."

"Onko Gilbert antautumassa luotihaavaan?"

"Ei, Krim on täynnä koleraa."

Scrooge katsoi muita tuon pelätyn taudin uhreja ja kysyi sitten: "Kuinka? Mitä voin tehdä?"

"Tieto Gilbertin poismenosta voi kestää kuukausia ennen kuin hän saavuttaa Humphryn. Hän on järkyttynyt ja voimaton. Peter auttaa kun pystyy, mutta Humphry tarvitsee enemmän ohjausta. Hän tarvitsee mentorointia."

"Onko pojalla haluja?"

"Tiede... vain tiede."

"Sitten tiedän yhden uskotun. Vakautan poikasi tulevaisuuden."

"Sinä olet siunauksemme-ole nyt poissa."

SCROOGE, NUKKAA tuolissa sammuneen takkansa vieressä, tärisi pystyssä. Villisti räpytellen, kun aamuaurinko alkoi virrata hänen ikkunastaan, hän tajusi, että hänen vaatteensa olivat hunajakennoisia koinreikillä. Jaloilleen hyppääessään hän kuuli kellot St. James's Piccadillyn kirkosta-ja sitten hän tiesi, että päivä oli jouluku.

Tanssiessaan ympäri huonettaan hän lauloi iloisella, mutta kuitenkin kuurolla tavalla. Scrooge siivosi itsensä lomajuhlia varten ja puki parhaan pukunsa, kampasi ohentuneet hiuksensa, kirjoitti kolme kirjainta ja asetti sitten kukin omaan kirjekuoriinsa. Taitettuaan kirjeet takkinsa taskuun hän lähti kotoaan ja lähti kävelemään kohti kuninkaallisen instituutin suurta salia.

Jokaisella askeleella paahdettujen kastanjoiden, leivän leivän tuoksu ja aina läsnä oleva hevoslannan tuoksu yhdistyivät lomaan enimmäkseen miellyttävän kokemuksen lomalle lähteville. Kävellessään Scrooge kumarsi ja tervehti ohittamiaan. Hän pysähtyi vasta ohitettuaan kerjäläisen, pudotti päivittäisen kolikkonsa kuppiin ja kuuli sitten: "Teette tarpeeksi, herra Scrooge."

Kääntyessään katsomaan, kuka puhuja oli, hän katsoi kerjäläistä ja kuiskasi sitten itsekseen: "Olenko?" Kerjäläinen ymmärsi, että sanoja ei ollut tarkoitettu hänen korvilleen, vaan vahvasti lausuntonsa pudistamalla päätään ylös ja alas. Scrooge, joka ei vielääkään hyväksynyt arvoaan, lähti siitä huolimatta eteenpäin.

Päivä oli erityinen, mutta ei poikkeuksellinen joulun kannalta. Talven leutojen lämpötilojen vuoksi vain pohjoistuuli antoi viitteitä siitä, että sää voisi kääntyä koleaksi. Mutta tällä hetkellä aurinko paistoi ja Scrooge vihelsi, ei tietenkään sopusoinnussa, vaan hurrauksella, jonka kaikki katsojat tunnustivat iloiseksi.

Katukuvassa oli värikkäitä esiintyjä, myyjiä ja laulajia. Kärret kulkivat kuin joki mukulakivisiä teitä pitkin. Hollylla, ikivihreillä kasveilla ja nauhoilla koristellut rakennukset reunustivat jokaisen Lontoon tien molemmin puolin. Nauru oli väestön mieliala.

Kun Scrooge väisti jonglööriä, joka heitteli useita veitsiä, hän heitti kolikon esiintyjän purkkiin ja kuuli sitten: "Teette tarpeeksi, herra Scrooge." Scrooge, epäroimättä, pudisti vain päättään edestakaisin.

Lähellä kuninkaallista instituuttia Scrooge poisti takkistaan kirjekuoren, jossa oli merkintä "Charitable Trust", ja astui sitten rakennuksen sisäänkäyntiin. Kävellessään suoraan Lecture Theatreen hän katseli, kun Michael Faraday valmistautui joululuentoonsa palamiskemiasta.

Scrooge valmisteli pitkää tarjotinta, jossa oli erilaisia kemikaaleja, ja katsoi, kun Faraday sytytti säiliön tuleen. Multiple soihdut puhkesivat luoden liekkejä sinisiä, vihreitä ja violetteja. "Se saa aikaan kohun", julisti Scrooge.

Faraday katsoi ylös pöydästä ja sanoi: "Ebenezer, kuinka kauan olet seissyt siellä?"

"Tuin juuri, Michael."

"Luuletko, että lapset ovat vaikuttuneita tästä mielenosoituksesta?"

"Luulen, että jopa heidän vanhempansa ovat vaikuttuneita", Scrooge vakuutti.

"Joskus he ovat kiehtovampia kuin nuoret."

"Tulipalo saa ihmisen huomaamaan-ja värillinen tuli-no, se on suunnilleen yhtä havaittavissa kuin tuli tulee."

"Epäilen, että olet tullut tulen hurmaamaan, joten kuinka voin auttaa sinua, Ebenezer?"

Scrooge ojensi Faradaylle kirjekuoren, jossa oli merkintä "Charitable Trust", ja sanoi: "Haluaisin maksaa Humphry Albright-nimisen nuoren miehen koulutuksesta."

"Tämä on epätavallista, Ebenezer, mutta kerro minulle pojasta. Onko hän utelias, älykäs ja halukas työskentelemään kovasti?"

"Kuten olen oppinut tuntemaan hänestä, hän on laadukas ihminen."

"Emme vaadi vain laatua, vaan myös älyä ihmisiltämme."

"Minulle on kerrottu, että hän ajattelee vain tiedettä."

"Ebenezer, miksi teet tämän?"

"Lapsesta on juuri tullut orpo."

"Liian monet orvot kävelevät Lontoon kaduilla. Mikä tekee tästä erilaisen?"

"Olen... Olen varma, että pidän todella tästä lapsesta."

"Joten pidät häntä erityisenä, vai mitä?"

"Kyllä, hän on ainutlaatuinen, avulias ja poikkeuksellinen."

Faraday otti kirjekuoren Scroogelta, avasi sen, katsoi pojalle tarjottavaa summaa ja keskittyi sitten hitaasti Scroogen silmiin. "Tämä on enemmän varoja kuin tarvitaan tusinan stipendin kouluttamiseen."

"Niin kauan kuin Humphrysta pidetään huolta, tee mitä haluat ylimääräisellä rahalla. Haluan vain varmistaa, että nuorille on riittävästi."

"Tämä on enemmän kuin tarpeeksi, Ebenezer. Jos poika pystyy, teemme hänestä tiedemiehen."

"Viimeinen asia, Michael, älä anna pojalle tietää, että olet tietoinen hänen perheensä menetyksestä." Faraday myöntyi hieman hämmentyneenä, ja Scrooge lähti samalla rakennuksesta.

Hän astui kadulle odottaen saavansa lomahuudan, mutta tästä oletuksesta huolimatta Scrooge huomasi olevansa riidan keskellä. Katsojien joukon ympäröimänä kahden keskellä olevien ihmisten voitiin kuulla riitelevän.

"Näytä minulle ajokorttisi", konstaapeli vaati.

"Laulan vain lauluja. Eikö ihminen voi viihdyttää ja nauttia aterian kutsumatta monarkiaa?"

"Älä pyydä minua. Sinun kaltaisesi ei koskaan tiedä laillista työtä. Näytä minulle ajokorttisi tai jatka eteenpäin."

"Elisit minulta edes aterian."

"Äänenne laadulla... kiistäisin, että ansaitsisit edes aterian."

Tällä kommentilla Scrooge astui eteenpäin ja sanoi sitten: "Joulujuhlassa on kyse sydämen avaamisesta apua tarvitsevien ahdingolle. Tämä nainen näyttää olevan avun tarpeessa."

"Laki on laki, eikä valtio ole vastuussa älyttömistä."

"Sanojesi julmuus saa minut mykistämään. Sir, oletko syntynyt tietämättömänä, vai onko se ominaisuus, jota olet kehittänyt?"

Konstaapelin silmät kapenivat ja tuijottaen suoraan Scroogen pupillien mustiin, hän murahti: "Vähennä äänenvoimakkuutta." Tämän jälkeen upseeri ryntäsi pois-luultavasti etsimään toista, joka on vähemmän onnekas häiritsemään.

Pudotti penniä naisen kuppiin, Scrooge lähti kävelemään kohti laskentataloaan, kun hän kuuli äänien kaiun huutavan perässään: "Teette tarpeeksi, herra Scrooge."

Itsekseen hän päätteli: "Ehkä minä."

Kierretään korttelin hänen yritykseensä, oven yläpuolella oleva heiluva kyltti osoitti pohjoistuulen voimistuvan. Sisään astuessaan rakennukseen hän muisti päivää, jolloin hän ja Jacob muuttivat paikalle, noin kolmekymmentä vuotta sitten. Muistojen melankolia välähti hänen mielessään, mutta mikään ei päässyt anekdootiksi.

Yksin työläisten huoneessa hän katsoi heidän pöytänsä. Jokaisella oli työntekijän tapaninpäiväkuori kirjoitusalueensa keskellä. Tavallinen rahti piti kirjekuoren paikallaan. Scrooge käveli hänen ja Bobin toimistoon. Kumppaninsa pöydälle hän asetti kirjekuoren, jossa oli yksinkertaisesti "Bob Cratchit". Hän laittoi kätensä kirjekuorelle ja kuiskasi: "Olet ollut omatuntoni, Bob, ja olet osoittanut minulle sen arvon, mikä on minun ulkopuolellani."

Kassakaappia katsoessaan hänellä oli idea. Avattuaan sen oven hän otti kourallisen quidiä. Palattuaan työntekijöiden pöytiin hän liu'utti keskimyynnin jokaisen kirjekuoren vasempaan yläkulmaan. Jokaisessa kolmesta jäljellä olevasta kulmasta hän lisäsi yhden quidin. Kun kirjekuorten neljä kulmaa oli peitetty kolikoilla, hän ajatteli: "Näiden varojen siirtäminen vaatisi voiman, joka on suurempi kuin Doverin salmen maanjäristys."

Hän kuuli takapuoleltaan: "Teette tarpeeksi, herra Scrooge."

Kääntyen päin tuttua ääntä hän sanoi: "Se on minulle kerrottu." Pysähtyessään hän lisäsi: "Olen yllättynyt, että perheesi antaa sinulle aikaa poissa heistä tänään."

"En ole enää tottunut iloisten lasten huutamiseen."

"He etsivät sinua yksityisyyttä, eikö niin?"

"No, ainakin vähän hiljaisuuttat. Palaan, kun innostus vähenee. Mitä sinä täällä teet, Ebenezer?"

Kun hän luovutti Bobille kirjekuoren, jossa oli hänen nimensä, hän paljasti: "Aion jäädä eläkkeelle, Bob."

"Eläkkeelle... minun... mikä sai tämän aikaan?"

"Heikko luut, ystäväni, heikot luut. En koskaan vaatisi tätä, Bob, mutta haluaisin sinun tekvän Peter Nidasta managerin. Se kaikki on selitetty kirjekuoressa."

"Peter on hyvä mies, mutta Fingal odottaa ylennystä."

"Kyllä, tiedän sen. Koska lähden, voit mainostaa heitä molempia. Pitäisi olla helppoa keksiä erityinen edistysaskel Fingalille."

"Joten tämä on... näkemiin?"

"Olen lähellä; älä ole vielä liian hieno."

"Ylellisyys... minä?"

"Lyön vetoa, että lapsenlapsesi ovat havainneet poissaolosi."

"Itse asiassa epäilen sitä. Kun jätin heidät, he keksivät tapoja tuhota lahjoja. Nautin kuitenkin heidän iloisuudestaan, ja nälkä vie minut pian kotiin, mutta Ebenezer, olen niin surullinen, että lähdet."

"Aika pysähtyy vain toiveissa. Tarvitsen tätä, Bob, minä tarvitsen tämän..."

"Sitten olen iloinen, että pystyt siihen."

Heidän matkallaan sisäänkäynnille Cratchit ojensi oikean kätensä kumppanilleen. Scrooge tarttui kädestä, veti sen lähelleen ja halaa sitten ystäväänsä, jota hän ei voinut koskaan unohtaa. Poistuessaan rakennuksesta kumpikin kääntyi vastakkaisiin suuntiin. Ennen kuin Cratchit kääntyi nurkkaan, Scrooge pyörähti ympäri. Hän halusi kertoa kumppanilleen rakastavansa häntä, mutta hermostuneisuus pysäytti hänet. Hän itse ei ymmärtänyt sitä äärimmäistä ystävyyttä, joka oli kasvanut heidän välilleen. Kyynel tippui hänen oikean silmänsä kulmasta ennen kuin hän kääntyi, pyyhki jäljelle jääneen kosteuden kasvoiltaan ja alkoi sitten liikkua kohti Fredin ja Eleanorin kotia.

Vilkas Lontoon ilma nappasi Scroogen nenää, kun hän saavutti veljenpoikansa ovelle. Tänään kylmyys ei kuitenkaan voinut lannistaa hänen mielialaansa. Hän tuskin maltti odottaa näkevänsä ne ilkkuriset kaksoset, Eleanorin pienet sipulit, pomppivan joulukuusen ympärillä kuin täytetyt hanhet.

Työntäen oven auki hän huusi: "Eleanor, se on vain setäsi!"

Ennen kuin hän ehti sulkea oven, pienten jalkojen pyörretuuli ja iloisia huutoja valtasivat hänet. "Setä Scrooge! Olet aikaisin!" kiljui kaksi ääntä täydellisessä sopusoinnussa. Scrooge valmistautui tyttöjen syleilyyn painamalla selkensä ovea vasten. "Pidä kiinni, te pyörteet! Pystyn tuskin pysymään yhden teistä, saati kahdesta!"

"Tule pelaamaan! Joulupukki on ollut täällä!"

Jokainen veljentytär tarttui jalkaan ja alkoi vetää sitä kohti olohuonetta. Eri suuntiin liikkuvien jalkojen yhteisvoima uhkasi kaataa Scroogen. Nojautuessaan oveen hän sanoi: "Minä seuraan sinua." Osoittaen jalkojaan hän nauroi: "Aivan kuten sinulla, minulla on myös kaksi jalkaa."

Kun he tulivat huoneeseen, häneen osui jouluhuuto. Koristeista hohtava puu, kanelia ja tulen kohinaa yhdessä täyttämään ilman loman onnen tunteella. Ruokapöydän ääressä istui piparkakkutalo, hieman vino mutta kiistatta viehättävä. Leluja oli hajallaan kaikkialla, ja jokaisessa oli lyhyen, mutta innostuneen leikin merkki.

Ennen kuin he katosivat joulun ilon tulvaan, Scrooge onnistui pääsemään ulos: "Eleanor, kultaseni, kuulitko minua? Olen aikaisin!"

Vaikea ääni huusi takaisin keittiöstä: "Melkein perillä, Scrooge-setä!"

"Katsokaa, mitä joulupukki toi minulle", Ebby huudahti ja työnsi käsiinsä kirkkaasti maalatun puisen junan moottorin.

Fanny, koskaan kilpailija, puuttui väliin: "Voitko lukea kirjani minulle?"

Scrooge, koskaan hurmuri, silmää silmää ja sanoi sitten: "Entä jos lukisin kirjan, kun juna vie meidät suureen seikkailuun piparkakkutalon ympärillä?" Kaksoset nauroivat, kun heidän kasvonsa loistivat kuin joulukynttilät.

Kuitenkin, kun kaksoset olivat loman jännityksessä, painopiste siirtyi uuteen ihmeeseen. "Keksin arvoituksen", sanoi Fanny.

"Minä myös!" Ebby huudahti.

Hieman yllättynyt Scrooge neuvoi: "Haluaisin kuulla ne molemmat, ensin sinä, Fanny."

Fanny lausui arvoituksensa. "Minulla on vartijoita, jotka seisovat kuin patsaat, liput, jotka lentävät katolta poistumatta. Olen maaginen koti, mutta minulla ei ole lohikäärmeitä. Mikä minä olen?"

Scrooge silitti hänen leukaansa mietteliäänä. "No, se on hankala tapaus. Voinko saada toisen aavistuksen?"

Ennen kuin Fanny ehti vastata, Ebby purskahti: "Se on Buckinghamin palatsi!"

Scrooge purskahti nauruun, mutta sanoi vakavasti: "Ebby, tämä ei ole sinun arvoiksesi."

Fanny, koskaan ollut diplomaatti, sanoi: "Älä huoli, Scrooge-setä. Olisit saanut sen lopulta ilman hänen apuaan."

Scrooge hymyili hänen ystävällisyydelleen sanoessaan: "Nyt on sinun vuorosi, Ebby. Mikä on sinun arvoitus?"

Ebby, joka oli päättänyt päihittää sisarensa, julisti: "Thamesin toisella puolella makaan, hevoset ravivat päälläni ja veneet ryyppäävät allani. Kuka... ei, mikä minä olen?"

Scrooge teeskenteli pohtivansa syvästi. "Thamesin toisella puolella, sanotko? Hevoset ja veneet... Tiedän tämän! Onko se... Blackfriarsin silta?"

Ebbyn kasvot putosivat. "Ei, se ei ole pääsiltamme!"

"Sitten sen täytyy olla London Bridge."

Ebbyn silmät loistivat. "Sait sen!"

Scrooge tuuli heidän hiuksiaan käsillään. "Olette molemmat neroja."

"Scrooge-setä, sinäkin olet älykäs. Nyt on sinun vuorosi."

Scrooge tunsu taakan, että joutui ajattelemaan nopeasti, ja sanoi lopulta: "Kikattaa äänekkäästi, nauraa usein, kasvot jaetaan, mutta ei nimeä. Keitä me olemme?"

Tytöt vaihtoivat tiedostavan katseen ennen kuin he iloitsivat: "Se olemme me!"

Scrooge karjui naurusta. "Mestarit! Aivan loistava! Te kaksi olette onnellisin lahja, jonka voin koskaan toivoa."

He pelasivat vielä hetken ennen kuin Eleanor astui saliin. "Ebenezer, mikä tuo sinut tänne näin aikaisin?" He syleilivät yhtä ihailua. Erottamisen jälkeen lattialle levisi jauhopölyä.

Scrooge suuteli hänen poskeaan, kun hän tunnusti: "Nukuin vaikeasti."

"Joten kaksoset ovat pitäneet sinut hereillä?"

"Aivan kuin tehtaan pilli. Tulin kuitenkin useimmiten aikaisin auttamaan sinua, Eleanor."

Hän astui taaksepäin Scroogesta, katseli häntä ylös ja alas ja sanoi sitten hitaasti: "Auttakaa minua?"

"Kyllä... keittiössä. Eikö kukaan ole koskaan auttanut sinua laittamaan ruokaa?"

"Tietenkin, ja olen auttanut muitakin naisia-mutta en koskaan miestä."

"Olen täällä todistaakseni, että miehet voivat tehdä muutakin kuin vain syödä. Joten kuinka voin auttaa sinua, Eleanor?"

"Luulen, että perunat tarvitsevat kuorimista."

"Uskon, että osaan käyttää veistä tarpeeksi hyvin ollakseni hyödyksi", hän sanoi heidän kävellessä kohti leikkuupöytää.

Keittiö vaikutti siltä kuin se olisi ollut myrskyssä. Kulhot ja ruoka olivat jokaisen pinnan päällä. Täytetty hanhi lepäsi pannussaan odottaen kypsennystä. Kun jauhelihiirakka uunissa pehmensi mieltä aromilla, Scrooge katseli perunoita, porkkanoita ja palsternakkoja, jotka pitivät vielä valmistaa.

Ennen kuin Scrooge alkoi pilkkoa, hän poisti viimeisen kirjekuoren takkitaskusta ja ojensi sen Eleanorille. "Toivottavasti en ole liian edelläkävijä."

Vastaanotettuaan kirjekuoren hän katsoi varovasti sisälle. Hän ojensi sen välittömästi takaisin Scroogelle. "Ei, en kestä tätä. Fred..."

"Toivoin, että hän olisi täällä. Puhun hänen kanssaan myöhemmin, mutta tarvitset tätä, Eleanor, kaksosille, jos et itsellesi."

"Fred tarjoaa..."

"Tässä ei ole kyse Fredistä, vaan siitä, kuinka yhteiskunta kohtelee sinua, jos hänelle tapahtuisi jotain."

"Se on naisten osa. En voi vastustaa sitä."

"En pyydä sinua. Haluan vain tarjota sinulle turvaa. Kaikki tuossa kirjekuoressa oleva farting on ateria, sänky, vaatteet-ja itse elämä."

Kun Eleanor kuuli lauseen "ja elämä itse", kyyneleet purskahtivat. Scrooge, vaikka oli ymmällään, laitto kätensä hänen olkapäälleen. Ele ei lohduttanut, sillä hän kääntyi hänen puoleensa ja alkoi sitten avoimesti itkeä. "Olen niin peloissani." Scrooge antoi hänelle aikaa ilmaista pelkonsa. "Luulen olevani raskaana, Ebenezer."

Heti hän ymmärsi. "Tämä on juuri yksi huolenaiheistani... Lapsisänkykuume." Hän pysähtyi ennen kuin jatkoi omaa tarinaansa. "Tiedät, että menetin äitini. Hän kuoli, jotta voisin elää. Minulle on ollut elinikäinen taakka tehdä niin hänelle." Scrooge pysähtyi ja puhui sitten avusta. "Syntymäni aikana kättilöiden lisäksi apu oli tarpeetonta, ainakin yhteiskunnalle. Nykyään Makuusairaalat kuitenkin hoitavat niitä, jotka voivat maksaa, ja haluan tarjota siihen varat."

Eleanor itki jatkuvasti helpotuksen ja rakkauden kyyneleitä tästä avusta.

Lumen pölyäminen seurasi Fredia ovesta. Ennen kuin hän ehti lausua ääntä, rajattoman energian purkaus ryntäsi häntä kohti. "Isä! Olet palannut! Toitko hänet?"

Hän kamppaili tuodakseen mukanaan olevaa laatikkoa kotiin, ja hän vastasi: "En saanut ponia laatikkoon, mutta toin sinulle jotain parempaa."

"Mikä on parempaa kuin poni?" valitti Ebby.

Fred sekoittui kulmassa olevaa kirkkaan punaista kangasta kohti ja liukui puulaatikon pienelle pöydälle. Mielikuvituksen vallitessa kaksoset silitivät laatikkoa ikään kuin siinä olisi heidän toiveidensa elämä.

"Mikä se on? Onko se pentu?" Fanny kysyi tanssiessaan paikallaan.

Fred naurahti. "Ehkä ensi vuonna, kun olet vähän vanhempi." Hänen hymynsä synnytti lämpöä, kun hänen sanansa sytyttivät tytön visiot. "Tässä on taikuutta... mielen taikuutta."

Tytöt nostivat varovasti laatikon kantta ja hurrasivat sitten iloisesti. Laatikon sisällä oli satukylä, joka oli huolellisesti valmistettu puusta ja kivistä. Pienet talot, jotka on maalattu eloisalla väreillä, reunustivat mukulakivikatuja.

"Voi isä!" Ebby huudahti, silmät suuret ihmeestä. "Mutta... kuinka me menemme sisään?"

Fred virnisti. "Vain sinun inspiraatiiosi tulevat tähän kylään." Kun hän jätti tytöt leikkimään, keittiöstä kuului iloinen naurun ääni.

Fred meni keittiöön ja huomasi Eleanorin ja Scroogen heittelevän jauhoja toisilleen. Aavemaisen aineksen peitossa he lopettivat heiton, kun he näkivät Fredin huoneen nurkassa vain katsomassa heitä.

"Näyttää siltä, että olen missannut hauskanpitoa."

"Voi ei, olet juuri ajoissa", sanoi Eleanor heittäen kourallisen jauhetta takkinsa päälle.

Kolme väisteli toisiaan jatkaessaan huoneen pölyämistä jauhoilla. Näytelmä muuttui vasta, kun Ebby ja Fanny astuivat keittiöön. Katsoessaan aikuisten hälinää Ebby sanoi äänekkäästi: "Luulin, että olemme lapsia."

Saatuaan selville kolmesta tuli aivan hiljaa kuin patsaat, ja jokaisessa heidän ilmeensä osoitti syyllisyyttä siitä, että he leikkivät kuin röyhkeet. Ja sitten... sekä Eleanor että Fred heittivät kourallisen kutakin tyttöä kohti. Keittiö muuttui hetkessä valkoiseksi kuin lumi, joka kerääntyi jäätyneen järven päälle lumimyrskyn aikana. Nauru ympäröi koko kotia ilkeällä, kun kaikki viisi rauhoittuivat vihdoinkin tarpeeksi korjatakseen keittiön perheen leikkimisestä.

Kun työ ja leikki oli saatu päätökseen keittiössä, Scrooge ja kaksoset palasivat olohuoneeseen. Hän istui takan lähellä kodin mukavimmalla tuolilla ja nukahti sitten välittömästi. Kaksoset leikkivät satukylän kanssa, molemmat kuvitellen samanlaisen mutta ainutlaatuisen sadun.

Kun Scrooge rentoutui uneen, hänen suunsa alkoi avautua ja sulkeutua jokaisen kuorsauksen yhteydessä. Kilpailevat rätisevän tulen kanssa Ebby ja Fanny katselivat kunnioituksella, kun Scroogen haukkuminen ja vinkuminen alkoivat hallita hiljaisuutta. Ja sitten, kun Scroogen suunsa oli leveimmillään, Ebby laittoi ensimmäisen sormensa sen sisään. Hän poisti sen nopeasti ennen kuin hän ehti purra. Kaksoset nauroivat jännityksellä, jota mikään joululelu ei voisi koskaan tarjota. Ja niin tästä ilosta tuli heidän näytelmänsä. Sormet sisään ja ulos, yksi sitten toinen tunkeutui aukkoon.

Kikatus puhkesi niin kovaa, että Fred tutki. "Tytöt, luuletko, että se saattaa olla epäkunnioittavaa setäsi kohtaan?"

"Hän ei edes tiedä."

"Se voi tehdä siitä vielä epäkohteliaamman." Fanny, menetti keskittymisen, huusi, kun Scrooge puri häntä.

"Hän tietää nyt", Fred sanoi ja lisäsi sitten: "On aika siivota illallista varten."

Molemmat tytöt juoksivat huoneesta Scroogen jatkaessa kuorsausta. "Ebenezer, Ebenezer, on päivällisen aika." Hänen unensa jatkui. Scroogen viereen kyykyssä Fred katsoi setänsä kasvoin samalla pudistaen varovasti hänen olkapäätänsä. "Ebenezer, Ebenezer-" Vastaamatta hän tarttui molempiin olkapäihin ja yritti sitten saada Scroogen takaisin unesta.

Lopulta Scrooge täräsi pystyssä. Yskien nieleessään ilmaa hän voihki: "Rakastan siskoani."

Fred, hieman yllättynyt, vastasi: "Kaikki rakastivat äitiä."

"Mutta rakastan häntä silti."

"Minä myös. Minä myös..." Fred epäröi ennen kuin sanoi: "Hänen kuolemansa... no, toisinaan se on edelleen vaikeaa. Mutta tänään on iloinen tapaus, jossa nuorten pari pakottaa meidät hymyilemään ja ateria saa meidät uneen. Joten mitä sanot, setä, saammeko nauttia ilosta?"

Scrooge hymyili tarttuessaan Fredin auttavaan käteen. Eleanor astui sisään kantaen keittiön tuoksuja ja kulhoa täynnä höyrytettyjä porkkanoita ja perunoita. "Fred, auttaisitko minua hanhen kanssa?" Molemmat miehet seurasivat iloisesti, sillä makujen täynnä oleva ilma hallitsi heidän vatsansa murinaa.

Nopeasti sali, jossa oli värikäs joulukuusi, palava takka ja lukemattomia leluja, siirsi huomion kohti juhlaa. Molemmat lapset tarkastivat ruoan jokaisen kulhon lisäyksen jälkeen pöytään. Kun hanhi oli viimeinen lisäys, loma tuli esiin juhlassa.

"Ennen kuin aloitamme, malja kaudelle", sanoi Fred. "Uuteen vuoteen... tuokoon se vähemmän riitoja ja ylimääräisiä vapaapäiviä."

Aikuiset nauroivat, kun Scrooge kysyi: "Barristerongelmia?" Fred vain pudisti päätään edestakaisin.

"Haluan pitää maljan", sanoi Ebby.

"Sitten minä", vaati Fanny.

Ebbyn kasvoille muodostui petollinen virne hänen puhuessaan. "Minun on hanhi... kestäköön hän niin kauan kuin voin pureskella, ja maistukoon paremmalta kuin hän näyttää."

Kaikki paitsi Eleanor nauroivat Fannyn julistaessa: "Minun on jouluvanukas... kestää sen kovuus vatsassa ja sen maku on nieltävä."

"Olen alkanut tuntea oloni hieman huomiotta täällä", sanoi Eleanor.

Fred vilkutti ja sanoi: "Mutta on sinun vuorosi vähätellä toista, joten mitä sanot, Eleanor?"

"Siinä tapauksessa paahdan Scrooge-setä... olkoon heittokäsivartesi aina alle merkin, ja anteliaisuus ikuisesti ylittää kuorsauksenne määrän."

Kaksoset osoittivat Scroogea, kun he nauroivat viimeaikaisille temppuilleen kuorsaavan sedän kanssa. Scrooge katsoi näitä intuitiivisia sisaruksia ja ilmoitti sitten: "Minulla on täällä paras malja."

"No, kaikin keinoin, Ebenezer, kiitos..." Fred vaikenä odottaessaan Scroogen aloittavan maljan.

"Kohotan lasini kaksosille... tässä kaaoksen aiheuttajille, naurun tuojille ja tuleville joululaulun soittajille... jos he pystyvät pysymään vireessä."

"Voin laulaa paremmin kuin Ebby."

"Mutta muistan sanat."

"Hyvä on, tytöt, tänään ei ole oikea päivä tällaiselle vähättelylle."

Aterian jälkeen loma hiipui nopeasti. Fred tarjosi Whist-peliä illallisen jälkeen, mutta Scrooge pyysi sen sijaan vaunuja. Lähtiessään Fred oli muuttamassa satuhuvilaamennä tyttöjen makuuhuoneeseen.

Linja-auton pomppiminen muutti nopeasti väsyneen Scroogen tasaisen hengityksen kuorsaukseksi. Kun kuljettaja oli pysäköity Sackville-osoitteensa eteen, hänen täytyi hypätä alas istuimeltaan ravistellakseen iäkästä miestä hereille. Scrooge antoi miehelle ylimääräisen kolikon tämän huolen vuoksi.

Talvikotiin saapuminen oli aina shokki, mutta ei koskaan yllätys. Valvomattoman rakenteen kylmyys turrutti laihan miehen luut. Kun välittömästi tarpeesta tuli lämpöä, hän muisti päivän, varsinkin piristävät kaksoiset. Kun tulipalo nosti nokea savupiippuun, Scrooge kaatui tuoliinsa. Uni johti kuorsaukseen, mikä johti lihasten rentoutumiseen, mikä johti hänen sydämensä epäonnistumiseen. Hänen leukansa rentouduttua rinnan päällä, jauhopöly putosi hänen kauluksestaan hänen elämänsä päättyessä.

"ISÄ, HALUAN pelata enemmän."

"Meillä on ollut pitkä päivä. On aika mennä nukkumaan. Äitisi tulee pian... ja tiedät mitä se tarkoittaa." Tytöt olivat naarmuuntumattomia, joten jatkoivat mielellään. Vilkkaan toiminnan aikana he olivat muuttaneet kylänsä maatilaksi. Omien puisten eläinten lisääminen näyttämölle loi ilmapiirin, joka oli niin aito, että lannan haju oli mahdollista.

Kun Fred käveli peilin ohi kahden hengen huoneessa, hän pani merkille ylimääräiset eleet. Peiliin päin hän ei nähnyt omaa heijastustaan, vaan sen sijaan Ebenezer Scroogen näyn. "Setä?"

"Ole rauhallinen, Fred."

"Mitä teen tästä?"

"Minulla on pyyntö."

"Ja tämä on oikea aika?"

Scrooge vain jätti kysymyksen huomiotta ja puhui sitten prioriteettinsa. "Olen antanut Eleanorille kaksituhatta puntaa velkakirjoina."

"Kaksituhatta puntaa? Kuinka kehtaat!"

"Näyttää siltä, että rauhoittumisen käskeminen on turhaa. Haluaisin kuitenkin puhua tästä-kuten se on jo tehty."

Fred hengitti ulos sellaisella puuskilla, että Fanny katsoi ylös tutkiakseen isänsä ahdistusta. Nähdessään hänen heijastuksensa hän huusi: "Katso Ebby! Isä alkaa näyttää Scroogelta." Yhdessä he nauroivat ilon kestäessä.

"Fred, saatat luulla, että olen ylittänyt täällä, mutta olen huolissani kaikista vahingoista, jotka voivat lopettaa sinut."

Fred veti enemmän ilmaa kuin tarvitsi ennen kuin sanoi: "Eleanorilla ei ole tietoa taloudesta. Naisilla ei ole siihen lahjakkuutta. Me suojelemme..."

"Roska! Humbug! Lopeta jutteleminen vääristä periaatteista."

"Mutta kotikultti..."

"Luotu vain tottelevaisuutta varten." Scrooge pysähtyi ja kysyi sitten: "Oletko edes ajatellut, mitä tytöille tapahtuisi, jos kuolisit?"

"Olen välttänyt tätä aihetta, joten sitä ei tuoda esiin."

"Hyvä mies, valmistelut eivät ole koskaan hukkaa." Scrooge selitti perustelunsa Eleanorille ilman suostumusta. "Olen nähnyt liikaa välttääkseni tätä. Me, joilla on varoja, emme koskaan edes vilkaise niitä vaikeuksia, joita syntyy, kun elättäjä kaatuu."

"Leskien suojelulaki tarjoaa turvaa."

"Eleanor saisi vaatteesi, mutta ei taloasi tai rahojasi. Kuollessi häneltä puuttuisi edelleen kaikki oikeudet, ja kaksoset... En voi edes ajatella heidän mahdollisia väärinkäytöksiään." Haluten rauhoittaa jännitteitä, Scrooge lopetti: "Ja sitten on uusi vauva."

"Uusi vauva?"

"Taas olen ylittänyt itseni täällä."

"UUSI BABY! Se on uutinen, jota minun on mietittävä."

"Kuulin nimen Joise, mutta en osaa sanoa, tuleeko siitä poika vai tyttö."

"Minulle sillä ei ole väliä."

"Mutta sen pitäisi, sillä yhteiskunta sanelee heidän vapautensa syntyessään." Etsiessään jatkuvaa suostuttelumenetelmää Scrooge lisäsi: "En voi pakottaa sinua olemaan tarkkaavainen. Mutta olen huolehtinut parhaani mukaan perheesi turvallisuudesta, jos kuolemasi tulisi liian aikaisin."

"Minun pitäisi olla kiitollinen, mutta tunnen silti olevani vähätelty."

"Minulla ei ole ymmärrystä tietääkseni, johtuuko se siitä, että toimin kuulematta, vai siitä, että sinulla on tarve suojella kontrolliasi."

Hengittäessään ulos Fred sanoi: "Molemmat saivat minut huonoon tapaan."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Scrooge katsoi olkapäänsä yli, hymyili ja sanoi sitten: "Minua kutsutaan. Muista elää ainakin ystävällisesti."

"Odota... mitä tapahtui Unc..."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae. Khaac-aaac."

LOPPU